

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KILEY DUNBAR

Love Letters *at the* Borrow *a* Bookshop

Can she write her
own perfect romance?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KILEY DUNBAR

Love Letters
at the
Borrow *a*
Bookshop

hera

OceanofPDF.com

*Bu kitap Michael'la Waverley Merdivenleri'nin tepesinde tanışmamızı
ve o kocaman mavi peygamber çiçeği buketini anıyor. Asla
unutmayacağım x*

OceanofPDF.com

Reklam Yeni Bir Tatil Fikri

Borrow-A-Bookshop sizi tarihi bir Devonshire liman köyünde kendi kitapçınızı işletme hayallerinizi gerçekleştirmeye davet ediyor... hem de iki haftalığına.

Günlerinizi kendi büyüleyici kitapçınızda müşterilerinizle kitaplar hakkında konuşarak ve rahat kafe köşenizde lezzetli yemekler sunarak geçirin. Her zaman yardım eli uzatmaya hazır olan harika gönüllülerimizi (hepsi yerel halktan) tanıyın.

Dükkanı kapattıktan sonra spiral merdivenlerden resimli pencere koltuğu olan yatak odanıza çıkın ve Atlantik manzarasını seyretmek üzere yerleşin. Tatiliniz sona erdiğinde, anahtarları bir sonraki tatilciye - kitapçıya teslim edin.

Rezervasyonunuzu erkenden talep edin. Şu anda otuz iki aylık bir bekleme listesi bulunmaktadır.

Kafe mutfakının tam kullanımı, avlu oturma / yemek alanı, üst katta bir çift kişilik yatak odası, alt katta bir tek kişilik yatak odası, artı küçük banyo ve özel çimenli arka bahçe dahildir.

Tüm kitapçı ve kafe gelirleri Borrow-A-Bookshop Community Charity, Sayman tarafından muhafaza edilmektedir: Bayan Jude Crawley, MA

E-posta ile başvurun

14 gün için kiralama başına £400 ücret

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

13 Temmuz Cumartesi

Borrow-A-Bookshop, Clove Lore'un ana caddesinin hemen dışındaki Arnavut kaldırımlı sakin bir meydanda duruyor - aslında, rahat, dört yüz yıllık deniz kenarı kulübesi tarzında bir tür çöküyor - yerlilerin köye yukarıdan yaklaşırken Down-along, liman kıyısında durup ziyaretçi merkezine kadar uzun, terli bir yürüyüşü düşünürken Up-along dedikleri endişe verici derecede dik bir yokuş.

Clove Lore'un yamacının tepesinde uçsuz bucaksız Atlantik manzarası ve Gullivervari bir şekilde aşağıdaki yüksek arduvaz çatıların üzerinde durma hissi vardır. Daha az pitoresk, ancak üç kez 'Devon'daki En Instagramlanabilir Köy' ödülünü kazanan bir yerde kaçınılmaz olarak, fahiş şekerleme imtiyazları, devasa bir otopark ve burnun banklarına dizilmiş, termoslardan içen ve tatil partilerinin kürek çekmekten ve aşağıya doğru yudumlamaktan dönmelerini bekleyen otobüs şoförlerinin sonu gelmeyecek.

Yamacın eteklerinde, liman duvarındaki Siren's Tail barından gelen lezzetli aromayı ya da plajın üzerindeki uçurum şelalesinin çınlayan müziğini kaçırmanız mümkün olmayacaktır. Şelalenin suları, dar oyuk ve yarıkların içinde kaybolmadan önce yeşil kayaların üzerine dökülmekte ve kim bilir kumun altında ne kadar uzağa taşınarak gözden kaybolmaktadır.

Gelgit yükseldiğinde, antik taş liman koçanının altında halatları üzerinde birbirine çarpan birkaç renkli küçük tekne gözlerinizi memnun edecektir. Sular çekildiğinde, deniz kuşları kaya havuzlarını karıştırarak içeri girerler. Bunun gibi Temmuz öğleden sonralarında, yumuşak dalgaların tepeleri, birilerinin Atlantik'e saçtığı payetler gibi yıldızlarla parıldar.

Ancak Austen Archer'ın hikayesi ne aşağı ne de yukarı doğru başlıyor; daha ziyade, bugün kaygan yazlık sandaletlerinden pişmanlık duyan, köyün omurgasını oluşturan geniş, Arnavut kaldırımlı patikadan bir aşağı bir yukarı geçerken can havliyle kapı direklerine tutunan, ön bahçeleri çiçeklerle donanmış ve esintiyle dalgalanan palmiye ağaçlarıyla süslü, her iki tarafta da sıralanan büyüleyici eski evlerin önünde tehlikeli selfie'ler çeken turistlerin hareket edemediği yokuşun ortasında başlıyor.

Burada, ortada, dayanıklı olanların tutunduğu yer var; Clove Lore'un oluklarında ve derelerinde kök salmış fırsatçı buddleia çalıları kadar sert, evlerini tatil kiralama pazarına bırakmayı reddeden birkaç inatçı yerli.

Midway, ziyaretçilerin dinlenmekten memnun bir şekilde Mrs Crocombe's Ice Cream Cottage'dan çikolatalı dondurma almak ve eğer çok şanslıysanız son kiracının Devonshire kremalı çayları ve köpüklü kahveleri konusunda usta olduğu Borrow-A-Bookshop ve kafenin raflarına göz atmak için durdukları yerdir; ya da şansınız yaver gitmezse sadece kutu gazoz ve çoklu paket cips satmaktadırlar.

İki haftada bir Borrow-A-Bookshop el değiştirir ve yeni kiracıları (yerel olarak 'Ödünç Alanlar' olarak bilinirler) tatil yapma ve kitap satma hayalleriyle buraya gelirler. Çoğu kendilerini İngiltere'nin en şanslı şeytanları olarak görerek gelir. Birçoğu, bir kez daha kalmak için bekleme listesine geri dönme planları yaparak ayrılır.

Bazıları, en şanslıları, asla ayrılmıyor ve Clove Lore'u sonsuza dek evleri olarak görüyorlar. Bu insanlar, yokuşun ortasında tutunanlar arasında en dayanıklı olanlardır; buraya aşık olduklarını fark edecek kadar açık yürekli ve kendilerini buraya adayacak kadar cesurdurlar.

Kitapçının sahibi Jowan, duyarlı olanları tanımaya başlamıştır; Austen konusunda henüz kararını vermemiş olsa da, iki haftalık bir tatilin asla yetmeyeceği kişileri. (Yepyeni) yürüyüşçü sırt çantasını ve şişkin kitap çantasını daha yeni omuzlamış, önceden kararlaştırılan saat beşteki varış saatini bir saniye bile geçmeden küçük meydana girmiştir.

Jowan farkında değil ama yıllardır ziyaretçi merkezinde dolaşıyor, hediyelik eşya dükkanlarında zaman öldürüyor, hiçbir şeye erken ya da geç kalmama konusundaki endişeli kararlılığıyla hareket ediyor.

Elleri o kadar titremiştir ki, Jowan onun için dükkânın kapısının şifresini girmek zorunda kalırken, yaşlı Bedlington teriyeri Aldous yanında durmuş, havayı kokluyor ve bu Ödünç Alan'ın ona gizlice ikramda bulunacak türden biri olmasını umuyordu. (Aldous, bunun hayal kırıklığı yaratacak şekilde kahve ve naneli bir şey koktuğunu fark etti. Bu kokulardan hiçbiri onun ilgisini çekmiyordu. Bununla birlikte, bu kişi taş döşeli avluda onu bir güzel okşamış ve ona 'sevimli' demişti, o da başını cömertçe eğerek kulağının arkasını kaşımaya izin vermişti, bu herkese yaptığı bir iyilik değildi).

'Buyurun o zaman. Hepsi senin,' dedi Jowan, korsanvari bir şekilde, tek inci damla küpesi kıllarla kaplı çenesine vurarak, kapıyı açarken

Ödünç Kitap Dükkânı'nın gök mavisi kapısını açarak Austen'ın dikkatle içeri girmesini sağladı.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kaldı, elini kapının yanındaki satış masasına koydu, ödeme noktası ve dizüstü bilgisayar yarın sabah hayata geçmeyi bekliyordu. Ancak bu yeni eklemeler binadaki tek modern şeyler gibi görünüyordu.

Kitapçılardaki tatil oryantasyonlarıyla geçen yılların tecrübesi Jowan'a minderde geri çekilerek bu kişinin şu anda onu bombardımana tuttuğundan şüphe duyulmayan hislere uyum sağlamasına izin vermesini söyledi.

Her yaz daha da genç görünüyorlar, diye düşündü Jowan, sabırlı bir gülümsemeyle onu izlerken, giysileri daha da özenli hale geliyordu. Defterin kendisine sadece yirmi beş yaşında en genç kitapçı misafirlerinden biri olduğunu söylediği Austen, tertemiz, topak topak beyaz plastikten bir tür şehirli wellington çizmesi giyiyor gibiydi ve bol siyah tulumunun içinde rahat görünüyordu, ceplerinde bir defter ve altında bir tür karmaşık askılı gri şey vardı, omuzlarında narin siyah mürekkep dövmelerinin tüy gibi çizgilerinin dışarı çıktığı delikler vardı. Gümüş küpeleri sol lobundaki çok sayıda delikten ince ipler halinde sarkarken, diğer lobu küçük bir halka dışında süslenmemişti. Kanvas çantasının üzerinde sinema filmlerini aratmayan bir yazıyla 'Kitap Daha İyidi' yazıyordu.

Mutluluktan mı ağlayacağına yoksa korkudan bayılacağına mı karar veremiyor gibiydi. Jowan kollarını kavuşturdu ve onun keşfetmesine izin verdi.

Sırt çantasını dikkatlice yere bırakan Austen, gözlüklerinin büyük boy şeffaf akrilik çerçevelerini burnunun çilli köprüsüne doğru itti. Gözlerinin, temizlikçi öğlen tertemiz bıraktığından beri kapalı olduğu için havasız ve kâğıt gibi kokan odada gezinmesine izin verdi.

Tabandan tavana kadar kitaplarla dolu rafları görünce göğsünde bir sıcaklık hissi uyandı; bazıları yepyeni, çoğu önceden sevilmiş ve birkaçı da antika, hepsi de son derece cazip ve dokunulabilirdi.

Aslında hiçbir şey düşünmüyordu, daha çok etrafı hissediyor, parmak uçlarını ulaşabildiği ilk sıradaki kitaplar boyunca hafifçe gezdiriyordu. Şiir kitapları. Yüzlercesi.

Jowan'a hala onunla birlikte olduğunu göstermek için takdirle gülümsemek için döndü, her ayrıntıyı incelerken heyecandan başı dönse de: yığınların arasına gizlenmiş huzurlu okuma köşeleri; hem oryantal hem de paçavra halılar, eskiden beri çarpık olan eski döşeme tahtaları üzerinde üst üste biniyor

Fındık parlaklığında cilalanmış; oraya buraya serpiştirilmiş, kurutulmuş çiçeklerle dolu rengarenk seramik vazolar; ve dükkanın şöminesinin üzerindeki çıplak taş duvarda, çok eskilere dayanan sırtan Borrower'ların fotoğraflarıyla dolu bir çerçeve - pek çok tatil hayali çoktan gerçekleşmiş.

İnternetteki incelemelerde ve dergilerde gördüğü ve rüya gibi göründüğünü düşündüğü resimlerde yoğun bir şekilde yer alan parlak siyah dökme demir merdiven sarmalı orada duruyordu, özellikle de altlarında çocuk bölümünün gökkuşağı kapak resmiyle parladığı küçük ocak başı köşesiyle - karşı konulmaz okumaların bir cümbüşü.

Yama işi puflar, Austen'ın kendisini bir fincan yeşil çay ve en sevdiği şiir kitabıyla kıvrılmış olarak görebildiği oldukça hoş eski bir deri koltuğun yanına yerleştirilmişti.

Şöminenin üzerindeki tabelada "Çocuk Masal Saati, Cuma 16:00-16:30" yazıyordu.

"Masal saatini kim yapıyor?" diye sordu, başını çevirip Jowan'a baktı, Jowan ona düz dudaklı bir gülümseme verdi.

"Oh, anlıyorum. Ben mi?"

"Evet, korkarım öyle.

Radia'nın fikri.' 'Radia mı?"

"Yakında onunla tanışacaksın, merak etme," dedi kıkırdayarak. 'Git, utanma, etrafına iyice bir bak. Burası küçük yatak odası. Büyük olan üst katta.

Austen merdivenin dibindeki yatak odasının kapısına doğru belli belirsiz birkaç adım attı. Bu oda dükkândan daha aydınlıktı, okyanusa bakan penceresi sayesinde güneş beyaz yatağın üzerine vuruyordu. Dışarıdaki pervazın üzerindeki pencere kutusunda neşeli kırmızı yıldız çiçekleri sallanıyordu. Austen, beyaz kulübe sırtları, arduvaz çatılar ve tepeden aşağıya doğru zikzaklar çizerek inen palmiye taçları arasından parıldayan suyun ve mavi ufkun en ufak bir görüntüsünü yakalayabiliyordu.

Yalnız olsaydı kendini yatağa atar ve bir kedi gibi güneşte uyuklardı; Manchester'dan buraya uzun bir yolculuk yapmıştı ama Jowan'ın bir tür tepki beklediğinin farkındaydı.

"Hayal ettiğimden daha da güzelmiş," dedi kapıyı arkasından kapatırken. "Sanırım ışıktan dolayı. İstasyondan gelirken taksideki değişikliği fark etmişti. Sahile yaklaştıkça gökyüzü daha önce hiç görmediği, rüya gibi mavi-pembe bir ışıltıya bürünmüştü.

Jowan ona gururla 'Sanatçıların ışığı diyorlar,' diye bilgi verdi. 'Viktorya döneminden beri insanlar Clove Lore'a şövaleleri ve boyalarıyla gelir, ışığı yakalamaya çalışırlar. Sen ressam mısın?

"Hayır, kesinlikle bir ressam değilim," dedi, eli refleks olarak ön cebindeki deftere gitti. "Artist değilim.

Jowan, "Yaratıcı ama sanırım," diye söze girdi.

Biraz paniklemiş bir halde başını salladı. "Okumayı seviyorum," dedi omuz silkerek, Jowan'ın kendisi hakkında yanlış bir fikre kapılması ve buradayken zekice, yaratıcı şeyler yapacağını düşünmesi ihtimaline karşı. Basit kitapçılık ve fırıncılıktan daha fazlasını yapacağına dair bir beklenti var mıydı? Görünüşe göre çocuklara masal anlatma seansı düzenlemek dışında mı? Bu yeterince kötüydü. Her zaman perde arkasında, fark edilmeden çalışarak en iyisini yapmışken, dinamik ve dışa dönük olması da mı isteniyordu?

Kendisinden bundan daha fazlası beklendiği fikri, üstelik tatildeyken, onu aniden ateşlendirdi ve telaşlandırdı. Dağınık, permalı saçlarını ensesinden kaldırıp kendini serinletmek istedi ama yavaşça nefes alıp vererek ve yüzünü Jowan'dan uzak tutarak kendini tuttu.

Neyse ki konuyu değiştirmeye çoktan karar vermişti. 'Sizin mutfağınız elbette kitapçının kafe mutfağı. Yiyeceklerinizi, varsa kafe malzemelerinizle birlikte orada saklayın. Dükkânın karşısındaki alçak bir kapıyı işaret etti. "İhtiyacınız olan fazladan bir şey olursa bize haber vermeyi unutmayın.

Austen kafeyi teftiş etse iyi olur diye düşündü; Jowan o teftiş edene kadar gitmeyecekti ve onu kaba bulursa çok utanacaktı.

Yolda giderken parmak uçlarının sağındaki düzgün sıraları sıyırmasına izin verdi: Biyografi, Bahçecilik, Yaşam Tarzı, Aşçılık, Mimari - tüm bu bölümlerin haritasını çıkarması ve ezberlemesi gerektiğini fark ediyordu - mağazanın kafesinin girişine ulaşana kadar.

Başını eğerek beyaz odaya geçti - küçük yatak odası gibi aydınlık ve parlaktı - pencerelerdeki danteller ve kırmızı pötikareli masa örtüleri yemek hazırlama alanının modern parlaklığı ve kromuyla tezat oluşturuyordu. Tezgâhın üzerinde, kekleri sergilemek için kullanılan boş cam kubbelerin yanında bir kasa daha vardı.

Bunlar ve üzerinde beyaz tebeşirle 'menü' yazan boş kara tahtayı görünce sinirleri daha da gerildi.

Bildiği tek şey annesinin vegan ve glütensiz çikolatalı granola barları ve babasının limonlu kremalı turtasıyken (maceraya atılmadan önce her ikisini de evde defalarca denemişti) bu tahtayı özel ürünlerle doldurması bekleniyordu. Bunun kitap satın alan aç müşterileri tatmin etmek için yeterli olacağını umuyordu.

"Her şey yolunda mı? Jowan, eskisinden biraz daha solgun bir halde atölyeye geri döndüğünde sordu.

"Biraz bunaltıcı," diye itiraf etti Austen. "Şaşırtıcı ama bunaltıcı.

Jowan sadece gülümsedi. Bu tür şeylere alışkındı. 'Yakında alışacaksın. Sadece kendini evinde hisset.

Buna sırıtmadan edemedi. İki hafta boyunca kendi kitapçısını evi olarak kullanacaktı.

"Gidiyorum," dedi ve sağındaki General Fiction'ın uzun duvarını geçerek kasaya doğru geri döndü.

"İşte bilmeniz gereken başka bir şey daha. Jowan kapının yanındaki yuvarlak masayı işaret etti; masanın üzerinde şık ceketli ince edebi roman ciltleri ve parlak ciltli ödüllü kitaplar vardı.

"Her misafir son gününde bu sergiyi kendi okuma zevkini yansıttak şekilde değiştirir," dedi ona. 'Ve' bunu bir sonraki kitapçıya iki hafta boyunca yerinde tutması için bırakmalısınız - kalışınızın bir mirası.

Austen o konuşurken kitapları inceledi, bakışları özellikle bir tanesine takıldı. Jowan, kadının bunu görünce nasıl donup kaldığını fark ettiyse de belli etmedi. "Siz bunları seçmeden önce Fletcher ve Rosemary vardı," diye devam etti.

'Eklektik zevkler, ha? Bir çift İngilizce öğretmeniydiler. Jowan gülümseyerek bir yanıt bekliyordu.

"Ah, evet?" Austen telaşlandı, hala Callista Flyte'ın *Seçilmiş*, yazarın adı kan kırmızısıyla süslenmiş.

Üzerinde betondaki yüksek topuklu ayak izlerinin grenli fotoğrafı bulunan sade siyah ceket onu 'bir başyapıt' ilan ediyordu. Austen bunun abartı olmadığını biliyordu.

Şimdiye kadar eski patronunun kitaplarıyla karşılaşmaya alışmış olmalıydı. Ne de olsa gittiği her yerde onlar vardı. Tren istasyonlarındaki reklam panolarında Callista Flyte'ın 'gerilimli, heyecan verici hikâye anlatımı' ve 'yıkıcı psikolojik içgörüsü' övülüyordu.

Önemi, Austen'ın favori kitap podcast'lerinde tartışıldı. Radio 4'te tefrika edildi ve BBC One'da dramatize edildi; konuşmaları

Ülke çapındaki kitap festivalleri; ve Austen, Flyte'ın adını parlak sırtlarda görmeden bir şehir telefon kulübesinde veya köy arı kovanında 'küçük ücretsiz kütüphane' geçemezdi.

The Book Programme, Callista'yı düzenli olarak konuk eleştirmen olarak ağırladı; Callista her zaman hızlı düşünen, çekici ve zaman zaman iğneleyici olabilecek kadar esprili biriydi ve tüm bunlar, son kitaplarının en çok satanlar listelerinde rahatça üst sıralarda yer almasını, dünyanın dört bir yanında ödüller almasını ve okuyucuların onun insanlık durumuyla ilgili sürükleyici keşiflerini yirmi üç dilde yutmasını sağladı.

Flyte'ın etkisi her yerdeydi ve hiçbir yerde Austen'ın beyninden daha fazla değildi, her kıvrıma ve yola sokulmuştu.

"Onu okudun, değil mi?"

Jowan'ın sorusu kaslarının gerilmesine neden oldu.

Austen ne yaptığının farkına varmadan önce, "Ben... Aslında onu tanıyorum," dedi. Bu eski bir alışkanlığıydı ve şimdiye kadar bırakmış olması gerektiği halde bir türlü bırakamıyordu. Her şey sona erele yıllar olmuştu. Aslında koca bir yıl.

"Callista Flyte'ı tanıyor musun? Jowan yankıladı.

"M-hm. Austen başını salladı, hâlâ insanlara edebi şöhretini anlatmanın ona verdiği hafif gururun tadını çıkardığını fark etti. Bu gururun, *hala* bu konuda övünüyor olmasından kaynaklanan tanıdık (ve giderek artan) aşağılanma duygusuyla karışmış olması utanç vericiydi. "Ben onun asistanıydım," diye ekledi ve hemen kendini tekmelemek istedi.

Jowan etkilenmiş görünüyordu ve her nasılsa bu irkilme hissini daha da kötüleştirdi. Bir daha Callista Flyte üzerinde hak iddia etmeyeceğine yemin etmişti, özellikle de burada. Bu tatilin tamamen kendisi için olması ve Callista ile hiçbir ilgisi olmaması gerekiyordu. Her ne kadar en başta eski patronunu düşünerek rezervasyon yaptırmış ve başlangıçta ikisi için bekleme listesinde bir yer talep etmiş olsa da.

Rezervasyonu iki, hayır, neredeyse üç yıl önce yapmış olmalıydı, Callista'nın bütün gün deniz kenarında yazdığını ve geceleri dinlendiğini hayal etmişti. Yazma inzivası ve Londra'dan uzaklaşmanın mükemmel bir karışımı olacaktı ve Austen kitapçada biraz oyalanmak ve vitrinleri patronunun eski listesiyle doldurmak için özgür olacaktı.

Çift sayfalık hafta sonu haberleri için basını davet edebileceğini düşünmüştü. "Flyte, Devonshire Kitapçısının Sığınağına Uçuyor", diye başlık atabilirdi ve yazarın kitapçada çekilmiş fotoğrafları olurdu.

marka siyah çerçeveli gözlükleri, rahat beyaz keteni, yıl boyunca giydiği siyah sandaletleri ve erken beyazlamış tirbuşon saçları. Austen, Callista'nın stilistinin bir televizyon kanalı toplantısı ya da bir ödül töreni öncesinde bu sarmalları düzeltmek için sabahın yarısını harcadığını sevgiyle hatırlıyordu.

Görüşmeciler tüm bunları nasıl başardığını sorduklarında Callista, 'zeki asistanı, gerçekten en iyisi, onu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum' diyerek Austen'a övgüler yağdırırdı. Callista'nın bunu söylediğini binlerce kez duymuştu.

"Artık onun asistanı değilsin o zaman? Jowan sesinde bir parça ihtiyatla sordu.

Belki de onun küçüldüğünü fark etmişti? Belki de rezervasyon talebinin aslında iki kişi için olduğunu hatırlıyordu?

"Ah..." diye yanıtladı Austen. "Hayır. Artık değil. 'Benim için sorun değil' ile 'lütfen bu konuda daha fazla soru sorma' arasında doğru dengeyi kurduğunu umduğu gizli dudaklı bir gülümseme takındı.

"Güzel," dedi Jowan ona parlak bir sesle. 'Kitap endüstrisi ile ilgili konularda ne yaptığını bilen birinin olması güzel. Borrow-A-Bookshop etkinlik programı için doğru kişi olduğunuzu düşünüyorum.

"Ne?

'Endişelenmenize gerek yok, sadece birkaç gece geç saatlere kadar açmanız gerekecek, belki sandalyelerin yerleştirilmesine yardımcı olursunuz. Her şeye yardım eden bir gönüllümüz var, Siren'in Kuyruğu'ndan şarap sipariş ettik ve biletler çoktan tükendi. Tek yapman gereken açık kalmak, kasada çalışmak ve sonra tekrar kilitlemek. Buyurun. Jowan tezgâhın üzerindeki yığından bir broşür uzattı ona. Kadın nefes nefese okudu.

En sevdiğiniz kitapçı şimdi en sevdiğiniz yazarlara ev sahipliği

yapıyor. Biletlere imzalı bir kitap ve ikramlar dahildir.

14 Temmuz Pazar, saat 16:00 Çocuklar için çok satan 'Su Birikintisindeki Panda' serisinin yazarı Polly-Jo Gates ile tanışın.

20 Temmuz Cumartesi 19:00 The Coffee House Kitap Ödülü'nü kazanan Simon Graeme Bloom, '*The Fallen Proud*' adlı romanı hakkında konuşuyor.

Bu onu kısa sürdü. Bloom, Callista ile aynı edebiyat ajansını paylaşıyordu. İşte, yine oradaydı! Kaçınılmaz. Austen burnundan nefes aldı ve okumaya devam etti.

26 Temmuz Cuma 19:00 - geç: Devon'un kendi şair ödüllü Meg Rawlings'in yeni koleksiyonu '*Not Averse to Love*'dan okuyacağı, yıldızın siz olduğu açık mikrofon şiir akşamımızda sahne ışıklarını üzerinize alın.

"Her şey yolunda mı? Jowan sordu.

"Evet, iyi," diye yalan söyledi Austen. 'Ben buradayken kitapçıda etkinlikler olacağını bilmiyordum. Kulağa... *eğlenceli mi geliyor?* Sesi bu noktada cızırtılı çıkmaya başladı. Kulağa eğlenceli gelmiyordu. Kulağa yorucu geliyordu ve eski işine çok benziyordu ve bakın nasıl bitmişti.

Jowan Aldous'u kaldırmak için eğildi. 'Patti tüm etkinlik işlerini halletti, merak etmeyin. İhtiyaç duyulduğunda yardım edecek gönüllüler de var, göreceksiniz. Unutmayın, burası sizin kitapçınız ve istediğiniz gibi kullanabilirsiniz. Her şey eğlenmekle ilgili.

Ayrılmak için dönmeden önce ona son bir kez baktı ve kabul etmesini bekledi. "Bize ihtiyacın olursa kasanın yanında numaramız var, ayrıca Büyük Ev'de de bulunabiliriz; tepede büyük, eski bir kumdan kaleye benziyor. İstedğin zaman gel. TAMAM MI?

"Anladım," dedi, adamın bir kez daha gün ışığına çıkmasından dolayı rahatlamıştı.

"O zaman kendini iklimlendirmene izin vereceğim. Aldous'a bir pençe sallattı, küçük köpek bundan pek memnun görünmüyordu. "Güle güle de, Aldous. Yola koyulmadan önce köpeğin kıvrıcık bej kafasına son bir çizik attı, küçük avludan geçip yokuşa çıktılar, sola ve yukarı döndüler-ve saçından.

Manchester Piccadilly'den sabah beşte yola çıktığından beri çok fazla *insan* vardı; bir sürü kalabalık ve taksi şoförleriyle ufak tefek konuşmalar, sonra da tüm o beklemeler ve kitapçıya gitmek için yol sormalar, ama şimdi nihayet rahatlayabilirdi. Başarmıştı.

Kapıyı tatmin edici bir mandal tıkırtısıyla iterek kapattı, büyük, huzurlu kitapçı dükkânına baktı ve pencerelerden kimsenin izlemediğini kontrol ettikten sonra, rahatlama ve mutluluk için çığlık attı, önce sessizce ama sonra daha yüksek sesle, sesi kitap duvarları tarafından nemlendirildi. "Kendi kitapçım!

Bir kıkırdama ile sarmal merdivenden yukarı doğru koştu ve merdiveni çınlatıp takırdattı. En tepede onu alçak tavanlı, küçük ve temiz bir banyo ve nihayet büyük, beyaz, lokum gibi bir yatak karşıladı. Hala kutlama yaparak yatağın üzerine atladı ve bacaklarını dans ettirdi.

"İki koca hafta!

Sırt üstü yuvarlandı, nefes nefese beyaz tavana baktı.

Şimdi ne yapmalı? Bavulları mı açmalı? Çay mı yapmalı? Stokları tanımalı mıydı? Kasada nakit para olup olmadığını mı kontrol etmeliydi? Bunu Jowan'a sormalıydı.

"Sonra," dedi kendi kendine, dizlerinin üzerine çöküp alçak yatak başlığının üzerinden geçerek kalın taş duvara oyulmuş ve dolgun minderlerle yumuşatılmış geniş pencere koltuğuna kayd. Yerleştikten sonra camlardan birinin kilidini açarak tatlı deniz havasını ve uzaktaki martıların çığlıklarını içeri aldı.

Jowan'ın özel sanatçı ışığıyla canlanan peygamber çiçeği mavisî gökyüzü bakışlarını üzerine çekti. Birkaç tül gibi bulut Clove Lore'un üzerinde süzülürken uzun, sessiz bir süre dışarı baktı.

Tüm vücudu yumuşadı. Bu, en rahat olduğu zamandı; kimse onu izlemediğinde.

Jowan olduğunu tahmin ettiği biri pencere kenarına dürbün bırakmıştı ve şimdi dürbünü kaldırıp netliğini ayarlayarak geniş ufku tarıyordu.

Buradan liman duvarının köşesindeki barı ve onun ötesinde, bir balıkçı teknesinin açık denize doğru yol aldığı pırıl pırıl okyanusu seçebiliyordu; küçük bir tekne, güneş balıklarının yüzeyin üzerinde kanat çırpıldığı, Clove Lore'a gelen ve bu tür manzaralara alışık olmayan yabancıların -Austen da dahil- bir an için yunusları oynarken gördüklerini düşünmelerine neden olan bir şeydi.

"Bu," dedi kendi kendine iç çekerek, "yapayalnız ve gözlenmeden ve kimse ondan hiçbir şey istemeden," "mükemmel.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

"Bu da ne böyle?

"Radia!" diye azarladı küçük kızın teyzesi Patti, burnunu kıvrarak oltadaki kıvranan şeye bakıyordu. "Peki... bu da ne?

"Bu," dedi Monty Bickleigh gururla, "*Anarhichas lupus*. Yıllardır ilk kez görüyorum.

Peter's Bounty, Monty'nin bildiği en iyi olta balıkçılığı noktası olduğunu söylediği Clove Lore açıklarında, güzel bir Temmuz öğleden sonrasının değirmen gölü durgunluğunda salınırken teyze ve yeğen boş gözlerle arkalarına baktılar. Yıllardır sudaydılar ve bu onların ilk ilginç ısırtığıydı.

"Atlantik yayın balığı olarak da bilinir," diye ekledi balıkçı, her zaman olduğu gibi hala bir deniz yaratığı ansiklopedisiydi. Balıkçılık nesillerdir süregelen bir aile işiydi, ancak Monty bugünlerde kardeşinin teknesini sadece geliştirmekte olan deniz ürünleri barbekü işletmesi Bickleigh's Harbourside Bites için birkaç spesiyali oltaya takmak için kullanıyordu.

Radia ona uzun uzun baktıktan sonra, "Kediye benzemiyor," diye bilgi verdi. Aslında gri leke bir kediden çok bir yılan balığına benziyordu.

Monty de ona katılarak kuşkuyla nesneyi değerlendirdi. "Geri koyayım mı?" "Evet, hem de çabuk.

Yine de Monty'nin konukları için bazı son balık bilgileri vardı. 'Bu biraz hüznü, yalnız bir yaratık, sonsuza dek Kuzey Atlantik'in derinliklerini araştırıyor. Pek çok balıkçı onları ağlarında görmek istemez. Oltasından kurtardı ve göz göze gelerek inceledi. "Buzlu suda hayatta kalabilmek için kendi antifrizini yapan o akıllı balıklardan biri.

"Zeki ve *çirkin çirkin*," diye onayladı Radia.

Monty o şeyi yavaşça mavi yüzeyin altına geri koydu.

Monty kolundaki süslü denizci saatine değil de gökyüzüne bakarak, "Annen telefon görüşmesini neredeyse bitirmiş olacak," dedi.

"Neredeyse pijama zamanı," diye onayladı Patti.

Güneş artık kızgın ufukta eriyen bir yarım daireydi.

"Ayy," diye itiraz etti Radia. Artık yerel ilkokuldaki kabul yılını resmen tamamladığına göre, kendini bu okul için çok yaşlı hissediyordu.

Erken yatma zamanları ve gökyüzü hala böyle alevliyen tartışmak zordu.

Patti Foley on bir aydır burada, sahilde yaşıyordu ve Devonshire günbatımı hâlâ onu şaşkınlıktan susturmaya yetiyordu. Bu yaz bazı akşamlar tüm batı gökyüzünün ahududu sosuna bulanmış Şeftali Melba şerbeti rengine dönüşmesini izlemişti.

"Acele edersek Bayan Crocombe'un Dondurma Kulübesi hâlâ açık olacak," dedi Patti, ilham geldi.

"Akşam yemeğinde dondurma mı?" diye sordu Monty, ancak itirazları Radia'nın kutlamalarıyla bastırıldı.

Patti ona, "Demir alalım Kaptan," dedi ve üçü kısa süre sonra Clove Lore'un koruyucu liman ağzına doğru yola koyuldular, Radia bir külâh vaadinin geri çekilmesi ve bunun yerine onu doğrudan banyoya ve yatağa çırpmaları ihtimaline karşı esnemelerini bastırıyordu.

Annesi Joy, pahalı (ve paha biçilmez) danışmanı ile iki haftada bir telefon görüşmesi yaparken Radia'yı meşgul etmenin yanı sıra Patti, 'havalı teyze' ayrıcalıklarından bir diğeri olan dört kişilik küçük kulübelerinde yatmadan önce masal anlatma görevini de paylaştı.

Radia ona üç yetişkin arasında 'en iyi sesleri çıkardığını' söylemişti ve bu gerçek bile tek başına Patti'nin evde kendisine ihtiyaç duyulduğu için kaçırdığı sosyalleşme fırsatını telafi ediyor, çocuk bakım yükünü ablasıyla paylaşıyordu.

On bir ay öncesine kadar - Londra'nın merkezinde yaşarken ve gerçekten gitmiş olsaydı harika barlarda harika kadınlar seçebilecekken bile - konuşulacak sıfır sosyal hayatı olduğu gerçeği aklına gelmedi. Londra'da bir süre ortama daldıktan, hafta sonu için şehre gelen arkadaşlarının arkadaşlarıyla bir yıl boyunca randevulara çıktıktan ya da uygulamalar aracılığıyla tanıştığı inanılmaz kadınlarla geceyi geçirdikten sonra, sonunda kendini tamamen çıkmış ve neden hala kız arkadaşsız olduğunu merak ederken bulmuştu.

Ondan sonra, etkinlik planlama işinden o kadar keyif aldığı yalanına sarıldı ki, artık izinli olduğu gecelerde dışarı çıkmaya vakti yoktu ve flört etmeye, hatta iş yerinde düzenli olarak karşılaştığı sevimli kadınlarla sohbet etmeye bile vakti yoktu. Düğünlerde bekâr insanlarla karşılaşmaktan kaçınamazsınız. Hatta bekar olarak işaretilenirler ve resepsiyonun en eğlenceli masasına oturmaları için görevlendirilirler. Ama organizatör olarak konuklar Patti'ye zaten yasaktı.

Bu yüzden içine kapanmaya başlamıştı ve bu onun için sorun değildi. Ama geçen yaz her şeyi geride bırakıp Clove Lore'da Joy ve Radia'ya katılma fırsatı doğduğunda, bunu düşünmesine bile gerek kalmamıştı.

Artık burada olduğuna göre, bir akşam evde kalmak için daha da iyi bir bahanesi, hayır, *tamamen meşru bir nedeni* vardı. Kız kardeşi göçebe bilişim danışmanı hayatını yaşarken ve Radia'yı dünyanın dört bir yanına sürüklerken kaybettiği aile zamanını telafi ediyordu. Şimdi hepsi bir aradaydı ve her şey mükemmeldi.

Elbette, bazen Patti geceleri Monty ve Joy'un televizyon karşısındaki aşk alanında (Monty çoğu zaman rıhtımda uzun bir öğleden sonra deniz ürünleri ızgarasından sonra uyukluyordu) beктаşı üzümü yemekten kaçınmak için Radia'ya fazladan uzun süre kitap okuyordu ve onları rahatsız etmek istemiyordu, özellikle de ilişkileri hala nispeten yeniyken; gelecek ay bir yıl olacakken.

Yine de bu Patti'nin moralini bozmaya yetmemişti. Aslında, uzun zamandır olmadığı kadar mutluydu. Artık Monty ile mutlu ve güvende olan kız kardeşi ve altı yaşındaki yeğeni yeniden hayatındaydı. Ayrıca, Büyük Ev'de düğün planlama işi çoktu, bu yüzden yeni patronu - Clove Lore'un malikânesi ve malikânesinin hanımı ve Jowan'ın karısı Araminta Clove-Congreve - biraz mikro yönetimci olsa bile, kendi payına düşen faturaları ödemekte ve ev bitkisi avlama alışkanlığını beslemekte sorun yaşamıyordu.

Monty tekneyi limanın merdivenlerinde motoru durdurarak güvenli bir şekilde eve getirirken sırtarak yeğeninin kolunu dürttü ve "Benimki double frambuazlı ve serpiştirilmiş," dedi.

Radia bilgece, "Ve tabii ki bir pul," diye ekledi. "Belli ki," diye kabul etti ve ona sarıldı.

Evet, Patti Foley için hayat dolu ve yoğundu, güzel gün batımları, uzun yürüyüşler, dinlenme ve okuma ile noktalanıyordu ve hiçbir şeyin değişmesine ihtiyacı yoktu. Nihayet bir düzen kurmuştu ve ablasının Monty ile yaşadığı gibi sonsuza dek sürececek bir aşk bulup bulamayacağını merak etmiyordu.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Clove Lore'a yeni gelen tek kişi Austen değildi. Büyük Ev'de Araminta Clove-Congreve, büyük lobinin önünde durmak için geri geri giden ve sessiz akşamda araba yolundaki çakılları çtırdatan nakliye kamyonlarını görünce ellerini ovuşturuyordu.

'Jowan! Gel de bak,' diye seslendi camın arkasındaki yerinden. 'Bu minibüsler satın aldıkları birimin iki katı büyüklüğünde. Dolu olamazlar, değil mi?

Jowan, üst katları kısa bir süre önce özel kullanım için dairelere dönüştürülen üç yüz yıllık evin giriş salonunun tavandan tabana kemerli pencerelerinde karısına katıldı.

Aile malikânesinin aslan payını satmak para sorununa köklü bir çözüm olmuştu ama Minty'nin, savurgan büyükbabasının bir zamanlar genişleyen dağlık arazisinin kalbine inşa ettiği binada kalabilmesinin tek yolu buydu. Güzel bahçeler bugün de vardı ama örnek mandıra, malikâne kulübeleri ve eski şapel çoktan gitmiş, Minty, Jowan ve küçük Aldous'a mutfakların arkasında küçük bir yatak odası, bir balo salonu (Minty düğün işlerini buradan yürütüyordu) ve şimdi yaz alacakaranlığında durdukları etkileyici lobi kalmıştı.

"Bu bizi ilgilendirmez, değil mi Nane? Jowan, bir kez kışkırtıldığında karısının müdahale etme arzusunun azalmayacağını bildiğinden, yumuşak bir sesle ısrar etti. Bir kez malikânenin hanımı olan, her zaman malikânenin hanımıdır.

Bir şoför ilk minibüsten indi ve kapılarını açmak için arka tarafa doğru yürüdü. İçerideki ışıklar otomatik olarak yandı ve sanki bir galeriden sergi için ödünç alınmış gibi taşınmak üzere paketlenmiş çok büyük çerçeveli portreleri aydınlattı.

Jowan bunun bir merhem olmadığını bilerek, "Bakın, sadece tablolar var, neredeyse hiç mobilya yok," demeye çalıştı. Yeni gelenler yanlarında sadece bir Yaşam Çantası ile gelmiş olsalardı bile Minty'nin bu rahatsızlık hakkında söyleyecek bir şeyleri olurdu.

İkinci minibüsün sürücüsü de adama katıldı ve bir rampa yerleştirdiler.

'Boşaltma için biraz geç değil mi? Bütün evi uyandıracaklar,' diye yakındı Minty.

Jowan, başlarının hemen üstündeki dairede oturan Leonid ve Izaak (Minty'nin emlak personeli, bir çift aşık koca) dışında tek sakın olduklarını ve şu anda akşam için Netflix'in önünde çökmüş olacaklarını karısına hatırlatmamanın en iyisi olduğunu düşündü.

"Aman Tanrım! Minty, rampadan aşağıya inen, hepsi de giysi torbalarında, *eski Louis Vuitton* giysi torbalarında, eğer yanılmıyorsa, ki bu tür şeyler söz konusu olduğunda nadiren yanılırdı, uzun süredir huysuz bir İngiliz toprak sahibi olan giysi raylarını görünce bağırdı.

"Ama Birinci Daire'de sadece bir gömme dolap var! Minty itiraz etti.

'Bırak onlar düşünsün, ha? Onlar *senin* kiracın değil. Hadi, akşam yemeğini bitirelim ve *The Archers*'a yetişelim.'

Minty'nin dikkati dağılmadı ve hızlıca durup dışarı baktı. "Bu çerçeveler eski hizmetli koridorlarına sığmaz, değil mi?

Jowan bile bundan sonra olanları sessizce izlemeye koyuldu. Yeni kiracının eşyalarının ana girişten geçerek büyük merdivenlerden yeni dairelere açılan servis kapılarına taşınmasının bir zararı olmayacağını söylemeye hazırdı - Izaak, yeni bina bekçisi olarak anahtarları elinde tutuyordu. Ama şimdi siyah bir Londra taksisi, hızla alçalan karanlıkta farları parlayarak nakliye kamyonetlerinin arkasından yanaştı.

Motor durduktan ve iç aydınlatma yandıktan sonra bir an için hiçbir hareket olmadı ve taksici, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, yolcusunun kendi kapısını açmaya niyeti olmadığını fark etmiş gibi aniden hareketlendi. Dışarı fırladı ve bir şoför gibi kapıyı çekerek açtı.

Önce uzun, gür kestane rengi saçlar geldi. Baştan aşağı siyah doksanların Gucci'sini giymiş olan göz alıcı kadın, siyah gözlüklerini çıkararak nezaketle geceye adım attı (Minty'nin dudak bükmesine ve ne tür bir aptal kadının gün batımından sonra güneş gözlüğü taktığını mırıldanmasına neden oldu, gerçekten! Gösterişçi bir kadın, işte bu). Neşterlere ve şırıngalara yabancı olmadığı açıkça belli olmasına rağmen ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu.

Clove-Congreve'ler taksicinin, kadının büyük boy incilerle süslü el çantasından çıkardığı bir tomar banknotu almasını izlediler.

Belli ki selam vermesi gerektiğini düşünen şoför, bagajdan büyük, yuvarlak bir makyaj çantası alıp sahibine teslim etmeden önce garip bir şapka çıkarma girişiminde bulundu.

Minty, burnunu sokma merakına (ve mülkü ne kadar küçülürse küçülsün içinden geçecek olan feodal görev duygusuna) yenik düşerek dışarı çıktı ve Jowan'ın isteksizce arkasından gelmesini sağladı; Bir Numara, Üst Daireler, Clove Lore Büyük Ev'in yeni sakinleriyle tanışma arzusundan çok, bu etkileşimin nasıl sonuçlanacağına dair hastalıklı merakı onu motive ediyordu.

"Köye hoş geldiniz," dedi Minty içtenlikle. "Ben Araminta, bu mülkün sahibi ve Clove Lore Düğün Şirketi'nin kurucusuyum.

"Canım, şunu bir saniye tutar mısın?" diye cevap verdi kadın, çantasını karıştırıp çalan telefonunu ararken makyaj çantasını uzattı.

Minty sadece çantaya baktı, yüzü gök gürültüsü gibiydi.

Jowan korkunç bir an ne yapacağını bilemedi ve sonra aceleyle genç kadının bavulunu kendisi almaya karar verdi.

"*Antoine?* Sen misin?" diye bağırdı kadın telefonda. "Tanrıya şükür, *neredesin* hayatım? Minty ve Jowan'dan uzaklaştı, hâlâ merdivenlerin dibinde kaskatı duruyordu. 'Evet! Korktuğumdan da kötü. Hiçbir yerin tam ortasında.

Minty, Jowan'a öyle sert bir bakış attı ki, Jowan hemen çantayı ayaklarının dibine bıraktı. Eğer taksiden genç bir adam inmeseydi - çok gençti, kesinlikle kadının kocası *değildi* - *bu ıssız yerde bile görgü* kurallarının son derece önemli olduğu konusunda söyleyecek çok şeyi olacaktı. Yakışıklı, parlak sarışınlığını ortaya çıkaran ince siyah bir kazağın üzerine bir raket çantası omuzlamıştı.

"İyi akşamlar," dedi, çantayı çakıllardan kaldırabilmek için hızla yaklaşarak. "Uzun bir yolculuk yaptın.

En azından aileden biri utanma nezaketini gösterdi. "Hmm. Minty yorgunluğun mazeret olamayacağını belirten bir kaş kaldırınca kocası devreye girdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum evlat. Ben Jowan, bu da Araminta. Burada, ana evde yaşıyoruz. Yani, ondan geriye kalanlarda.'

Genç adam cevap vermeden önce bunun kafasına dank etmesine izin verdi. "Ah, elbette.

Nasılsınız?'

Minty'nin sıkması için elini uzattı ve yine onun edep duygusunu yatıştırdı. "Ben Jasper, ve..." başıyla şu anda orman güllerinin yanında yüksek sesle Fransızca konuşan kadını işaret etti, "bu Estée, annem.

"Londra'dan geldikten sonra çaya ihtiyacınız olacak... Minty geri çekilen taksiyi işaret etti.

'Teşekkürler ama annemi yerleştirsem iyi olacak. Akşam sekizden sonra pek iyi değildir.'

"Nasıl yani? Minty başını eğerek bir kez daha kadına doğru baktı.

'Küçük bir kabin içi kokteyl saati geçirdi. Zolpidem ve kalça şişesindeki her neyse ondan sonra kendini pek... sosyal hissetmeyecektir. Gülmeye çalıştı ama Minty hiç oralı olmadı. "Şaka yapıyorum tabii ki," dedi Jasper, sertleşerek ama uyku hapları ve içki meselesinin yine de doğru olduğunu doğrulayan tedirgin bir bakışla.

"Merak ediyorduk," diye başladı Jowan. "Anneniz dairenizi satın almadan önce gerçekten gördü mü?

"Ya da en azından ölçüleri okuyabilir misin? Minty, bir başka giysi rampadan aşağı indirilirken ekledi.

Jasper'ın gözleri ikili arasında gidip geliyor, Aldous onlara fark edilmeden yaklaştığını düşündüğünde boynu çayırdaki ürkek tavşanlar gibi uzuyordu.

"Dört yüz elli metrekairelik bir daire satın almışsınız," diye açıkladı Minty. 'Yine de Kraliyet Akademisi'nin tüm yaz sergisini yanında getirmiş gibisin.

"Bunları nereden istiyorsunuz?" diye araya girdi, kamyonetten on ayak uzunluğunda yaldızlı bir rokoko çerçeve indirmişti.

"Aile portresi, değil mi? Jowan başını eğerek, kriket fanilasını giymiş Jasper'ın okul çocuğu versiyonunun elinde bir sopa tuttuğu ve acı çekmiş gibi görüldüğü, koyu renk takım elbiseli iri yarı, yakışıklı bir adamın ise Jasper'ın annesinin ince, oturur vaziyette ve gümüş rengi bir gece elbisesi giymiş figürünün arkasında gülümsemeden durduğu tablodan görünenleri hayranlıkla seyrettiğini söyledi. Altın bir parıltıyla her tarafı aydınlatılmış gibi görünen anne, resmin odak noktasını oluşturuyordu.

Jowan gözlerini kısarak daha yakından baktı. "Bekle," dedi. Çakılların üzerinden kadının yüksek sesle, "Öp, öp," diyerek çağrısını bitirdiği yere baktı. "Anneni bir yerden tanıyor muyum?

Minty iki adamın arasına bakarken Jasper hızla, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Jasper?" diye seslendi Estée uzaktan, elinde bir anahtar kartı havaya kaldırarak. "Bu şerefe nail ol, sevgilim.

Jasper hemen harekete geçti. "İzninizle. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum, Bay ve Bayan...'

"Clove-Congreve," diye bağırdı Minty.

"Jowan ve Minty," diye düzeltti kocası, bıkkın Minty'yi içeri yönlendirmeye çalışırken, yeni gelenler geniş arazinin yanından kendi özel giriş kapılarına doğru ilerlediler.

"Anne? Burayı hiç ölüştün mü?" diye sorduğunu duydular Jasper'ın, Jowan kapıları ikilinin üzerine kapatmadan önce.

Jowan, karısını takip ederek, Aga'nın yanında yatmadan önce kakao içtikleri ve Aldous'a tost kabuklarını yedirdikleri kaldırım taşı döşeli mutfaktaki yerlerine döndü. "Çok güzeller.

"Gördüğümde iyi olduğunu anlarım, Jowan. "Şey, delikanlı iyi.

'Ama anne, Jowan! Şu topukluları gördün mü? Sanki daire yepyeni ve taşınmaya hazır değilmiş gibi, etrafta sallanıp duruyor, korkunç bir Fransızcayla yeniden dekore etmekten bahsediyordu.

"Bahsettiği şey buydu, değil mi? Jowan etkilenmişti. Minty pek çok dilden biraz biliyordu.

"O tipleri bilirim," dedi uğursuzca, tekrar *The Times*'ın önüne otururken.

"Karımı hiçbir zaman züppe olarak görmedim," diye kıkırdadı Jowan. Aldous, sahibinin uzanmış bacaklarına tırmanarak bir kez daha onun kucağındaki rahat yerine oturdu.

"Ben öyle bir şey değilim, Jowan de Marisco!

İki yaz önce evlenmelerinden önceki eski soyadını kullanıyorsa, nazik davranması gerektiğini biliyordu; daha sonra onun eski aile soyadını benimsemek gibi son derece modern bir adım atmıştı.

Jowan ona düz bir bakış attı ve kendi gazetesini çıkardı (yerel gazeteyi büyük gazetelere tercih ederdi).

"Sorun onun... gürültücü ve açıkça yersiz olması değil," diye devam etti Minty itiraf edercesine. "Ama, gerçekten! Bu... bu...'

'Clove Lore için yeni insanların olması iyi bir şey,' dedi. 'Ve yeni komşularımızın olması bizim için de iyi.

Minty dudaklarını büktü ve göz devirmesini bastırdı.

'Aşkım, daireler nihayet satıldığına göre yeni arkadaşlar edinme fırsatımız var. Onlara hoş geldin diyelim. Arsa sahibinin işi bu, değil mi?" Bir elini mutfak masasına uzattı, bir zamanlar

Bir zamanlar aşçı, uşak, mutfak hizmetçisi, oda hizmetçisi ve arabacı yemeklerini yerlerdi.

Minty ince, kabullenici bir gülümsemeyle onun elini kendi elinin içine aldı. "Sanırım öyle," dedi, iyi doğasının değişime direnen inatçı tarafına baskın çıkmasına izin vererek, ailesinin fonları sıfıra inerken ve mülk neredeyse iflas ederken yaklaşık altmış dokuz yaşında çok fazla gördüğü bir şeydi bu. Satışı kabul ederek onu kurtarmıştı ama şimdi yeni evliliğinin mahremiyetine ve huzuruna ne pahasına mal olacağını merak ediyordu.

Çift mutfak kapılarının çalınmasıyla sıçradı ve Aldous havlama krizine girdi.

'Bu da ne böyle! Kendilerini içeri mi aldılar? Minty çığlık attı; kapı itilerek açıldığında, aralarında zümrüt gözlü bir leoparın seramikten yapılmış devasa figürünü taşıyan, kesici dişlerini vahşice açmış, saldırgan bir pozda donup kalmış, utanç içindeki görevden alma görevlileri ortaya çıktı.

"Dairelerin arka kapısı var, değil mi?" diye sordu iki adamdan daha cesur olanı. "Bunları majestelerinin dairesine giden o dar koridorlardan geçiremeyiz.

Minty bezgin bir şekilde içini çekti ve çamurlu botlarına sert bir bakış atarak, adamlara mecburlarsa devam etmelerini işaret etti.

"İzaak'tan servis girişinin anahtarını isteyeceğim," diye gönüllü olan Jowan, adamların araba yolunda ikinci bir leopar olduğunu haber vermesiyle odadan çıktı.

"Çift olarak gel, dostum," diye güldü içlerinden biri. "Çifter çifter olmalı," diye espri yaptı diğeri.
Minty sadece inledi ve başını ellerinin arasına aldı.

Bütün akşam sürmüştü ama Austen kitapçıya yerleşmişti. Önce dükkânın düzenini ezberledi, kasanın yanında durması için kendine bir harita yaptı, böylece insanlar belirli kitapları istediklerinde onları doğru raflara yönlendirme şansı olacaktı.

Şiir başlıklarına göz gezdirmek için biraz fazla uzun zaman harcamıştı ve kendisi için ayırmak üzere birkaç kitap çekmişti, çok açgözlü olmamaya çalışarak, bu çalışma tatili için para almadığını hatırladı: tüm kârlar kasaya gidecekti, cüzdanına değil. Hepsi de hayranı olduğu şairler olan bir Audre Lorde, bir Mary Oliver ve bir Lucille Clifton ile yetinmişti.

Kafenin mutfağına da alışmış, malzemeleri evden getirdiğı için annesinin çikolatalı granola barlarının ilk partisine başlamıştı. Onları hazırladığı süre boyunca, tarifin her adımını defterine yazarak yüksek sesle kendini rahatlatı. "Tamam, badem ununu katladım. "Şimdi de hindistan cevizi yağı ve akçaağaç şurubu. "İyi görünüyor, Austen.

Hep kendi kendine konuşurdu. Annesi ona daha okul öncesi bir çocukken bile sık sık bunun Austen'in tek çocuk olmasından kaynaklandığını söylerdi ama çocuk doğurmanın pelvik taban üzerinde yarattığı tahribatı bir *bilse*, neden konuşabileceğı Archer kardeşlerinin olmadığını anlayabilirdi.

Annesi, tabu konulara inanmayan "duygularımız hakkında konuşalım" türünden annelerdendi ve bunun avantajları olsa da (Austen'in okul arkadaşları, arkadaş olan bir anneye sahip olduğu için çok şanslı olduğunu düşünüyorlardı), bir genç olarak Austen sık sık bir annenin bazı şeyler hakkında çok *açık* olabileceğini pişmanlıkla düşünmüştü.

Vanilya kokulu, parlak granola dilimi buzdolabına konduktan sonra kahve makinesini kullanma alıştırmalarına geçti. Yine, iki kişiymiş gibi konuşarak ilerledi: biri yönlendirilmeye ihtiyaç duyan bir çocuğun gergin enkazı; diğeri nazik, yetkin bir yetişkin.

"Bu doğru görünmüyor," dedi, köpüklü süte şüpheyile bakarak. 'Hmm, belki de inek sütü olduğu içindir? Devam et,' diye cesaretlendirdi daha akli başında olan tarafı. Sürahinin tepesine kadar ipeksi bir köpük elde edene kadar sebat etti. "Bu daha iyi. Şimdi espresso.

Oldukça iyi bir mocha ve düz beyaz elde edene kadar pratik yaptı, örnekledi, eleştirdi ve kutladı (köpüğün üzerindeki güzel yaprak şekli hariç; latte sanatı onun beceri setinin ötesindeydi ve bu gerçekle barışmıştı).

Yemek yemeyi unuttuğunu fark ettiğinde güneş çoktan ufkun altında erimişti, bu yüzden yatağı Mary Oliver kitabıyla birlikte bir meyve ayı ve bir dilim granola götürdü ve sabaha kadar şaşırtıcı bir şekilde mışıl mışıl uyudu, yakında raflarda nasıl dolaşacağını, düzenleyeceğini ve tavsiyelerde bulunacağını, kasada kitap sayacağını, meşgul olacağını ve yardımcı olacağını hayal etti. Rahatsız edici ya da gösterişli hiçbir şey gerekmiyordu; sadece bir sahil kitapçısının kolay, sessiz hayatı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Birisi Austen'ı, dört gözle beklediği açılış saatine kadar yenmişti.

Uzun boylu, zayıf ve kendisinden biraz daha yaşlı olduğunu tahmin ettiği bir adam, saat dokuzu biraz geçe hâlâ kilitli olan kapının camına hafifçe vurdu.

Onun yaklaştığını görünce gülümsedi, bu yüzden TikTok'taki 133 takipçisi için çekmeyi planladığı açılış imzasını atma anını yaşayamayacağı için yaşadığı hayal kırıklığını gizlemeyi başarmış olmalı.

Tabelayı aceleyle 'açık' konumuna getirerek kapının sürgüsünü açtı ve adamı ve sabahın tatlı deniz havasını içeri aldı.

"Acele mi ettirdim?" diyesordu, gamzeli gülümsemesinde bir boşluk belirmişti.

"Merak etme, içeri gel," dedi Austen, sesinin ona olduğu kadar titrek gelmemesini umarak.

"Ben gönüllülerden biriyim," dedi adam mindere adımını atarken, yumuşak bir Lehçe olduğunu fark ettiği aksanıyla. "Ben Izaak. Elini uzattığında, elini sıkmaktan çok güven verici bir şekilde sıktı. "İhtiyacınız olan her şey yanınızda mı?

"Sanırım öyle. Austen içten içe bu gönüllünün dükkânı işletmesine yardım etmesi için görevlendirilmediğine dua ediyordu. Bu işi tek başına yapmak istiyordu.

"Güzel, güzel. Gözleri kısa bir süreliğine içeride dans etti. "Sizin için bir bayram hediyem var. Kahverengi kâğıda sarılı bir bohça uzattı. "Ballı kek. İstersen kafede satabilirsin.

Aroması onu çoktan etkilemişti. Taze pişmiş ve hafif baharatlıydı. "Bunu sen mi yaptın?

Başıyla onayladı.

"Olur, teşekkürler. Kahvaltım için bir dilim yedikten sonra. Kokuyu duyunca midesi daraldı - Clove Lore'a geldiğinden beri neredeyse hiç yemek yemediğini hatırladı.

"Aslında bazı şeylere ihtiyacım var. Malzemeler," dedi ve dükkânı açıp yiyecek meselesiyle ilgilenmek zorunda kalırsa biraz zor durumda kalabileceğini fark etti.

"Tamam," diye teşvik etti Izaak.

'Yumurta, bolca ve daha fazla süt. Kahveleri hazırlarken buzdolabındaki inek sütünü kullandım. Ve yulaf sütü. Badem de, eğer bulabilirsen. Ziyaretçi merkezindeki market henüz açılmadı mı?

"Yumurtalar, tüm sütler, daha ne olsun? Izaak telefonuna not almaya başlamıştı bile. Onun için alışveriş yapmaya gönüllü mü oluyordu?

"Limon mu? Misket limonu da. Ve... şeker. Beyni malzeme listesini toparlamakta zorlandı. Zorlandığında odak noktasını değiştirmekte pek iyi değildi ve bu sabah kitapçı kafesinde daha fazla yemek yapmak aklının ucundan bile geçmiyordu.

"Peki ya sen? Izaak onun gözlerine bakarak söyledi. "Peki ya ben?

'Öğle yemeği? Akşam yemeği? Yiyecek bir şeyler getirdin mi?' 'Oh! Uh... Bir şeyler alabilirim, endişelenme...'

"Çalıştığım yerde bir mutfak bahçemiz var," diye araya girdi. "Büyük Ev mi?

"Jowan'ın yaşadığı yer mi?

İşte bu kadar. Sera domatesleri ve salata var. Ve yumurtalarınız için tavuklar. Ayrıca soğan? Patates? Izaak parmağını telefon ekranının üzerinde tuttu.

"Evet, lütfen. Dolaplar boş aslında.'

Başını salladı. 'Yemeğinizi bugün daha sonra getireceğim. Fazla kabak da var. Leonid bana kabakları ciddiye almamı söyledi,' diye ekledi gülerek.

"Leonid?

"Kocam ve arazinin baş bahçıvanı," diye gururla cevap verdi. 'Ben tamirci-bakıcıyım ve bilet gişesinde çalışıyorum. Şimdi oraya gidiyorum. Bahçeler yirmi dakika içinde açılacak ve şimdiden kuyruk oluşmuş olacak. Listeniz bu kadar mı?" Austen'a telefonunun ekranını gösterdi ve o da başını salladı; portakal suyu, ramen ve büyük bir paket hazır tuzlu cipsle yetinebilecek olmasına rağmen daha fazla bir şey ekleyerek onu rahatsız etmek istemiyordu. "Öğle tatilinde tekrar gelirim," dedi.

Austen omuzlarının rahatlamayla düştüğünü hissetti. Buralarda takılıp kalmıyordu. Ne kadar asosyalleştiğinin bu hatırlatması gözünden kaçmadı ve içini bir suçluluk duygusu kapladı.

"Sana şimdi biraz para vereyim mi, yoksa...?

"Küçük nakit, yiyecekleri karşılar. TAMAM. Ben gidiyorum. Telefonunu, üzerinde 'Clove Lore Estate and Gardens' yazan beyaz polosunun cebine soktu.

"Hayır, bekle!" diye onu durdurdu. 'Sana bir şey vereyim. Orada bekle.

Dükkândan hızla geçip alçak kapı çerçevesinin altından kafeye girdi ve Izaak'ın altın rengi, kabarık ballı kekini hızla açıp tezgâhın üzerindeki cam kubbelerden birinin altına yerleştirdikten sonra çikolatalı granola dilimlerinden ikisini paketledi; biri Izaak'a, diğeri yeşil parmaklı kocasına.

İçindeki heyecan bir kez daha kabardı. Izaak'ın beklediği yere dönerken bu kitap satma işinin işe yarayabileceğini düşündü, özellikle de gönüllülüğün kapsamı buysa: dost canlısı insanlar dikkat çekmeden paspasın üzerinde durup ona ballı kekler getiriyor ve evde yetiştirilmiş sebzeler ikram ediyorlardı.

Döndüğünde 'Buyurun,' diye duyurdu.

Ama Izaak elinde bir kitapla ona doğru döndüğünde, vücudundaki heyecan biraz olsun silindi.

"Bunu alayım lütfen," dedi Callista Flyte'in *Seçilmiş*'ni göstererek. 'Bitirmemiş olsam bile, onunla dönmek daha iyi, değil mi?

Kadının yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlamadığı anlaşılıyordu.

Açıklamaya devam etti, 'Siren'in Kuyruğu'ndaki kitap kulübü için. Tartışmaya hazırlanmak için hepsi bunu okudu. Ya da okumuş gibi yapacaklar. Bu bir okuma kulübünden çok sosyal bir şey. Minty her zamanki cinayetlerimizden biraz daha entelektüel bir şey denemek istedi.

Izaak onun beceriksizliğini yanlış anlayarak, kasada ödeme yapmasına yardım etmeyi teklif etti. "Sana nasıl çalıştığını göstereceğim, merak etme.

Kitabın önsözünde kurşun kalemle yazılmış olan kısa kodu yazarak kitabın adının dizüstü bilgisayar ekranında görünmesini sağladı. 'Bu, bu kitabı stok sisteminden kaldırır. TAMAM MI?

Austen başını salladı ve onun el tipi kart makinesine fiyatı yazmasını izledi. "Beş elli pound, değil mi?" dedi, yine kalem işaretlerini göstererek.

Austen bu sabah satış noktası talimatları kitapçığını baştan sona okumamış gibi davranarak ikna edici bir iş çıkardı ve Izaak da yardımcı olduğu için mutlu görünüyordu.

Ödemeyi yaptığı süre boyunca, Austen kendi kendine, satın aldığı kitabın yazarını tanıdığından bahsetmemesini söylemek zorunda kaldı, her ne kadar bunu ağzından kaçırma dürtüsü neredeyse ezici olsa da.

Izaak kartını makineye dokundurdu ve bir dakika sonra makbuzunu çıkardı. "Satıldı," dedi başını sallayarak.

"Anladım, teşekkürler.

Gelecek misin? Çarşamba akşamı. Açık büfe var.'

"Kitap kulübüne mi? Hayır, hiç sanmıyorum..." Austen, yabancılarla dolu bir odada, işler tuhaflaştığı anda kendisini denize atan kadın hakkında konuşmaktan daha kötü bir şey düşünemiyordu. Hayatındaki en büyük etki, patronu, bir nevi arkadaşı, onun...

"Sorun değil, sadece bir fikirdi. Izaak onun döndüğünü fark etmiş olmalıydı. "İstersen gelebilirsin. Ama tatildesin, o yüzden baskı yok.

"Sadece, ben şiiri tercih ederim," dedi, bunun onun konuyu kapatması için yeterli olacağını umarak.

"Biz kitap kulübünde daha çok çok satan kitaplarla ilgileniyoruz," dedi gülümseyerek. "Ve içinde iyi bir cinayet olan her şey!

Seçilmiş'in bir dedektif hikâyesi ya da CSI gibi bir şey olmaktan çok saplantı psikolojisiyle ilgili olduğunu söylemek istedi ama buna degeceğini sanmıyordu, hele de o daha bir sayfa bile okumadan.

Malikanenin salatalıklarından ('bunun gibi büyük,' diye gösterdi ona, ellerinin arasında ölçerek) biraz getireceğine dair son bir söz vererek kendini sabah güneşine bıraktı.

Avluyu güvenli bir şekilde geçip yokuşa yöneldiğinde, Austen sessizce kapıyı kapattı.

Yeniden nefes alıp hala nemli olan buklelerini salladıktan sonra telefonunu çıkardı ve kendini 'aç' işaretini çevirirken, kapıyı yavaşça çekerken, sonunda tatilinin ilk sabahının güzel sıcaklığını içine çekerken ciğerleri genişlerken filme aldı.

"Ödünç Kitap Dükkanı'na hoş geldiniz," dedi mikrofona, "yükle" tuşuna basmadan ve gününün pastoral enstantanesini kayıtsız algoritmalara karşı kaçınılmaz olarak kaybedeceği savaşa göndermeden önce. Yolculuğunun kaydını tuttuğu sürece buna aldırmıyordu. Önemli olan da buydu, her şeyi belgelemek. Kendisinden ve tesadüfen karşısına çıkabilecek müşterilerden başka memnun etmesi gereken kimse yoktu.

"Her an gelebilir, kitap alıcıları," dedi boş avluya, dükkân basamaklarının tepesinde topuklarının üzerinde sallanarak ve beklentiyle yokuşa doğru giden geçide bakarak. "Ne zaman hazır olursanız.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Kitapçıların olayı, ya hep ya hiçtir. Müşteriler, tıpkı yaz kabakları gibi, ya büyük bir bolluk içinde gelirler ya da büyük bir hiçlik.

Austen sabahın büyük bir bölümünde toz almış, ortalığı toplamış ve Izaak'ın bütün gün boyunca tek müşterisi olup olmayacağını merak ederek bir sürü boş işle uğraşmıştı. İki hafta boyunca tek satışının bir Callista Flyte kitabı olacağı düşüncesiyle alaycı bir kahkaha attı. Kaderinde - hayır, *lanetlenmişti* - ilişkilerinin alaycı mirası tarafından takip edilmek vardı. Unutulan, ilgi odağı olmayan ve geride bırakılan kişi olduğunuzda böyle olur, diye düşündü.

Kendine gerçekten lezzetli ballı kekten ikinci bir dilim kesmek üzereydi ki, en sevdiği kolay kombinasyonlardan biri olan siyah ribana yelekle eşleştirdiği dökümlü gri pantolonunun bol yan cebinde bir mesaj pırıldadı ve yine babasının kontrol edeceğini düşünerek telefonuna uzandı.

Evdeki her odanın fotoğrafını ve sırf onları gülümsetmek için gözlüklerini burnunun ucuna takmış, kitapçada çok meşgul ve önemli biriymiş gibi davranırken çekilmiş aptal selfie'lerini çoktan eve göndermişti ama bu mesaj ailesinden değildi. Bir yabancından geliyordu.

Sayılır.

TikTok'ta 'Feint Heart Bookshop, Paris'i altı aydır takip ediyordu, ancak eldivenli bir elin buğulu bir fincan kahveyi buğulu ve kışlı bir vitrinin önündeki antika bir masaya koyduğunu ve ardından aynı kişinin Sylvia Plath'ın şiirlerinden oluşan ince bir cildi açtığını gösteren ilk gönderi dışında başka bir şey paylaşmamışlardı. Sahne, üst üste yığılmış kitaplarla pitoresk bir sosyal medya tarzında darmadağın olmuştu ve her şey çok ama çok Fransız görünmüş ve hissettirmişti. O zamandan beri Paris'e özgü şık bir sosyal medya sessizliğini sürdürüyorlar.

Ancak şimdi Austen'ın bu sabahki mağaza açılış videosuna yorum yapmışlardı; pek çok kişi videoyu 'beğenmiş' ve bir sevgi dolu göz emojileri akışı olmasına rağmen, şu ana kadar düzgün bir yanıt yazmak için zaman ayıran tek kişi oydu.

@FeintHeart: Başka bir kitapçıdan merhaba. Çok sayıda kitap sattığınızı umuyorum. Bonne journée!

Austen'ın Fransızca GCSE'si sonunda işe yaramaya başlamıştı. Mesajın özünü anladı ama yine de emin olmak için cevabını yazmadan önce 'çevir' tuşuna bastı.

@AustenInk: Merci! Size de mutlu kitap satışları! Sat, sat, sat!

Bir an için kruvasan emoji'si eklemeyi düşündü ama tam zamanında vazgeçti. Bu çok bayağı olurdu. Gerçek bir Parisli Kitapçı bundan hiç etkilenmeyecekti.

"İyi kurtardın," diye kendine güvence verdi, "gönder" tuşuna basmadan önce ve önündeki sessiz öğleden sonraya hazırlanmak için ikinci bir sert kahve yapmayı düşündü, kendini dükkan tezgahının arkasında güneş ışığında şiirler okurken hayal etti.

İşte o zaman bolluk oldu.

Hepsi güneş kremiyle hindistan cevizi kokan, plaj çantaları ve piknikleriyle aşırı yüklenmiş, ya terlemiş ve her yerde kum bırakarak plajdan geri dönen ya da ziyaretçi merkezinden yeni çıkmış ve harcayacak tatil parasıyla yokuş aşağı giden bir otobüs dolusu insan. Hepsi birden gelmiş gibiydi ve aniden bir sürü soru geldi, hepsi de ona yöneltilmişti, sadece bazıları kitaplarla ilgiliydi.

Barnstaple'a bir sonraki otobüs ne zaman? En son uğradıklarında burada olan küçük köpekli adam neredeydi? Jane Eyre'den bir tane var mıydı? Tabii ki yazarın adının bu olduğundan eminler; aptal gibi mi *görünüyorlar*? Kartpostalların yanı sıra pul da satıyor muydu? Satmıyor muydu? Neden olmasın? Müşteri tuvaletleri neredeydi, lütfen?

Bazıları hava durumu hakkında sohbet etmek istiyor, bazıları Kitapçıdan Ödünç Alma konseptini anlıyor ve bekleme listesine nasıl girebileceklerini öğrenmek istiyor, diğerleri ise "Pek tatil sayılmaz, değil mi?" diyordu. Bir dükkanda çalışmak!

Austen gülümsedi ve elinden geldiğince cevap verdi, kendini sabitlemek için tezgâhı kavradı, dalgalı bir denizdeymiş gibi hissediyordu, başını suyun üstünde tutmaya çalışıyordu.

Ancak, tüm müşterilerin karıştırmasına, kitap kaldırmasına, tanıtım yazılarını okumasına ve yeniden raflara yerleştirmesine rağmen kimse bir şey satın almıyor gibi görünüyordu.

Bu durum kasanın yanındaki bakış açısından onu irkiltti. Neden kitapları geldikleri yere geri koyamıyorlardı? Bazıları kitabı yerine koymaya bile çalışmadan yığının üstüne düz bir şekilde bırakıyor, Austen'ı daha da sinirlendiriyordu. Bu gece yatmadan önce kitapları toparlaması ve yeniden alfabetik sıraya koyması gerekecekti. Ne büyük bir karmaşa yaratıyorlardı.

En kötü suçlular, ellerinde dondurma külahlarıyla içeri girenler, tüm ciltleri yapış yapış parmaklayanlar ya da kapının yanındaki raflarda duran yeni defterleri ve çeşitli kırtasiye malzemelerini karıştıranlardı.

Izaak elinde yeşil yapraklı şeyler, yumurta, ekmek ve süt dolu bir ürün sandığıyla görüldüğünde, ilk başta onu tanıyamayarak gözlerini kırıştırdı.

"Ara vermek istersen kasaya atlayabilirim?" dedi panik sisinin arasından.

'Oh, hayır, ben iyiyim. Zaten kimse bir şey almıyor. Başını hafifçe sallayarak köşede utanmadan telefonunun prizde şarj olmasını bekleyen ve bir yandan da dikkatle çizgi roman okuyan genç bir adamı, ardından da dükkânın serin ve gölgeli rahatlığından memnun oldukları her hallerinden belli olan, yığınların arasındaki koltuklarda oturmuş sessizce gazetelerini okuyan yaşlı çifti işaret etti.

"Bu ikisi kitap almak istiyormuş gibi bile yapmıyorlar," diye fısıldadı.

Izaak çifte baktı, plan yapmakla meşgulmüş gibi bir kaşını kaldırdı - Austen'ın paniğinin derinleşmesine neden oldu - *Express*'in arkasındaki kadına doğru kaymadan önce.

"Güzel bir gün, değil mi? Izaak ona rahat ve hafif bir tavırla sordu. Austen izlemeye devam etti. "Okumanın yanında bir kahve ya da kek ister misin?"

Ne tür kekler sunulduğu konusunda biraz tartışma olmuş, glütensiz, vegan granola barlar hayal kırıklığı yaratan bir fırça yemişti (Austen'ın sahte bir gülümsemeyle geçiştirmek zorunda kaldığı "içinde ne olabilir ki?" üzerine bazı kaba spekülasyonlar olmuş olabilir). Yine de çift aceleyle kafeye girdi ve bu sırada sırttan Izaak'a bir fincan çay ve ballı kekin kulağa hoş geldiğini söyledi.

Ve işte bu kadar. Neyse ki kafenin ilk müşterileri Izaak'ın servisiyle gelmiş, Austen'ı kasada bir anda oluşan şaşırtıcı kuyruğun üstesinden gelmekle baş başa bırakmıştı.

Bu, dükkânda onluk markalı kanvas çantalar dışında çanta olmadığını fark etmek için iyi bir zaman değildi - ki neredeyse her

müşteri itiraz etti, ancak çoğu yine de satın aldı.

Austen bunun üstesinden, kitap satıcılığı yaptığını kendine hatırlatarak - bir hayalin gerçekleşmesi - biraz yavaş, derin nefes alarak ve yıllarca kitap endüstrisinde gophering, stajyerlik ve yazar asistanlığı yaparak geldi. Yığının en altında olmaya alışkındı, bu yüzden 'hizmet moduna' geçmek ona hiç durmamış gibi geri geldi. Sorun çözücü olmakla gurur duyuyordu. Bunu yapabiliirdi.

Yine de Izaak, içecek kuyruğu azaldığına göre Büyük Ev'e dönse iyi olacağını söylemek için dükkâna geri döndüğünde Austen'ın yüreği ağzına geldi.

"Kafeyi ne yapacağım?" diye sordu kasanın önündeki kuyruğun başının üzerinden.

Izaak omuz silkti ve ellerini iki yana açtı. 'Ortalık sakinleşene kadar kafenin kapalı olduğunu mu söyleyeyim? Ballı kek zaten tükenmiş.

"Öyle mi? Granola barlarım nasıldı?"

Ona ince dudaklı bir özür bakışı attı. "Oh, bu iyi, ha?

'Daha sonra başka bir gönüllü daha gelecek. Bu iş sende!" dedi cesaretle ve kapıdan çıkmadan önce iki başparmağını havaya kaldırdı.

"Yemek için teşekkürler!" diye seslendi arkasından.

Sıradaki müşterisi, telefonunu şarj etmeyi çoktan bitirmiş olan genç adam kuyrukta ilerledi. Austen'a kitap paketini sundu: A seviyesi revizyon metinleri ve YA bilimkurgu romantizm karışımları.

"Bu benim hayalimdeki iş," dedi çocuk ona, gözleri parlayarak, onları ararken.

"Benimki de," diye cevap verdi Austen, her ne kadar gerçeklik fanteziden biraz farklı olsa da.

Nihayet saat dört yaklaşırken bir durgunluk oldu. Öğleden sonra düzenli bir damlama haline gelen öğle vakti müşteri seli aniden tamamen durdu. Dükkândaki sessizlik Austen'ı o kadar şaşırtmıştı ki, gerçekten yalnız olduğuna inanabilmek için rafların arasını kontrol etmesi gerekti.

Bu, Izaak'ın yiyeceklerini ayıklamak ve umarım bir sandviç ya da başka bir şey yapmak için bir fırsattı. Dükkânın kapısını açık bırakarak kafeye doğru ilerledi.

"Ah!" Kendisini karşılayan manzara karşısında sendeleyerek durdu.

Mutfak artık bozulmamış bir düzen tablosu değildi. Tezgâhın üzerinde yıkanmamış bardaklar, masaların üzerinde kırıntılar vardı ve ballı kekin bulunduğu cam kubbe boştu ve tabağının üzerinde eğik duruyordu.

Austen hızlı bir temizlik yapmaya koyuldu, bardakları yıkayıcıya tıktırdı, yeni bir bez aradı, Izaak'ın hediyesi olan süt, yumurta ve sebzeleri kaldırdı, hızlı ve verimli olmaya çalıştı, iyi olduğu bir şeydi bu.

Ne kadar meşgul bir arı. Vız vız! Callista'nın sesinin, genellikle güneşli Mayfair çatı katındaki odasında eski moda daktilosunun arkasında otururken, kalın çerçeveli gözlüklerinin ardından bakarken, Austen o günkü yapılacaklar listesini gözden geçirirken başını zorlukla kaldırırken, her zaman yaptığı şekilde söylediğini hayal etti. Austen, arı yorumlarının bir şekilde eleştiri olup olmadığından hiçbir zaman tam olarak emin olamadı; sanki onun çoklu görevi sanatçıyı rahatsız ediyormuş gibi. Callista'nın önemli şeylere odaklanabilmesi için her zaman hareketlerini en aza indirmeye, elinden geldiğince kendini susturmaya özen gösterirdi.

Cebinden gelen bip sesi ona bir mesajı olduğunu söylüyordu. Feint Heart Kitabevi'nden bir bildirim daha. Bu kez özel bir mesajdı, kitap konuşması dışında bir şey göndermiş olsalardı biraz müdahaleci olduğunu düşünebilirdi.

'Sadece bir kitap sattım. Yağmurun hatası.'

Buna nefesini kesen bir fotoğraf eşlik ediyordu. Koyu renkli şemsiyelerin altındaki Parislilerin su birikintilerinden kaçtığı yağmurlu bir sokak manzarasına bakan bir kapı çerçevesinden çekilmiş karamsar gri tonlamalı bir fotoğraf.

Hızla cevabını yazdı. 'Ama çok güzel görünüyor!!!'

"Kitap sattın mı?" diye cevap geldi.

Austen vereceği cevabı düşündü. Çok satmıştı ama bu, yağmurlu bir günde müşterisiz, kapalı bir yerde kalmış bu zavallı kitapçıya övünmek gibi mi gelecekti? Paris'te saat kaçtı? Bir saat ilerideler, değil mi? Eve gitmek için kapatıyor olmalılar.

"Birkaç tane. Çok hoş bir ilk gündü.

'Je suis si content pour toi. Hayır... Sizin için çok mutluyum. Memnuniyet doğru, değil mi? Ah! Sonunda benim için bir müşteri! Onlara yirmi kitap aldıracağım, croyez-moi! *À bientôt.'*

Austen ekrana bakarak gülümsedi. Yüzlerce kilometre ötedeki bir kitapçıyla kurduğu basit bir etkileşimdi bu ama kendisini daha az yalnız hissetmesini sağladı, sanki bu sabah tek bir karton kapak satıp satamayacaklarını bilmeden dükkânlarını açan insanlardan oluşan büyük bir ağın üyesiymiş gibi. Bir şeyin parçası olduğunu hissetmek güzeldi.

Kafenin kapısından gelen gerçek bir ses, "Burada saklanıyor olabileceğini düşündüm," deyince Austen kafasını çevirip telefonu kalbine bastırdı.

"Tanrım!" diye bağırdı.

"Onu korkuttun," diye ikinci bir ses geldi, beceriksizce gülümseyen kadının arkasından bakan küçük bir kızdan.

"Hayır, üzgünüm!" dedi kadın, ilerleyerek.

"Çörek var mı?" diye sordu küçük kız yersiz bir şekilde ve o kadar tanıdık bir şekilde ki, Austen daha önce bir şekilde tanışıp tanışmadıklarını ve bunu unutup unutmadığını merak etti.

"Çörek yok," diye itiraf etti Austen, hâlâ kaskatı durduğunu fark etti, arkasındaki mutfak dolabına yaslanmıştı.

Kadın, 'Sen Austen'sın,' diyordu.

"Ah, evet. Merhaba?" Austen normal davranmaya çalışarak gözlerini kırptırdı. Yabancılarla dolu bir köyde herkesin kim olduğunu bilmesinin dezavantajına alışmak zorundaydı. "Gönüllü müsünüz?"

"Bunlar da ne?" diye araya giren kız, tezgâhın önündeki uzun tabureye sıçradı ve parmağını cam kubbeğe bastırdı.

"Onlar benim çikolatalı granola barlarım. Austen ses tonunun farkındaydı. Özür dileyen. Savunmada.

"Lütfen harçlığımı alabilir miyim?" diye sordu çocuk, gözlerini deviren ve dut kırmızısı yazlık tulumunun cebine uzanan kadına dönerek, narin altın bilek zincirlerini ve ayağındaki koyu yeşil sarmaşık dövmesini ortaya çıkaracak şekilde kırpılmış ve gözden uzak bir şekilde dolanan.

Austen kendine bakmamasını söylemek zorunda kaldı. Kendi dövmelerini değerlendiren yabancı gözlerden hoşlanmıyordu. Çoğu zaman hoşlanmazdı.

Kadın çocuğa beş sterlinlik bir banknot uzattı ve hoşgörülü bir gülümsemeyle, "Bana zaten toffees ve dünkü *Beano* için borçlusun," dedi.

Kız hemen tabureden atladığında şaşırılmış görünüyordu. 'Benimle gelmek zorunda değilsin. Burada bekle.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu kadın.

Austen unutulmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Telefonunu cebine attı.

"Bayan Crocombe'un Yeri, çikolatalı dondurma için.

"Tamam, ama doğruca oraya git ve doğruca geri dön, tamam mı? İşte, al bunu. Kadın kıza telefonunu uzattı. "İhtiyacın olursa dükkânı ara.

"*Tamam*," dedi kız dramatik bir iç çekişle.

"Ve Bayan C.'ye nerede olduğumu söyle.

"Tamam," dedi kız tekrar, bu sefer inleyerek. "Ve yabancılarla konuşma.

"Tamam!" Kitapçıda gözden kayboldu. "Ve bana bir tane getir!

"Ahududu, tamam, tamam!" d i y e geri çekilen ses kadını güldürdü. Sonra dikkati tekrar Austen'a döndü.

"Bunun için üzgünüm. Tekrar başlayalım mı?"

Bu çiftin maskaralıklarını izlemek Austen'a kendisine verdikleri korkuyu atlatması için zaman kazandırmıştı. Ayakkabılarının düşmesine izin verdi.

"Ben Patti," dedi kadın gökkuşağı şeklinde bir el sallayarak. 'Ve evet, ben de bir başka gönüllüyüm. Bizden bıktınız mı?

"Austen Archer," diye karşılık verdi. 'Sadece seninle ve... Izaak'la tanıştım, değil mi? Ve Jowan, sahibi.' "Ve Aldous?

"Köpek mi? O da öyle. Austen şimdi gülüyordu ama neden güldüğünden emin değildi. Patti'nin gözlerinin yeşilliğiyle ilgili bir şey olduğu sonucuna vardı. O kadar yeşildi ki fark etmemesi mümkün değildi. Gerçekten çok güzeldi. "Normalde köyde tek başına dolaşabiliyor mu?" diye sormadan önce bir an kendine geldi. Çocuğun gittiği yönü işaret etti.

"Ah, hayır. *Belli ki* ona bir avantaj sağlayacağım, sonra da her zaman yaptığım gibi peşinden gizlice gideceğim. Kadın konuşurken dudakları en hınzır şekilde kıvrılmıştı. Austen dudaklarının yaz bronzluğuna karşı kiraz pembesi olduğunu fark etti, siyah kıvrıcık saçları dağınık bir şekilde kesilmişti, kendisinininki gibi vahşi, sadece daha uzun ve doğal kıvrıcıktı, onunki gibi evde perma değil, annesi tarafından ailesinin banyosunda yapılmıştı.

"Geliyor musun? Patti başını kapıya doğru salladı ve komplocu bir tavırla gülümsedi.

Austen elindeki kumaşı otomatik olarak yere bıraktı ve onu dükkânın içine kadar takip etti. Etrafta hâlâ tek bir müşteri bile yoktu.

"Kapıyı kilitleyeyim mi? Austen, s a n k i burası onun dükkânı değilmiş gibi sordu. Başkalarına hep böyle boyun eğdi. Bu onun yoluydu.

'Hayır, sadece aşağıya bir göz atalım. Müşteriler zaten geçitten aşağı inmeden içeri giremezler. Patti öğleden sonra güneşine doğru adım attı.

Austen kapıyı arkasından kapattı ve onu takip etti. Hava tuz, deniz yosunu ve bu kadının şeftali rengi güneş kreminin kokusuyla doluydu. Austen derin bir nefes aldı.

"Müşteriler sizi meşgul etti mi? Patti sordu. "Saat on bir civarından beri hiç durmadan.

Ortasında büyük bir pişmiş toprak saksı ve palmiye ağacı bulunan taş döşeli avludaki kafe sandalyeleri ve masaları arasında ilerlediler.

"Yemek yemeyi hatırladın mı?

Patti'nin bunu bu kadar rahat bir şekilde söylemesi Austen'ın kendini tamamen şeffaf hissetmesine neden oldu. "Bunu bana sormanı annem mi söyledi?" diye şaka yaptı.

"Odaklandığında yemek yemeyi unutan bir tipe benziyorsun. "Aç mısın yani? Austen gülerek söyledi ve Patti de gülümseyerek karşılık verdi. "Kendimi adadım.

Austen, Callista Flyte'ın bir keresinde kendisine yönelttiği ve onu bir ok gibi saplayan sözleri ağzından kaçırarak, "Et ve kandan çok kâğıt ve mürekkep," dedi.

"Ne? Patti, Austen'ın şaka yapıp yapmadığından emin değilmiş gibi burnunu kıvırdı. Ama Patti gülmüyordu, hatta gülmeye yaklaşmamıştı bile. Endişeli görünüyordu.

"Boş ver. Austen bir elini salladı, bunu en başta neden söylediğini merak ederek onun tedbirsizliğini görmezden geldi.

Yamaca açılan iki kulübenin arasındaki dar patikayı geçmişlerdi ki Patti yavaşlayarak durdu ve bir casus gibi ortanca çalısının arkasına abartılı bir şekilde eğilerek aşağıya baktı.

Patti omzunun üzerinden, Austen'ın yamaçtan görünmeyecek şekilde geride durduğu yere bakarak, "Benim endişelenmemden hoşlanmıyor," dedi.

"Kaç yaşında? Austen, bu yabancıнын arkasından gizlice yaklaşırken kendini mahcup hissettiği gerçeğini gizlemeye çalışarak ve Patti'nin yarışçı sırtlı üstünün açıkta bıraktığı pürüzsüz, çilli tenine ve tulumunun kırmızı askılarının kürek kemiklerinin yaz güneşini yakaladığı yerde çaprazlama kesişme şekline bakmamaya çalışarak, "Kaç yaşında?" dedi.

'Altı, inanabiliyor musun? Gelecek ay yedi olacak,' dedi Patti, neşeli ve habersiz. 'Bazen onun altı yaşında bir çocuğun bedeninde bir ergen

olduğunu düşünüyorum.

Diğer zamanlarda onun sadece bir bebek olduğunu hatırlıyorum." "Yine de bağımsız biri.

"Evet. Hayatının ilk beş yılını tüm dünyayı gezerek geçirdi, bu yüzden yaşına göre biraz yetişkin sayılır.

"Ama şimdi burada yaşıyorsun? Austen sordu.

O cevap veremeden Patti tıslayarak geçidin gölgesine doğru geri çekildi, 'İşte geliyor. Çabuk! Bir eliyle Austen'ın koluna dokunarak onu nazıkçe itti.

İkili koşar adımlarla taş döşeli avluya geri döndü. Bu sırada Austen, Patti'nin parmaklarının tenine temas ettiği yerdeki serin baskının yakıcı bir şekilde farkındaydı. Merdivenlerden çıkıp dükkâna girdiklerinde Patti'nin kahkahası arkasından parlak bir şekilde çınladı. Austen da gülerek ona katıldı.

Küçük kız kafeye geri döndüğünde, hem Austen hem de Patti sanki onu hiç gözetlememişler gibi masalarının altındaki sandalyeleri karıştırarak ve yüzeyleri silerek kayıtsızca meşgul oluyorlardı.

"Görev başarılı mı?" diye sordu Patti, Austen'a kurnazca bir bakış fırlatmadan önce.

'Bayan C. bana üç dondurma verdi. Biri senin için. Çocuk küveti şaşkın Austen'a teslim etti. "Bana senin ne sevdiğini bilmediğini ama ananas ve mango ile şanslı bir tahmin yaptığını söyledi.

"Pekala," dedi Austen, küveti elinde çevirip küçük plastik küreği serbest bırakarak. "Bakalım. Küçük bir tat aldı. "Evet, kesinlikle iyi bir tahmin.

Kız kendi kepçesinin tadına baktı, gözleri Austen'ı delip geçti. "Adın ne?" diye sordu masumca ama yine de silahsızlandırarak kadar açık sözlü.

Patti onun yerine cevap verdi. "Austen, bu Radia. Radia, Austen. Kadın sanki süslü, yetişkin bir partideymişler gibi tanıştırdı ve belli ki Radia bunu takdir etti.

Kız büyük bir edayla, 'Tanıştığımıza memnun oldum,' dedi.

Patti kıkırdadı ve kendi dondurasını yerken başını salladı. Austen, çocuğun erken gelişmiş olmasına alışkın olduğunu düşündü.

'Dondurmalarımızın üzerine biraz granola bar alabilir miyiz? Ufalanmış gibi? Radia ödeme için tezgâhın üzerine birkaç bakır ve beş peni koyarak sordu. "Bayan C. bana para üstü verdi.

"Oh, peki, elbette. Austen kubbenin altından bir dilim kaldırdı. 'Bugün pek iyi satmadı. Belki de Clove Lore granola türü bir yer değildir.

Yulaflı, cevizli çikolatanın bir kısmını Radia'nın çikolata küvetinin üzerinde ezdi, sonra Patti'ninkine de biraz verdi.

"Yeni bir tarif olabilir," dedi Patti, Austen'ın süslemesi için dondurmasını uzatarak.

"Bayan C.'ye söylemelisin," diye ekledi Radia. "O her zaman yeni tatlar dener.

"Kim bu Bayan C.? Austen bilmek istedi.

"Gönüllülerden biri," diye açıkladı Patti. 'İki kapı aşağıdaki Dondurma Kulübesi'nin sahibi. Ödünç alanların çamaşır makinesini kullanmasına izin veriyor. Kulübenin arka tarafındaki yardımcı odası gün boyunca mandalsız bırakılıyor, böylece içeri girebiliyorsunuz. O... bir çeşit patan. Dikkatli olun, tek söylediğim bu.'

Austen şaşkınlıkla, alaycı bir ciddiyetle Patti ile sırttan Radia'nın arasına baktı. "patan mı?

'Herkesin işine burnunu sokma konusunda sabıkası var. Bir gün kendi ilacının tadına bakacak,' dedi Patti hınzırca.

"Ondan *ok* hoşlanıyorum," diye araya girdi Radia, sanki her şey bitmiş gibi. "En iyi dondurmayı o yapıyor *ve bir* şeyler hakkında konuşuyor.

"Oh! Tamam," dedi Austen kabullenerek. "O zaman kulağı hoş geliyor.

Radia ikolatalı granola tatlısıyla ilgilenmek için başını eğdiğinde Austen, Patti'yi glmseteceğini umarak şaşkın bir yüz ifadesi takındı. Yeni tanıdığının yeşil gözleri ışıldayarak kahkahaya boğulduğuna şahit olunca çok sevindi.

Austen bundan sonra kendi küvetine konsantre olmak için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Vegan, glütensiz çikolatalı granola ile ananas ve mango dondurması. Kim bilebilirdi ki? Mükemmel bir karışım.

"Dur bir dakika, o dondurmayı yiyebilir misin? Patti telaşla sordu. "Sen vegan mısın?

"Ben vejetaryenim. Granolayı evde annem için yapıyorum. Sadece bitki bazlı besleniyor ve glüten yiyemiyor.

'Anladım. Ben de vejetaryenim,' diye cevap verdi Patti.

Radia, Patti'ye suçlayıcı bir bakış fırlatarak, "Dün gece tabağımdan o tavuk nugget'ı aldın," diye araya girdi.

'Dünyanın en zeki vejetaryeni olduğumu söylemedim. Bazen... hata yapıyorum. Patti bunu Austen'a yöneltti ve bir şekilde yemek alışkanlıklarından hiç bahsetmiyormuş gibi geldi.

Austen'ın vücudu bunu beyninden önce fark etti. Sisteminde küçük bir sevinç patlaması yaşandı. Bu kadın flört mü ediyordu? Kızı orada dondurma yerken mi? Bu çok kafa karıştırıcıydı.

"Yani, şey..." Patti de gizli bir düşünceden sıyrılıyor gibiydi, gözleri Austen'ın yüzünde araştırmacı bir şekilde geziniyordu. "Her neyse... yazar etkinliği için hazırlık yapmamız gerekiyor.

"Aman Tanrım, bu gece! Austen avucunu alnına götürdü. "Unutmuşum, onca insan ve...

"Aslında..." Patti var olmayan bir saate baktı. "Şimdi.

'Eee! Sabırsızlanıyorum! Radia ayaklarını taburenin basamağına vurarak ve boş küveti tezgahın üzerine koyarak haykırdı. "*Su Birikintisindeki Panda'yı* seviyoruz, değil mi?

"Evet, okuyoruz," diye kabul etti Patti, bitkin bir halde. 'Her gece okuyoruz. Birçok, *birçok* kez! Gözlerini Austen'a dikti. "Panda'yı çok iyi tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Austen kendini yine gülerken buldu, Patti'nin parlak, rahat varlığıyla yarı sersemlemiş, yarı heyecanlanmıştı. Bir an için, çatılardan seslenen martılar dışında her şey durgunlaştı - en garip küçük duraklama.

Bu, Austen'a hayal görüp görmediğini merak etmesi için yeterli zamanı verdi. Bu kadın onu sorgulayan bir şeyle mi izliyordu, kaşlarının arasında yumuşak bir oluk mu oluşuyordu?

"Doğru! Her neyse," dedi Patti, elleriyle kararlı bir alkış yapmadan önce kaşığını ve küvetini yere bırakarak. 'Hadi hazırlanalım. Kağıt bardaklar arkanızdaki dolapta. Kabak için büyük bir sürahi soğuk musluk suyuna da ihtiyacımız olacak. Sam'in bisküvi getirmesi gerekiyordu. O da gönüllülerden biri. Aslında daha çok asker, zavallı şey. Bu sandalyeleri dükkana götüreceğim, tamam mı?

Ne yapması gerektiğinin söylenmesine her zaman iyi yanıt veren Austen çalışmaya koyulurken, Patti Radia'ya gidip kasanın yanına koymas ı için *Panda* kitaplarının kutusunu bulmasını söyledi.

Austen sürahiyi ve kabak şişesini buldu ve su parmaklarında soğuyana kadar mutfak musluğunun akmasına izin verdi.

Evet, bir şeyler hayal ediyordu. Austen kendi kendine bunun en kötü alışkanlıklarından biri olduğunu hatırlattı. Varlığından bile haberdar olmayan insanlar hakkında kendi kafasına takılıp kalmak - duygularından bahsetmiyorum bile -. Patti, onunla hemen hemen aynı yaşta görünmesine rağmen, gerçek bir anneydi. Çocuğu olan tam teşekküllü bir yetişkin. Austen nezaketi bir şey sanmıştı.

daha önce. O andan itibaren, aptalca yanlış anlamaların önünü kesmesi gerektiğini biliyordu.

Sürahi'yi doldururken kendi kendine bunun iyi bir şey olduğunu söyledi. Sonunda kendini aşırı aktif hayal gücünden nasıl koruyacağını öğreniyordu. Bu büyümektir.

Böylece, kan dolaşımında dolaşan hoş bir dondurma şekeri vızıltısı ve kitapçıdaki ilk günüyle Austen kendini mantıklı olmaya zorladı. Halletmesi gereken bir kitap etkinliği vardı. Hem de bir çocuk kitabı etkinliği. Ama yardımla - çalışma hayatında alışık olduğu bir şey değildi - ne kadar zor olabilirdi ki?

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Avluda şimdiden bir aile kuyruğu oluşmaya başlamıştı ama VIP çocuk yazarı Polly-Jo Gates telaşlanmamıştı. O bu tür şeylere çok alışık bir yazardı. Önceden imzalanmış kendi kitap plakalarıyla gelmişti - her zaman bir bonus - ve dünyanın en yardımsever kocası olmalıydı, altı ayak boyunda ve bir panda kıyafeti giyiyordu.

Fazla bir şey söylememişti, sadece çilekli ezmesini Panda'nın gülümseyen ağzından içebilmek için bir pipet istemiş ve Austen'dan biraz buz isteyip isteyemeyeceğini sormuştu.

Austen, çocuklar gelene kadar panda kafasını çıkarmasının kimsenin umurunda olmayacağını söyledi ama o, erken gelenlerin onu cam kapıdan kafasız görme ihtimaline karşı, gerçekten de Su Birikintisindeki Panda olduğu yanılsamasını sürdürmekte ısrar etti.

Bu, Patti'nin çocuk bölümünün önündeki son birkaç sandalyeyi yerleştirirken "Ter içinde kalmış bir Panda" diye fısıldamasına neden olmuştu. Austen'ın kulağına o kadar yakındı ki, yeni Ödünç Alan, Patti'nin saçlarının yumuşak dalgalarının yanağını sıyırdığını hissetti. Soğukkanlılığını koruyamamış ve yüksek sesle "Hah!" diye gülmüştü.

Neyse ki ne Panda ne de yazar fark etti ama Austen kasanın arkasından Radia'nın gözlerinin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu, görünüşe göre küçük kız kitap satışıyla ilgilenecekti.

"Annem bu kasayı kurdu," dedi Austen'a. O da kabağın geri kalanını fincanlara doldurmaya başlamıştı. 'Nasıl çalıştığını böyle biliyorum. Geçen yaz kitapçıda yaşıyorduk. Annem Monty ile o zaman tanıştı ve birbirlerine *aşık oldular*. Bu son kısmı en vurgulu şekilde telaffuz etti.

Austen etkilenmiş bir şekilde, "Vay canına, bu... çok havalı," diyebildi. Hayal kırıklığına uğramış küçük duygunun, babasının sigaralarından birinin dikkatsizce dökülen külü gibi, eski püskü tüvit kumaşının üzerinde önce için için yanmasını sonra da sönmesini izledi.

"Evet, dijital göçebeydik," dedi Radia ona, her heceyi dikkatle seslendirerek. "Ama şimdi aşağıda, ayçiçeklerinin olduğu kulübede yaşıyoruz.

"Gerçekten mi? Ayçiçeklerine bayılırım," diye cevap verdi Austen, biraz dalgın bir şekilde, sandalyelerin kavisli bir şekilde yerleştirildiği dükkânı incelemek için doğruldu

Büyükler için sıralar, k  kler için de  ocuk bölümündeki deri koltuğun ayak ucuna toplanmaları için kilimler yerle tirilmi ti. Austen, bir elini kalçasına dayamı  olan Patti'nin de dükkânın diğer tarafında aynı şeyi yaptığını fark etti.

"Sanırım hazırız? Austen Radia'yı kontrol etti, o da ba ıyla onayladı. Panda kapıyı açma görevini üstlendi ve bazı misafirlerin sevinç çığlıkları atmasına neden olurken, birkaç bebek dehşet içinde feryat etti.

"Hazır mısın Patti Teyze? Radia atölyenin diğer ucundan seslendi ve sözcükler yığınların arasında yankılanarak Austen'in içinde yankılandı.

"Teyze?" diye tekrarlamadan edemedi.

Austen onay almak için Patti'ye bakmak üzere topu unun üzerinde d nd  nde, o güne kadar içine işlediğini hissettiği en  a ırtıcı, en geniş gözlü  a kınlık bakışıyla kar ıla tı.

'Elbette o benim teyzem. Onun kim olduğunu sanıyordun? Radia büyüyen kalabalığa karşı ba ırıyordu.

Aileler içeri girerken, Polly-Jo onları coşkuyla karşıladı, bu tür şeylerde eski bir eldi, ama Austen kendini aynı noktaya yapı mı  hissetti.

Ebeveynler yerlerini aldılar, bebekleri aşırı mühendislik ürünü askılardan aldılar, bez torbalarının ceplerinden mendil, galeta ve pirinç patla ı çıkardılar ve tüm bunlar olurken Patti dükkânın öbür ucundan Austen'a sırtıyordu.

Birden her şey anlam kazandı. Patti havalı bir teyzeydi, dondurma ve tatlılar için para harcıyor ve sadık ye enini e lendiriyordu. Bu Patti'nin rahat tavrını ve çocuğun üzerine titrememesini açıklıyordu.

Austen bunun Patti'nin kendisiyle flört edip etmediğine dair diğer sorularını yanıtladı ını söyleyecek kadar ileri gitmedi. Şimdi bu gerçek bir olasılık gibi görünüyordu, ama bu fikir onu çok korkutmu tu, bu yüzden bu konuyu irdelemeden kapattı. Ama Patti neden şimdi orada öylece durmuş, odanın kalabalı ında ona gülümsemeye devam ediyordu?

Austen yine tüm bunlar hakkında çok fazla d  nmek istemiyordu. Birine karşı böyle heyecanlı duygular besledi inde ne olduğunu biliyordu. Onlar hakkında her zaman yanılıyordu ve i  o kadar tuhaf bir hal alana kadar tek taraflı bir ilişkinin içinde kıvranıp duruyordu ki bu da onu korkutup kaçırıyordu. Yine de Patti bakışlarını kaçırmıyordu ve bu da her şeyi daha da heyecan verici bir  ekilde dehşet verici kılıyordu.

O anda, kendinden geçmiş çocuklardan oluşan bir çete, metanetli, pofuduk pandayı bir uçurumun yamacına tırmanır gibi tırmanarak onu büyük bir gürültüyle a a ı indirmeyi başardı.

resimli kitaplar ve çilekli kabaklardan oluşan bir toprak kayması. Austen bir kez daha kendine geldi ve paspasa koştu.

Patti sırtarak, "Ve *şimdi* bir kitap etkinliği gibi hissettiriyor," dedi ve ayıyı kurtarmaya koyuldu, sallanan kafası kopup çocukların hayallerini yıkmadan birkaç saniye önce onu ayağa kaldırdı.

"Peki, kim yeni hikayemi dinlemek ister? Polly-Jo Gates kargaşaya aldırmadan neşeli bir şekilde seslendi ve ardından gelen mutlu çığlık martıları çatılardan korkuttu.

Samantha Capstan etkinliğe geç geldi ve Ödünç Kitap Dükkânı'nın kapısının zilini, tüm küçüklerin oturup Polly-Jo'nun son masalını keyifle dinlediği keyifli bir sükûnetin tam ortasında çaldırdı.

Maceralarının bu bölümünde, su ile ilgili her şeye kendini adanmış olduğu ortaya çıkan Panda, su birikintisinden olimpik bir havuza geçiyor ve senkronize yüzme sanatını öğreniyordu, ancak ekibine katılacak başka panda yoktu, peki ne yapacaktı?

Austen neredeyse kasanın arkasındaki yerinden ayrılmayan Radia kadar kendini kaptırmış, Polly-Jo'nun her sözünü dinliyordu. Yirmi yaşlarındaki sarı saçlı, nefes nefese kalmış kızın kapıdan süzülüp kalabalığın arkasındaki Patti'ye doğru sessizce ilerlediğini fark etmediler bile.

"Üzgünüm geciktim," diye fısıldadı Sam. "Minty yazlık çayırırlarla ilgili ayrıntıları gözden geçirmek istedi.

"Ve sen de ona buraya beklendiğini söylemeye korktun öyle mi? Patti bilmiş bir tavırla kaşlarını çatarak fısıldadı.

Samantha'yla birlikte Minty Clove-Congreve'i Büyük Ev Düğünleri'nde patron olarak paylaşıyorlardı ve Minty ne zaman bir etkinlik planlamaya kalkışsa Izaak'ın da bulunabileceği malikânenin vestiyerinde saklandıkları çalıntı anlarda sık sık birbirlerini teselli edip dertleşiyorlardı.

Sam, "Gelip kitapçıdaki etkinliklere yardım etmem en b a ş t a onun fikriydi," diye yakındı.

Patti şaka yaptı ama Sam'in alnını ovuşturarak pembe bir iz bıraktığını görünce ekledi: "Eve gidip biraz dinlenmek istersen ona söylemem.

Sam'in gözlerindeki rahatlama ifadesi, bunun bir seçenek olmadığının farkına varılmasıyla hemen söndü.

'Minty bu gece yardım ettiğim için bana ödeme yapıyor ve ben...'

"Anladım," diye araya girdi Patti, onu söylemek zorunda bırakmamıştı. Sam'in paraya ihtiyacı vardı. Aslında alabileceği her kuruşa ihtiyacı vardı, Büyük Ev'de mutfakta yemek stoklarını kontrol etmek için bir vardiya çalışmış olması bir yana, Patti onun Büyük Ev'e annesinin kazaya kadar tek başına işlettiği çamaşırhaneden geldiğini biliyordu.

Zavallı Bayan Capstan, tatil evlerine ait yatak takımlarını 'çamaşır kızağı' ile köyün tepesindeki kamyonetine taşıırken Clove Lore'un Arnavut kaldırımına yokuşunda ayağı takılmıştı. Korkunç bir şekilde kırılan elmacık kemiği, A&E'ye bir yarış, ardından bir ameliyat ve Sam'in annesinin işinin batması riskini almaktansa derhal annesinin yerine geçmesi anlamına geliyordu. Yaz sezonu çamaşırhane hizmetinin en yoğun olduğu dönemdi ve bu durum bölgedeki işçi sıkıntısıyla birleşince Clove Lore'un tatil evi sahiplerinin başka bir çamaşırhaneye geçeceği, geçseler bile geri dönme zahmetine girmeyecekleri anlamına geliyordu.

Birden fazla işle hokkabazlık yaparak geçirdiği sadece dört günün ardından Sam zorlandığını hissediyordu.

"Annen nasıl? Patti sordu.

"Doktor, ağır işleri yapabilmesi için dört ila altı hafta daha geçmesi gerektiğini düşünüyor.

Patti, "Çamaşır yıkamak hanım evlatlarına göre değil," dedi ve sonra keşke bir şey söylemeseydim diye hayıflandı. 'Ne demek istediğimi biliyorsun. Annen her zaman çamaşır yıkar.

"Hmm," diye mırıldandı Sam. "Öyleydi.

'Ve elma ağaçtan çok uzağa düşmemiş. Seninle gerçekten gurur duyuyor olmalı,' diye teşvik etti Patti.

Samantha bu kadar uykulu olmasaydı ağlayabilirdi. İnsanların ona iyi davranması ihtiyacı olan son şeydi.

Patti ısrarlı bir fısıltıyla, "Burada her şeyi hallettim," dedi. "İşte, yokuştan yukarı çık ve annene bunlarla sürpriz yap. Esneyen Sam'i kafeye götürdü ve son çikolatalı granola barları beyaz bir kâğıt torbaya koyarak kasaya on poundluk bir banknot attı.

Sam'i omuzlarından çeviren Patti, onu dükkânın içinden geçirdi ve kıkırdayan çocukların yanından geçerek diğer pandaları işe aldı.

yaratıkları (bir Friesian ineği, bir zebra, bir rakun ve bir porsuk) senkronize yüzme grubuna katılmaya davet etti.

Dışarı çıktıktan sonra kızı koridorun sonuna kadar yürüttü.

"Peki ya Minty? Sam yokuşa adımını atarak sordu.

"Buradaydın, değil mi?

"Evet, ama hiç iş yapmadım.

"Sana ne kadar verecekti?" "Saati beş pound.

Patti alay etti ama Sam'in ciddiyetini görünce öfkesini gizledi. "Sen söylemezsen ben de bir şey söylemem.

Sam başını salladı ve yorgun argın eve doğru döndü. Yokuş, bu sabah çamaşır yıkamaya gittiği zamankinden çok daha dik görünüyordu.

Elbette Minty'ye kitap etkinliğinde kendisine ihtiyaç duyulmadığını itiraf etmek zorunda kalacaktı. Yardım etmediyse parayı alması doğru olmazdı. Bütün bu içsel mücadele bir beşlik daha kazanmak içindi! Ama evdeki çekmecede duran faturaları sadece o biliyordu. Annesinin sakladığı, ödenmemiş olanları. Yeşil hatırlatmalar ve kırmızı son talepler. Babasının nerede olduğunu bilselerdi, ondan para istemek gibi küçük düşürücü bir adım atabilirlerdi ama babası gideli yıllar olmuştu ve iki kadın her şeyi bir arada tutmak için mücadele etmiş, Sam bulabildiği herhangi bir iş için üniversiteden vazgeçmişti. Ve Devonshire turizm endüstrisinin her geçen gün büyümesiyle birlikte işler de vardı, ancak hepsi asgari ücretliydi ve vergiden sonra ipotek ödemelerini zar zor karşılıyordu.

Patti'nin çantasındaki granola barlardan birini dalgın dalgın çiğneyerek yokuş yukarı yavaşça yürüdü. O güne kadarki kazancını hesaplıyordu ki, sabah çamaşır arabasına benzin doldurması gerektiğini ve bunun kazancının çoğunu silip süpüreceğini hatırladı. Bu dibe vuruş olmalıydı.

Yukarı tırmandı, beyaz spor ayakkabıları kuru kaldırım taşlarına sürtündükçe daha da tozlanıyordu. Öğleden sonra güneşi burnun üzerinde parıltıyor ve yamaç boyunca sıralanan yazlık bahçelerdeki her çiçek parfümünü salıyordu.

Sam sıcaktan kıpkırmızı kesilmiş bir halde yokuşun tepesine ulaştığında patika sola, minibüsü bıraktığı ziyaretçi merkezi otoparkına giden yola ve sağa doğru, tepedeki patikanın yemyeşil, uçan sinek cenneti yeşilliğine doğru ayrılıyordu.

Cebinde 'The Clove Lore Laundress' yazan markalı beyaz çamaşır elbisesini bütün gün, hatta yukarıda görevdeyken bile giymişti.

Büyük Ev'in giysisinin kol ağızları sıkıydı ve terledikçe teninde kötü bir kırmızı iz bırakıyordu.

Annesi bunu giymesinin daha iyi olacağını düşünmüştü. Ev sahipleri bunu bekliyordu, hiçbir Clove Lore'da yaşamıyordu ama ara sıra kiralık mülklerini dolaşırlardı. Bu sabah içlerinden biri tesadüfen aşağıya inmiş ve Sam'i kiralık ev portföyündeki çok sayıdaki kır evinden birinin kapısında karşılamıştı. Bu ev eskiden yaşlı Bay Acaster'ın cankurtaran iskelesinin yanındaki eviydi; şimdi ise iki hafta kalmak için iki bin doları gözden çıkarabilen herkesin eviydi. Değişim günüydü ve ev sahibi elektrikçinin ziyaretini denetliyordu. Sam torbalanmış, yıkanmamış çarşafı kapının eşiğinden almış ve kızağından çıkardığı yeni ütülenmiş bir yığını ona uzatmıştı.

"Teşekkür ederim Caroline," demişti. Sam de Caroline'in annesi olduğunu söyleyemeyecek kadar şaşkına dönmüştü. Onu nasıl annesi sanabilirdi ki? Kabul etmek gerekir ki, kapıdan kapıya koşarken, bir şeyler alıp bir şeyler bırakırken ona neredeyse hiç bakmamıştı, kimse bakmamıştı. Bu ona annesinin ne kadar görünmez hissetmesi gerektiğini keskin bir şekilde hissettirmişti.

Eğer ziyaretçi merkezine giden yolu kapatan biri olmasaydı, minibüse dönerken yol boyunca bunu düşünecekti. Şüphesiz başka bir turist. Ancak bu turistin gözleri ne yolun sonundan açılan deniz manzarasına sabitlenmişti ne de tatil selfiesi çekiyordu. Çalılarının arasından çıkan bir lamba direğine bantlanmış el yazısıyla yazılmış bir tabelaya bakıyordu: Sam'in daha bu sabah oraya yapıştırdığı tabela.

Siyah kalemle yazılmıştı: *Sabah çamaşırhane asistanı aranıyor, kısa dönem, hemen başlangıç, deneyim gerekmiyor. Sabah 6-11 arası. Kızak sağlanacaktır.*

Şık sarı saçları ve tasarımcı kıyafetleriyle ona bakmak için yavaşladı. Buralı ve parasız görünmüyordu ama ilana bakışındaki bir şey ona bu konuda derin düşüncelere dalmış olduğunu söylüyordu.

"İlgileniyor musun?" dedi birkaç adım öteden.

"Ne?" diye irkildi, gri gözlerini onun mavi gözlerine dikti. Dehşete düşmüş, hatta iğrenmiş görünüyordu. Sam bunu ruhunda hissetti.

"Hayır, demek istediğim... İşten bahsediyorum. Tabelasını işaret etti. "İlgileniyor gibiydin.

"Tanrım, hayır! Ben sadece... Çamaşırhane işçisi gibi mi görünüyorum?"

"Öyle mi?" diye ısırdı, yanaklarının korkunç bir şekilde kızardığını hissederek. Yüzleşmekten nefret ederdi ama adam bunu istiyordu. İşte o zaman fark etti ki

Bir şey söylememeliydi çünkü solgun gözleri cıva gibi vücudunda geziniyordu.

"Evet, biliyorsun. *Öyle değil mi?*"

Adamın muayenesi altında büzüştüğünü hissetti, saç çizgisi boyunca uzanan ve bebeklik tüylerinin topaklanıp diken diken olmasına neden olduğundan emin olduğu nemin farkına vardı. Bu kadar öfkeli olmasaydı kendini gülünç hissederdi. "Çamaşır işinde yanlış bir şey yok. Sırtını dikleştirdi, yumruklarını iki yanında kıvrarak granola dilimlerini ciddi şekilde tehlikeye attı. "Ve

"İlgileniyor olsan bile bunu başarabileceğinden şüpheliyim.

"İlgilendiğimi söylemedim.

"Bu ne o zaman?" diye tersledi ve reklamdan kopmuş şeritlerden birini tuttuğu zarif elini işaret etti. Cep telefonu numarası.

Çabucak buruşturdu. "Ben..." Kendini toparladı. "Saatchi'de koşucuydum ve ondan önce Obsidian Cruz'un setinde staj yaptım. Bu Allah'ın belası turist tuzağında başkalarının iç çamaşırlarını yıkamayacağım.

Şimdi kızarma sırası ondaydı. Soğukkanlılığını kaybettiği için kendine kızgın görünüyordu.

"*Sachet*'in ya da Obsidian *Cruise*'un kim olduğunu bilmiyorum. Telaffuzuna mümkün olduğunca alaycı bir hava katmaya çalıştı. 'Ama gerçekten sıkı çalışmanın utanılacak bir şey olmadığını biliyorum. Ayrıca,' diye ekledi, onun bol siyah yazlık kazağına, tuhaf bir şekilde dar pantolonuna ve ne olduğu anlaşılamayacak kadar belirsiz bir tasarımcının gülünç derecede hantal spor ayakkabılarına bakarak, 'bir yaz işine ihtiyacın varmış gibi görünmüyorsun. Neden süper seçkin ve lüks bir yerde bedavaya staj yapmıyorsun?

"Staj mı? Burada mı?" diye alay etti. 'Az önce bir eşek barınağı tabelası gördüm. Benim gibi birini aradıklarını hiç sanmıyorum.

"Tam olarak nesen sen?" diye itti.

"Ben... şey, belli ki ben..." Önce Sam'in evde yaptığı işareti, sonra da tüm Clove Lore panoramasını gösterdi. "Bundan. Yutkundu ve daha da dik durdu.

Sam sadece başını salladı, öfkesi daha da artmıştı. Adamın yanından geçerken gözlerini yola dikmek zorunda kaldı. "Eşek Mabedi de seni istemezdi," dedi onunla aynı hizaya geldiğinde, sinirlerine hâkim olup ayaklarının şimdi tökezlememesini söyleyerek.

Yanından geçerken adamın gözlerini üzerinde hissetti, yolun sonuna kadar başını eğdi ve kendisine ne olduğunu merak etti. Yabancı bir adamla tartışmak mı? Hem de etrafında kimse yokken? O olabilirdi

Bildiği kadarıyla bir seri katildi, sıradan işçileri avlıyor ve onları gülünç spor ayakkabılarından biriyle döverek öldürüyordu.

Annesi, kızının bu kadar aceleci davranıp kendini riske attığını bilse dehşete düşerdi. Ama o adam tehlikeli görünmüyordu, şimdi her şeyi zihninde yeniden canlandırıyordu. Adam damlıyor gibiydi, kızgın olmaktan çok mahcup görünüyordu ve - ona saldırmanın güvenli görünmesini sağlayan şey - aslında biraz... üzgün görünüyordu.

"Hayır," dedi kendi kendine, elbisesinin cebindeki anahtarlığa basıp kendini çamaşır kamyonetinin sürücü koltuğuna bırakırken. 'O aptal için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Clove Lore ve çamaşırhane için *fazla iyi*! Kapıyı çarptı ve tembel motoru çalıştırarak havaya gri dumanlar saçtı. 'Kaba herif! Yeterince iyi değilse burada ne işi var?" diye mırıldanarak birinci vitese taktı ve uzaklaştı.

Yol boyunca şikayet etti, veteriner Elliot ve karısı Jude'un yanından geçti, iki kurtarma tazılarıyla birlikte kulübelerinin kapısına dönüyorlardı, ilkokulun yanından geçtiler ve annesinin onu beklediği evinin yoluna girdiler, özür dileyerek paket servis siparişi vermeyi teklif ettiler, Sam paranın ne kadar kısıtlı olduğunu bildiği için bunu reddetti. Bütün akşam, akşam yemeklerini hazırlarken, kendisini bir santim uzunluğunda ve değersiz hissettiren yabancı hakkında kara kara düşünür, annesine bu karşılaşmadan bahsedemeyecek kadar kafası karışır ve onun iyiliği için yaşadığı sürece bir daha asla onunla göz göze gelmemeyi dilerdi.

Yedinci Bölüm

Austen, Borrow-A-Bookshop'u açmadan önce denize hızlıca bir göz atmak için kendine söz verdi. Pazartesi sabahının bu erken saatlerinde, tatilciler muhtemelen sahildeki pansiyonlarda İngiliz kahvaltılarını sipariş ederken ve yerel halk hâlâ işe gitmek için yola koyulmuşken, kimsenin kapısını çalıp bir ciltsiz kitaba ulaşmak için can atması beklenmiyordu.

Ayrıca, pişirme işlemi de tamamlanmıştı. Bu kez, taze yapılmış iki limonlu beze kafe tezgahında camın altında bekliyordu.

Paket servisi olan bir bardağa makul sayılabilecek bir yulaf sütlü latte doldurdu, botlarını bağladı ve nesillerdir tatilcilerin buraya ne için geldiklerini görmek için aşağıya doğru yola çıktı.

Şimdi limanın uzun duvarının sonunda, bir tür mini deniz feneri olarak çalıştığını düşündüğü cam fenerin yanında duran Austen, tüm bu yaygaranın nedenini anlamıştı.

Kıvrımlı koyu ve yüksek kayalıklarıyla Atlantik dalgalarından korunan bu küçük sahil şeridi kesinlikle nefes kesiciydi, hatta saat sekizden hemen önce etrafta kimse olmadığı için daha da nefes kesiciydi. Bir balıkçı, *Peter's Bounty* adlı teknesinden sabah avladıklarıyla geri dönerken ona el sallamıştı ama ne yazık ki başka kimsenin gözü onun üzerinde değildi.

Ufuk çizgisi boyunca uzanan geniş beyaz bulut kümeleri koyu mavi denizle mavi-pembe gökyüzünü birbirinden ayırıyordu ama bunun dışında sabah açık ve güneşliydi. Günün bu saatinde bile, saatler önce kahvaltılarını kıyıda temizlemiş olan martıların ılık termallerin içinde daireler çizerek vakit geçirdikleri yere, tam tepesine bakarken koruyucu bir el kaldırmak zorunda kaldı.

Bugün giydiği bol siyah şortunun arka cebinden not defterini çıkarmış, altına aynı renkte bir gömlek ve kırılmış bir yelek giymiş ve kalemni ilk sayfanın başına koymuştu.

Bu duyguyu kelimelere dökmek için bir şeyler yazması gerektiğini düşündü. Güzel mavinin kocaman bir baloncuğunun içinde küçücük bir şey olma hissi, sadece dalgaların sessizliği ve limandaki tekne zincirlerinin ve sallanan şamandıraların şingirtisi dikkatini dağıtıyordu.

Tüm bu güzel manzaranın ve huzurun arasında bir yerlerde onu bekleyen bazı kelimeler olmalıydı?

Ama kalem hareket etmedi. Kelimeler uzakta kaldı.

"Ne *söylemek* istiyorsun?" diye sordu kendi kendine. 'Bu yer hakkında bir şey. Ayaklarının altındaki eski taşlar... deniz tuzu ve kitaplar.

Yine de bir çizik bile atmadı, bunun yerine kendine etrafına bakmasını söyledi.

"Şairin gözü," dedi nefesinin altında, "başkalarının görmediği şeyleri fark etmek için özel olarak eğitilmiştir.

Bu sözler ona ait değildi, babasının Romantikler üzerine verdiği dersteki sözleriydi. Onlara "Büyük Beşli" diyordu. Keats, Byron, Shelley, Wordsworth ve Coleridge. Her sonbahar döneminde, aynı eski dersin tozunu alır ve yeni lisans öğrencilerine onlar hakkında aynı eski şeyleri söylerdi.

Austen bu şairleri en az babası kadar iyi tanıyordu; onlarla birlikte büyümüştü. Okçular'ın evi bir şiir eviydi. Austen uzun bir süre boyunca içinden kafiye geçtiğini düşünmüştü ve yıllarca beynine üşüşen sözcüklerin akışını durdurmak için hiçbir şey yapamamıştı. "İlahi ilham perisi uykusundan ansızın yükseliyor," dediğini duymuştu babasından.

"Şimdi neredesin, ilahi ilham perisi? Austen sordu.

İki yıldır hiçbir şey yazmamıştı. Kendini sahtekâr gibi hissetmeye başlamıştı, ilham gelirse diye boş defterini yanında taşıyordu.

Kitabın kucığında hareketsiz durmasına izin verdi.

"Bu herkesin başına gelir," dedi kendi kendine, güçsüz kalemi tutuşunu gevşeterek. "Sadece nefes al ve manzaraya bak.

Derin bir nefes aldı ve uzun bir nefes verdi. Annesi ona her zaman 'Çiçekleri kokla ve doğum günü mumunu üfle' derdi. Yavaş bir yoga nefesi. Etrafındaki manzara bir kez daha bulanıklıktan çıktı. Aşırı odaklanmıştı. Çok zorlamıştı. Bu onun her zaman sorunuydu; bir şeyleri zorlamaya çalışmak.

Tepedeki ışık yine değişmiş, parıltı yumuşak bir maviye dönüşmüştü. Devon gerçekten de onun için bir yaz gösterisi hazırlıyordu.

Daha gençken ailesiyle birlikte Cornwall'ın derinliklerindeki St Ives ve Sennen Cove'da tatil yapmış, Cornish galerilerini ve el sanatları atölyelerini gezmiş, sanat ve edebiyat festivallerine katılmışlardı ama Devon'a hiç gitmemişlerdi. Austen nedenini merak ediyordu. Ailesi buradaki huzuru ve sessizliği çok sevecekti, gerçi Austen hınzırca, burada olmazlarsa yoksunluk belirtileri yaşayacaklarını düşündü.

Bir sanatçının açık stüdyosuna ya da bir dünya müziği sahnesine dokunma mesafesindeydi, özellikle de annesi - babası da aynı şekilde sanat ve kültür açıydı, sadece alaycı, esprili ve biraz daha kibardı, oysa annesi daha yumuşak ve yalınayaktı ve yılda bir kez WOMAD ve Hay-on-Wye'a gidebildiği sürece hayatının geri kalanını kurtarılmış yaban kuşlarına bakarak mutlu bir şekilde geçirirdi.

Anne ve babası birbirlerine çok yaklaşıyorlardı. Sevgi dolu ve mutluydular ve Austen onun için çok az da olsa endişelendiğini biliyordu. Onların rahat, tütsü kokulu ve kitaplarla dolu fırlatma rampasından hiç çıkamamıştı. Manchester'daki çeşitli kitap işlerinin ardından Londra'da Callista Flyte'ın asistanlığını yapmak kariyerinin başlangıcı gibi görünmüştü ama yirmi dört ay boyunca edebiyat çevrelerine daldıktan sonra kendini ailenin yapraklı Levenshulme'deki iki katlı bohem dairesindeki eski yatak odasında bulmuştu.

Ama Austen kendini teselli etti, şu anda evde değildi. Clove Lore'daydı ve tek başına, rahat bir macera da olsa, tam olarak konfor alanının dışında olmayan, tam teşekküllü bir solo maceradaydı. Kağıt ve mürekkeple nerede durduğunu her zaman biliyordu.

İşte yine oradaydı. Callista'nın sesi, ona sesleniyordu, kaba bir şekilde değil, daha gerçekçi. *Et ve kandan çok kağıt ve mürekkep gibisin.* Callista'nın son derece masum dostça öpücüğüne korkunç, başarısız, beceriksizce bir karşılık verdikten birkaç dakika sonra bu sözleri söylememiş olsaydı, hafızasına bu kadar silinmez bir şekilde kazınmayabilirdi.

Austen o anda patronuna nasıl görünmüş olabileceğini hatırlayınca inledi. O kadar sık tekrarladığı ve analiz ettiği bir an ki, tüm gerçeklik duygusunu kaybetmişti. Şimdi bu, aşırı incelenmiş, iğrenç, soyutlanmış bir şeydi; iki bakış açısından gördüğü, hiçbir diğeriyle uyuşmayan bir şeydi.

Callista'nın Foyles kitapçısındaki büyük kitap tanıtım partisinden sonra kendini pembe yanaklı ve şampanyalı bir özgüvenle görebiliyordu. Austen o akşam tanıtım malzemelerinin kutularını - ve Callista'nın çantasını ve paltosunu - taşıma görevini üstlenmişti ve VIP listesini kontrol ettikten sonra Callista ona 'bu gece izin yap, partinin tadını çıkar' dediğinde çok sevinmişti. Sonra da Austen'ın aramak istediği biri olup olmadığını sormuştu, 'biz yaşlı sıkıcılardan uzakta' ona eşlik etmesini isteyebileceği 'özel bir arkadaş'.

Yazarın gözlerinde arayış içinde, hüznü bir bakış vardı, ardından umutlu bir şey parladı, ya da en azından gördüğünü sandığı şey buydu,

Austen ona davet etmek istediği 'özel biri' olmadığını söylediğinde.

Sonra bardak bardak şampanya içti ve sonra... ugh! Her şeyi tekrar sökmeye dayanamıyordu. Ama tabii ki yapacaktı.

Ve işte, gözlerinin önünde bir kez daha gerçekleşiyordu. Uzun süren kucaklaşma, fısıltıyla söylenen "Teşekkür ederim Austen canım, sensiz hiçbir yerde olamazdım. Sonra bir saniyelik bir tereddüt, ardından Callista'nın dudaklarını kendi dudaklarına hızla bastırması, ardından yine patronu tarafından başlatılan daha yavaş bir öpücük daha vardı - ki Austen sonraki aylarda bunu yanlış yorumlamış olması gerektiğine kendini ikna etmişti. Yine de Austen gidip aşk acısı çeken bir genç kız gibi ona saldırmıştı. *Ugh!*

O geceyi her düşündüğünde hissettiği mide bulandırıcı, küçültücü duyguyla savaşmak için defterini bir kez daha zorla açtı ve kalem ucunu sayfanın ortasına sertçe koyarak siyah bir girinti yaptı. Birkaç harf karaladı.

Kelimeler!

Kulaklarında atan kalbinin sesi her şeyin önüne geçti. Daha da bastırdı.

kelimeler

tekrar yazdı.

Bir sonraki 'w' harfini sayfaya karalamıştı ki omzunun üzerinde duran birinin varlığını duydu, hayır *hissetti*. Kitabı kapattıktan sonra kendisini rahatsız edenin kim olduğunu görmek için arkasını döndü.

Patti, "Jowan senin bir yazara benzediğini söyledi," diye araya girdi ama Austen ona öyle bir bakıyordu ki, yüzündeki gülümsemeyi çabucak sildi. "Özür dilerim, sürekli gizlice yaklaşıyorum.

Kitabı ve kalemi gömleğinin cebine saklamaya çalışmak tedirgin Austen için iyi gitmiyordu, bu yüzden onları kalçasının altına kaydırđı ve bunu yaptığı için hemen kendini gülünç hissetti. "Ben bir yazar değilim," dedi.

Patti'nin gözleri Austen'ın yüzünden kitabın saklı olduğu yere kaydı ve konuyu hızla kapattı.

'Umarım dün gece Samantha Capstan'ı göndermeme kızmamışsınızdır. Kapanışta onun yardımına ihtiyacınız olduğunu biliyorum.

Patti, çocuklar gittikten kısa bir süre sonra ayrılmıştı ve zavallı pandanın kıyafetini çıkarmasına izin verilmiş ve Austen'in buzlu içeceklerinden biriyle canlandırılmıştı.

kahveler (bugün kafe repertuarına ekleyeceği bir başka öge). Radia aniden yorgun düşmüş ve masal dinlemeye hazır hale gelmişti; Austen da önceki akşamın sessiz yalnızlığına geri dönmek isteyerek sandalyeleri tek başına kaldırmasının sorun olmayacağı konusunda ısrar etmişti. Böylece onlar gitmiş ve Radia yine yalnız başına kapıyı kilitlemiş, perdeyi indirmiş ve perdeye yaslanarak nefesini tutmuş, zihni düşüncelerle dolup taşmıştı.

Austen şimdi, "Gerçekten iyiydi," dedi. "Dükânı yeniden kurmak otuz dakika sürdü ve ben dokuzda uyuyakalmıştım.

Uyumakla ilgili kısım açık bir yalandı. Patti'nin anlamamasını umuyordu. Patti'nin o rahat gülümsemesi ve zeki yeşil gözleriyle ona bakışı onu endişelendiriyordu. Patti onun içini ya da tam içini görebiliyor gibiydi. Aslında Austen dün gece, gece yarısını çoktan geçene kadar yatak odasının pencere kenarındaki koltuğunda oturmuş, Patti'yle ilgili rahatsız edici düşünceleri savuşturmuştu. Gözleri. Dudakları. Bir kez göz ucuyla baktığı ve sonra bir daha bakmaya korktuğu sarmaşık dövmesi. Şimdi bakmamak için kendini zorladı.

Austen söyleyecek bir şeyler arıyordu. "Radia hoşuna gitti mi?" "Aman Tanrım, bayıldı! Anlayamadın mı?

Austen ağzından kaçan kahkahaya engel olamadı.

"Yani o zavallı kadına kitabı iki kez okuttu," diye ekledi Patti. "Oldukça ısrarcıydı," diye kabul etti Austen.

"Radia verilmesi kolay bir şey istediğinde teslim olmak en iyisi, diye düşünüyorum.

"Bugün seninle değil o zaman?

Annesiyle birlikte. Kız kardeşimle. Yani, belli ki annesi benim kız kardeşim. I...'

Patti telaşlanıyor muydu? Dün geceki yanlış anlaşılmayı ve Patti'nin aslında Patti *Teyze* olduğunu öğrendiğinde Austen'ın nasıl rahatladığını gizleyemediğini mi düşünüyordu? Yanlış bir sonuca vardığını fark ettiğinde kesinlikle hayrete düşmüş ve ağzı açık kalmıştı. Aslında biraz abartmıştı. Çok fazla.

Austen utancından vücudunun kemiksiz bir su birikintisine dönüşmesini diledi, böylece liman duvarının üzerinden kayarak gözden kaybolabilecek ve Patti'nin kuşkulu sevinciyle bir daha yüzleşmek zorunda kalmamak üzere denize düşebilecekti. Patti'nin şu anda ona attığı eğlenen, geniş gözlü bakışlardan kaçabilmeyi ne kadar isterdi. Bu ne büyük bir rahatlama olurdu. Ama hayır, Austen hâlâ orada öylece oturuyor, sert taş poposuna değiyor, Patti'nin bakışları ve güzel ağzının etrafındaki kahkahalarla sabitleniyordu.

"Dün gece tuhaf davrandığım için özür dilerim, ben..." diye geveledi Austen ama Patti onun yerine konuşuyordu.

"Dinle," diyordu. "Merak ediyordum da..." Patti bir şey sorma riskine girmek üzereymiş gibi kalın sandaletinin burnunu taşlara sürttü. Sonra bir kahkaha daha atarak kendini durdurdu. "Üzgünüm, önce sen.

Yeni bir telaş Austen'ı gelgit dalgası gibi vurmuştu ve kendini bir anda ayağa fırlamış gibi buldu. 'Ben de tam... kitapçıyı açsam iyi olur diyecektim. Saat dokuzu geçti,' diye ağzından kaçırdı.

Ve işte oradaydı. Patti'nin yüzündeki ifade ona *kesinlikle* yine garip davranıyordu. O gece bunu Callista'dan da görmüştü. *Ugh!*

Arkasını döndü ve hızla yola koyuldu.

"Bekle," diye seslendi Patti tam da Austen neredeyse kurtulmuş ve yokuşa doğru koşmaya başlamışken. "Bunu unuttun.

Elinde, kapağından tutup açtığı defter, Austen'ın birkaç dakika önce ilhamı başlatmak için karaladığı girişimleri gösteriyordu.

Austen hızla geri aldı ve sayfaların arasına sıkışmış kalemin limana uçmasını sağladı. Patti'nin gözleri onu suya doğru takip etti.

Austen oyalanmadı, tekrar gitmek için döndü. "Tamam, teşekkürler! Austen, yanakları utançtan yanarak hızla uzaklaşırken kitabı aptalca bir selamla havaya kaldırdı. "Hoşça kal o zaman! Patti sayfaları ve onun acınası kelime bulma çabasını görmüş müydü?

Siren'in Kuyruğu'nun yanından geçerek liman duvarı boyunca ilerledi; burada kahvaltıdan sonra turistler dışarı dökülüyordu, bazıları ağları ve kovaları tutarken diğerleri kararlı bir şekilde ziyaretçi merkezine doğru ilerliyordu.

Son derece uyumlu Patti orada öylece durmuş, Austen'ın kaçışını izliyor ve onun nesi olduğunu merak ediyordu.

Patti, Austen'ın hiç de görüldüğü gibi biri olmadığını elbette bilemezdi. İlk başta ona, evinden kilometrelerce uzaktaki kitapçıları ödünç alan ve her şeyin kolay olduğu mutlu ve şanslı bağımsız bir kadın gibi görünmüş olabilirdi, ama gerçek şu ki o bir karmaşaydı.

Patronunun kitap partisini ona saldırarak mahveden bir kadındı, görünüşe göre tüm akşam boyunca sinyalleri yanlış okumuştı. Meslektaşlığı ya da arkadaşlığı başka bir şeyle karıştıran ve korkunç hatalardan geri adım atan türden bir kadındı.

Defterin kenarını şakağına dokundurdu, sanki bu anı kafasından çıkarabilirmiş gibi. Hızını artırarak yokuşu çıkarken sabah güneşi ensesini ısıtıyordu. Kafa karıştırıcı durumlardan kaçmak, o zamanki gibi hissetme riskini almaktan çok daha iyiydi.

Kahve fincanını liman duvarının dibinde unuttuğu aklına geldi. Patti şimdi onu alıp çöpe atacak, deli ya da kaba olduğunu düşünecekti. Muhtemelen ikisi de.

Austen elini şortunun cebindeki telefonuna sımsıkı sararak, yamacın eteğine yakın, kapısının yanında ayçiçekleri olan kulübenin yanından tırmanmaya başladı. Bu ev kesinlikle Patti'nin kız kardeşi ve yeğeniyle paylaştığı evdi.

Austen pencerelerden içeri bakmasına izin vermedi, bunun yerine kendine bir yıl önce o gece yaptıklarının utanç verici duygularına odaklanmasını söyledi.

Austen'ın küçük bir parçası Callista'nın da onu öptüğüne ikna olmuştu, hem de sertçe. Tüm güzel şeylerin nasıl da orada olduğuna dair bir anı kalmıştı: nefeslerin birbirine karışması, iki gülümsemenin birbirine değmesi, gözlerin önce açılıp sonra kapanması, sert bir kalp atışı, iki kalbin bir araya gelmesi ve sonra... yazar şaşkınlık ve suçlamayla geri çekilmiş, elinin tersiyle ağzını silmiş ve gözlüklerini düzeltmişti.

"Ne yapıyorsun?" dedi, daha da geri adım atarak, sesi tıslamaya dönmüştü. "Ben... biz... evli olduğumu biliyorsun!"

Austen adamı hiç görmemişti bile ama evet, Callista'nın Colorado'daki bir çiftlikte parasını ödediği atlar, sığırlar ve köpeklerle yaşayan bir kocası vardı. Arada sırada arıyordu ama aralarında evlilik gibi bir şey yok gibiydi. Bunun bir tür vergi anlaşması ya da yeşil kartla ilgili bir şey olduğunu düşünmüştü.

Patronunun hayatının bu kısmı, asla kurcalamaya cesaret edemediği sessiz bir gizemle çevriliydi - hiç kimse, hatta Callista'yı iki hafta boyunca takip eden, pohpohlayan ve onun hakkında kariyer çizen kapak hikayesini yazarken onu kandıran *Vanity Fair* röportajcısı bile. Callista özel hayatını korurdu.

Yine de, o öpücük aralarında uzun süredir geliyordu ve gerçekleştiğinde, onları birbirine yaklaştıran sismik bir değişim gibi hissettirmişti. Otuz saniye boyunca.

Ayrıldıktan sonra Callista'nın gözleri yığınların arasında gezindi. Kimsenin görüp görmediğini kontrol etmek için döndü, sonra - ellerini sanki

Kendini savunmak için, "Austen!" demişti. Bunu yapamayız! Ben... Ben seni o şekilde düşünmüyorum. Bunu biliyor olmalısın? Austen onun ellerinin titrediğini hatırlıyordu. 'Sen... sen...' Austen kötü bir şey olacağını biliyordu ve geriye dönüp baktığında o anda kapıya doğru koşmalıydı, ama Callista'nın gözlerindeki acıyı görüp bocalayacağına ve haftalardır aralarında kaynayan duyguları itiraf edeceğine dair küçük bir umut ışığı vardı. 'Sen benim için et ve kandan çok kâğıt ve mürekkep gibisin. Anlıyor musun?

Sözlerin bir ok gibi saplandığını hissetmesine rağmen, haddini aştığı için özür dileyen Austen olmuş, haddini aşmış olması gerektiğini ve zavallı Callista'nın bu olayda gerçekten de masum ve yaralı taraf olduğunu söylemişti.

Callista, Austen'ın dokunuşunu fırçalar gibi ellerini alametifarikası olan beyaz keteninin üzerinde gezdirmiş ve partiye başka bir yerde, Austen'ın davet edilmediği bir yerde devam etmek üzere yazar arkadaşlarıyla birlikte oradan ayrılmıştı.

Ertesi sabah Callista'nın telefonuna, yerine geçecek kişi için ilan vermesini isteyen bir e-posta geldi. Kovulmuştu.

Patronu için bu son görevi üstlenmeyecek kadar gururluydu, ama önceki gece aynı yanlış yönlendirmeye kendini gülünç ve işsiz hale getirdiğini bilerek eşyalarını topladı ve o gün Londra'dan ayrıldı. Kitap dünyası küçük, fısıltılı bir dünyaydı ve Foyles'daki raflarda onları gören biri olursa, haberin çoktan yayılmış olacağını biliyordu. O hikayelerde nasıl görüldüğünü de biliyordu: *Misery*'deki yazar takıntılı Annie Wilkes gibi.

Ben senin bir numaralı hayranınım Callista, Kathy Bates'in çılgınca söylediğini hayal edebiliyordu.

Stephen King, birbirlerine bağımlı olarak geçirdikleri iki yılın gerçekliğine dayanarak çok da yanlış anlamamıştı. Elbette, kimse adam kaçırmamıştı ama Austen son saniyeye kadar bunun onlar için Sonsuza Dek Mutlu Son'la bitebileceğine inanmıştı. Kandırılmışlık hakkında konuşun!

Evinden Manchester'a kaçmıştı ve o zamandan beri başka birini öpmeyi aklından bile geçirmemişti.

En azından dün geceye kadar, penceresinde yıldızların altında otururken Patti'nin gülümseyen yeşil gözlerini görene ve parmaklarının çıplak kolunu o milisaniyede sıyırdığını hatırlayana kadar içinde tehlikeli bir şeyi ateşlemiş, Patti'yi öpmenin düşünebildiği *tek* şey olmasını sağlamıştı ve bu, içinde bulunmak için güvenli bir kafa alanı değildi.

OceanofPDF.com

Sekizinci Bölüm

Minty sabah dokuzun Daire Bir'in kapısını çalmak için gayet makul bir zaman olduğunu düşündü. Zerre kadar saygınlığı olan herhangi bir taşralı kadın çoktan kalkmış ve güne başlamış olurdu, özellikle de paketinden çıkarması gereken binlerce karton ve kasası ve düzenlemesi gereken şişkin bir gardırobu olan bir kadın.

Kapıyı çalmasına kimse cevap vermeyince kapıdan seslendi.

"Mektuplarınızı getirme cüretini gösterdim. Günlerdir posta kutunuza geliyor. Kendiniz almak için bu anahtara ihtiyacınız olacak.

Bir zamanlar büyükannesi ve büyükbabasının birinci kattaki yatak odasına açılan meşe panelleri dinledi; bu paneller, arazinin pitoresk 'model' çiftlik binalarına ve Güney Batı'daki her gösteriyi kazanan Longhorn sığır sürüsüne bakan etkileyici manzaralara sahipti; hepsi savurgan büyükbabası ve çılgınca pervasız babası tarafından heba edilmişti.

Kapıya yaklaşan ayak seslerini duyabildiğinden emindi ama yine de kimse mandala dokunmamıştı.

"Pekala," dedi kızgın bir şekilde. 'Onları postalayacağım. Size de günaydın.

Jasper kapının diğer tarafında kaskatı duruyordu, karanlık daire kutularla öylesine doluydu ki kendi yatak odasına ulaşamamış ve en sevdiği siyah Moncler paltosunun altındaki kanepede uyumak zorunda kalmıştı, artık derme çatma bir yorgana dönüşmüştü.

Harflerin krem rengi halının üzerine düşüşünü izledi. Kırmızı banknotları daha önce de görmüştü elbette. Babası yeni ve daha mutlu bir aile kurmak için Hırvat sosyetesinden güzel bir kızla evlendiğinden beri -ki bu kızı üst düzey bir tenisçinin elinden kapmıştı- ve kız şu anda ilk bebeklerine hamileydi. Tüm bu bilgileri aile dostlarından öğrenmişti - haberler henüz manşetlere çıkmamıştı. Dünyadaki herkesin yakında öğreneceği düşüncesi - ki bu sadece bir zaman meselesiydi- midesini bulandırıyordu.

Başparmağıyla şakağını ovuşturdu. Faturalar Londra'dan onları nasıl bu kadar çabuk takip etmişti? En azından birkaç haftalık bir erteleme olacağını ummuştı ve en naif yanı faturaların bir şekilde tamamen kesilebileceğini ve gerçekten yeni bir başlangıç yapabileceklerini düşünmüştü.

Açık planlı mutfak-oturma salonunun hemen dışındaki ana yatak odasının açık kapısından gelen bir kıpırtı onu irkiltti.

Bu mektupları saklamak zorundaydı, hem de hemen. Günün ilk espressosunu ve Percocet'ini içmeden önce annesinin bunları görmesini göze alamazdı.

Espresso makinesi neredeydi ki?

'Mona! Kahve! Estée halsizce seslendi.

Güzel. Hâlâ kendinde değildi. Daha zamanı vardı. Hâlâ evlerinin hizmetçisi Mona'nın her zamanki gibi gümüş tepside uyarıcılar ve sabah cilt bakımı malzemeleriyle sihirli bir şekilde ortaya çıkacağı uykulu yanılsaması içindeyse, annesi için gerçekler bir süre daha gün ışığına çıkmayacaktı.

Onu şimdi görmek için neler vermezdi. Jasper'ın, babası Mona'nın maaşını ödemeyi aniden kesip geçen hafta onu kapı dışarı ettiğinden beri Mona'ya ne olduğunu düşünmek için sadece durup düşünmesi komikti.

"Uyumaya devam et," diye tısladı Jasper karanlık kapı aralığına doğru, baldır uzunluğundaki puf paltosunu bozulmamış beyaz pijamalarının üzerine çekmek için kanepeye doğru süzülürken.

Mükemmel sarı saçlarının üzerine yerleştirdiği siyah ipek uyku maskesini bir çift koyu renk gözlükle değiştirdi. O ve annesi birbirlerinin gözlüklerini takarlardı. Eski evlerinde her zaman ortalıkta atılmış sayısız çift gözlük bulunurdu. Bugün onun doksanların Chanel'iyle idare etmek zorunda kalacaktı. Diğerlerinin nereye gittiğini Tanrı bilirdi. Bir çift siyah yazlık terlik görünüşünü tamamlıyordu. Cüzdanına uzandı ve koyu kızarmış bir San Salvador aramak için parmak uçlarında kapıdan içeri girdi.

Büyük Ev'in bahçesinden geçerken Jasper havanın tazeliğini ya da gökyüzünün masmavi olduğunu fark etmedi bile; annesinin sabah erimesini önlemek için kendini görevine adanmıştı. Kendisine bakan gözlere aldırmadı: bir film yıldızı ya da gizli tatil yapan genç bir ünlü şef olup olmadığını merak eden turistler ya da onu değerlendiren, taş suratlı ve kararlı bir şekilde etkilenmemiş, başlarını sallayan ve gelenler ve çilliler hakkında mırıldanan yerliler.

Ziyaretçi merkezinin yanından hızla geçti, kafelerinin henüz açılmamış olması onu dehşete düşürdü. Buradaki insanlar bununla nasıl *başa çıkıyordu*? En sevdiği uğrak yerlerindeki baristalar ne olursa olsun her zaman tezgâhlarının arkasında görünüyordular.

sabahın köründe eve döndü. Devon'daki her şey neden bu kadar rahatsız edici olmak zorundaydı?

İnce ayarlı burnu esintiden bir koku aldı: dün gece yürümeyi bile düşünmediği limana doğru inen yamacın aşağısında bir yerlerde güçlü ve siyah bir şey kaynıyordu. Güvenli olamayacak kadar dik görünüyordu. Yine de annesinin yataktan sürüklenerek kalkıp o kutu duvarıyla ve giysi rayları labirentiyle yüz yüze geleceğini, saçlarının korkunç bir şekilde dikileceğini ve makyajının dağılacağını düşünmek onu ilerlemeye itti. Sizin için küçük şeylerle ilgilenecek kimse olmadığında hayat çok stresliydi.

"*Hufftt!* Yumuşak tabanları kaldırım taşlı yokuşun yirmi derecelik eğimine çarpar çarpmaz altından kayarak onu ağzı kuru ve onarılamaz bir şekilde bahçe korkuluğuna yapışmış halde bıraktı. Cüzdanı ceketinin cebinden fırlamış ve yamaçtan aşağı yuvarlanıyordu. Son banknotlarının da yerinden çıkıp bir o yana bir bu yana savruluşunu çaresizce izledi.

"Hayır, hayır, *hayır*," diye onları uyardı, onları yakalamak için elleri ve dizleri üzerinde çabaladı, Platinum kartlarını gün boyu şarj etmenin anısına inlemek istedi, günlük harcamalarını emen hesapları (babasının) bir kez bile düşünmedi. Cumartesi gecesi en sevdiği sashimiyi Deliveroo'dan almaya çalışırken fark ettiği gibi, bu kartların hepsi bloke edilmişti. Tıpkı annesi gibi onun da elektriği kesilmişti.

Sadece elli sterlinlik banknotlara (dünyadaki son parası) sahip olmanın muazzamlığını, banknotlar deniz melteminde dalgalanana kadar tam olarak idrak edememişti. Onlar da bir şekilde maddesizleşecek miydi? Aşına olduğu diğer her şey gibi?

Bir kulübenin kapısının yanındaki sık fuşya çalılarının arasına sıkışmış on poundluk banknotu ararken bir çift beyaz ayakkabı ve çıplak ayak bilekleriyle karşılaştı. Gözlerini kaldırdığında kolalı, beyaz, eski püskü bir elbisenin eteklerini gördü; beyni bir an için bunun hizmetçi kıyafeti içindeki akıllı, becerikli Mona'nın onu kurtarmaya geldiğine ikna oldu. Babam yumuşamış mıydı? Her şeye rağmen bir kalbi var mıydı?

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Samantha Capstan soğukkanlılıkla.

Notu kaptığı gibi ayağa fırladı ve neredeyse tekrar kayıyordu.

İçgüdüsel olarak onu sakinleştirmek için elini uzattı ama adam fark etmemiş gibi davrandı ve o da aceleyle elini tekrar yerine soktu.

"Kahve almaya gidiyorum," dedi ona, gözlüklerini düzeltirken.

"Elbette öylesin. Yoluma çıkıyorsun. Başını çevirerek arkasındaki, bungee kordonlarıyla bağlanmış beyaz neyresim demetleriyle yüklü kızağı gösterdi.

Kızın geçmesine izin vermek için yavaşça kenara çekildi. Dün geceden beri onda farklı bir şeyler vardı. Saçları tepesinde düğümlenmişti ve gevşek parçaları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Şakağındaki mavi renk patlaması olmasaydı fark etmeyebilirdi. Küçük bir çiçek. Kulağının arkasına çiçek takacak bir tipe benzemiyordu.

Eli o noktaya uzandı ve yanından geçerken bir parmak ucunu nazıkçe fırırlı yapraklara dokundurarak ona baktığını hissettiğini ve bunun kendisini utandırdığını belli etti.

Kızgın görünüyordu. Bu değişmemiştir.

Jasper ona nasıl bağırdığını unutmamıştı. Clove Lore'daki herkes böyle miydi? Chelsea ve Knightsbridge'in kolay anonimliğini nasıl da özlemişti.

"Ben..." diye başladı ve Sam çekmeyi bırakarak kızağın tekrar durmasına izin verdi. Gözlerini sabırsızlıkla ona çevirdi.

"Nereden kahve alacağımı bilmiyorum," dedi, kulağa yalvarır gibi geldiğinin farkında olmadan.

Sam derin bir iç çekerek yokuşun aşağısını işaret etti. 'İlk sağ. Gördün mü? Şu kulübelerin arasında? O geçitteki kitapçada kahve satılıyor, tabii henüz açmadılarsa.

'Harika,' dedi.

Kızın hâlâ ona baktığını fark etti. Ne bekliyor olabileceğinden emin değildi. Paslı bir su borusu ile bir kulübenin verandasının boyalı taşları arasında hafifçe dalgalanan on poundluk bir banknot gözüne çarptı. Kadın oradayken onun peşinden gitmeyi reddetti.

Sam bir saniye daha kıpırdamadan durdu, beklentiyle ona baktı, sonra başını salladı ve kızağı yokuş yukarı sürükledi, bu çaba öne eğilmesini ve derine inmesini gerektiriyordu.

Jasper onun bir şeyler mırıldandığını duyduğundan emindi ama bunun sinirli bir şekilde "Bir *teşekkür* onu öldürür mü?" dediğini bilmiyordu.

Güvenli bir mesafeye ulaştığında, geriye dönüp bakma olasılığı düşük olduğundan, annesinin kafeinini aramak için yokuştan aşağı inmeden önce notlarının sonuncusuna saldırdı.

Dokuzuncu Bölüm

Kutu, Austen'ı limandaki utanç verici karşılaşmasından döndüğünde Ödünç Kitap Dükkânı'nın merdivenlerinde bekliyordu. Uzun bir süre sadece kutuya baktı, sonra da kapıdan geçirip tezgâhın üzerine koydu.

"Bunlar ne için?" diye sordu kutuya, içindekileri karıştırdı ve birkaç tane pırıl pırıl yeni ciltli kitap, çoğu Mills & Boon olan eski kütüphanelerden çıkma kitaplar ve yirminci yüzyılın başlarından kalma, toz kapaklarını kaybetmiş birkaç tane ucuz, milyonuncu baskı Dickens romanı buldu.

Altında bir not buldu.

Gördüğünüz gibi hayırsever dükkanlarında çok başarılı bir kitap karıştırmayı yaptım. Bunların fiyatlandırıldıktan ve stok sistemine eklendikten sonra rafla kaldırılması gerekiyor (oldukça basit ve talimatlar misafir bilgi defterinde - yardıma ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli). Çocukların yazar (ve panda) ziyaretinin büyük ses getirdiğini duyduk! Aferin gerçekten. Jowan

"Fiyatlandırmak mı?" diye sordu kendi kendine. "Talimat kitabında kitapların nasıl fiyatlandırılacağı hakkında hiçbir şey yazmıyordu. *İki Şehrin Hikâyesi*'nin tilkileşmiş bir kopyasını elinde çevirdi. "Sadece bir fiyat mı uydurmalıyım? İkinci el kitapların fiyatlarını gösteren bir veri tabanı var mı?"

Kitap endüstrisinde (ya da en azından bir süreliğine bitişik endüstride) bulunduğu için bunu bilmesi gerekiyormuş gibi hissediyordu ama hiçbir şey bulamıyordu.

Genç, tuhaf giyimli bir adam kapıdan içeri daldı ve "Burası kahve dükkânı mı?" diye sordu.

Austen'ın raflara göz atma davetini görmezden geldi ve aynı fincanda altı shot espresso yaptı.

"Ekstra sıcak," demişti adam ve kadın makineyi olabildiğince hızlı çalıştırmıştı, adamın tezgahın diğer tarafında ağırlığını ayaktan ayağa kaydırdığının farkındaydı.

"Kocaman kahvenin yanında limonlu kremalı pasta var mı?" diye sordu, telaşlı çocuğu biraz sakinleştirmeyi umarak.

Kubbelerinin altındaki etkileyici yeşil turtalara şöyle bir baktı ve sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi "rafine şeker" diyerek bu fikri reddetti.

Para üstünü kontrol etmeden cebine attı, teşekkür etti ve dükkânın kapısını arkasında açık bırakarak hızla uzaklaştı. Austen sessiz bir şaşkınlıkla onun gidişini izledi.

"Ona aldırmayın," dedi turtalara. "Biraz şekerli olsanız bile bence çok güzelsiniz.

Şortunun cebinden telefonunu çıkardı ve cam kapağı kaldırıp 'vay canına' ifadesini takınarak kendini filme çekti, ardından da 'Kitaplarınız ve kahvenizle evde yemek pişirmek mi? #limonlime'.

Dükkânın tezgâhındaki kitap kutusuna dönmesi için geçen sürede, bildirimlerin ping sesini duydu. Bu kitapçıyı ödünç almak takipçileri için harikalar yaratıyordu.

Videosuna gelen ilk yorum ona kitapçıyı tamamen unutturdu.

"Biraz turta istiyorum lütfen. Beşinci Cadde'deki Voltaire heykelinin yanındaki Feint Heart'a gönderin. Bekliyor olacağım.'

"Beşinci boyut?"

"Arrondissement.

Austen kendini azarladı. Bu iyi insanın kendisinin zeki ve kültürlü olmadığını düşünmesini istemiyordu. Özel mesajlaşmaya geçti ve cevabını yazdı.

Şaka yapıyordum. Korkarım bir dilim için buraya gelmeniz gerekecek. Tünel'de bekleme süreleri böyle. Feint Heart'ta işler nasıl bugün?"

Sessiz ol. Kitap satmak için çok erken. *Plutôt* I... İngilizcede nasıl deniyordu? Ben *balaye*.'

Austen mesajı "çevir "e bastı ve "Süpürmek mi?" diye geri yazdı.

Evet! Ben süpürürüm. Süpürdün mü? Sanırım benim günüm süpürmek ve temizlemekle geçiyor.

Austen keyifli bir kahkaha attı. Bu kişinin kelimelerle olan ilişkisini seviyordu. Kişi. Kiminle konuştuğu hakkında hiçbir fikri olmadığını hatırlattı. Yine de sormak aklına gelmemişti. O kadar da önemli değilmiş gibi hissediyordu. Kendisine bir kitapçı dostuymuş gibi davranılırken değil, o yüzden yazdı.

'Yerde kum var. Gerçekten süpürmeliyim. 'Süpürmek' kelimesini hecelemek için iki kez denemesine rağmen hala doğru görünmüyordu. "Belki de süpürmeye başlamalıyım. Google'da aratmadan nasıl heceleyeceğimi biliyorum.

Parisli'nin bir sonraki mesajı onunkiyle örtüşüyordu.

'Her gün bir meydan okumam var. Gün batımından önce şunları şunları satacağım. Bugün elimde *Prufrock ve diğer Gözlemler* var. İlk baskı, 1917. "J. Alfred Prufrock'un Aşk Şarkısı" nı biliyor musun?

Evet! "Şeftali yemeye cesaret edebilir miyim?" T. S. Eliot. Bu şiire bayılırım! Gün batımından önce satarsan ne kazanırsın?"

"Kazanmak mı?

"Sattığın için ödülün ne?" "Erken kapatıp okuyacağım.

"Kulağa mükemmel geliyor.

"Sadece kitabı satarsam. Bugün ne yapıyorsun?"

"Fiyatı belirlenmemiş kitapların olduğu kutuya baktı.

'Aslında yapmam gereken bir iş var. Belki bana yardım edebilirsin, lütfen?' *Bien sûr!* Anlat bana.

Böylece sohbet ettiler ve Parisli kitapçı, Austen'ın Alibris veya BookFinder gibi büyük çevrimiçi ikinci el perakendecilerinden herhangi birinde kutudaki aynı kitapları karşılaştırılabilir durumda nasıl arayabileceğini açıkladı. Austen bunun zaman alıcı olduğunu söyledi ve içgüdülerine dayanarak bir fiyat belirleyebileceğini söylediler, Austen da bunu gönülden onayladı.

"Yani rehber fiyatları içeren bir veri tabanı yok mu?" diye sordu.

Kitapçı bunu görmemiş olmalı ki, bunun yerine bir soruyla cevap verdi.

"Yorgun kitaplar için raflara bakabilir misin?" "Yorgun mu? Yırtık pırtık gibi mi?"

'Bu yeni kitaplardan bazılarını en eskileriyle değiştirin ve en kötülerini kapıya yakın bir kutuya koyun. Müşterileriniz için bir nezaket hediyesi.

'Bedava kitap mı? Yaptığınız şey bu mu?' 'Hayır.

"O zaman neden bana yapmamı söylüyorsun?

Hemen bir gülme emoji ile geri döndüler. Yani, bu kişi her kimse, gülen surattan daha üstün değildi. Yine de geçen gün kruvasan emoji göndermekten vazgeçtiği için memnundu.

"Biliyor musun? Sanırım bir takas kutusu kuracağım. Bir kitap getir/kitap götür tarzı bir şey. İngiltere'de çok popüler. Ve kitapçı sahibi bana dükkanımda istediğimi yapabileceğimi söyledi.

"Her şeyle tek başına mı ilgileniyorsun?" diye sordu Parisli. "Anahtarlar, stoklar, para?

"Her şeyi. Bana izin vermelerine şaşırdım.'

'*Chut!* Sen *tam* bir *şefkatlisin*.' "Birimizin böyle hissetmesine sevindim.

Feint Heart kitapçısı onun kendine olan güven eksikliğini bir çırpıda yüzüne vurarak ve son bir "*iyi şanslar*" diyerek sözünü bitirdi ve Austen aniden sersemlemiş gibi hissederek, orada gördüğüne emin olduğu bir kitabı aramak için şiir raflarına koştu.

"Aha! Buldum!" diyerek kitabı çıkardı ve masasına götürerek yapışkan bir notun üzerine "Şeftali yemeye cesaret edebilir miyim?" yazdı. Günün Kitabı, 10 Sterlin' yazdı ve *Prufrack*'u perspeks bir standın üzerine koyarak fotoğrafını çekti.

'Meydan okuma kabul edildi. Gün batımından önce kim kendininkini satacak?'

Gülümseyerek mesajı Beşinci Bölge'deki ilgi çekici yeni tanıdığına gönderdi.

Onuncu Bölüm

Pazartesi öğleden sonra, Austen'ın kitap satma cazibesini keşfettiği açıktı. Her yıl tatilin ilk haftasında yerel kütüphanenin 'yaz okuma yarışması'nı tamamlayan ve Eylül'de okuldaki herkese göstermek için gururla sertifikasını alan kız olan küçük versiyonuna ulaştığında bu hiç de zor olmamıştı. Sınıf arkadaşları öğretmenleri kadar etkilenmemişti ve bu onun kitaplarla dolu bir hayat için biçilmiş kaftan olduğuna dair ilk ipucuydu.

Sonra, kelimelere aç ve muhtemelen biraz erken gelişmiş olan ve her zaman garip bir yabancı gibi hisseden o küçük kıızı düşünerek, küçükken bir kitapçıdan almak isteyeceği resimli kitaplardan ve bölüm kitaplarından oluşan özel bir sergi hazırladı, ancak o zamanlar çocuk hikayelerinde şimdiki kadar çeşitlilik yoktu.

Austen raflardan Queer temsili içeren kitapları çıkarırken birkaç kez hüznle gözyaşı dökmüştü: 'geleneksel olmayan' düzenlerinin ötesinde ve öncesinde insan olan sevgi dolu, destekleyici aileleri gösteren kitaplar; saklanmakla ilgili kitaplar ve açılmakla ilgili kitaplar; neşeli kabullenmeyle ilgili kitaplar ve aile bulmakla ilgili kitaplar; çocukluk ruh sağlığı ve refahı, kendini tanıma ve nezaketle ilgili kitaplar.

Sonunda sergilenmeye başladıklarında, kapaklar neşeli bir gökkuşağı rengi oluşturdu.

İşte o zaman, aynı mesajlara sahip kitaplardan oluşan bir ergenlik öncesi ve ardından genç yetişkin ekranı yaratmaya karar verdi: *olduğun gibi yeterlisin, maskeni bırakabilirsin, istediğin gibi yaşamana ve sevmene izin verebilirsin, zamanla ve etrafındaki doğru insanlarla kolaylaşır.*

Stoktaki büyük boşlukları fark ettiğinde, Jowan'ı arayıp kitap siparişi için bir bütçe olup olmadığını sormayı bile kendine görev edinmişti ve o da elbette olduğunu söylemişti. Büyük bir bütçe değildi ama hesapta kredi vardı ve POS'un stok sisteminde istediği her şeyi doğrudan tedarikçiden satın alabileceği bir talep formu bulunuyordu.

'Yeni stoklar için bir gecede teslimat,' demişti ona. 'Bu başlıklardan herhangi birinin insanların tepkisini çekeceğini düşünüyor musunuz?

Jowan'a güvenmeyi seçerek, "Muhtemelen," diye cevap verdi. Yaşlı bir hippie benziyordu, şimdi gerçekte ne olduğunu kanıtlama şansındı. "Ama bu kitapların bulunması gereken okurlar onlar değil, o yüzden pek de önemli değiller.

Jowan kıkırdayarak, "Güzel," diye cevap verdi. "Hadi bakalım, gençlerin ne istediğini en iyi sen bilirsin.

Yeterince dikkatli bakarsanız, herkes için hikayeler vardır, işte Austen'ın yaptığı da buydu; engelli genç karakterleri, renkli çocukları içeren, çeşitli kültürleri, bedenleri ve cinsiyetleri, tercihleri ve zamirleri onurlandıran kitaplar sipariş etmek; nöroçeşitliliği kutlayan ve yüz ve fiziksel farklılıkları kucaklayan kitaplar.

'İsteksiz okurlar' olarak adlandırılan ve gerçekten harika bir grafik romanı, okul kütüphanesindeki ciltli kitaplara tercih edebilecek çocuklara hitap etmeye özen gösterdi. Ya da belki de herkesin onlara dayattığı ünlülerin çok satan kitaplarının yavanlığı onları cezbetmemişti.

Tüm proje heyecan vericiydi.

Kutular Salı günü, tam da sabahın köründe kahve ve kek telaşıyla uğraşırken geldi. Kutuları açmak ve vitrinleri tamamlamak uzun sürmemişti: şöminenin, duvar raflarının, pencere kenarlarının ve kasanın arkasına yerleştirilmiş güneş ışığıyla parlayan kitaplardan oluşan yılan gibi bir yelpaze.

Austen, mağazanın geçirdiği dönüşümün videolarını sosyal medyada paylaştı ve bu hikayeleri alıp, belki de ilk kez, hiç kimsenin, hiçbir yaşta, çok sık duyamayacağı bir mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde duyarak kendilerini yansıtan tüm harika genç insanlar için mutlu hissetmesine izin verdi: *en gerçek harika benliğiniz olmak kesinlikle sorun değil.*

Bütün bunlar geçmişte yaptığı bazı yanlış ve hatalı şeyleri düzeltmek için evrene sunduğu büyük bir karmik adak gibi gelmişti ve Pazartesi günü Patti'nin önünde, liman kenarında ne kadar gülünç davrandığını hatırlamamak için mükemmel bir yoldu.

En iyi şekilde yatıştırıcı ve iyileştiriciydi, ta ki iki şey olana kadar, her ikisi de dükkânındaki tüm stoklama ve sergileme işlemlerinin bittiği o ilk Salı öğleden sonrasında aynı anda oldu ve her ikisi de kendisi için inşa etmeyi başardığı yeni yetkin yetişkinlik temelini sarsmakla tehdit etti.

İlk olarak, evden bir telefon geldi.

"Merhaba anne. Austen sabit hattan arayanın babası olmayacağını biliyordu çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, Londra'da yaşarken bile. Mesajlaşmanın kolaylığını tercih ediyordu ve liberal sanatlarda yaşayan ve çalışan modern bir adam için, iletişimde kalma ve aile kavgalarının çoğunu karısına bırakmıştı.

Aussie! Nasılsın hayatım? Kitapçıdaki güzel filmlerini gördüm. Seninle çok gurur duyuyoruz.'

Teşekkürler. Her şey yolunda mı?" Austen kasanın ekranındaki saati kontrol etti. "Arazide değil misin?"

"Sana haber vermek için önce seni aramak zorunda kaldım," diye uğursuzca başladı. 'Şimdi endişelenmeni istemiyorum...'

"Tanrım, ne oldu?"

"Bu sabah kartlarınızı çektim.

"Ah. Austen'ın omuzları çöktü. "Devam et o zaman. Yorgunluğunu sesinden uzak tutmaya çalıştı. Babası bu konularda ikisine de yetecek kadar şüpheliydi ve onun ilgi alanlarıyla dalga geçmesi annesinin duygularını incitiyordu. Austen, bunun onu ne kadar sönükleştirdiğini bildiğinden, buna katılmayacağına dair kendine söz vermişti.

"Sen gittiğinden beri her gün çiziyorum, biliyorsun..." "Her ihtimale karşı," dedi ikisi de aynı anda.

"Biliyorum," diye ekledi Austen. "Peki bugün ne aldım?" "Aşıklar.

"Oh, tamam!" Austen bu kartı hiç umursamadı.

"Ters çevrilmiş.

"Hmm?"

"Kartı ters çektim. "Ve bu... kötü mü?"

"Bunu bir tür alamet olarak yorumlayabilirsin, evet. Özellikle de Pazar ve Pazartesi günü çizdiğim şey bu olduğu için. Bu üç oldu, Austen. Böyle ısrarcı olduğunda evreni görmezden gelemezsin! Bu sahte aşk hakkında bir uyarı. Burada olsaydın, çayını içerdim, biraz açıklık getirmek için. Neden aramak zorunda kaldığımı anlıyorsun.

Austen kabul edip annesine teşekkür ederken (ve bunun gönülsüzce söylenmiş bir söz olmadığını umarken) arka planda babasının sesini duydu. Üniversiteye yaz tatili için ara vermişti ve şimdiden onun çalışma odasına dadanmış, araştırma yapıp **yazdığını**, uzun soluklu çalışmasını bitirmeye çalıştığını hayal edebiliyordu.

Gürcü şiiri ve siyasi entrikalar üzerine beklenen kitabı. Altı yıldır yazıyordu.

"Yüksek lisans yapmayı düşünüp düşünmediğini sor," diye seslendi, sesi sanki ağzında bir şeyle buzdolabından dönüyormuş gibi çıkıyordu.

"Kırıntı bırakmasan olmaz mı, Jerm," diye karşılık verdi annesi. Jerm, doksanlı yıllarda bir mitingde tanışıp anında aşık olduklarından, Jeremy ve Bernice sonsuza dek 'Jerm ve Berns' olduklarından beri ona taktığı lakaptı.

"Neydi o? Austen sordu.

"Yok bir şey, onun nasıl biri olduğunu bilirsin, evin içinde mırıldanır durur.

"Hâlâ başka bir diploma almam gerektiğini mi düşünüyor?" "Bu da bir seçenek, değil mi?"

Bu konuşmaları daha önce de yapmışlardı, yemek masasında, babası kızının Londra'dan dönüşüyle ilgili hayal kırıklığını gizlemeye çalıştığında garip bir şekilde.

"Bir şeyler bulacağım," diye söz verdi Austen, kalbinin sıkıştığını hissederek. "Sadece o kadar kolay değil.

"Biliyorum canım. Belki döndüğünde senin için güzel bir kitapçı işi olur? Artık bu kadar tecrüben var?"

Austen annesine bu ay Kuzey Batı'daki tüm kitapçılara başvurduğunu ve hiçbirinden geri dönüş alamadığını söylemek istemedi.

"Kitapçılığa girmek düşündüğünüzden daha zor. İnsanlar bu işlerde sonsuza kadar kalırlar. Bu bir meslek, sıradan bir şey değil.

"Biliyorum," diye annesi onu tekrar yatıştırdı. 'Senin için endişeleniyor, hepsi bu. Dinle, saat ikide Fawn'a fasulye hasadında yardım edeceğim, gitmem gerek. Kartlarda ne yazdığını hatırlayacaksın, değil mi? Üç aşık, hepsi ters dönmüş. Bu bir çeşit uyarı.

Austen sadece güldü. Üç sevgili mi? Üç uyarı mı? Son birkaç gündür kitapçı dükkânında tek başına koşuşturup dururken - yani müşterileri ona eşlik ederken ve Parisli her zaman sohbet konularının sonundayken - bu pek de doğru sayılmazdı.

Bu ona ne yaptıklarını kontrol etmesi gerektiğini hatırlattı. "Öğle yemeğinde ne yiyorsun?" aşamasına gelmişlerdi.

Bir tanıdığa fesleğenli dilimlenmiş domates ve ekmek yediğini söylemeyi kaçırmak istemezdi. Bu hayati bir bilgiydi.

'Benim için endişelenmene gerek yok, tamam mı? Ben çok iyiyim. Gerçekten.'

Annesi bir sürü "Seni Seviyorum "dan sonra isteksizce telefonu kapatmıştı, bunun nedeni kısmen kesinlikle bunu kastetmiş olması, kısmen de Bernice Archer'ın her gün sevildikleri söylenen çocukların ileriki yaşamlarında başarılı ilişkiler kurma olasılığının yüzde doksan altı daha yüksek olduğunu söyleyen bir araştırma okumuş olmasıydı. Bernice ne olur ne olmaz diye ona günde elli kere söylemişti.

Telefonu kapattığında, Austen'ın Kanal'daki arkadaşından gelen yemek haberlerini telefonundan kontrol etmeye vakti olmamıştı, çünkü Radia kapıdan kahkahalar atarak girdi.

"Merhaba Radia!" diye selamladı Austen onu, arkasından gelen Patti'yi görmek için meydana bakıyordu.

"Tek başına değilsin, değil mi?" Sesinde kesin bir yalpalama vardı, Austen bunun farkındaydı. Neyse ki bunu sadece çocuk duymuştu. Muhtemelen, kızın teyzesi içeri girmeden önce kendini toparlamak için tam beş saniyesi vardı ve Austen geçen sabahki aptallığı için özür dileyebilirdi ve belki de hep birlikte sohbet edip yeni kitaplarına göz atarlardı ve belki de bu kahveye ya da daha fazla dondurmaya dönüşürdü, kim bilir?

"Merhaba! Birisi Patti'nin sesini kullanarak ve Patti'nin ağzıyla gülümseyerek dükkâna girdi ama bu kesinlikle Patti değildi. "Ben Joy. Radia'nın annesi?"

Austen onun ses tonundan, şaşkınlıkla kendisine baktığını anlamıştı. Yüzünü bir sırtışla düzeltti. "Harika! Merhaba! Tanıştığımıza memnun oldum, özür dilerim..."

Joy bu cümlelerin nasıl biteceğini biliyormuş gibi başını salladı ve şık siyah saçları sağa sola kaydı. Patti'nin vahşi dalgaları olmasa bile kız kardeşlerin birbirine bu kadar benzemesi gerçekten de esrarengizdi ve bu benzerlik Austen'ın içinde tuhaf, gergin duygular uyandırıyordu.

"Sana bir kalem getirdik," diye duyurdu Radia, siyah bir Sharpie tutarak. 'Oh, uh, tamam. Teşekkür ederim' dedi.

Patti'den. Diğerini denize attığını söyledi. Ve sana gizlice yaklaştığı için kendini kötü hissetmiş.

"Ah, yapmamalıydı..." Austen kalemi aldı, gözleri açık kapıya ve ötesindeki parlak güneş ışığına kaydı.

"Patti meşgul, işi var, yoksa muhtemelen kendisi gelirdi," dedi Joy biraz titreyerek.

'Peki, teşekkür ederim. Asla çok fazla kaleme sahip olamazsın,' dedi Austen küçük kıza, mantıklı olmaya ve hayal kırıklığına uğramamaya kararlıydı. Patti bu ikisini dükkâna gönderecek kadar onu düşünmüştü, değil mi? Bu çok hoştu.

"Ooh!" Radia'nın gözleri yeni kitap vitrinlerini gördüğünde parladı ve araştırmak için merdivenlerin altındaki çocuk köşesine koştu, yetişkinleri sessizce ayakta bıraktı.

"Patti nasıl?" diye sordu Austen, olabildiğince rahat bir şekilde.

"Bilirsin, meşgulüm," dedi Joy ona ve yeni bir sessizlik oluştu. "Burada çalıştım," diye ekledi acı dolu bir andan sonra. "Geçen yaz. Kitap satıcılığı değil. Teknik kurulum.

"Ah! Austen kasayı ve dizüstü bilgisayarı işaret etti. "Her şey çok güzel çalışıyor. Gizli dudaklı kibar gülümsemelerini değişik tokuş ettiler. Joy düz tabanları üzerinde sallanıyordu.

Austen kafedeki saatin tik taklarını duyabildiğinden emindi.

Patti buradan geçiyorsa onu görmeyi çok istediğini, Pazartesi günü bir deli gibi kaçmak istemediğini, Patti'nin kortizolle ıslanmış beyninden birkaç kelime çıkarmaya çalıştığı zor bir anda karşısına çıktığını ve konuşmak için kalmadığı için pişman olduğunu söylemek istiyordu. Ama Austen bunların hiçbirini söylemeye cesaret edemedi.

"Bunu alabilir miyim? Radia, çocuk reyonundan, boya kalemlerinin farklılıklarını kutlayan renkli bir topluluk oluşturmalarını anlatan, bazı insanların dudak büküp yasaklanmasını istediği türden büyük bir resimli kitapla çıktı.

Joy'un kredi kartını hızlıca göstermesiyle ödeme yapıldı ve Austen, "*Patti'ye numaramı verir misin?*" gibi pişman olabileceği bir şey söylemeden önce çift tekrar dışarıya, güneşin altına çıktı.

"Kalem için teşekkürler," diye zayıf bir sesle arkalarından seslendi, ama onlar gitmiş, onu dükkânın serinliğinde yalnız bırakmışlardı, neden bu kadar engellenmiş hissettiğini ve muhtemelen düşündüğü kadar iyi yapamadığını tam olarak bilmiyordu.

Telefonuna bir bildirim geldi ve gülümseyerek telefona sarıldı.

'Peynir öğle yemeği için yeterli, değil mi? Sadece peynir mi?' yazıyordu.

"Bence de," diye yazmaya başladı ve annesinin tarot kartları, babasının hayal kırıklığı ve Patti'nin kapıdan girdiğini görmeyi çok istemesine rağmen onun yerine kız kardeşini göndermiş olması nedeniyle kitapçıdaki rahat ortamının dışına itilmiş olmanın yarattığı duyguları görmezden geldi.

Austen, Parisli arkadaşıyla sohbetin düşük talepli, düşük riskli dünyasına daldı; burada, Austen'ın gerçek hayatının şimdi ve buradasının aksine, her şey basit ve kolaydı.

OceanofPDF.com

On Birinci Bölüm

Eski aile yaşantısından kalma sandıkları ve sığması imkânsız eşyaları paketlemekten bıkmış olan Jasper, yeterli dolap alanı ya da askı olmadığı için Çarşamba akşamı evden çıkmak zorunda olduğunu fark etti. Bickleigh's Harbourside Bites'in ızgara tezgahından yayılan limonlu tereyağında pişirilmiş langustine ve sardalya kokusunun etkisiyle midesi guruldayarak kendini rıhtımda buldu.

Bu koku ona Vauban Limanı'ndaki marina restoranlarını ya da çocukken babasının yatında yazladıkları Malta'nın Büyük Limanı'nı hatırlattı. Şimdi karnı tok ve dünya umurunda olmadan oraya dönmek için neler vermezdi.

Cızırdayan ızgaranın yanındaki kara tahtada soslu ve salatalı bir porsiyon deniz ürününün on sterlinden başladığı yazıyordu.

Annesi için eve *bir şeyler* götürmesi gerekiyordu, gerçi onun sigara ve havadan başka *bir şeyle* hayatta kalamayacağını gayet iyi biliyordu - seksenli yıllarda genç bir model olarak yola çıkarken öğrendiği bir numara.

Son yıllarda The Ivy'nin özel ızgara sebze salatası (en sevdiği), avuç avuç badem, diyet hapları ve kokteyl zeytinle besleniyordu ama bugünlerde yetersiz beslenmiş ve bitkin görünüyordu. Ayrıca, onu yaz boyunca kolajen ve uygun yiyeceklerle doldurup ışıltısını geri kazandıracakları kliniğe gönderecek paramız da yoktu. Babam artık onun küçük 'tatilini' finanse etmekle ilgilenmeyecekti.

Annesini aramak ve limanda bir şeyler yemek için ona katılması için yalvarmak üzere telefonunu çıkardı, ancak onu rehberinde bulamadan ekrandaki mesaj SERVİS BAĞLANTISININ KESİLDİĞİNİ söylüyordu. İLETİŞİM SAĞLAYICI.

"Tedarikçiyle iletişime geçmek mi?" dedi alaycı bir ifadeyle.

Babam her şeyin sağlayıcısı olmuştu. Görünüşe göre yirmi bir yaşında onu 'adam etme' sözünü (ya da tehdidini) gerçekten ciddiye alıyordu. The Mondrian'ın şehrin ışıklarına bakan çatı katındaki barında, en yakın seksen arkadaşıyla (ve birkaç ücretli B-listers) sınırlı, hiçbirini tanımadığı, kahkahalarla gülen, yüksek ruhlu bir konuk listesiyle çevrili doğum günü pastasının mumlarını üflemesinin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti.

Tüm bunlar olduğundan beri iletişime geçmeye cesaret edememişti ve hiçbirini nereye kaybaldığını öğrenmek için ona ulaşmamıştı.

Bundan sonra olmasını beklediği son şey, içinde bir yerlerden bir kahkaha patlamasıydı, ama yine de öyle oldu; histerik gözyaşlarına dönüşmeye tehlikeli bir şekilde yakın hissettiği büyük, bulanık, kontrolden çıkmış bir kahkaha, ama yanından geçen çamaşırcı kızın görüntüsü onu hemen durdurdu. Yüzünü toparladı ve işe yaramaz telefonunda eğlenceli bir şey okumuş gibi davranmaya çalıştı.

Ama ona doğru bakmadı bile. Bunun yerine, barda balık pişiren adama el sallıyor ve barın içinde kaybolmadan önce Joy adında birinin nasıl olduğunu soruyordu.

Balenciaga pantolonunun cebindeki iki adet beş poundluk banknotu yokladı, birini çekip çıkardı ve uzun süre inceledi, arada bir gözlerini kısarak açık duran bar kapılarına baktı.

Bu dünyada sahip olduğu son paraydı. Geri kalanını da rulo haline getirip annesinin cüzdanına koymuş ve annesinin bunu fark edip uzun zaman önce unutulmuş bozuk paralar olduğunu düşünmesini ummuştı. Elinde kalan tek şeyin bu olduğunu ve bunu ona verdiğini bilmesini istemiyordu. Hâlâ gururluydu ama şu anki haliyle, çarşafkların altında yarı baygın bir yumru olarak, bunu görmek daha zordu.

Siren'in Kuyruğu'na girmeye ve paket servis yiyecek ve içecek için yeterli parasının olmaması riskini almaya cesaret edebilir miydi? Bu utançla başa çıkabilir miydi?

En sevdiği kokteyllerin tek tek ne kadar tuttuğu hakkında hiçbir fikri olmadığını, sadece gecenin sonunda kredi kartından çekilen ve çoğu zaman iki ya da üç yüz sterlin civarında olan hesapları bildiğini fark etti. Deniz kenarındaki bir barda bir içki için beş pound yeterli miydi? Ne zamandan beri beş poundluk banknotların arkasında Winston Churchill yazıyordu? Daha önce hiç fark edecek kadar uzun süre tutmamıştı. Belki de hesabı ödemesine izin vermişlerdir? Histerik ağlama hissi korkunç bir panikle geri geldi.

İşte o zaman izlendiğini fark etti, hem de daha iyi günler görmüş bir Barbour ceket giyen, tuhaf bir şekilde çömelmiş, kırmızı yüzlü bir adam tarafından.

Adam cankurtaran sandalının duvarına yaslanmış, eski bir filmde ağzında kibrit çöpü çeviren bir kovboy gibi neon plastik dondurma kaşığına benzeyen bir şeyi çiğniyordu.

"Yardımcı olabilir miyim? Jasper savunmacı bir tavırla seslendi, kimseye yardım etmeye niyeti yoktu, hele de gözlerini dikmiş bakan bir hödüğe.

"Sen Big 'Ouse'dan gelen çocuksun," dedi kırmızı yüzlü adam, kaldırım taşlarını aşır onun durduğu yere doğru ilerlerken.

"Kimsin sen?"

"Adım Bovis. Göğsünü işaret etti. "Big 'Ouse'da, apartmanlara bölünmeden önceki günlerde çalışmışım. Hanımefendinin bahçıvanı ve bekçisiydim. Hanımefendiyle tanıştığınızı duydum. Yani, Bayan Clove-Congreve.

"Çok şey duymuşsun.

Benim işim bu. Dinliyorum. Bakıyorum. Her zaman Clove Lore'a gelenleri ve gidenleri izlerim. Bela arıyorum.

Jasper, Bovis'in açık Barbour'unun bağcıklarının arasında, cebinde işlemeler olan, hoş olmayan darlıkta pastel bir tişört gördü.

"Tişörtünde Dondurma Kulübesi'nden olduğun yazıyor. Bu senin kılıfın mı?" 'Hımm! Bovis hızlı bir çekişle ceketinin fermuarını çekti.

"Eğer ilgilenmeniz gereken önemli bir güvenlik detayı varsa sizi alıkoymayacağım.

Bovis, yamaçtan aşağı kendilerine doğru aksayarak yürüyen beyaz saçlı neşeli bir kadına dönerek, "Burada akıllı bir kadın var," dedi.

"Umarım genç beyefendiye karşı nazik davranıyorsunuzdur," diye karşılık verdi kadın. 'Yeni bir eve alışmaya çalıştığından zor anlar yaşayacaktır.

Bovis en azından alçakgönüllü görünüyordu, ama gerçekten, diye düşündü Jasper, buradaki herkes onun işini zaten biliyor muydu?

"Annen nasıl?" diye sordu kadın. 'Söylenenlere göre sen geldiğinden beri evden çıkmamış. Umarım hasta değildir?

Adamın yüzünün düştüğünü gören kadın, "Bize aldırmayın. Biz arkadaş canlısıyız. Buna alışacaksın. Kesin olan bir şey var ki, Clove Lore'da kendinizi kendinize saklayamazsınız.

Jasper bir ürpertiye bastırmak için çok uğraştı. Yine de, şimdi kendisini 'Crocombe's Ices'tan Letitia Crocombe' olarak tanıtan ve geçerken 'bir külâh için uğramasını' söyleyen kadında belli belirsiz tanıdık bir şeyler vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi, solgun, tombul yanaklarını ve parıldayan gözlerini inceleyerek. İşte bu! Dadı Cliff'e benziyordu. İlkokula gönderilmeden önce kreşte onunla günlerini geçiren ve daha sonra her yaz ya da Londra'ya geri döndüğünde yarı tatillerde çeşitli umutsuz bakıcı çiftlere maruz kalan nazik kadın.

"Denemekte olduğum güzel bir kabak ve muzlu ekmek dondurması var," diyordu gülümseyerek. 'Çabuk olursan ilk deneyen sen olabilirsin.

Jasper ne diyeceğini bilemiyordu ama kadın onu kolundan tutmuş, çamaşırcı kızın az önce girdiği bar kapısına doğru yönlendiriyordu.

'Kitap kulübü için bize katılmaya karar vermenize çok sevindim. Bu tam bir topluluk ruhunu gösteriyor, değil mi Bay Bovis?'

Adam sadece homurdandı ve yoluna devam etti. "Üzgünüm, ben..." diye başladı Jasper.

Bayan Crocombe onun elini okşadı, sesi daha da yumuşadı. "Sarnidges var, biliyor musun? Ve kitabı okumak *zorunda değilsin*.

"Ben hiç yapmam," diye ekledi Bovis. "Sadece oturur ve dinlerim.

Artık barın kapısından içeri girmişlerdi ve güzel yemek kokularının - kızarmış şeyler onu zayıflatıp yutkunmasına neden oluyordu- ve aile grupları halinde sohbet eden, çocukları telefonlarında gezinen, parlak sokak modası giysiler içindeki bir sürü turistin bulunduğu büyük bir bar odasındaydılar.

"Ekmek yememeye çalışıyorum... genellikle," dedi. Bayan Crocombe bunu tersledi.

O anda ev sahibesi Bella, çilek desenli bir elbise giymiş, uzun saçları arkasında dalgalanırken, uzun masalar üzerine yerleştirilmiş geniş bir büfeyi ortaya çıkaran salıncaklı kapılardan içeri girdi.

Jasper, kapılar tekrar kapanana kadar gözlerini davetkâr yaygıya sabitleyerek, "Yine de edebiyata... düşkünlüğüm var," dedi. "Kimse itiraz etmezse sizinle birlikte dinlemekten memnun olurum.

Bovis onaylayarak omzuna bir tokat attı ve onu kapıdan geçirdi. 'Dürüst olmak gerekirse beni kulübe getiren Bella'nın viski yumurtaları. En iyisi örnek olalım ve kendimiz bir başlangıç yapalım? Masaya yaklaşan Bovis aç çocuğa bir tabak uzattı.

Jasper yerin onu yutmasını, duvarları boyunca dizilmiş kürekler ve balık ağlarıyla, minderli oturma sıralarının üzerindeki bu tuhaf arka odadan başka bir yere götürmesini istiyordu. Kitap kulübü tartışması için cilalı dans pistinin ortasına daire şeklinde sandalyeler yerleştirilmişti. Ne kadar korkunç! Ama sonra midesi galip geldi.

Kendisini düşürdükleri durum karşısında yüreği biraz burkulan Jasper, kasıtlı bir çekingenlikle çeri domates ve salatalık çubukları yerken, Bovis başını salladı ve tabağına kabuksuz peynirli ve turşulu sandviçler ile ekmek kırıntıları içinde çeşitli bej renkli şeyler ekledi, hepsi o kadar lezzetli kokuyordu ki Jasper ağlayacağından korktu.

Odanın öbür ucundan kendisine bakan gözleri hissedemiyordu ama Devonshire aksanıyla konuşan bir kızın sesini seçebiliyordu: "Burada ne işi var?" ve bu ses, arkasını dönmesine gerek kalmadan kim olduğunu anlamasına yetecek kadar rahatsız ediciydi.

Samantha Capstan'ın nadir bir izin gecesinin tadını çıkarıyor olması gerekiyordu ama Büyük Ev'deki patronu Minty de kitap kulübüne gelmiş ve yanına tünemiş, yarınki düğün partisi için yapılacaklar listesini sıralarken hiç de öyle hissetmiyordu.

"Bu genç adamın burada ne işi var? Minty, Sam'in bıkkınlık dolu sorusunu tekrarladı. "Sanırım toplumunu tanımak için çaba sarf ediyor.

'Onun topluluğu mu? O bir turist, değil mi? Sam, gözleri hâlâ onun sırtında sabitlenmiş bir şekilde konuştu.

'Hayır. O Büyük Ev apartmanlarından. Adı Jasper Gold.'

Sam ismi nefesinin altında tekrarladı. Neden tanıdık gelmişti? "Ve Büyük Ev'de yaşıyor. Yalnız mı?"

Annesiyle yalnız. Sürekli rahatsız. Odasından çıkmıyor ya da kapıya cevap vermiyor. Tuhaf bir kadın.'

"Şu izler," dedi Sam. 'O da tuhaf biri. Ve kaba.

Onu son derece güler yüzlü buldum. Ve o burada, değil mi? Bu bir nebze de olsa vatandaşlık sorumluluğunu gösteriyor. Öte yandan annesi...'

Minty kadının terk edilmiş bir Viktorya dönemi gelininin hayaleti gibi Büyük Ev'e nasıl musallat olduğunu anlatırken, Sam bu Jasper denen adamın sahil yolunda onu gördükten birkaç saniye sonra onun için fazla iyi olduğunu söylediğinde kendisini nasıl hissettiğini hatırlıyordu. "Sanırım sana karşı kibar davranıyor çünkü sen..."

Sam "yaşlı" diyecekti ama kelimeyi yuttu. Minty soran bir kaşını kaldırdı ve bekledi.

Sam kendini kurtarmak için aceleyle, "Çünkü sen malikânenin hanımefendisisin," diye geveledi.

Minty'nin önünde her zaman hata yapıyor gibi görünüyordu. Patronu bu kadar korkutucu olmasaydı her şey daha kolay olurdu ama Sam onu dehşet verici buluyordu.

Bayan Crocombe, sanki gün boyu kendi dondurmalarından gizlice yediği yetmiyormuş gibi, bir fincan çay ve koca bir tabak kek ve bisküvi ile yanlarına oturarak onu daha fazla şaşkınlıktan kurtardı.

onun için yeterince tatlıydı. Bu geceki kitabın kopyası kolunun altında hazırıldı.

"Annen nasıl? Bayan Crocombe her zamanki nazik üslubuyla sordu.

"Evde dinleniyor, teşekkürler," diye yanıtladı Sam. 'Çürükler gerçekten geliyor

Şimdi çıktı. Korkunç ve sarı görünüyor.'

Bayan Crocombe dişlerinin arasından hava emdi. "Zavallı kadın. Yarın ona bir küvet şeftali ve krema göndereceğim. En sevdiği şey bu, değil mi? Bayan Crocombe dünyada dondurmaya çözölemeyecek bir sorun olmadığı görüşündeydi.

Sam ona öyle olduğunu söyledi. "Bunu nasıl hatırlıyorsun?

'En sevdiğim şeyi asla unutmam,' diye göz kırptı. 'Senin yaşından beri onu seviyorum. Ve şimdi yirmi bir yaşına mı giriyorsun? Tanrım. Zaman elimizden uçup gidiyor.

Sam başını sallayarak, "Doğum günü Aralık'ta," dedi. 'Çok uzun zaman değil. Büyük bir parti planlıyorsun, değil mi?

Sam, kendisini dikkatle dinleyen Minty kancalarını takıp balo salonunda gösterişli bir davet için rezervasyon yapmaya başlamadan önce aceleyle başını salladı. Sam ve annesine ne kadar pahalıya patlayacağını hiç düşünmeden, tam da böyle bir şeye girişecekti. "Yirmi birinci yaş günüm için bir yerlere gidebiliriz," diye yalan söyledi.

Bayan Crocombe, "Öyle mi?" diye yalvardı.

"Londra. West End belki. Annem hep büyük bir gösteri izlemek istemiştir,' diye panik içinde geveledi Sam. Gösteri kısmı doğrudu ama şans iyi bir şey olabilirdi. Müzikal biletleri bir bombaya mal oluyordu ve bu tren, otel ve akşam yemeklerinden önceydi.

"Genç Jasper sana yardım edebilir," diye bağırdı Minty odanın içinde.

Jasper itaatkâr bir tavırla onlara doğru ilerledi ve oturdu, her iki yanına da birer sandalye bıraktı, diye düşündü Sam, muhtemelen devasa egosu için.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu, kibarlığın resmiydi.

'Genç Samantha Londra'ya büyük bir doğum günü gezisi planlıyor. En iyi yerleri biliyor olmalısın,' dedi Bayan Crocombe cesaretle ve bütün gözler Jasper'a çevrildi.

"Evet, elbette. Size bazı tavsiyelerde bulunabilirim. Bunu Sam'e hitaben söyledi ama gözlerini hemen Bovis'in yarım litrelik bir bardağı zorla ona uzattığı ve omzunu sıvazladığı yere çevirdi.

"Bitter shandy," dedi Bovis, sandalyeleri karıştırıp Bayan Crocombe'un arkasına oturmadan önce, sanki ona teşekkür ediyormuş gibi gülümsüyordu

Yeni gelene bardan düzgün bir içki getirmek onun fikriydi.

"Benim için mi? Jasper biraz hevesle, dedi Sam, bir yudum almadan önce kadehi Bovis'in şerefine kaldırırken onu izlediğini düşündü. Artık herkes gevezeliğe geri dönmüştü ama Sam sessizce oturup yeni gelenin daha önce hiç shandy içmediğini düşündüren yavaş ve meraklı bir şekilde içkisini tatmasını izledi. İlk tadımda gözbebeklerinin hızla büyüdüğünü ve başını arkaya eğip yarısını bitirmeden önce irislerinin en şok edici gümüş grisine dönüştüğünü gördü.

Daha sonra garip bir Çekilde sersemlemiÇ bir halde elindeki bardağı incelerken Sam baÇını çevirmek zorunda kaldı. Neden bu gülünç insandan ve onun sudan çıkmış balık gibi kibirli tavırlarından bu kadar etkilenmişti? Neden ona karşı, annesinin ana yolun aşağısındaki kurtarma merkezinden sürekli eve getirdiğı pasaklı, yarı aç yavru kedilerden biriymiş gibi aptalca bir acıma duygusu hissediyordu?

Şimdi Minty ve Bayan Crocombe'un konuşmalarını dinlemeye çalışıyordu ama hiçbir şey anlamıyordu ve bu sırada çileden çıkarıcı, kaba Jasper, çemberin içinde karşısında oturmuş kimseyle konuşmuyor ve yemeğıyle oynuyordu.

Kız bunu bilmiyordu ama Jasper onun bakışlarının farkındaydı ve boş midesinin canının çok çektiğı yemeğı saniyeler içinde mideye indirmemek için son edep rezervlerini kullanıyordu, özellikle de çıldırtıcı bir şekilde gittiğı her yerde karşısına çıkan ve her zaman onu yargılayan bir şekilde tepeden bakan çamaşırcı kızın önünde kendini tutamıyordu.

Bir kiraz domatesi dudaklarına götürdü. Neyse ki yanakları pembenin göz alıcı bir tonuna bürünen Samantha oturduğu yerde kıpırdanarak omuzlarını ona doğru çevirdi, böylece sonunda gözlerden uzak yemek yiyebildi. Küçük bir parçası onun mavi gözlerinin üzerindeki ağırlığını özlüyordu ama bu duyguyu uzun süre yaşayamayacak kadar açtı.

On İkinci Bölüm

Patti kitap kulübünde yanındaki koltuğu kurtarmıştı (Izaak ona bir kutu kabak yüklemiş, bunları alması için yalvarmıştı, yoksa bunları liman kenarına atmak zorunda kalacaktı). Bu yüzden, Austen'ın doldurmasını umduğu yeri işaretleyen sebzelerle bekleyebildiği kadar bekledi, ama bar sahibesi Bella iki dakika içinde başlayacaklarını söyleyince Patti umudunu yitirdi ve kutuyu yere bıraktı.

Austen'ı en son pazartesi sabahı liman fenerinde gördüğünde, Ödünç Alan daha hızlı kaçamazdı. Olabildiğince misafirperver davranan Patti için bu pek bir anlam ifade etmiyordu.

Belki de sorun buydu? Austen insanlardan çekiniyordu ya da belki de sadece Patti'den çekiniyordu. Yine de tek önerisi Büyük Ev'in arazisinde bir tur atmak ve belki bir şeyler yemek, onu bir süreliğine dükkândan uzaklaştırmaktı. Austen başına gelecekleri sezmiş ve kaçmış gibiydi.

Patti bunu büyük bir kırmızı bayrak olarak okumuş ve o zamandan beri uzak durmuştu. Yine de, Jowan'ın yanındaki sandalyeye doğru ilerlediğini, Aldous'un ayaklarının etrafında dans ettiğini, peynirli ve turşulu bir sandviç olasılığıyla heyecanlandığını gördüğünde, ruh hali çöktü.

"Nasılsınız?" dedi Jowan, Patti'nin yanındaki koltuğa otururken, Aldous hemen Patti'nin tabağındaki dokunulmamış yemeği koklama fırsatını yakaladı.

Hemen köpeğe bir küp kaşar verdi ve köpek (mızıkçı veteriner Elliot tarafından yasaklanacağını bildiği için) bunu keyifle bütün olarak yuttu.

'Hey, Jowan,' dedi Patti. "Birini mi arıyorsun?"

Yuvarlak bir şekilde oturan kitapseverlerin yüzlerini tarıyor, ardından Bovis'in Bella'nın mini Scotch yumurtalarından oluşan ikinci bir tabağı kısa sürede hazırladığı büfenin yanındaki ince kalabalığı kontrol ediyordu.

"Evet," diye başladı. 'Genç Austen'ın uğrayacağını umuyordum. Ona bunları getirdim. Kitaplarla dolu bir poşeti kucağına aldı. 'Bir hediye kutusu fikri vardı. Bilirsiniz, para alamayacak kadar yıpranmış kitaplar.

"Bu güzel bir fikir.

Ben de öyle düşünmüştüm. Ona bunları yedide Siren'e getireceğimi söyledim ama...' 'Onu kitap kulübüne mi çekmeye çalıştın?"

"Kulağa el altından yapılmış gibi geliyor. Jowan'ın kumlu, kırçillı çenesi sırtarak kıvrıldı. "Belki de yaptım. Ama bütün gün ve gece kitapçada saklanması utanç verici.

"Onu görmek için aradın mı? Patti rahat görünmeye çalıştı.

Bu öğleden sonra. Tıklım tıklımdı. Müşterileri kasada kuyruğa soktu ve kafe odasını kapatarak kahvelerini avluda içmelerini sağladı, böylece onları dükkandan daha iyi izleyebilecekti.

"Kulağa akıllıca geliyor. Tek başına olduğu için. Patti Aldous'a bir sosisli börek uzattı, Aldous da kabul etti ama öyle bir şekilde kabul etti ki, tabağının kenarındaki çilek reçelli ve kaymaklı mini çöreği tercih edeceğini belli etti. "Eğer ayakları yerden kesilirse daha fazla yardım etmeye gönüllü olabilir miyim?

"Yeterince mutlu görünüyordu. Telefonu yüzünden biraz dikkati dağılmasa da.

"Ah? Bunun içinde uyandırdığı duyguları saklamaya çalışmadı. Patti bir şeyleri saklayan bir tip değildi.

'Kuyrukları temizlemeye yardımcı olmak için sadece bir saat kaldım. Ne zaman istenmediğimi bilirim. Ama kızın telefonu bir panayır gibi bip bip çalıp duruyordu. Mesajlar,' diye açıkladı.

Patti, 'Arkadaşlarını özleyecek olmalı,' dedi.

Yoksa evde onu bekleyen biri mi var? Kitapçının saymanı ve rezervasyon müdürü -ve kendisi de bir zamanlar ödünç almış olan- Jude Crawley'den, Austen'in orijinal tatil rezervasyonunun iki kişilik yapıldığını duymuştu.

"Ah, şeytandan bahset! Jowan Patti'nin düşüncelerini böldü.

Kapıda Austen Archer duruyordu, kandırıldığını yeni fark eden bir kadın gibi görünüyordu.

Jowan korsanlara özgü bir neşeyle, "Buraya," diye onu çağırdı. "Burada boş bir sandalye var.

"Hayır, hayır, izin verin," dedi çemberin öbür ucundan, çoktan ayağa kalkmış olan bir başkası. Yeni adam, Jasper, bunun kaçmak için bir fırsat olduğunu düşünüyordu. "Lütfen sandalyemi alın.

Artık sohbet bir mırıltıya dönüşmüştü ve herkes ne yapacağını merak ederek Ödünç Alan'ı izliyordu.

"Ah, ben... Ben kalmayı planlamıyordum," diye kekeliyordu, gözleri çaresiz bir bakışla Jasper, Jowan ve Patti arasında gidip geliyordu.

Patti ayağa fırlayarak Jowan'ın kucağındaki kitap çantasını kaldırdı.

Bayan Crocombe'un kendisini izlediğinin tamamen farkında olarak odanın içinde süzüldü.

Patti fısıltıyla Austen'a, "Şimdi kapıya doğru koşarsan seni durduramazlar" dedi. Al bakalım. Bunlar Jowan'ın bahsettiği kitaplar.

Hâlâ şaşkın olan Austen, çantayı almadan önce bir süre ona baktı. "Bu kitap kulübü, değil mi?" dedi.

Çemberin içinde yine küçük bir konuşma vızıltısı başladı. Minty Samantha'ya 'uslu bir kız olmasını ve abonelik paralarını toplamasını' söyleyerek ona bir kasa uzattı. Samantha itaatkâr bir şekilde sandalyesinden kalktı ve kalabalığa dikkatle bakan Patti - ve muhtemelen Austen - hariç herkesten gözlerini devirdiğini saklamayı başardı.

Patti yine fısıltıyla, 'Kalmak zorunda değilsin,' dedi.

Austen'ın gözleri sadece kısa bir an için Patti'nin elindeki yemek tabağına kaydı ama bu Patti'nin onun bir daha yemek yememiş olabileceğinden şüphelenmesine yetti.

"Tabii bir şeyler atıştırmak istemiyorsanız?" diye ekledi Patti. "Birkaç dakika daha başlamayacak ve herkes yine gaza basmaya başladı bile. Patti, Austen'ın odayı tam olarak görebilmesi için biraz yana kayd.

Herkes yine konuşuyor ve yemek yiyordu. Bayan Crocombe birdenbire söyleyecek çok şeyi varmış gibi göründü. Bu Patti'nin kafasında küçük bir alarm zilinin çalmasına neden oldu, Bayan C.'nin geçen yaz ne kadar kararlı bir şekilde kız kardeşini Monty'ye ayarlamaya çalıştığını hatırladı. Bu kadın, Clove Lore sakinleri ve ziyaretçileri arasındaki bir uyuşmazlığın kokusunu, Büyük Ev Gelinzillalarından birinin düğün çadırındaki uyumsuz çiçekleri fark etmesi gibi alabilirdi.

"Yemekler güzel görünüyor," dedi Austen, Bayan C.'nin fısıltılarına aldırmadan atıştırmalıklara bakarak. 'Izaak'ın salatalarıyla besleniyorum.

Patti başını büfeye doğru eğdi ve Austen'ı büfeye doğru yönlendirerek eline bir tabak tutuşturdu. "Biraz karbonhidrata ihtiyacın var. Patti onu cesaretlendirmek için kendi tabağını doldurduktan sonra bir havuç çubuğunu humusa batırdı ve gevrek bir ısırık aldı.

Austen arkasını odaya dönerek onu takip etti.

"Kitapçıda işler nasıl? Patti cesaret etti. "Jowan ayaklarının yerden kesildiğini söylüyor.

"Evet. Aslında eğlenceliydi, ama *çok fazla*, biliyor musun?"

Patti, Büyük Ev Düğünleri'ndeki öğle tatillerinde gönüllü olarak yardım etme isteğine direndi. İnsanların işine karışmasından hoşlanmadığı belli olan Austen'a karşı tek yol yumuşak davranmaktı.

Austen baharatlı nohutlu sandviçini yarılammıştı bile ve Patti bu kadına sormak istediği tüm soruları kendi ağzını da doldurarak bastırmaya çalıştı. Ekmekli bir mantarı ağzına atıp çiğnedi ve bir an için Austen'ın gözleriyle buluşup ikisinin de garip bir kahkaha atmasına neden oldu.

"Bu çok iyi," dedi Austen. "Bugün neredeyse hiç durmadım. "Sadece marulla kitap satamazsın.

Bir ısırık daha almadan önce Austen'dan bir gülümseme daha.

"Dinle, geçen sabah hakkında," diye başladı Patti. "Umarım ısrarcı olduğumu düşünmüyorsundur. Sadece yalnız falan olmadığından emin olmak istedim..."

Austen ağzındakini zorla yutuyor gibiydi, başını sallamaya başlamıştı bile. "Mm, hayır," diye aceleyle yutkundu. "Hayır, sadece dükkâna geri dönmem gerekiyordu..."

'Elbette, sorun değil. Anlıyorum. Patti ne yaptığını fark etmeden önce Austen'a dokunmak için uzanmıştı, temas etmeden sadece milimetre önce elini yan tarafına doğru savurdu.

Austen'ın gözlerinin açıldığını gören Patti, "Tanrım, özür dilerim. Ben... ben genelde bundan çok daha soğukkanlıyım. Patti kendi beceriksizliği karşısında gözlerini devirirken gülümsemekten kendini alamadı. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. Geçmişte sevimli kadınlarla tanıştığında onların önünde insan gibi davranmakta hiç zorlanmazdı. Bütün bunlar da neyin nesiydi? Neyse ki Austen da gülümsüyordu.

Austen gözlerini bir kez daha yemeğine dikmeden önce, "Bana iyi görünüyorsun," dedi.

Austen'ın yemek yediğini gören Patti'nin içinde bir şeyler yumuşadı. Bir adım uzaklaştı, bunu onu sıkıştırmayacağına ya da ondan bir şey istemeyeceğine dair bir işaret olarak okumasını umuyordu. Sadece Austen'ın kendini rahat hissetmesini istiyordu.

Kadın aralarındaki mesafeyi açar açmaz Jasper kendini içeri attı. Boş tabağını masanın üzerine koydu. Austen'a hitaben, "Kitap kulübünde benim yerimi almak istersen hiç sorun olmaz," dedi. "Zaten gitmem gerekiyor..."

"Sen bir fincanda altı espresso içen adamsın," dedi Austen parlayarak. "Vay canına!" diye ekledi Patti. "Kahveni gerçekten seviyor olmalısın!"

Jasper cevap vermedi, sadece şimdi çantalarından ve ceplerinden kitaplarını çıkarıp işlerine dönen kalabalığa bakarak fikrini vurguladı. "Kalmayacaktım, anlıyor musun?"

Jasper'ın arkasından gelen küçük bir ses, "Subs, please," dedi ve üçü de dönüp kasası açık duran Sam Capstan'ı gördü.

Patti hemen bozuk para olarak beş pound uzattı. "Kitabı yıllar önce okudum, muhtemelen yarısını bile hatırlamıyorum," diye itiraf etti.

Sam omuz silkerek, "Kitabı bitirecek zamanım bile olmadı," diye cevap verdi. "Sadece onuncu bölüme kadar gelebildim. Sürekli uyuyakalıyordum.

"Ben kalmıyorum," diye ağzından kaçırdı Jasper.

"Bu ne o zaman? Sam açık büfe masasının üzerindeki boş kâğıt tabağını işaret etti. "Yersen ödersin.

"Ben, ben..." Omuzları düştü. "Elbette. Sam ona ters ters bakarken Jasper isteksizce kutuya beş poundluk bir banknot koydu.

"Hayır, sadece bir kartım var! Austen ikilinin arasında kaynayan gerilimi yarıda kesti. 'Ve ben tamamen tıka basa doluyum. Özür dilerim!

"Merak etme," dedi Sam ona. "Önemli değil.

"Ama benim için önemli mi? Jasper kızgın bir ifadeyle araya girdi.

"Başka nakit getirmediğim," dedi Patti, Sam'in neden Borçlu için bir kuralı varken bu yeni Clove Lore sakini için başka bir kuralı varmış gibi görüldüğünden tam olarak emin olmasa da, bunun ilk karşılaşmaları olmadığından ve bu ikisinde kesinlikle bir şeyler olduğundan şüpheleniyordu. Her ne yapmış olursa olsun, Patti küçük Samantha'nın öfkeli bakışlarına maruz kalmadığı için memnundu.

"Benimkini yarın sabah bara bırakabilir miyim? Austen Sam'e sordu. "Dükkanında nakit param var.

Elindeki bir başka beş poundluk banknota bakmakta olan Jasper sonunda konuştu.

"İzin verin, lütfen," dedi bocalayarak ve her saniye biraz daha solgunlaşarak notu Sam'e uzattı.

Üç kadın da Sam'in onu tuttuğu yerden çekmeye çalışmasını izledi. Birkaç acı dolu saniye sürdü ama bir çekişle onu serbest bıraktı.

"Sana borçluyum," dedi Austen ona. "Teşekkürler.

Patti, Sam'den bu yardımsever ama sinirli adama doğru yayılan düşmanlığı kırmayı umarak, "Sana bir dörtlü kahve daha yapabilir," diye araya girdi.

Austen garipliği unutmuş gibi ona dönerek, "Buna altılı atış denmez," dedi. "Altılı atış gibi bir şey, değil mi?

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Patti, bundan keyif alıyordu. 'Tek, çift, üç,' parmaklarıyla saydı, 'dört, beş, iki...'

Austen ağzından bir kahkaha kaçırdı. "Bu bir kelime değil.

"Ne o zaman?"

Tereddüt etti, gerçekten de çok düşünmüş gibiydi. "Hiçbir fikrim yok. Ve işte ben de İngilizce diplomasına sahibim.

Patti, Sam'in hışımla geri çekildiğini ya da Jasper'ın tabağını bu kez dilimlenmiş kavun ve çilekle doldurma fırsatını değerlendirip yerine döndüğünü fark etmedi. Bir kez daha büfenin yanında yalnız kalmışlardı. Patti'nin içinden Ödünç *Alan'a hadi şimdi kaçalım* demek geliyordu ama Austen hâlâ saçma sapan sözcükler sıralıyordu.

"Sextet" mi? Hayır, bu da doğru değil. Sextuplets altı bebek olduğunda olur, değil mi? Sanırım üç tane çift çekim diyebilirsiniz, değil mi?"

Patti bütün gün orada durup Austen'ın gevezeliklerini dinlemek istedi ama kulakları, Izaak'ın Bayan Crocombe'un yanına sokulduğu arka tarafındaki konuşmayı yakaladı.

'Bu ikisi birlikte çok tatlı görünüyorlar, Bayan C.,' diyordu.

Sırtını ona dönmüş olan Patti ilk başta Sam ve Jasper'ı kastettiğini düşündü ama içten içe söz konusu olanın kendisi ve Austen olmasını istiyordu.

Bayan C.'nin ilgisiz bir şekilde, "Çok güzel, canım," diye cevap verdiğini duydu.

"Hepsi bu kadar mı? Jowan neşeyle araya girdi. 'Hayır, *kim o? Nereliymiş? Medeni durumu nedir?*'"

"Değişmişsiniz, Bayan C." dedi Izaak. "Değişmişsiniz.

Gerçekten de Austen hakkında konuşuyorlardı! Patti dikkatini Austen'ın ona kitap takas kutusu fikrini anlatması ile omzunun üzerinden geçen konuşmanın nereye gittiğini takip etmesi arasında bölmeye çalıştı.

"Çöpçatanlık günlerim geride kaldı," diyordu Bayan C. üzüntüyle.

"Artık bahis defteri yok mu? Izaak, eğer sinsi olmaya çalışıyorsa çok yüksek sesle söyledi.

"Bırakalım da aşk doğal seyrinde ilerlesin," diye cevap verdi yaşlı Eros.

"Bütün bunlar da ne? Minty bile artık işin içine girmeye başlamıştı. "Letitia Crocombe, gönül işlerine karışmayı bıraktı mı?"

"Bence..." diye kendini savundu sivri bir şekilde, "geçen yaz sezonundan sonra hepimiz kendi işimize baksak daha iyi olur.

Bunun üzerine Patti, çemberin bir yarısında toplanmış olan küçük çeteye hızlı bir bakış atmak için döndü. Bayan Crocombe dudaklarını büzmüş, vakur bir duruş sergiliyordu. Belli ki bu konudaki son sözünü söylemişti.

Geçen yaz buralarda olan herkes Bayan Crocombe'un neden artık böyle şeylerle ilgilenmediğini anlamıştı. Kendi kalbi vardı.

Bu yüzden Clove Lore'daki başıboşları bir araya getirmek anlaşılır bir şekilde onun için cazibesini yitirmişti. Hepsi de gümüş tilki deniz kaptanı sevgilisinin (sadece iki haftalığına) veda etmeden yelken açtığı, onu utanç ve şaşkınlık içinde bıraktığı ve nedenlerinden şüphe ettiği o karanlık günü hatırlıyordu. O sırada eline küçük bir talih kuşu geçme ihtimali vardı ve o zamandan beri köyde erkek arkadaşının bir şekilde bunu öğrenip parasını çalmak için demir atıp atmadığına dair pek çok dedikodu yapılıyordu.

Parçaları toplamak için orada olan ve her zamanki kadar sadık bir fino köpeği olan Bovis, şimdi Patti'nin gözünü yakaladı ve ona şaşırtıcı derecede yumuşak bir gülümseme verdi.

Izaak aniden Patti'nin dinlediğini fark eder gibi oldu ve konuyu değiştirmeye çalıştı. "Yine mi buradasın, Bovis?" dedi. "Hiç kitap kulübüne gitmedin mi?"

'Clove Lore'un gözü kulağı benim,' diye herkesi temin etti Bovis. "Ayrıca, Letitia'nın eve sağ salim dönmesi gerekecek.

'Sanki ihtiyacı varmış gibi. Saat 10'a kadar hava aydınlık,' diye dalga geçti Jude Crawley, daha yeni gelmişti ve bir sandalye çekerek çemberi genişletiyordu.

"Başlayalım mı? Bayan Crocombe telaşla, "Başlayalım mı?" dedi.

Ama Jowan hâlâ bir konu gerisindeydi. "Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Aşk eşleşmesi olmadan Clove Lore... şey gibi... nanem olmadan ben.

Çevreden yükselen 'ah' sesleri Austen'ın dikkatini çekti.

Patti onun bu yer ve bu insanlar hakkında ne düşündüğünü söyleyebilmeyi diliyordu. Austen'ın da bugünlerde olduğu gibi köyde hoş karşılandığını ve işe yaradığını hissetmesini umuyordu.

Bella, çilek desenli elbisesinin kollarını yukarı doğru iterek, "Şimdi yedekleri topladık, başlayalım," diyordu. "Odayı dolaşalım ve hepiniz bize bunun ilk Callista Flyte romanınız olup olmadığını söyleyin.

Austen'daki dönüşüm anıktı. Patti bunun oluşunu izledi. Bütün vücudu gerilmiş gibiydi. Austen tek kelime etmeden ya da Patti'ye bir kez daha bakmadan tabağını bıraktı ve kapıya yöneldi.

Jowan gururla, "Burada biri bize Callista Flyte hakkında her şeyi anlatabilir," diyordu.

Austen dondu kaldı, sırtı odaya dönüktü. Patti neler olduğunu anlamamıştı ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu. Austen'ın yavaşça dönmesini izledi.

gözleri kocaman ve çekici, başını hafifçe sallayarak Jowan'a başka bir şey söylememesi için sessizce yalvardı. Sadece Patti fark etti. Kitap kulübü üyelerinin geri kalanı Jowan'a bakıyor ve ne demek istediğini merak ediyordu.

'Oh! Benim hatam. Ben... özür dilerim,' dedi.

Minty endişesini gizleyerek, "Kocam çok güneşlendi," diye şaka yaptı ve kısa süre sonra panik anı sona erdi. "Siz ikiniz gelin ve oturun," diye emretti Minty. 'Bolca yer var. Bovis, bir sandalye daha getir.

Patti ve Austen, Minty'nin ısrarları karşısında güçsüz kaldılar. Çift yavaşça çemberin içine girdi ve Patti, Bovis'e yedek sandalyeyi Jowan'la oturdukları yerin yanına koymasını söylemeye çalıştıysa da, Bovis sinir bozucu bir şekilde sandalyeyi çemberin diğer tarafına, Izaak ve Jasper'ın arasına koydu.

Böylece, Austen'la tek kelime daha konuşmadan kitap kulübü başladı ve Patti, Austen, Samantha ve Jasper akşam için kapana kısıldılar.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

"Bu kitabın ne hakkında olduğunu düşünüyorduk? Bella gruba sordu.

Austen sandalyesinde kıvrandı. Flyte'in tüm kitaplarını okuduğunu itiraf ettiğinde gruptan hayranlık sesleri yükselmişti.

"Bir hayranımız var, değil mi? Bovis şöyle dedi.

Bir şeylerin yolunda gitmediğini sezdiği belli olan Jowan, odadakilere Austen'in 'çok meraklı bir okuyucu olduğunu, her şeyi okuduğunu' söyleyerek daha fazla merak edilmesini engellemiştir.

Geçmişte, insanlara kitapları okuduğunu söylemek bile bir esneklik gibi gelmişti. yayınlanmadan önce.

Bazen Callista gecenin bir yarısı onu arar, Austen'in fikrini sormak için yüksek sesle alıntılar okurdu ve çoğu zaman, çok fazla fişkırmayan, çok fazla etkilenmeyen bir yanıt vermeye çalıştığı anda, patronu, devam etmekte olan çalışması için yeni bir coşkuyla dolu, sadece biraz konuştuktan sonra onun yerine konuşurdu.

'Çok yardımcı oldun Austen, sana ne kadar teşekkür etsem az! Ben işime bakacağım,' derdi Callista ve tekrar giderdi. Bazen telefonu kapatma zahmetine bile girmezdi, böylece Austen gece boyunca daktilo tuşlarının sesini duyabilir ve uyuklarken patronunun çalışmasını dinleyebilirdi. Bu işte birlikte olduklarını, yazma sürecini paylaştıklarını bilmek rahatlatıcıydı. Callista'nın başarısına küçük bir katkıda bulunduğunu bilmek bile Austen'i gururlandırmış, uykusunun bölünmesine ve çılgın saatlere geçtiğini hissettirmişti. Şimdi bile hâlâ geçtiğini hissediyordu.

"Çok fiyakalı bir gerilim filmi, değil mi? Jowan şimdi söylüyordu. "Birini karakterinin dışında şeyler yapmaya iten şeylerle ilgili.

"Bu durumda, cinayet," diye araya girdi Bayan Crocombe.

Minty, "Bu, bir avcı tarafından sınırlarına kadar zorlanan bir insanın zihnine dair psikolojik bir çalışma" diye ekledi.

"Şey, bir sapık," dedi Jowan.

"Sadece takip etmekle kalmıyor, değil mi?" dedi Bovis. 'Eve zorla giriyor, eşyalarının yerini değiştiriyor, akıl oyunları oynuyor, ilişkilerini mahvediyor. Korkutucu şeyler.

Bu herkesi şaşırtmış görünüyordu.

"Ne?" diye pufladı, etrafına bakınarak. "Letitia bana olay örgüsünü anlattı ve yemekte bana birkaç sayfa okudu. Bayan Crocombe'un elindeki iyi karıştırılmış kitabı gösterdi.

"Siz ve Bayan C. akşam yemeklerini birlikte mi yiyorsunuz? Izaak hınzırca sordu, okuma çemberini konudan saptırma riskini göze alarak. Bu Austen'in hoşuna giderdi. Eğer kitabı tamamen bırakıp bu iki yaşlı insanın birbirlerinden hoşlandıkları hakkında sohbet edebilirlerse, ki Austen öyle olduğunu düşünüyordu, çok minnettar olurdu.

"Birlikte çalışıyoruz, değil mi? Bovis itiraz ediyordu. 'Her şey buz satmak ve paspaslamak değil, biliyorsun!

Bayan Crocombe bu konuda belirgin bir sessizlik içindeydi.

Ev sahibesi Bella hemen konuyu toparladı ve sordu: 'Ama katil haklı mıydı? Yazarın söylediği bu mu?

"Kadın başına gelenleri hak etmemişti, adamın hayatını mahvetmiş olsa bile," diye ekledi en son gelen genç İskoç kadın (Aldous'u da sayarsak sayıları on iki kitap kulübü üyesine çıkıyordu, ki herkes öyle yapıyordu). Yeni gelenlere kendini Jude Crawley olarak tanıtmıştı, kitapçının saymanı ve rezervasyon müdürü.

Bovis, "Onu pencereden atmışlar," diye haykırdı. 'Sanırım bunu hak etmişti. İşine karıştığı için işini ve her şeyini nasıl kaybettiğini.

'Ve evliliği bozuldu,' diye ekledi Bella.

'Polise haber vermeliydi,' dedi Minty.

"O polisti ama, değil mi? Sam, patronunu düzeltme fırsatından keyif alıyor gibi görünerek araya girdi.

Minty, "Patronlarından daha yüksek mevkideki biri, bir rapor hazırlamış olsaydı, bu saçmalığı durdurabilirdi," diye ısrar etti.

"Bence en başta onun tarafından manipüle edilmesine izin verdiği için utanıyordu," dedi Patti ve onun sesini duymak bile Austen'in biraz daha dik oturmasını sağladı. "Kimseye söyleyebileceğini düşünmüyordu. Bu ve karısı olmayan bu kadınla internette flört ettiği gerçeği. O bir dolandırıcı, ya da olabildiğince yakın, ve eğer kadının tuhaflığını rapor etseydi, tüm bunlar ortaya çıkacaktı.

Patti'nin Callista'nın çalışmalarını sıradan bir yabancı gibi bilmesi nedense garip hissettiriyordu. Austen bunun, kitapları hakkında fikir sahibi olan diğer tüm insanlardan neden farklı hissettirdiğini anlayamıyordu.

'Hileleri ve sırları her nasılsa ortaya çıktı, değil mi? Bovis söyledi. 'Dedektiflik kısımlarını ben de sevdim. Bu kadının hayatı hakkında bu kadar çok şey bilmesinin gizemini çözmeye çalışması, kimsenin bilmediği şeyler, karısının bile bilmediği şeyler.

"Kitabın ne kadarını okudun, Bovis? Jude sordu, gözleri sırtarak ona karşılık veren Izaak'a bakıyordu. "Bize okuyucu değilmişsin gibi davranmana gerek yok.

"Sadece şurada burada birkaç parça yakaladım," dedi kızarak.

"Bana öyle geliyor ki bu yazar kadınlardan pek hoşlanmıyor," dedi Bayan Crocombe onu kurtarıken. 'Ya yozlaşmışlar, ya çıldırmışlar, ya da örnekler. Karısının, kocasının bir ilişkisi olduğunu düşünür düşünmez nasıl çekip gittiğine bakın. Bunu sorgulamıyor bile.

Jude, 'Takipçinin yerleştirdiği kanıtlar çok ikna ediciydi,' diye itiraz etti. 'Ruj, iç çamaşırı, mesajlar! Benim de şüphelerim var.

"Hayır, yapmazsın," diye karşı çıktı Izaak, bilerek. 'Elliot'la olmaz. Bunun bir tuzak olduğunu anlarsın.

"Elliot'la değil tabii ki," diye kabul etti Jude. 'Ama bu adamla yapardım. O biraz... keyifsizdi.

"Pisliğin tekiydi," dedi Bayan Crocombe. 'Onu neden önemsememiz gerektiğini anlamıyorum. Aslında yazarın da erkeklerden pek hoşlandığını sanmıyorum. Kitapta evinize alabileceğiniz tek bir karakter bile yok.

"Ev odası mı?" diye soruyordu Patti.

"Bilirsiniz..." diye yanıtladı Bayan Crocombe. 'Ev halkı... yakınınızda ya da evinizde bulunmasına izin vereceğiniz insanlar. Ama bunların hepsi berbattı, polis bile!

"Kesinlikle," dediğini duydu Austen ve söz ağızdan çıktığı ve tüm gözler ona çevrildiği için devam etmek zorunda kaldı. "Yazar kimsenin güvenilmez olduğu bir ortam yaratıyor, değil mi? Ve eğer herkesin derin kusurları varsa, aslında aramızdan kimin neyin ahlaki ya da gayri ahlaki olduğunu belirleme hakkına sahip olduğunu sormuyor mu? Bu biraz zekice... değil mi? Minty'nin çemberin diğer tarafındaki sessiz incelemesi altında kendi sesinin ilk coşkusunu kaybettiğini duydu.

Bovis ve Bayan Crocombe şaşkın bakışlar attılar ve Jowan sanki olacakları önceden sezmiş gibi bir elini karısınınkinin üzerine koydu.

Minty, "Yazarın insanlığın çıldırabileceğine inandığından şüpheliyim," diye söze başladı. Jowan istifini bozmadan elini geri çekti. 'Takip etmek ve manipüle etmek mi? Yasaları kendi ellerine almak mı? Yalan söylemek? Öldürmek mi? Yazar bunların hiçbirini haklı gösteremez ya da günlük, sıradan olaylarla karşılaştıramaz.

insanların kusurları? Yazarın kendisi tam bir psikopat olmadığı sürece hayır.

Jasper, sanki sessiz bir uykudan aniden uyanmış gibi, "Özel hayatın gizliliğini ihlal etmek en acımasız suç olmalı," diye mırıldandı.

Austen dışında herkes şaşkınlıkla ona baktı. İçinde küçük, öfkeli bir alev tutuşmuştu ve Minty'nin kabalığına bir yanıt bulmaya çalışıyordu. Callista bir dâhiydi. Neden bunu göremiyorlardı?

Samantha Jasper'a, "Bence daha kötü şeyler de var," diye cevap veriyordu. 'Sömürü, birincisi. İnsanların mücadelelerine kayıtsızlık mı? Küçük insanlardan daha üstün olduğuna inanmak? İnsanların aç kalmasına ya da üşümesine izin vermek ve asla yardım etmemek? Burnumuzun dibinde oluyor ve kimse fark etmiyor. *Bu* suçtur.

'İyi dedin Sam, teşekkür ederim,' dedi Bella.

Austen sonunda bir cevap bulmuştu ve istese de istemese de kelimeler ağzından çıkıyordu.

"Açıkçası, yazarın hepimizin istediğimizi yapabileceğimizi düşündüğünü söylemiyorum. Sadece yazarın insan doğasının karanlık tarafına değinmekten korkmadığını, insanların gösterişlerini ve yapmacıklıklarını görmekten, toplumsal sözleşmenin kırılmasını, nasıl bu kadar zayıf olduğunu ve bu kadar kolay bozulabileceğini görmekten korkmadığını söylüyorum. Callista'nın burada ne yaptığını düşündüğünüzde bu dahiyane bir şey.

"*Callista*, değil mi? Bovis bir kaşını kaldırarak şöyle dedi. 'Acaba eski dostum Stephen teoriniz hakkında ne düşünürdü? Kral, yani. Kendi şakasına kıkırdadı.

Austen bir kez daha sessizliğe gömüldü, kışkırtıldığı için kendini tekmelemek istiyordu. Aşırı tepki mi veriyordu, yok yere savunmaya mı geçmişti? Her iki durumda da kendini savunmasız ve aptal hissediyordu.

"Bence Austen çok iyi noktalara değindi," dedi Patti ve bu o kadar sivri ve onu boğulmaktan kurtarmak için atılan bir cankurtaran halatı gibi geldi ki, Austen irkildi ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "*Seçilmiş*'in tek bir özverili karakteri olduğu söylenemez," diye devam etti Patti. 'İyi bir adam yok. Hepsi dağınık ve kusurlu, tıpkı hepimiz gibi.

Austen, Patti'nin ısıltılı yeşil gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. Onu bir kitap grubunun saldırısından kurtarmaya çalışıyordu. Austen'ın tek yapabildiği ince bir gülümsemeyle bakışlarını kaçırmak oldu.

"Şey," diye homurdandı Bovis. 'Çekmecelerimi karıştırırken yakaladığım için kimseyi dördüncü kat penceresinden aşağı itmedim, bu kesin. Ama

Demek istediğini anlıyorum Patti Foley.

Bundan sonra Bella konuşmayı olay örgüsünün ince ayrıntılarına doğru yönlendirdi ve kısa süre sonra sadece Bovis, Bayan Crocombe, Jude ve Minty'nin tüm romanı sonuna kadar okudukları anlaşıldı ve Austen bir daha konuşmadı. Bütün bu süre boyunca başını eğdi ve yüksek sesle bağırmamaya çalıştı, *yanlış anlıyorsunuz. Asıl noktayı kaçırıyorsunuz. Bundan daha incelikli, daha zekice*. Baştan sona gözetleme motiflerinin zekice kullanıldığına ya da hikaye ilerledikçe ve katil-tacizci-kurbanın duygusal dengesi bozuldukça anlatıcının giderek güvenilmez hale geldiğine işaret etmedi.

Minty'nin tek umursadığı şey adaletin yerini bulmaması ve polisin yolsuzluğu; Bayan C. evliliğin çöküşüne ve karı koca arasındaki güven kaybına takmıştı, sanki bundan kişisel olarak rahatsız olmuştu; Izaak sadece gülmek için buradaydı ve bu gülüşler gittikçe azalıyordu; Bovis ise her şeyden sıkılmış ve yine Scotch yumurtasına yüklenmişti. Herkes konudan o kadar uzaklaşmış ki küçük köpek bile uyuyakalmış, kitap tartışmasını tamamen bırakmışlar ve bir dahaki sefere ne okuyacaklarını tartışıyorlardı.

Austen dokuza on kala çantasını omzuna attı ve sandalyesini geriye itti, kalması ve onu kitap kulübü müzakerelerinin son sancılarından kurtarması için bağışlamak üzereymiş gibi görünen Patti'ye hızlıca başıyla onay verdi, ancak Austen daha fazla alıkonulmayacaktı.

Patti buralı. Bu tür şeylere alışık olmalı, diye düşündü Austen. Bunlar onun insanları. Buraya gönüllü olarak gelmiş. Austen gibi bir çanta dolusu bedava kitap vaadiyle gelmemişti. Ne kadar kolay kandırılmıştı. İyi oynadın, Jowan.

Yine de telefonuna gelen mesaj bildirimi Austen'ı bir süreliğine daha koltuğuna geri oturtmaya yetti. Mesajı okumak için acele ederken ellerini karıştırdığını fark edince şaşırdı.

"Sonunda!" yazıyordu. *Prufrock*'umu sattım. Bir de boyama kitabı aldılar.' 'Sen kazandın! Ben henüz benimkini satmadım," diye cevap yazdı Austen.

Yüzündeki sırıtiş ya da Patti'nin çemberin öbür ucundan ona dikilen gözleri.

Austen cevap için birkaç saniye beklemek zorunda kaldı.

'Bütün akşam kitap sayıyorum. Çok sıkıcı. Benimle konuşur musun? Şarabım var. Senin var mı?'

Bu, Austen'ın yeniden ayağa kalkması için yeterliydi, kapıya doğru yürüdü ve odaya, dükkâna dönse iyi olacağını, ortalığı toplaması gerektiğini söyledi.

Fonksiyon süitinin kapıları herkesin kafasını kaldırmasına neden olan bir gürültüyle açılmasaydı, yukarı doğru koşacaktı.

Bir kadın - hayır, bir kadın enkazı - nefes nefese ve kambur duruyordu, yatak çarşafına sarınmıştı, ağlamaktan yüzünde siyah makyaj izleri vardı, yıkanmamış saçları arkada iç içe geçmişti. Elinde bir şey tutuyor ve odayı tarıyordu, vahşi gözleri barın şerit ışıklarının parıltısında vidalanmıştı.

"Jasper!" diye bağırdı. 'Telefonum! Telefonum çalışmıyor. Ben... hayatım onun içinde. Ben...' Konuşurken göğsü kabardı, sesi korkmuş bir çocuk kadar zayıf ve titrekti.

"Anne! Jasper ayağa fırladı.

"Estée Gold!" diye haykırdı Izaak, elini dramatik bir şekilde göğsüne götürerek.

Gözler odanın içinde geziniyor, tek bir kişi bile ne olduğunu anlamıyordu. Izaak hiperventilasyon geçiriyor gibiydi.

Austen, Jasper'ın geçmesine izin vermek için kendini büfe masasına yasladı. Bir fısıltı korosu yükseldi.

"Estée Gold evdeyken kim oluyor ki?" dedi Bovis.

"Up-along'a taşınan kişi bu mu? Bayan Crocombe soruyordu.

"Jasper Gold?" diyordu Sam kendi kendine, başını eğmiş, sanki bu ismi daha önce nerede duyduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Genç adam telefonu annesinden alarak onu teselli ederken odada Austen'dan başka kimse duymamıştı. 'Biliyorum, benimki de öyle. Hadi, seni eve götürelim. Sorun yok. Bir yolunu buluruz.

Onu etkinlik süitinden çıkardı, yerde sürüklenmesin diye çarşafı arkasından kaldırdı, tıpkı bir gelin adayının gelin trenini kaldırması gibi. Anne ve oğul tek kelime etmeden, ağızları açık bırakarak ve kitap kulübünün kapanış konuşmasını tamamen unutarak geceye doğru yola çıktılar.

Kapılar kapanır kapanmaz, Izaak heyecanla büyük nefesler arasında herkesi dolduruyordu. 'Estée Gold Clove Lore'da yaşıyor! Ve bizim evimizde!

"Onu televizyonda görmüştüm. Bayan Crocombe başını sallıyordu, gözleri *Columbo*'nun bir bölümündeymiş gibi kısılmıştı.

'Sanırım ben de öyle. Şu orman olayında,' diye katıldı Bovis. "Kanguruların baldırlarını yedikleri yerde.

"Ne? Hayır, bu saçmalığı unutun! Bunu parası bittiği için yapmış olmalı,' dedi Izaak onlara. 'Estée Gold bir yıldızdı! *Destiny's Peak*. Hatırladınız mı?"

Bunu birkaç tanıma *ahı* izledi.

'Leonid bile Rusya'da izledi,' diye devam etti. 'Çok büyüktü! Hiçbir bölümünü kaçırmadım. Doksanlı yılların şovuydu.

"Yapış yapış bir pembe diziydi," diye bağırdı Minty.

Izaak, "Evet, işte bu çok zekiceydi," diye heyecanlandı. "Ondan beni tokatlamasını istemeliydim.

Bu odayı susturdu.

Roman Clift'e tokat atması mı? Ekrandaki kocasını mı? Bu ikonik bir şey. Oh, millet,' Izaak elini sallayarak inanmayan kalabalığı uzaklaştırdı. "Leonid'e söylemek için eve gidiyorum.

"Sence kadının nesi var? Izaak kapıya doğru koşup çıkarken Bovis açık açık söyledi. "Etrafta perişan halde dolaşp bir telefon için çığlık mı atıyor?"

Gözlerini Jasper ve talihsiz annesinin durduğu noktaya dikmiş olan Sam gözlerini kırıştırarak uyandı. 'Sorun her neyse, insanların bilmesini istemiyorlar. Jasper az önce aklına gelebilecek en kötü şeyin mahremiyetin ihlali olduğunu söylemedi mi?

"Çok doğru," diye söze girdi Minty. 'Aramızda bir...' durakladı, biraz rahatsız görünüyordu, 'aramızda bir ünlü varsa sağduyulu davranmalıyız. Köye bu tür bir dikkat çekmek istemeyiz.

Jude cesurca, "Sam'in söylediğinin tam olarak bu olduğunu sanmıyorum," diye ekledi. 'Her ne oluyorsa, o kadın bir tür kriz içinde. Etrafında toplanıp onlara yardım etmeliyiz.

'Sakin olmalı ve her zamanki gibi devam etmeliyiz,' diye düzeltti Minty. 'Hiçbir şey değişmemeli, bir TV yıldızı yüzünden değil.

"Sanırım uyuşturucu bağımlılığı," diye bitirdi Bovis. 'Bunların hepsi...' burnuna gizlice vurdu, 'neydi adı? Co-caine.

Patti alaycı bir homurtuyu bastırdı. 'Bak, her ne oluyorsa olsun, onlara elimizden geldiğince yardım etmeliyiz, ama tedbirli olmalıyız, tamam mı? Bazı kadınların ne tür tehlikeli durumlarda sıkışp kaldıklarını asla bilemezsiniz. Özellikle de bir şeylerden kaçtıkları belli olanların.

Austen'ın hâlâ ne yapacağına karar vermeye çalıştığı büfenin yanından - Gold'ları geceye kadar takip etmek mi, yoksa kalıp dedikoduları dinlemek mi - odadaki havanın müstehcen bir ilgiden ciddi bir ciddiyete dönüştüğünü hissetti.

Patti konuştu. Austen, Patti'nin kaçak kadınlar hakkında ne bildiğini merak etti. Karmaşık olmayan dijital bir arkadaşla şarap içip sohbet etme teklifini almış olsa bile, şimdi ne kadar kalmak istediğine şaşırdı.

Ancak, kitap kulübü gerçekten de sona ermişti. Barda içki hesapları ödeniyordu ve Austen kısa süre sonra Jowan'ın ona verdiği kitap çantasını omuzlayıp Siren'in ev sahibi Finan'a şarap siparişini veriyordu.

"Bir şişe Fransız şarabı lütfen," diye sordu, Aldous'a iyi geceler dileyen Patti de dahil olmak üzere kitap kulübünün yarısının arkasında durduğunun farkındaydı.

"Büyük planlar mı? Finan kart ödemesini alırken sordu.

'Sadece bir arkadaşla içki içiyorum,' diye cevap verdi ve kalabalık arkasından sessizleşti.

"Kulübene kadar yürüyelim mi? Austen elinde Merlot şişesiyle Patti'ye dönüp sordu.

"Tamam," diye kabul etti Patti, biraz irkilerek ve Siren'den birlikte çıktıklarında tüm gözler onları takip etti.

Gece, ancak Güney Batı'da derin bir Temmuz akşamının olabileceği şekilde ılık ve Sahra kokuluydu. Yazın doruk noktası gelmişti ve güneş ufuk çizgisinin çok altında değildi. Austen ve Patti yamaçtan yukarı doğru yürürken kuşlar bile bahçelerde ötmeye devam ediyordu.

"Çok kötü değildi, değil mi? Patti mümkün olduğunca yavaş yürümeye çalışarak sordu. Kulübesi sadece birkaç metre ötedeydi.

"Kesinlikle beklediğimden daha dramatikti.

Patti, Austen'a hızlı bir bakış fırlatarak, "Bu senin için Clove Lore," dedi.

'Bu arada bana o kalemi göndermen çok hoştu. Göndermene gerek yoktu, özellikle de böyle güzel bir kalemi.

"Güzel kırtasiye malzemelerini seven bir tipe benziyorsun.

"Beni yakaladın! Austen ellerini uzatarak şöyle dedi. "Kırtasiye malzemeleri en iyi hediyedir.

Patti durdu. Kulübesinin kapısına çoktan varmışlardı. Kapının yanındaki uzun ayçiçekleri onları izliyordu. 'Kendim getirmediğim için üzgünüm. Getirebilirdim. Sadece seni rahatsız etmemi isteyip istemediğinden emin değildim.

Austen biraz kıvranıyor gibiydi ama o da gülümsüyordu. Patti bunu iyiye işaret olarak algıladı. 'Rahatsız etmiyorsun. İstedğin zaman dükkâna gelebilirsin. Aslında...' Austen telefonunu çıkardı. "Numaraları değiştirelim mi?

Hızlı bir alışveriş olmuştu ve ikisi de o anda bir mesaj göndererek doğru girdiklerini kontrol edecek kadar ileri gitmemişlerdi. Patti bunun fazla hevesli görünebileceğini kabul ediyordu ve hâlâ ne hissettiğinden tam olarak emin değildi. Austen şimdi telefonunu kaldırmış, kitap çantası ve şarap şişesiyle beceriksizce uğraşıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı? Patti sordu. "Ben iyiyim.

'Finan'a bir arkadaşınla buluşacağını söylemişsin. Kalacak biri var mı? Patti sormaması gerektiğini biliyordu. Çok müdahaleciydi. Bunun etkisini hemen hissetti.

"Hayır. Bu..." Austen omuz silkti ve doğru kelimeleri arıyor gibiydi. "Çevrimiçi bir şey. Gitsem iyi olacak yoksa nereye gittiğimi merak edecekler.

"Tamam, görüşürüz," dedi Patti zayıf bir sesle, onun gidişini izlerken, arkasından söylemek istediği ama istese de istemese de ağzından çıkan kelimeleri bastırmaya çalışıyordu. "Seni görmek güzeldi!

Austen yamaçtan dönerek, "Sen de," diye karşılık verdi, "Tanrıya şükür.

Akşamları sona ermişti. Hayal kırıklığına uğramış ve biraz da aptalca hissetmekten kendini alamayan Patti, anahtarını kilide soktu ama Austen'ın hâlâ tırmanmakta olduğu yere son bir kez daha bakmadan önce değil, başı aşağıda, telefon ekranına bir kez daha sabitlenmişti.

Bölüm On Dört

"Sanırım eksantrik olmalılar, değil mi?" dedi mesaj.

'Vahşiler! Sadece ziyaret ettiğim için şükrediyorum,' diye cevap verdi Austen, yorganı üzerine çekerek, Ödünç Kitap Dükkânı'nın üst katındaki büyük yatakta kendini rahat ettirirken şarap bardağının kenarını dişlerine vurarak.

"Senin Jowan benim Polonius'uma benziyor," dedi Parisli ona. 'Her gün gelir, saatlerce kalır, Gauloises içer, bilmem kaç dilde şiirler söyler. Asla bir şey satın almaz. Hep sorun çıkarır.

"Ne tür sorunlar?"

"Hayvanlarıyla.

"Hayvanlar mı?"

Evet. Ceplerinde. İpte. Kediler, fareler, evsiz köpekler topluyor. Onları hep kitapçada besliyorum. Dağınıklık! Koku!" "En azından iyi bir şair mi?"

"Bütün şairler iyidir.

"Öyle mi?"

"Elbette. *Bunun kötü, bunun iyi olduğunu* kim söyleyebilir?" "Okuyucu mu?"

Bunu, Austen'ın Galyalıların onaylamama homurtularını hayal ettiği bir sessizlik izledi.

"Kaç yaşındasın? Austen daha fazlasını öğrenmek için ani bir dürtüyle daktiloya sarıldı. Bu kişiyi daha net hayal etmek istiyordu. Şu anda kafasındaki izlenim, sosyal medyada beğeni ve takipçi peşinde koşmakla uğraşmayacak kadar sofistike ve kendine güvenen, büyüleyici bir bohemdi; Austen'a hiç benzemiyordu. Genel olarak, Austen'ın dükkân konusunda boyunu aştığını fark edecek ve fazla meraklı olmadan nazıkçe teşvik ve tavsiyelerde bulunacak kadar iyi ve nazik olduklarını hissetti. Bir sonraki gün batımı satış yarışması kitabı olan Dickens'ın *Zor Zamanlar*'ını çoktan planlamışlardı. Oyun, büyüyen ve çok keyifli bir arkadaşlığın ek bir yönüydü; artık birinin kaç yaşında olduğu gibi şeyleri sorabileceğiniz türden bir arkadaşlık.

Konuşmada uzun bir duraklama oldu. Onu telaşlandıracak kadar uzun. Doğrulup bardağını yere bıraktı. Çok mu ileri gitmişti? Birbirleri hakkında hiçbir şey bilmedikleri *için* mi bu arkadaşlık yürüyordu? Sorduğu soru bir saldırı mıydı?

Olabildiğince hızlı yazıyordu.

"Yirmi beş yaşındayım, bilesiniz diye söylüyorum.

Parisli onu Google'da aratmış olsaydı, LinkedIn'deki yetersiz profilinden bunu çoktan öğrenmiş olurdu. Parisli detayların peşine düşecek bir tipe benzemiyordu. Bunun için fazla havalı olurlar, diye düşündü Austen, kitapçı hakkında neler öğrenebileceğini görmek için Feint Heart Kitabevi'ni kendisinin de araştırmayı düşündüğünü ama bunun kaba ve meraklı bir davranış olacağını düşünerek böyle bir şey yapmamaya karar verdi. Muhtemelen en iyisi internette gizlice dolaşma işine girmemektir. Bu arkadaşlık bunun için fazla iyiydi. Çok saf ve basitti. Gördün mü? Yine sınırları ve onları ne zaman aşmaması gerektiğini öğreniyordu. Büyüme!

Yazdı. 'İstemiyorsan bana yaşını ya da başka bir şeyi söylemek zorunda değilsin. Üzgünüm.

'Wi-Fi. Bu fare deliğinde arızalı,' diye cevap verdi Parisli. "Otuz yaşındayım.

Bunun içinde yarattığı heyecanı açıklayamıyordu. Austen'in başparmakları tuş takımının üzerinde gezindi. Daha fazlasını istemenin riskini tartmak için gereken süre kadar kendini tuttu.

'Adını bilmiyorum,' diye yazdı. "Benimkini biliyorsun. Ve sosyal medya hesaplarımdan neye benzediğimi biliyorsun. Ben sadece ellerini gördüm. En azından videodakilerin senin ellerin olduğunu düşünüyorum. Eldiven giyiyordun.

Kelimelere baktı, 'gönder' okunun üzerinde tereddüt etti. Parisli yazmıyordu.

"Tanrım, Austen! Bir şeyleri zorlamayı bırak. Mesajı göndermeden sildi ve yerine çok daha güvenli kelimeler yazdı. "Bana bu gece Paris'ten bahset. Nasıl bir yer?

Yazmakla meşgul olduklarını gösteren zıplayan gri noktalar uzun bir süre titreşti, Austen'in bardağını boşaltmasına yetecek kadar uzun bir süre, Feint Heart Wi-Fi'nin yine çalışıp çalışmadığını merak etti. Sonunda cevap geldi.

'Bu gece Paris sıcak. Çarşamba günleri şarap içerim ve geç saatlere kadar burada kalırım. Kapı kilitli. İnsanlar gece gündüz sürekli içeri girmek istiyor. Kapıda *frapper* yapıyorlar. *Frapper mı?* Bilirsin işte. Kapıya vuruyorlar. Görmezden geliyorum. Kulede bir pencere var. Merdiveni tırmanıyorum. Kulede penceresini açıyorum.

ve Eiffel Kulesi'nin tepesine bakıyorum. Işıklar gözlerimi acıtıyor ama ben bile güzel olduklarını düşünüyorum. Bu gece yıldız yok. Her yer bulut ve koyu, koyu mavi, ışığın mükemmel gümüş olduğu ayın etrafı hariç.

Bu Austen'ı gülümsetti. Kendine bir bardak daha doldurdu, bekledi, sahneyi Empresyonist bir tablo gibi hayal etti; bir kulede geceye bakan yalnız bir kitapçı.

"Paris'in bütün gece arı sesleri çıkardığını biliyor musun?" diye devam etti Parisli. 'Yuvalar gibi. Canlı. Her yer sıcak ve dumanlı. Pencerede güvercinler ve bir beyaz güvercin uyuyor. Burada oturuyorum, kitap okuyorum, şarap içiyorum. Bazen burada uyuyorum.

"Yalnız değil misin? Austen kelimeleri gönderirken tereddüt etmemişti. "Bazen. Evet, bazen. İngiltere'de yalnız mısın?"

"Her zaman," diye cevap verdi ve yalnız olduğunu bile fark etmemişken itirafının anında dünyaya gönderildiğini görmek göğsünü bir şey sertçe çekti. Bunları duyanın sadece Parisli olmasına seviniyordu.

"Şimdi yalnız mısın?" diye sordular.

"Hayır, şimdi değil," diye yanıtladı Austen. Bu doğrudu. Bu kişiyle konuşurken hiç de yalnız hissetmiyordu. Mutluydu.

Gelen cevap, içindeki parıltıyı küçük bir aleve dönüştürdü. 'Ben de' diyordu. Seninle konuşurken yalnız değilim.

Kitap okuyan meslektaşlar arasındaki masum mesajlaşmadan biraz daha fazlasını yapıyorlardı, değil mi? Şarap bu konuda kesinlikle yardımcı oluyordu. Austen değişimi hissetti ama nasıl karşılık vereceğini bilemedi. Tek bildiği bu kişiyi etkilemek istediğiydi, bu yüzden "Beni seninle içmeye davet ettiğinde Fransız şarabı aldım" diye yazdı.

"Tabii ki.

Austen yüksek sesle güldü ve yorganı etrafına doğru çekti.

'Keşke Paris'te olsaydım. Şiir gibi anlatıyorsunuz,' dedi onlara. 'Şiir gibi. Ah, ama şimdi çalışmam gerek.

Bu Austen'ı sarstı. Dükkân çoktan kapanmış mıydı? Gerçekten gitmek zorunda mıydılar? Sadece bir saattir konuşuyorlardı; çılgın kitap kulübü hakkında her şeyi anlatacak kadar uzun, sadece tartışılan kitap ve Austen'ın yazarla bağlantısı hakkındaki gerçeği saklayacak kadar uzun. Neden surat asarak işleri berbat edelim ki? Köyde heyecan yaratan bir ünlü ve sosyetik oğlu varken (sohbetleri sırasında ikisinin de adını vermemişti) ve iki yaşlı aşık, belli ki

Birlikte dondurma satmaktan daha fazlasını yapıyorlardı. Sonra yeni arkadaşına Aldous'tan, onun peynirli sandviçlere ve çöreklerle olan sevgisinden ve malikânenin mağrur hanımı Minty'den bahsetmek zorunda kaldı; küçük bir kraliyet ailesinin düğün planlayıcısı gibi.

Patti'den bahsetmemişti elbette. Uzaktaki arkadaşının gülmekten ağlayan emoji'ler göndermesini sağlamak umuduyla eğlenceli bir hikâyeye dönüştürmek istediği hiçbir şey yoktu. Patti tamamen başka bir şeydi. Austen için başka bir alanı işgal ediyordu, bu gece yarısı sohbetinin gerçekleştiği evrenle hiç de aynı değildi.

Austen bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu, Patti'yle olan karşılaşmalarını kitapçıyla olan bu sinsi yeni tanışıklığından ayrı bir kutuya koyuyordu. Bunun bir şekilde vicdanını sızlattığını biliyordu ama bunu irdelemeye cesaret edemiyordu.

Kitapçıya gitmemesini, lütfen beş dakika daha kalmasını söyleyen bir mesaj yazmak üzereydi ki bir sonraki mesaj geldi.

"Bonne nuit, Austen.

Austen uzun bir süre ekrana baktı, iyi geceler demek istemiyordu, bir sonraki sahnede ne görmek istediğinden emin değildi. Sabit durarak onları tekrar konuşmaya zorladı.

Kelimeler ortaya çıktığında, sadece biraz kırmızı şarapla ve geceleyin Paris'teki bir kitapçının kule penceresinden ona mesaj gönderen nazik bir yabancıyla dolu düşünceleriyle ilgili olan büyük bir sıcak telaş getirdi.

'Keşke sen de Paris'te olsaydın' yazıyordu. *Fais de beaux rêves.* Delphine'den. *Bisous.*'

Austen bir anda "çevir "e bastı. Öpücükler! *Bisous* öpücük demek. Tüm bu enerjiyle parlıyor olması gerektiğini düşünerek telefonu yatak örtüsünün üzerine bıraktı, gözleri telefonun diğer ucundaki kişi, hayır, Paris'teki Feint Heart Kitabevi'nde Delphine adında otuz yaşında bir kitapçıdan gelen ve şu anda kendini Austen'a Beşinci Bölge'den çok daha yakın hisseden kişi için gizlenmiş olan tüm parlak yıldızların arasından penceresinin dışındaki aya doğru kaydı.

Kendini yatağının başucundaki defterine ve kalemine uzanırken buldu.

Austen gözünü kırpmadan kalemmini boş bir sayfanın başına koydu ve kendi içinde bir yerlerde kayboldu. Sanki başka bir el tarafından yönlendiriliyormuş gibi mürekkep izleri oluştu.

Gece boyunca, yarısı kendi sesiyle, yarısı da akış bir şekilde kesilirse diye sorgulamadığı yeni bir üslupla mısralar ve mısralar şiir yazdı.

Şafak söktüğünde, parmakları kaskatı kesilmişti ve yastıklara yığılmış, uyukluyordu, kafası hala kelimelerle doluydu, sonunda açılış saatine kadar uyudu.

Uyurken bile Fransız sigaralarının, sert kahvenin ve tatlı fırının kokusunu aldığından emindi ve motosikletlerin uzaktan gelen vızıltılarını, çatıdaki güvercinlerin cıvıltılarını ve gümüşü Seine Nehri'ni çaprazlamasına geçen yoğun *bateaux mouches* motorlarını duyabiliyordu.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Clove Lore'un Büyük Ev'indeki balo salonu sabah ışığında her zaman harika görünürdü ve özellikle bugün, bir etkinlik günü, beyaz keten örtülerin altına serilmiş uzun masalar ve sade aranjmanlardaki taze kesilmiş frezyalar tuzlu sahil havasını tatlandırıyor, yerdeki taze cilayla ve Jude Crawley'nin daha birkaç dakika önce balo salonuna getirdiği tepsilerden gelen güzel fırın kokusuyla karışıyordu.

Jude, Büyük Ev Düğünleri için tüm fırın işlerini üstleniyordu, ancak bugün aileler bu akşamki yemek için challah ile ilgileniyorlardı.

Jude, neşeli Borders aksanıyla, "Bu, personel öğle yemeklerinin yanı sıra düğün tatlıları için de pierogi, Patti," diye seslendi.

Patti çiçekçinin öğleden sonraki kutlama için beyaz güllerle kaplı chuppah'ı yerine yerleştirmesine yardım ediyordu ve Sam de köşedeki yerinden her şeyi izliyor, gümüş takımların üzerindeki su lekelerini parlatıyordu. Patti işine çok dalmıştı, bu yüzden Sam onun yerine cevap vermek zorunda kaldı.

'Onları şu iki masanın üzerine bırak. Ben onları buzdolabına koyacağım. "Tamam, tabii," dedi Jude, Sam'in fark edebileceği kadar tereddüt ederek. "Merak etme. Patti onları kaldırabilir.

Büyük Ev Düğünleri'nde çalışmaya başladığı ilk gün kazayla Jude ve Elliot'ın düğün pastasının üzerine düştüğünden beri Sam sakarlığıyla ün salmıştı. Bugünlerde pek fazla insan bundan bahsetmiyordu ama o bu olayı hafızasından silmek istediği uzun sakarlıklar listesine eklemişti. Servis kaşıklarının üzerindeki bezi iyice ovuşturdu.

"Hayır, hayır, sana tamamen güveniyorum," diyordu Jude. "Sonra görüşürüz. Patti'ye faturayı e-posta ile göndereceğini söyleyerek aceleyle geri çekildi.

Patti, çiçekçiyle konuşmasına geri dönmeden önce odanın öbür ucundan, "Endişelenmeyin," diye bağırdı.

Etkinlik günleri hep böyle geçerdi. Biraz telaşlıydı ama herkes görevine odaklanmıştı. Ve genellikle Sam bundan oldukça keyif alırdı ama saat beşten beri annesinin çamaşırlarını yıkamak için ayaktaydı. Saat ona geliyordu ve Minty'nin ısrarla giymesini istediği lacivert hostes üniforması şimdiden kendisini son derece rahatsız hissettiriyordu.

Annesinin kısa bir sürüş mesafesindeki evindeki kurutmalı çamaşır makineleri döngülerini tamamlamak üzereydi. Her şeyi makinelerden çıkarmak ve çarşafı katlayıp teslimat torbalarına doldurmak için öğle yemeği saatinde bir mola vermesi gerekecekti. Çok uzun süre beklerse makinelerden kırıkmış olarak çıkacaklardı ve onları büyük ütü makinesinden geçirmek zorunda kalacaktı - iki kişi gerektiren bir iş.

Güneş şu anda parlattığı çatalların üzerinde parlıyordu ve Sam bugün çamaşırhanenin ne kadar kaynayacağını kasvetle düşündü. Masmavi gökyüzü ve parlayan güneş mutlu bir chuppah için mükemmel olabilirdi ama kış gününde bile boğucu derecede sıcak olan bir çamaşırhanede aceleyle yapılan bir iş için ideal olmaktan çok uzaktı.

Bıçaklara doğru ilerledi. Eve döndüğünde hemşire annesinin bandajlarını değiştirmek için çağıracaktı. Öğle yemeğini hazırlamaya yardım etmek için gerçekten orada olmalıydı.

"Ahem! Balo salonu girişinden biri boğazını temizledi.

"Ne istiyorsun? Sam gümüş çatal bıçak takımını karıştırarak tersledi ve Jasper Gold'u Büyük Ev'in ana bölümüne izinsiz girerken bulmanın şokuyla neredeyse parlatma bezini düşürüyordu.

Jasper koşu kıyafetlerini giymişti, bembeyaz ve tertemizdi ama koşuyormuş gibi görünmüyordu. Her zamanki gibi zarif ve parlak görünüyordu ama yüzünde mahcup bir ifade vardı. Tam terslediği için özür dileyecekti ama önce o girdi.

'Bayan Clove-Congreve'i arıyordum? Minty?" dedi balo salonunda etrafına bakarak.

"Sizin için ne yapabilirim? Minty arkasındaki kapı aralığında belirerek Sam'in irkilmesine neden oldu. Sam işine geri döndü ama Patti ve çiçekçinin gelin çiçekleri hakkında bu kadar yüksek sesle konuşmamalarını dileyerek kulaklarını onların konuşmalarına dikti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyordu. "Acaba..." diye duraksadı.

Minty, muhtemelen cesaretlendirici olduğunu düşündüğü bir şekilde, "Çıkar ağzındaki baklayı, canım," diye seslendi.

"CV'mi postalamak için bir bilgisayara ihtiyacım var.

Başka bir şey söyleme. Jowan'inkini kullanabilirsin. *Jowan!* Tamam. Minty, etkinlik günlerinde yanında taşımakta ısrar ettiği telsizden aniden konuştu.

"Aldous'u gezdirmeye çıktım, Mint. Ne oldu?" kocasının sesi geldi.

Minty onun Büyük Ev'deki herkese öğrettiği telsiz protokolüne sadık kalmasını beklerken uzun bir sessizlik oldu.

Derin bir iç çekişin ardından Jowan yorgun bir şekilde "Bitti" dedi.

Bunun üzerine Samantha, Jasper'ın gözlerini kendisine doğru çeken bir kahkaha attı. Jasper ona, Minty'nin de fevkalade deli olduğunu düşündüğünü belli eden sinsi bir gülümseme atmasaydı telaşlanacaktı.

"Altın çocuk bilgisayarınızı kullanıyor, değil mi?" Minty gereğinden fazla yüksek sesle konuştu. 'İş başvurusu yapması gerekiyor, anlıyor musun? Tamam.

Jasper artık gülümsemiyordu. Muhtemelen işinin bu şekilde tüm malikâneye yayılmasından hoşlanmamıştı. Sam onun duygularını incitmemek için başını başka yöne çevirdi. Gold'larla ilgili bir tür nakit akışı sorunu olduğu açıktı ve annesinin dün geceki durumuna bakılırsa Bayan Gold'un durumu pek de iyi değildi.

Jasper, Austen'ın kitap kulübü aidatlarını ödemeyi teklif ettiğinde acı çekmiş gibi görünmüştü ve Sam onu sert bir şekilde yargıladığı için biraz pişmanlık duyuyordu. O zaman *tipik* olduğunu düşünmüştü. *Sosyetik bir cimri*. Tasarımcı kıyafetleri içinde onun gibi biri için hiçbir şey ifade etmemesi gereken beş kuruşu paylaşmak onu bu kadar incitiyorsa, gerçekten de ilk düşündüğü kadar berbat biri olmalıydı. Ancak şimdi, bu adamla ne iş olduğundan emin değildi.

Belki de Bovis haklıydı ve Bayan Gold gerçekten de dedikodu dergilerinin trollemeyi sevdiği o ünlü bağımlılarından biriydi. Sam'in eski TV yıldızları hakkında skandal hikâyeleri okuyacak vakti yoktu. Yine de annesi bir numaralı dairede paramparça olurken Jasper'ın nasıl bu kadar sakin ve soğukkanlı kalabildiğini merak ediyordu.

Jowan'ın sesi, abartılı bir '*Tamam*'ı takiben, 'Çocuğa söyle evindeymiş gibi davransın, ders çalışmak onun işi,' diye cızırdadı.

'Anlaşıldı, İki Numara. Tamamdır.' Minty, Jasper'ın yararlanması için nezaketle gülümsedi. 'Sam size nereye gideceğinizi gösterecek. Sessiz havai fişek mühendislerinin...' saatini kontrol etti, 'üç buçuk dakika içinde gelmelerini bekliyorum.

Jasper Minty'ye teşekkür etmeye çalışıyordu ama Minty çoktan harekete geçmiş, Sam'e yaklaşmış, gözleri lazer gibi önündeki masanın üzerine serpiştirilmiş parlak gümüş takımlara odaklanmıştı.

'Masa düzenini anladığına emin misin Samantha? Onları ilk kez tek başına idare ediyorsun.

Sam, Jasper'ın buna tanık olmasından utanarak, "Diyagramlarını aldım," dedi.

"Gelinin babası masanın en üstündeki yerinden oyma yapmakta ısrar ediyor, bu yüzden sağ tarafında bir tabak yığınının ihtiyacı olacak. O solunda servis yapacak, sen de sağında durup ona yardımcı olacaksın. Hayır mı?' Minty, Sam'e delici, beklenti dolu gözlerle baktı.

"Evet mi?" diye sordu.

"Aferin! Minty ellerini çırpı. 'O zaman sizi yalnız bırakayım. Pip, pip! Ve her zamanki hızlı adımlarıyla kapıdan çıkıp gitti. Jasper onun gidişini izlemek için döndü.

Sam, Jasper'ın kendisini beklemesini sağlamaya kararlı bir şekilde masayı hazırlamaya dalmış gibi yaparak, "Bir dakika içinde seninle olacağım, Jasper," dedi.

Eski müdürü de aynı numarayı kullanmış, o hafta her neyi yanlış yaptıysa azarlanmayı beklerken onu odasına çağırmıştı: Sanat odasındaki o aptal sandalyeyi kırmak, ki o sandalyeye oturmadan çok önce ayağı yamulmuştu; ya da yıpranmış ayakkabıları hakkında azarlanmak (annesi ona yaz döneminin sonuna kadar idare etmeleri gerektiğini söylemişti; Mayıs ayında yenilerini alamazlardı); ya da öğle yemeği parasının ödenmemesi ve Bay Capstan'ın neden okul bursiyerinden gelen telefonlara cevap vermediği hakkında sorular sorulacaktı.

Müdür, onu çağırmış olmasına rağmen orada oturmuş, onu görmezden gelerek yazmaya devam ediyordu. Müdür sonunda dönüp ona hitap edene kadar orada acı çekerek durmak zorunda kalıyordu. Berbat hissetmişti. Neredeyse tasarımcı kıyafetleri giyen bir yabancıнын onunla tanıştıktan birkaç saniye sonra ona çamaşırhane işi için 'fazla iyi' olduğunu söylemesi kadar korkunçtu. *Clove Lore için fazla iyiydi!* Ona gösterecekti.

Patti çiçekçiyi balo salonundan çıkarıp minibüsüne kadar götürdü, Sam'e sadece hafif bir bakış fırlattı.

Balo salonunun sessizliğinde Sam, çatal bıçak takımlarını bulmaca çözer gibi evirip çeviriyor, bir yandan da Minty'nin kendisine gösterdiği çizimleri anlamlandırmaya çalışıyor, bir yandan da salata tabakları, meyve şerbeti, sahip oldukları iki çeşit balık bıçağı ve...

"Yardıma ihtiyacın var mı? Jasper, ona haddini bildirmek için yaptığı çok zekice planı yarıda keserek, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Senden mi?" diye gözlerini kırıştırdı.

"Evet, ben. Masa düzeniyle başa çıkamayacağımı mı düşünüyorsun?" "Söylemekten nefret ediyorum ama şüphelerim var.

'Aslında sofrayı düzenleme kralıyla konuşuyorsun. Bu konuda bilmediğim bir şey yok.

"Tamam o zaman, bu nedir?" Panç servisi için olduğundan oldukça emin olduğu büyük bir kaşık uzattı.

"Bu bir çorba kepçesi, çorba için.

"Oh.

"Misafirleriniz çorba mı içiyor?

"Uh... hayır. Sam bu oyuna şimdi başlamamış olmayı dileyerek kepçeyi arkasına indirdi.

"Ve masanın başında bir pasta bıçağı var gibi görünüyor, oysa aradığının..." Jasper aletlerin düzgün sıralarına baktı, birini seçip uzattı.

"Oyma bıçağı mı?

Sessizce öfkelenerek ondan aldı. Elbette onun gibi bir züppe güzel yemekler hakkında her şeyi bilirdi. Sam'in süslü yemeklere en yakın olduğu yer, çevre yolunun diğer tarafındaki büyük barda Pazar günleri yapılan et yemeğiydi.

"Çamaşırhanede çalıştığını sanıyordum?" diyerek onu tamamen şaşırttı.

"Öyle," diye bir çocuk sesi geldi kapı aralığından. Radia, Patti teyzesini balo salonuna kadar takip ediyordu. "Sam tıpkı Bayan Tavşan gibi.

"Rads, boyamanı mutfak girişinin orada yap. TAMAM MI? Patti çocuğa söylüyordu. 'Üzgünüm Sam, önümüzdeki bir saat boyunca onunla ben ilgileneneğim. Yolumuza çıkmayacak.

"Bayan Tavşan kim? Jasper çocuğa sordu, gözlerinde sevinçli bir parıltıyla.

Radia kıpırdamadan durdu, yüzü kuşkuyla doluydu. 'Herkes onun kim olduğunu biliyor. Yaklaşık *üç trilyon* işi olan bir tavşan. Akvaryumda çalışır, kurtarma helikopterini uçurur, yangın söndürür... bilirsin işte? Radia, bir insanın bu kadar kötü bilgilendirilebileceğine inanamıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "*Peppa Pig*'de mi?

'Ah, tamam! Anladım,' dedi ciddi bir şekilde başını sallayarak.

"Sam'den hoşlanıyorum," diye devam etti Radia, Sam tam önünde durmasına rağmen. "Bir düğün pastasının üzerine oturdu.

Jasper diplomatik bir tavırla dudaklarını birbirine yaklaştırdı ve ihtiyatlı gözlerini Sam'e dikti.

"Pekâlâ, bu kadar gevezelik yeter, teşekkürler Rads," dedi Patti ve onu kolundan tutup odanın diğer ucundaki mutfağa doğru çekti.

"Ama o yaptı! Radia giderken itiraz etti. "Jude ve Elliot'ın düğün pastasının üzerine poposuyla düştü ve pastayı ezdi.

"Onu mutfağa götüreceğim," diye omzunun üzerinden seslenen Patti, küçük kızla birlikte kapı aralığından kaybolmadan önce özür dilercesine dişlerini gösterdi.

Sam'i nasıl toparlanacağını bilemeden Jasper'la tekrar baş başa bıraktı.

"Hey, dinle," diyordu Sam zaten. 'Hepimiz o yollardan geçtik.

"Tatlıya düştük, değil mi?"

"Düştük mü?"

Sam işini bıraktı. "Sana bilgisayarın nerede olduğunu göstereyim," dedi.

"Jowan'ın çalışma odası, değil mi?" Sam onu takip etti.

'Güzel bir ofis hakkında fikirlere kapılmayın. Oraya bodrum diyorlar. Sam onu odadan çıkardı. "Evlerinde ofis açabilecekleri pek bir şey kalmadı..." diye başladı sivri bir şekilde.

Büyük lobideki vestiyeri geçip bir kapıdan geçerek çıplak bir ampulün aydınlattığı gıcırdayan merdivenlerden aşağı inerek onu takip etti.

"Artık burası milyonerler için apartman dairelerine dönüştürülmedi.

Jasper, büyük boy kazağının kollarındaki örümcek ağlarını süpürürken, "Demek istediğini anlıyorum," dedi suratsızca.

"Şurada," dedi Sam, merdivenlerin dibinde durdu ve kalın bir monitörü olan eski bir masaüstünü işaret etti. "Dilenciler seçici olamaz," dedi omuz silkerek, adamın yüzündeki dehşet ifadesini fark etmişti.

Üstünün önünü çekti ve bir boks maçı için ısıniyormuş gibi boynunu bükte. "Sorun yok," dedi. "Bu tamamen iyi.

Sam, bu adam karşısında incinmiş duygularını kontrol altında tutabilmeyi dileyerek, 'açma' düğmesini bulmak için monitörün etrafında dolanmaya devam etti. Kendini beğenmişlikle tepeden bakmanın mükemmel bir karışımıydı - Sam'i kızdırmaya yetecek kadar - ama tuhaf bir kibarlık da vardı ve annesine karşı tavrı - neredeyse sempatisini ateşlemeye yetecekti. Neredeyse.

"Bu şeyin en son ne zaman güncellendiğini biliyor musun?" Merdivenlerin tepesine ulaştığında acı dolu bir sesle ona sesleniyordu.

"Yirmi on altı mı?" diye karşılık verdi ve onu Londra'daki süslü stüdyolara ve galerilere stajyer başvuruları göndermesi için bıraktı; buralarda tüm rahatsızlıklarıyla eski püskü Clove Lore'dan ve fazla iyi olduğu kızlardan kaçabileceğini hayal ediyordu.

Merdivenlerin tepesine ulaştığında kendi kendine, "Balo salonunda olacağım," dediğini duydu. "Bir şeye ihtiyacın olursa. Bunu neden söylediğinden emin değildi. Kendi kendine yardım edebilirdi. Bu tipler her zaman yardım edebilirdi. Yine de, inatçılığına rağmen, bodrum kapısını açmaya özen gösterdi, böylece biraz güneş ışığının ona ulaşmasına izin verdi.

On Altıncı Bölüm

O akşam, şarkılar söylendikten ve damat bardağı kırdıktan sonra, oruçlar açılıp iki aile yemek ve dansla mutlu bir şekilde bir araya geldiğinde, Patti kendine bir fincan çay ve malikânenin büyük çimenliklerinde tek başına birkaç dakika geçirerek iyi yapılmış bir iş için kendini kutlama izni verdi.

Big House Weddings olmak için kötü bir yer değildi. Daha önce olduğu gibi Güney Doğu'nun dört bir yanını dolaşmaktan, her seferinde farklı mekanlarda çalışmaktan ve sadece düğünler değil kurumsal işler de organize etmekten kesinlikle daha iyiydi. Etkinlik ne olursa olsun, onu üstleniyor, kendini meşgul tutuyor ve tüm bunlarla kendini yıpratıyordu.

'Fırlatmaya on dakika mı? Onaylayın lütfen. Tamam.' Görünmeyen bir yerde, bahçelerde bir yerde, Minty telsizine bağıırıyordu.

Patti, havai fişek gösterisi mühendisinin cevabını yayınlamasını dinledi. 'On dakika ve geri sayım, Komutan. Bitti.'

Komutan mı? Minty buna bayılacaktı.

Patti artık tek bir yere yerleşmiş, tek bir çatı altında her türden evlilik kutlamasını düzenliyordu ve genel olarak hayat üzerine düşünmek için zamanı vardı. A219'da düzenli olarak trafik sıkışıklığı içinde kalmamanın bir kadına neler yapabileceği şaşırtıcı. Clove Lore kafasını biraz boşaltmıştı, daha doğrusu Clove Lore ve bir Ödünç Alan'ın gelişi, kendi planları hakkında düşünmesini sağlamıştı ve belki de, sadece muhtemelen, Austen'ı bir tür randevuya götürme fikriyle eğleniyordu.

Bu gece, mutlu çift aileleriyle birlikte gözleri gökyüzüne çevrilmiş bir halde malikânenin bahçesine doğru ilerlerken Patti bir iki mesajı riske atması gerektiğini hissetti ve bunu yapacaksa şimdi yapmalıydı. Cebinden telefonunu çıkardı ve yazmaya başladı.

Austen, Ödünç Kitap Dükkânı'nda dur durak bilmeyen bir gün geçirmişti. Otobüslerle gelen turist dalgaları, saat altıda kapıyı kilitleyip tabelayı çevirene ve aceleyle çekilmiş iki videoyu

Sosyal medya hesabında kitapçının gün sonu dağınıklığı ve kafedeki boş cam kubbeler ile lavabonun yanındaki yıkanmamış fincan ve çaydanlık yığınının gösteriyor.

'Yoğun bir gün daha bitti' ve 'Kitapçı-kafe hayatının gerçekliği' başlıklarını ekledi. 90'ı ortalığı toparlamak #seasidebookshop'.

Gönderilerin yüklenmesini izledi, sadece bir takipçiyi düşündü, belki de kalabalık bir metro platformunda evlerine gidiyorlardır diye merak etti.

Delphine'i Feint Heart Kitabevi'nden başka bir yerde hayal etmek zordu nedense. Hatta nerede yaşıyordu? Kitapçılık dışında ne yapıyordu? Belki bu akşam bu konuda sohbet edebilirlerdi? Eğer sohbeti bu yöne çekebilirse, karşılığında ona Levenshulme ve Manchester'daki uğrak yerleri hakkında her şeyi anlatmaktan memnuniyet duyacaktı.

İnternetteki görgü kurallarına uymaya çalışacaktı; birisinin özgürce sunmaya istekli olduğundan fazlasını istememeliydi. Delphine zamanını ayırarak ve Austen yalnızken ona eşlik ederek çok cömert davranmıştı, onu korkutup kaçırmak istemiyordu.

Austen'ın son paylaşımları zaman tüneline belirdi ve ilk yanıtların gelmesi için uzun süre beklemesi gerekmedi.

Gelen yanıtları filtreliyor, dünyanın dört bir yanındaki kitapseverlerden ve Borrow-A-Bookshop hayranlarından gelenleri 'sevmeyi' bırakıyor, bir dükkân ve kafe işletmenin ne kadar zor olduğu aşikâr olmasına rağmen kendilerinininkinin nasıl hâlâ 'tatil hedefleri' olduğunu haykırıyorlardı. Birkaç kişi, ellerinden gelse yardım etmek için hemen orada olacaklarını söylüyordu - hepsi yabancıydı.

Londra'daki eski hayatından tanıdığı Emily adında kendi yaşında bir kız, bir 'vay canına' emojisi ve 'Tüm temizliğe rağmen hala kıskanıyorum' sözlerini gönderdi. Austen, Emily'nin Callista'nın katı yazma rejimine alışmaya başladığı sıralarda beş büyük yayıncıdan birinde ücretsiz yaz stajına başladığını ve bunu ilk baştaki kadar yıpratıcı bulmadığını hatırlıyor. Yolları ara sıra kitap etkinliklerinde kesişiyordu. Emily artık büyük yayınevlerinden birinde pazarlama stratejisi müdürüydü ve sosyal medya hesaplarına bakılırsa Londra'da çok iyi geçiniyordu. Bu, Austen için, eğer işleri berbat etmeseydi, her şeyin nasıl olabileceğine dair küçük bir hatırlatmaydı ama üzerinde durmamaya çalıştı.

İnsanların kitapçı tatilinden heyecan duyması güzeldi ama Austen'ın tek umduğu Feint Heart Kitapçısı'ndan gelecek bir haberd.

Çocuk kitapları bölümünün yanındaki koltuğa uzandı, sayfaları karıştırdı ve bekledi.

Kısa mesaj bildirimi geldiğinde Austen sestten irkildi ve Patti'den geldiğini görünce hemen tıklayıp açtı.

"Hey! Eğer şu anda boşsanız, dışarı çıkın ve yukarı bakın" yazıyordu.

"*Yukarı bakar mısın?*" diye sordu boş dükkâna, kapıya doğru ilerledi, kilidi açtı ve avlunun serinliğine doğru adım attı. Yamacın hemen dışındaki bu konumdan Austen limanı ya da arkasındaki ufuk çizgisini göremiyordu - avlu duvarları tarafından gizlenmişti - ama güneşin ateşli turuncu ve pembeler içinde denize batacağını biliyordu. Büyük Ev'in üzerindeki ve daha iç kesimlerdeki gökyüzü serin bir maviye dönüşüyordu ve parlak bir yıldız şimdiden görülebiliyordu.

O da cevap yazdı. "Ne arıyorum ben?"

'Göreceksiniz. İki dakika ve geri sayım devam ediyor,' diye cevap verdi Patti. "Günün nasıl geçti?"

'Durmadan. Ayaklarım acıyor. Seninkiler?'

'Fena değil, ama daha iyi olmak üzere, parmaklar çapraz. Büyük Ev'in çatısını görebiliyor musun?'

"Evet.

"Gözünü ondan ayırma.

"Burada neden bahsediyoruz? Austen cevap verdi. 'Çift gökkuşağından mantar bulutuna kadar bir ölçekte mi?'

'Kesinlikle ölçeğin gökkuşağı ucundan daha fazla. Merak etmeyin.

Kitapçının avlusunda, tepedeki ampul dizileri her gece olduğu gibi titreyerek canlanıyordu. Bu manzara Austen'ın aklına her zaman bir Akdeniz tavernasını getirirdi; kaldırım taşlarının ortasındaki palmiye ağacı ve kafedeki sandalye ve masaların çarpıcı gök mavisi rengi.

Her şey durgun ve sakindi. En hafif yaz akşamı esintisinde güzel yemek kokuları dolaşıyordu. Barın dışındaki adamın barbekü tezgahından gelen kömür ve deniz ürünleri olmalı. Adı neydi? Monty gibi bir şey mi?

Kulaklarının aşağıdan gelen dalgaların hafif sesine uyum sağlamasına izin verdi. Yamaçta trafiğe izin verilmiyordu ve Austen'ın tahminine göre ziyaretçi merkezi otoparkı akşam için çoktan kapatılmıştı. Clove Lore bir kez daha sadece yerel halka ve tatil evlerinde ya da Siren'de geceleme için yatakları olan şanslı turistlere aitti.

"Çok güzel," diye fısıldadı Austen kendi kendine.

Gökyüzü biraz daha kararmıştı -güneş bu gece hızla batıyordu- ve Austen yukarıdan geçen bir uçağın yanıp sönen kuyruk ışıklarına baktı

Büyük Ev'in kuleleri üzerinde. Bir tane daha vardı... ve bir tane daha.

"Dayan," dedi Austen, parmaklarının ucuyla arabasının çerçevelerinin altına bastırarak

gözlüklerini taktı ve yorgun göz kapaklarını hafifçe ovuşturdu. Tekrar ışıklara odaklandığında her şey netleşti.

Gökyüzünde elli, hayır, daha çok yüz kadar insansız hava aracı bir düzen içinde yükseliyordu ve buradan bakıldığında bir bilimkurgu filminden fırlamış gibi görünüyordular.

"Onları görebiliyor musun? Patti'nin mesajı geldi. 'Bugün burada büyük bir düğün var. Sessiz havai fişekler için rezervasyon yaptırmışlar. Clove Lore'da ilk defa böyle bir şey oldu!

"Onları görüyorum," diye yanıtladı Austen, ama havada asılı duran makineler pembe bir ışıltıya bürünüp kararan gökyüzünde daha da yükselerek birbirine bağlı iki aşk kalbi şeklini aldıklarında başka bir şey için zaman yoktu.

Austen bu mesafeden bile alkışları ve Pachelbel'in *D'deki Kanon*'unun hafif tınlarını duydu.

Her biri bir diğerinden eşit uzaklıkta süzülen ışıklar, Austen'ın bunun nasıl yapıldığını merak etmesine neden olacak şekilde düzgünce şekil değiştirdi. Şimdi 'A & A' harflerini oluşturuyorlardı, biri altın, diğeri kırmızı, sonra saniyeler içinde tekrar harekete geçtiler, gökyüzünde hızla ilerlediler, kümelere ayrıldılar ve sanki hiç orada olmamışlar gibi tamamen karanlığa gömüldüler.

Austen her şeyin bitip bitmediğinden emin olamadan gözlerini kırıpıştırırken, aniden bir ışık parıltısı gökyüzünü bir roketten patlayan havai fişek gibi altın pırıltılı bir yıldız patlamasıyla aydınlattı, sadece tamamen gürültüsüz. Işıklar havai fişekleri mükemmel bir şekilde taklit ediyordu, basamaklı kıvılcımlarına kadar.

Bu ilk patlamayı bir diğeri, sonra bir diğeri izledi. Her renkten ışık taçları Büyük Ev'in üstündeki gökyüzünü doldururken, müzik yükseliyor ve partiye katılanlar da eşlik ediyordu.

Austen, Patti'nin güzel yeşil gözlerini gökyüzüne kaldırdığını hayal etti. Patti onun bunu kaçırmamasını istememişti. Onu düşünüyordu. Elini uzatmıştı.

Elindeki telefon çalmaya başladığında bunun içinde yarattığı küçük sıcak parıltı söndü.

Austen telefonlara nadiren cevap verirdi ama bu telesekretere düşmesine izin vereceği bir telefon değildi.

"Beğendin mi? Patti'nin sesi hattan aşağıya doğru sordu. Sesin güzel ve zengin tınısıyla ilgili bir şey Austen'ın gözlerini kapatıp sırtını dükkânın kapı çerçevesine yaslamasına neden oldu.

'Gerçekten öyle,' diye cevap verdi. 'Bahsettiğin için teşekkürler. Bulaşık makinesini ya da başka bir şeyi istiflerken onları tamamen kaçırabilirdim!

"Sorun değil.

'Umarım A ve A beğenmiştir,' dedi Austen.

Asher ve Amy mi? Evet, bulunduğum yerden oldukça mutlu görünüyorlar. Adam takım elbisesinin ceketini Amy'nin omuzlarına atmış, Amy de onun kolunun altına girmiş.

"Çok şirin.

Dronlar bir kez daha göz kırıp karanlığa gömüldükten sonra parlak beyaz renkte yanarak dönen bir spiral oluşturdular ve merkeze yaklaştıkça hızları artarak tıpkı bir su deliğinden akan su gibi birer birer yok oldular.

Austen, 'Şu anda gerçekten gösteriş yapıyorlar,' dedi.

"Ve Clove Lore'un tüm köpekleri ve eşekleri havai fişek gösterisi yapıldığının farkında bile değiller.

Austen gülümsedi, annesini ve onun gürültülü havai fişeklerden ve sonbahar boyunca mahallelerinde bunları patlatan çocuklardan nasıl nefret ettiğini düşündü. "Ve tavuklardan," diye ekledi Austen. "Annem havai fişeklerin tavuklarının yumurtlamasını engellediğini söylüyor.

'Zavallı şeyler,' dedi Patti. "Dur bakalım, yumurta yemiyor, değil mi?

"İyi hatırladım. Austen içinde sıcak bir ışıltının yeniden alevlendiğini hissetti. "Babam ve ben öyle yapıyoruz, o da geri kalanını arkadaşlarıyla takas ediyor.

'Kulağa hoş geliyor,' dedi Patti hülyalı bir şekilde, ışıklar ışıltılı gümüşü bir ızgaraya dönüşürken, inanılmaz derecede düzenli, hiçbir makine yerinde değildi. 'Keşke bizim de burada tavuklarımız olsaydı. Manchester'daki küçük yeriniz cennet gibi olmalı.

"Manchester'dan geldiğimi hiç söylemedim, değil mi? Austen, gözleri hâlâ yukarıda, dedi.

"Oh, uh...

"Aman Tanrım, beni araştırdın mı?

"Hayır! En azından tuhaf bir şekilde değil," dedi Patti gülerek. "Kitapçı hakkındaki son TikTok'larını beğendim.

Hiçbir şey bu kadını rahatsız etmiyor gibiydi. Austen'ın ancak hayal edebileceği türden bir duruşu vardı.

"Teşekkürler," dedi Austen.

"Beni araştırdın mı? Patti sordu.

"Umm..." Austen kendini yalan söylemek ve bir nedenden dolayı öyle olduğunu söylemek isterken buldu. Ama o oyun oynamazdı. Her zaman zekâsıyla alt edilirdi.

'Oh! Gerçekten yapmadın mı? Vay canına, çok teşekkürler.' Patti yine gülüyordu.

"Söz veriyorum, bundan hemen sonra," diye yarı şaka yaptı Austen.

"Sana tam bir Agatha Christie gibi davranacağım, tamam mı?"

Patti'nin dünyası ve burada tam zamanlı olarak yaşayıp çalışmanın, aile ve arkadaşlarla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmek kesinlikle ilgi çekici olurdu, ancak bunu sosyal medya hesaplarından değil, doğrudan Patti'den öğrenmeyi tercih ederdi.

"Dinle," diyordu Patti, sesi aniden tuhaf bir şekilde ciddi çıkmıştı. 'Muhtemelen dükkânla, yemek pişirmekle falan meşgulsün biliyorum ama yarın burada, arazideki peygamber çiçeği çayırlarının açılış gecesi. Minty onlara "Altın Saat Kır Çiçeği Çayır Yürüyüşleri" adını verdi. Hepsi hazır hale getirmek için çok çalışıyorlar ve ben de gizlice baktım ve harikalar. Acaba sen-'

"Bunu çok isterim," diye araya girdi Austen. "Bu çok hoş olurdu. Hattın aşağısında bir sessizlik oldu. "Hâlâ orada mısın?"

"Buradayım," diye acele etti Patti. 'Tamam, o zaman... Yarın görüşürüz. Kapılar yedi buçukta açılıyor.'

"Tamam o zaman.

Austen, Patti'nin nasıl gülümseyeceğini *hissedebiliyordu*. Şu anda orada, onun yanında olmayı, müziği dinlemeyi ve gösteriyi izlemeyi diliyordu. Akşam yaklaştıkça avlu daha sessiz ve gölgeli bir hal alıyordu.

"Bu bana şunu hatırlattı," dedi Patti hafif müzik eşliğinde. "Yarın saat dörtte görüşürüz nasıl olsa.

"Yapacak mısın? Austen beyninde bunun neden olabileceğini araştırdı.

"Çocuklar için" Masal zamanı mı? Sakın bana unuttuğunu söyleme? Masal anlatıcısının şapkası, pelerini ve her şeyi varken olmaz! Hadi ama!' Patti'nin sesi bundan gerçekten keyif alıyor gibiydi. Austen'ın bu fikirden bile ürktüğünü biliyor olmalıydı.

"Oraya mı geliyorsun?"

'Radia asla kaçırmaz. Ben *hep* kaçırmaya çalışıyorum. Hattan parlak bir kahkaha sesi daha geldi, şu anda üstlerinde dans eden yüzlerce ışıkla bile gökyüzünde olan her şeyden daha parlaktı. "Ama yarın seninki için orada olacağım.

Austen abartılı bir şekilde dehşete düşerek, "*Ahh!*" dedi.

"Harika olacaksın. Sadece bana söz ver, hiçbir su kütlesinde panda olmasın, lütfen!"

"Anladım. Austen, son göz kamaştırıcı finallerinde bir oraya bir buraya yakınlaşan ışık zerrecikleri gibi başının döndüğünü hissetti. "Belki biraz şiir denemeliyim?"

Bu fikir onu şaşırtıcı derecede sakinleştirdi. Yoksa Patti'nin orada olup onu o kolay, nazik, alaycı tarzıyla teselli edeceği düşüncesi miydi?

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Patti. 'Şiir, sonra da çayırda altın saatler.

Austen beyninin filmlerde olduğu gibi *bunun bir randevu olduğunu* söylediğini duydu ama kelimeler ağzından çıkmaya yakın bile değildi. Ayrıca, kimse bunun bir randevu olduğuna dair bir şey söylememişti. Patti bir kitapçı gönüllüsüydü. Sadece yardımcı oluyordu. Jowan ve Izaak gibi. "Kulağa hoş geliyor," dedi onun yerine.

Ardından daha fazla sessizlik geldi ama bunun kelimelerle doldurulmasına gerek yoktu. Dronlar, Büyük Patlama gibi bir hızla birbirlerinden ayrılmadan önce inanılmaz çok renkli ışıklardan oluşan sıkı bir top halinde birleşirken, ikili gökyüzüne gülümseyerek baktı.

Alkışlar ve takdir çılgınlıkları havayı doldurdu. Clove Lore'daki herkes bahçelerinde finali izliyor olmalıydı.

Austen'ın tam kulağına bir bildirim geldi. "Oww," diye bağırdı, ekrana bakmak için telefonu çekti, uzun bir göksel yolculuktan ya da güzel bir rüyadan sonra dünyaya geri sürükleniyormuş gibi hissediyordu.

Delphine'di.

"Austen!" diye başladı. 'Seni özledim. Bana gününü anlat. Dickens'ımızı sattın mı? Müşterilerimin *aptal* olduğunu ve Dickens hariç her kitaba dokunduklarını söyleyebilirim!

Austen gözlerini kırpıştırarak ekrana baktı ve ortak 'gün batımından önce satış mücadelesi'ni hatırladı. Hemen cevap vermek istedi, Delphine'e oyun için seçtiği *Hard Times*'ın kopyasını gerçekten de değiştirdiğini ve sadece bununla kalmayıp müşterinin diğer klasik romanlarla dolu bir çantayı da aldığını söyledi.

"Austen?" Patti'nin sesi, adrenalin ve suçluluk duygusunun tuhaf karışımıyla ona doğru yol aldı.

'Oh, Tanrım, üzgünüm, bir mesaj aldım. Yine de bekleyebilir.'

'Hayır, sen git cevap ver. Yarın görüşürüz. Patti sinirlendiyse bile bunu belli etmiyordu.

"Yarın," diye yineledi. Patti tekrar konuştuğunda Austen başparmağını aramayı kesmek için kırmızı düğmenin üzerinde tutuyordu.

"Ve havai fişekleri benimle birlikte izlediğiniz için teşekkür ederim.

Bu, telefonu bir kez daha kulağına götüren Austen'ı sakinleştirdi. "Hayır, onları benimle birlikte izlediğin için teşekkür ederim. "İyi geceler o zaman.

Patti telefonu kapatmadan önce Austen'ın onun gülümsediğini duyabildiğinden emin olduğu bir anlık sessizlik oldu.

Son dronlar da gökyüzünden inerken ve alkışlar azalırken dükkâna dönen Austen, akşam için kendini içeri kapattı.

Merdivenlerden yatak odasına çıktı, başı eğikti ve başparmakları harıl harıl çalışırken yüzü telefon ekranının ışığında parlıyordu.

"Feint Heart'ta hiç çocuk masal saati düzenlediniz mi? Austen sordu.

'Mon Dieu! Hayır!'

"Asla yapmam.

"Ne soru ama!

Cevaplar patlarcasına geldi ve Austen bir kedi kadar mutlu bir şekilde uzun bir gece sohbeti için kıvrıldığı pencere kenarındaki yumuşak yıldız ışıklı noktaya kadar güldü.

On Yedinci Bölüm

Samantha drone gösterisini büyük otoparkın ve ziyaretçi merkezinin çıkışına yakın olan emlak bilet gişesinden izlemişti. Izaak da akşam için orada konuşlanmıştı, yürüyüşçülerin araziye girmesini engellemekle görevliydi (genellikle bunu yapmakta özgürdüler), ancak bu gece iniş ve fırlatma bölgesi karanlık çimlere yayıldığı için güvenli değildi. Kocası Leonid ona eşlik etmek için aşağı inmiş ve Leonid'in son zamanlarda örmeye başladığı kocaman süveterlerle birbirlerinin kollarına sarılmış bir şekilde tüm olan biteni izlemişlerdi.

Sam ikisinin kendisini normalde olduğundan daha yalnız hissettirdiğini söylemek istedi ama onların kendisi için üzülmelerini ya da sarılmayı bırakmalarını istemiyordu, bu yüzden gözlerini gökyüzüne dikti ve ara sıra Patti'nin telefonuna gülümsediğini görebildiği Büyük Ev'e doğru baktı.

Balo salonu ve lobinin ışıltısının yanı sıra Daire Bir'de de ışıkların yandığını görmek güzeldi. Burası tadilatın sonra yavaş yavaş hayata dönüyordu.

Sam tüm öğleden sonra boyunca esnemeye devam etmişti ama şimdi dışarıda serin havada olduğu için gözleri yorgunluktan yanıyordu. Drone'un hareketlerini takip etme çabası daha da kötüleştirmişti ve itiraf etmek istemese de Jasper'ın penceresine bakıp camın arkasındaki karanlık şeklin o mu yoksa ürkütücü Bayan Gold mu olduğunu merak etmek onu daha da yoruyordu. Gözlerini ovuşturdu.

"Ne zaman eve gidebilirsiniz? Dronlar kapanırken ve konukların alkışları kesilirken Izaak sordu.

İç çekmemeye çalışarak, "On," dedi.

"Sizinle eve kadar yürüyeceğiz," dedi Leonid. 'Ama erken ayrılmak isterseniz cam eşyaları yıkamanın bir sakıncası yok.

"Minty bundan hoşlanmazdı," dedi Sam.

'Dene onu. Düşündüğünden daha yumuşaktır,' dedi Izaak, Büyük Ev'in ışıklarına doğru ilerlerken. "Unutma, birlikte olmamızın nedeni o.

Sam hikâyeleri unutmamıştı. Izaak'ın Moskova'da gizli bir hayat yaşayan erkek arkadaşına duyduğu özlem ve nasıl bir aşk ilişkisi yürüttükleri hakkında

Ta ki Minty çalışma vizesi almalarına yardımcı olup Leonid'i Büyük Ev'e getirene ve Leonid de akademik botanikçi uzmanlığını yeni patronu tarafından kendisi için özel olarak yaratılan uygulamalı baş bahçıvanlık görevine kanalize edene kadar üç bin kilometre ötede aynı kitapları okuyarak arkadaşlıklarını sürdürdüler. Kolay olmamıştı ama Minty özlemle beklediği malikâne müdürüne yardım etmeye kararlıydı.

Leonid, 'O derinlerde bir yerde eski bir romantik,' dedi.

Sam, iş gününün son saatine doğru ilerlerken nefesinin altından, "O bir baş belası," dedi.

"İşte buradasın!" Minty'nin sesi kapı aralığından geldi.

"Şeytan'ın adını söylediğinde..." diye f ı s ı l d a d ı Izaak, Leonid'le birlikte büyük merdivenlerden lojmanlarına çıkarken.

'İkinize de iyi geceler. İyi iş çıkardınız,' dedi Minty onlar giderken. 'Şimdi, Samantha. Korkunç görünüyorsun.'

"Teşekkürler mi? dedi Sam. Bu tür şeylere giderek daha fazla alışmaya başlamıştı. 'Misafirleri korkutmaya izin veremeyiz. Al bakalım. Bir tabak uzattı. 'Sen

Bu pierogileri teslim ettikten sonra eve gidebilirsin.'

Bu Sam'in çok hoşuna gitti. 'Gerçekten mi? Teşekkür ederim! Onları nereye götürüyorum?' Belki de Leonid ve Izaak haklıydı; o yaşlı bir yumuşaktı.

"Goldlar," diye güvendi patronu. "Hazır elin değmişken," dedi, kolunun altından bir paket posta çıkararak, "lütfen mektuplarını al. Günlerdir posta kutularından taşıyorlar ama boşaltacaklar mı? Hayır, boşaltmayacaklar..." Minty homurdanarak mektupları Sam'in kolunun altına tıktırdı ve son bir el sallayışla arkasını dönüp gitti. "Hemen sonra eve git, olur mu?

"Hayır," dedi Sam, dalgın dalgın tabağa ve harflere bakarak. "Yani, evet! Kendini salladı. "Yapacağım. Teşekkürler.

Şimdi homurdanma sırası ondaydı ve gitmek istediklerine dair hiçbir belirti göstermeyen misafir kalabalığının arasından geçerek büyük merdivenden yukarı çıktı ve yangın kapılarından evin başka bir kanadına açılan ürkütücü, karanlık hizmetli koridoru boyunca bunu yaptı. Beyaz emülsiyon boyanın keskin ve temiz kokusu onu hemen çarptı. Son daireye ulaşana kadar tüm boş daireleri geçerek ilerledi. Buranın dolu olduğuna dair hiçbir işaret yoktu, kapının altında bir ışık kırıntısı bile yoktu.

Bir dakika durdu, kendini hazırladı.

Sonunda, içeride döşeme tahtalarının gıcirtısını ya da televizyonun uğultusunu bile duymayınca, kapıyı olabildiğince hafifçe çaldı. Cevap gelmezse, mektuplarını ve yemek artıklarını paspasın üzerinde bırakıp kaçtığı için suçlanamazdı.

Kapı sertçe çekilerek açıldı, Jasper Gold'un ince burnunu ve irkilmiş bir gözünü ortaya çıkarmaya yetecek kadar, sadece bir ya da iki santim.

"Ne var?" dedi. "Minty beni bunlarla gönderdi.

Tabağı görünce kapıyı biraz daha açtı ve elini uzatmaya hazırlanırken kolunun altındaki mektupları görüp donakaldı.

"Bunlar da var," dedi omuz silkerek, Sam'in posta almaktan neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamamıştı. Sam'e hiç posta gelmezdi.

Bir elini ağır kapının üzerinde tutarak kapanmasını engelledi.

"İzin ver..." Sam kapı çerçevesinin içini işaret ederek postaları koyacak bir masa aradı.

Aşırı uzun bir an boyunca onun ne yapacağını tarttığına şahit oldu ve içindeki inatçı, iyi yetiştirilmiş bir çizgi daha karanlık bir eğilimle savaşıp onu yener gibi oldu ve kapıyı biraz daha açık tuttu. 'Onları koyabilirsin...' ötesindeki karanlık daireye baktı. "İşte.

Sam yarı aydınlıkta gözlerini kırpıştırarak içeri girdi. Her yer karanlık şekillerle, kasalar ve kutularla, arşafarla kaplı büyük hayalet topaklarla doluydu. Tamamen ıvır zıvırla kaplı bir kanepeyi işaret ediyordu. Koltuğunun üzerinde düzgünce katlanmış bir çarşaf ve onun da üzerinde siyah ipek bir uyku maskesi vardı.

"Ah!" Sam kendini tutamadı. Gerçekten kanepede mi uyuyordu?

Giysi raylarının ve koli sandıklarının üzerinden en küçük yatak odasının kapısına doğru attığı aceleci bakış, buradan geçmenin mümkün olmadığını doğruladı.

Jasper'ın ii burkuluyordu; bunu hissedebiliyordu ama o kıpırtısız ve dimdik duruyordu.

"Tamam, ben sadece..." Mektupları olabildiğince düzgün bir şekilde kanepenin üzerine yerleştirdi ve orada açılmamış başka mektuplar olduğunu fark etti. Üstünde kırmızı yazılar olan mektuplar. Bunların ne olduğunu tam olarak biliyordu ama bu hiç mantıklı gelmiyordu.

Öğle yemeği molasında onları Google'da araştırmıştı. Altınlar büyük paraydı. Jasper'ın ona neden tanıdık geldiğini bile anlamıştı. Jasper'ın flört maceralarıyla ilgili manşetleri ve dedikodu sütunlarını keşfetmişti,

Ki bunlardan bolca vardı. Hikâyeler, Jasper'ın küçük kraliyet ailelerinin ve medya patronlarının kızlarının yatlarında Speedo mayo giymiş sarışın ve şık halinin telefoto çekimleriyle ya da *Made in Chelsea* veya bir West End şovunun oyuncularıyla birlikte kolları kıvrılmış, yakası açık beyaz bir gömlekle gece kulüplerinden çıkarken çekilmiş görüntüleriyle süslenmişti. Jasper'ın annesine arabanın kapısını açarken, siyahlara bürünmüş ve acı verecek kadar şık bir şekilde yardım yemeklerine ve gösterişli müzayedelere gelirken ya da Sam'in adını hiç duymadığı ölü moda tasarımcılarının anma törenlerinde çekilmiş başka fotoğrafları da vardı.

Mola sırasında onu siber olarak takip ettiğini öğrenirse onun hakkında ne düşünürdü? Kitap kulübünde aklına gelebilecek en kötü suçun bir insanın mahremiyetine izinsiz girmek olduğunu söylememiş miydi? Düzenli olarak süper zengin arkadaşlarıyla kulüplerden çıkarken görülen bir teşhirci için oldukça tuhaf bir durum. İlgi istiyor! Ancak şimdi onun evindeydi ve bu kişinin tamamen gizli tutmayı tercih ettiği şeyler olduğu açıktı.

Çıkmaya hazırlanırken duvardaki devasa aile portresi gözüne çarptı. Herkes bir galeride görebileceği gibi şık ve zarifti ama şık takım elbiseli babanın yüzüne bir şey bulaşmıştı.

"Bu bir..." diye başladı Sam.

"Çikolatalı ekler mi? Jasper sanki bu tamamen normalmiş gibi soğukkanlılıkla cevap verdi. "Evet, öyle olduğunu söyleyebilirim. Jasper onun bakışlarına içtenlikle, durgun ve gözlerini kırpıştırarak karşılık verdi.

"İyi bir ekler için israf gibi görünüyor.

Jasper sadece sakince başını sallayarak onayladı. "Havai fişekleri beğendin mi?" diye sordu.

"Havai fişekleri sevdim mi?" diye yineledi, hâlâ kapıyı açık tutuyor, onun özel alanını işgal edişini izliyor, kendini baş belası bir protestocu gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Sessiz olanlardı. Dronlar mı?" dedi parmağıyla çimenlerin olduğu yönü işaret ederek. "Tam anlamıyla dışarıdaydılar.

"Onları kaçırmış olmalıyım," dedi kısık bir sesle, bütün gün yumurta kabukları üzerinde yürüyen bir adamın bakışıyla omzunun üzerinden ana yatak odasına doğru hızlı bir bakış attı.

Çok mu yüksek sesle konuşuyordu? Annesi yatakta mıydı? Bayan Gold'un hatırı için tüm perdeler kapalı mıydı?

Etrafına son bir kez daha baktı. İşte o zaman Sam pencerede gördüğü figürün bir insan değil, yarısı odanın içinde, yarısı perdenin altında olan bir tür grotesk altın hayvan, belki de bir leopar olduğunu fark etti.

Ne dağınıklık ama! Tüm bu pahalı görünen şeyler, sanki burası bir depoymuş gibi darmadağınıktı.

Sam burayı ilk yenilendiğinde görmüştü. Tüm Clove Lore görmüştü. Minty komşuların meraklı bakışlarına boyun eğmiş ve herkesin aylardır burada devam eden çalışmalarla ilgili merakını giderebilmesi için müteahhitlerin bir açık gün düzenlemesini sağlamıştı. Buranın aynı geniş ve zarif daire olduğuna inanmak zordu.

Ebeveyn yatak odasının kapısı biraz aralıktı ve yumuşak bir horlama sesi onlara doğru geliyordu. Jasper kapıyı sessizce kapatmak için engelleri aştı.

"Anne," dedi, parmak ucunda dönerken açıklama yapmak için.

"Gitmeliyim," dedi Sam, pek de misafirperver olmayan karşılama süresini fazlasıyla aştığının farkındaydı. "Yemeğin tadını çıkar.

"Ne var?" dedi, sözleri onu durdurdu. Bakmak için folyoyu kaldırdı.

'Pierogi. Jude bunları malikâne çalışanları için yaptı. Onları hemen yemelisin.

uzakta. Tutmazlar.'

Parıldayan köfteleri ortaya çıkardığında, lezzetli koku ikisine de çarptı. Sam yutkundu.

"Sabahtan beri bütün gün çalıştın mı?" diye sordu.

Sam onun kendisine ilk iş olarak mahzenleri ve Jowan'ın bilgisayarını nasıl gösterdiğini düşündüğünü biliyordu. Gözlerindeki titreme bunu doğruluyordu. Görünüşe bakılırsa, son zamanlarda teknoloji dolu odalara sahip olduğu zamanlar varken böyle bir yardım istemek onun için zor olmuştu.

"Bana katılmak ister misin?" dedi Sam, biraz büyük bir edayla.

Onun bu tavrının bir başa çıkma mekanizması olup olmadığını merak etti. Tüm bu olanlar karşısında saygınlığını korumanın bir yolu.

'Um...' Etrafta bir yemek masası ya da mutfığa giden güvenli bir yol aradı. "Nereye?

Yenilmiş bir bakışla karşılık verdi.

"Biliyorum," dedi, birden ilham geldi. "Bir saniyeliğine uzaklaşabilir misin? Başını uyuyan Bayan Gold'un kapısına doğru eğdi. Sam annesinin ne kadar bakıma ihtiyacı olduğundan emin olamıyordu. Kitap kulübünde gördüklerine bakılırsa, onun için her şeyi yapıyor olabilirdi.

Ancak Jasper'ın ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Anahtar kartına uzanmaya başlamıştı bile.

"Battaniye gibi bir şey getirsen iyi olur," diye ekledi Sam. 'Ve hiç suyunuz var mı, ya da...'

Jasper sanki bir şey bulmaya çalışıyormuş gibi odayı taradı. "Aslında!" dedi, parmağını havaya kaldırarak. Jasper koşarak uzaklaştı ve kız bir heyelanla düşen kutuların sesini, ardından buzdolabının kapısının açıldığını ve hap kutularının tıkırdadığını duydu. Birkaç dakika sonra elinde zarif bir altın şişeyle geri döndü.

"Şampanya mı? Sam şüpheyle sordu.

"Elimizdeki tek şey bu. Aslında, eski yerden kalan son şişe bu.

"Musluk suyu düşünüyordum ama... neden olmasın. Etiketini daha yakından inceledi. "Altın mı?

"Ah, evet," dedi ve kapının arkasındaki palto yığınının bir battaniye çekip ona koridoru gösterdi. "Babamın şarap imalathanesi. Sanki babanın sahip olması son derece makul bir şeymiş gibi omuz silkti.

'Elbette öyle. Haydi o zaman,' dedi ve aceleyle uzun koridordan geçerek yangın merdiveninin kapısından girdi, metal basamakları tıngırdatarak çıktı ve ikisinin de omuzlarının kaldırabileceği ağır bir kapaktan geçerek düz çatı terasına çıktı.

Jasper bile heyecanlanmış görünüyordu. Aslında Sam'in gözlemine göre, ciğerlerini tatlı esintiyle ya da gözlerini parıldayan takımyıldızlarla yeterince hızlı dolduramıyormuş gibi görünüyordu.

Sanki buranın sahibiymiş gibi mazgallı taş blokların arasındaki alçak duvarın üzerine zıpladı, Sam'e göre kısmen öyleydi ya da en azından annesi öyleydi.

Şişenin tıpasını açışını izlemek bu adamın gerçek hayatına bir bakış atmak gibiydi. Ellerini rahatça hareket ettirmesi, gülümsemesi, omuzlarının rahatlıktan düşmesi. Mantar binanın kenarından uçarken pürüzsüz saçlarını alnından savurdu.

"Gözlük getirmemişsin," dedi ona, hâlâ mesafesini koruyarak, kapağın yanında duruyordu.

Şişeyi ona doğru uzatarak, "Ellerimi tam olarak üzerlerine koyamadım," dedi.

"*Gerekli* olduklarını sanmıyorum," dedi, ayağa kalktı, soğutulmuş şişeyi aldı ve dudaklarına götürdü.

'Dikkatli ol, küçük yudumlar, yoksa...'

Pfft! Şampanya ağzında köpürdü ve o içtikçe şişeden köpürerek üniformasından aşağı döküldü.

'...her yere git. Dedi sert bir şekilde.

"Teşekkürler," diye hıçkırdı Sam, ağzını sildi ve şişeyi geri uzattı.

Jasper içti, gece gökyüzü saçlarının beyaz altın rengine karşı muhteşem bir safir fon oluşturunuyordu. Dişçinin bekleme odasındaki parlak dergilerin ön sayfalarındaki reklamlardan birine benziyordu.

"Sormamın sakıncası yoksa, neden bu kadar çok eşyanız var?" dedi, bakarken yakalanma riski olduğunu fark etti, bu yüzden *bir şey* söylemesi daha iyi olacaktı.

"Son zamanlarda küçülmeye gittik.

"Buckingham Sarayı'ndan mı? Kaba olmayan bir yanı altın leoparı düşündü ve "Trump Tower'dan mı?" demek istedi ama ailesinin zevkleri için onu suçlayamayacağını düşündü. "Aynı zamanda sahip olduğunuz tüm eşyaları küçültmeniz gerekmiyor mu?

Bir yudum daha aldıktan sonra şişeyi kucağına bıraktı ve gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Sanırım annem bunun geçici bir hareket olmasını umuyor.

"Peki öyle mi? Sam öğrenmek için çok hevesli görünmediğini umuyordu.

Jasper kızın gözlerine kısa bir süre baktı ve alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Eğer kalacaksan, bu şekilde yaşayamazsın.

'Bunların hiçbirisi benim değil. Evden geldi. Annemin. Yapabileceğim bir şey yok.'

"Sadece fakirseniz mi istifçilik yapıyorsunuz?

Jasper'ın gözleri büyüdü ama gülecek kadar da cömertti. Duvardan atlayıp şişeyi ona uzattı ve battaniyeyi omzuna örttüğü yerden çekti.

Kurşun çatının üzerine yaydı ve tabağı üstüne koydu. 'Pierogi, Sam? Çok güzeller,' dedi, sanki kendisi hazırlamış gibi.

Sam, üniformasının korkunç kalem eteği içinde imkansız olan zarif bir şekilde kendini indirmeye çalıştı. Sam'in etek boyuyla olan mücadelesinden dikkatini dağıtmak için, "Bir çim satışı düzenlemelisin. Harry amcamın bir tane vardı. Bir servet kazanmıştı.

Jasper sadece ona baktı ve ilk köftesini çiğnemeye başladı. Sam

devam etti. "Satmak istediğiniz her şeyi ortaya koyduğunuz

zaman..." "Çim satışının ne olduğunu biliyorum.

"Onunki çoğunlukla çim biçme makinesi parçaları ve eski aletlerdi," diye ekledi, kendini yine biraz aptal hissederek.

Sam çim satışının sosyetedeki karşılığının ne olduğunu sormak istedi (ev boşaltma mı? Müzayede mi?) ama Jasper'ın kaşlarındaki derin kırıksıklık ona zorlamamasını söyledi. "Sadece utanç verici görünüyor. Aşağıda gerçekten güzel bir daireniz var.

Annesiyle burada yaşayabilmek için istediği kadar altın heykelden kolayca vazgeçebilirdi. Yemeğini çiğnerken aklına gelen bir başka düşünceyi de kendine sakladı.

"Bayan Tavşan," diye sessizliği bozdu Jasper. "Meslekler listenize yaşam koçluğunu da eklemeyi düşünüyor musunuz?"

"Hah! Birkaç gün önceki Sam olsa *en azından bir işim var diye* karşılık verirdi ama burası yeni bir bölgeydi ve Jasper'da yeniden kapanmasını istemediği yeni bir açıklık vardı.

"Annem çalışmadığı için iki işte birden çalışıyorum," diye açıkladı. "Yokuşta düştü ve elmacık kemiğini kırdı.

"*Tshh!* Jasper keskin bir nefes aldı. "Ouch.

Biliyorum. Çok acı verici görünüyor. Minty için çalışırken gece gündüz onun çamaşırlarını yıkıyorum.

"Ah! Jasper yemeye devam etti ama Sam'in aldığı her iki pierogiye karşılık onun sadece bir pierogi aldığını fark etti. Muhtemelen lüks okullarda öğrettikleri bir şeydir.

"Bugün iş e-postalarınız nasıl gitti?" diye sordu.

Bu soru üzerine Jasper derin bir iç çekerek battaniyenin üzerine uzandı. Dirseklerine dayanarak, bacakları düz ve Sam'in kalçasına çok yakın bir şekilde konuştu. "Bu..." durakladı, "verimli değildi.

Tenis topu fabrikası servetinin varisi ve şimdiye kadar karşılaştığı en çılgın parti hayvanlarından biri olan eski arkadaşı Tom Faulds-Bowles'a gönderdiği e-postaya sadece bir yanıt almıştı. Tom, Jasper da dahil olmak üzere en iyi arkadaşlarıyla birlikte bir jet dolusu insanı üç haftalık bir tatil için Maasai Mara'ya götürmüştü.

"Kusura bakma," diyordu Sam şişeyi ona uzatırken.

'Ben de. Londra'da olsaydım şansım daha yaver giderdi. Ama burada sürgündeyim.'

Tom, bu sabah yardım çağrısı e-postasını açtıktan sadece birkaç dakika sonra Jowan'ın ofis sabit hattından Jasper'ı aradığında böyle demişti.

'Hâlâ sürgünde misin? Baban neyle oynuyor dostum?' demişti.

Jasper soğukkanlı davranmayı bilirdi. "Biliyorum. Kendini kaybetti.'

"Burada sizin için bir şey olup olmadığını yaşlı adama soracağım. Tamam mı? En iyi kanat adamımın sonsuza kadar deniz kenarında kalmasına izin veremem.

Jasper teşekkürlerini mırıldandı.

"Oh? Bu da ne? Arsız bir geri dönüş yok mu? Seni orada tutan biri mi var? Peşinde Devonshire'lı bir kız yok mu? Buna yüksek sesli bir at kahkahası eşlik etti.

"Ciddi bir şey yok," demişti Jasper sıradan bir kıkırdama denemesiyle. "Londra'ya dönmek için elimden geleni yapıyorum.

'Daha çok çalış, dostum. Şimdiden bir sürü yeni kız çıktı ve hepsiyle tek başıma başa çıkamıyorum.

Jasper telefonda başını salladı. Tom Deb'lerden bahsediyordu: üniversiteden yeni mezun olmuş, kendilerini daha da zenginleştirecek aile ittifakları kurmakla ilgilenmiyormuş gibi davranan zengin kızlar; aşk konusunda alaycı ve zeki kızlar.

Jasper şişenin üzerindeki altın etiketi karıştırdı. Bu gerçekten onun hayatı mıydı? Şimdi her şey çok beyinsiz, ama yine de çok tanıdık ve kolay geliyordu. "Sürgün mü? Sam onu kendine getirerek, "Sürgün mü?" diye sordu.

"Boş ver. Uzun bir içki aldı.

Sam sessizce oturdu, çiğniyordu. Belki bir sessizlik bırakırsa onu doldururdu, bunu yapmayacak kadar kibardı?

"Babam bunları kasası iki bine satıyor," dedi sonunda, şişeyi tekrar geri uzatırken.

"Ne? Eğer bu doğruysa, annemin bir aylık ev kredisini içtik demektir.

"Onları bu fiyata satıyor. Fortnum's'da tanesi 300 dolar.'

"Tanrım! Sam gözlerini kırptırdı. "Yapımı ne kadara mal oluyor?" "Bilmek zor. Şişesi birkaç pound mu?

"Bu doğru değil," dedi Sam, zenginlerin aptallığı karşısında başını sallayarak. "Bu hiç doğru değil.

'Bu sonuncusuydu. En azından bizim için.

O kadar üzgün görünüyordu ki Sam nasıl davranacağını bilemedi. Uykusuzluktan başı dönüyordu. Yine de yudumladı. "Bir sterlin daha gitti," dedi, sırf onu tekrar gülümsetmek için.

"Ona henüz söylemedim," dedi Jasper aniden ve sanki gece havasına doğru. "Bugün e-postaları kontrol ettiğimde annemin oyunculuk menajerinden onu terk eden bir e-posta vardı.

"Oh kahretsin! Sam bile bunun ciddiyetini kavramıştı. "Çok özür dilerim.

"Sorun değil," dedi Jasper, ama ikisi de bunun kocaman bir yalan olduğunu biliyordu.

Aralarına sessizlik çöktü ve Jasper omuzlarını ve başını battaniyenin üzerine indirerek dümdüz uzandı.

Sam tereddüt ettikten sonra boş tabağı kenara itti ve güvenli bir mesafede durmaya dikkat ederek uzandı; Jasper'ın oyuncu davranışları hakkında bir şeyler okumuştı.

Elbette ona en ufak bir ilgi bile göstermemişti ama aşk faresi aşk faresidir, nerede olurlarsa olsunlar. Ayak bileklerini çaprazladı ve yıldızlara odaklandı.

'Bu battaniye çok yumuşak,' dedi. "Kaşmir, değil mi? Bunun nereden geldiğinden çok ASDA ve H&M Home'daki George'lardan hoşlandığına dair aptalca bir espri yaptı.

"Bu aslında benim," dedi ona. "Annemden bir doğum günü hediyesi. Yirmi birinci yaş günüm için.

"Evet, büyük bir parti vermiştin.

"Nereden biliyorsun... oh, tabii ki. Resimleri internette görmüştü. "Evet, üzgünüm.

'Biliyor musunuz, o parti yirmi bin dolara mal oldu ve *Sun* gazetesinde sadece yarım sayfa yer bulabildi. O da Jagger'lardan biri orada olduğu ve sadece fotoğraf çekirmek için yirmi dakika kaldığı içindi. Annemin doğum günü hediyelerinden bir diğeri.

"Partinize gelmesi için para mı aldı? Sam inanamayarak ona hızlı bir bakış attı.

"Tabii ki.

"Bu... normal mi?

'Normalden ne kastettiğimize bağlı sanırım. Partilerime her zaman az sayıda ücretli ünlü katılmıştır. Annem yeterince manşet olursam daha fazla oyunculuk ya da modellik işi alabileceğimi düşünüyor. Beşinci doğum günü partimde *Cats*'in tüm oyuncularları vardı.

"Jasper, bu delilik!

Onun alaycı kahkahasının göğsünden düz kurşun tavana ve bedenine doğru gürlediğini hissetti. Gözleri buluşsun diye başını öne eğdi. "Bu bana iki TV reklamı ve biraz katalog işi kazandırdı.

"Olamaz! Sam onu daha iyi görebilmek için ayağa kalktı. "Sen bir çocuk yıldız mıydın?

"Hepsi çok çabuk kurudu. "Bizler artık bir hiçiz.

"Böyle söyleme.

Hayır, bu doğru. Babam evden uzakta daha fazla zaman geçirmeye başlayınca oyuncu yönetmenleri bize bakmaz oldu, annem de televizyonda iş bulamadı, sonunda o iğrenç orman programını yapmaya başladı ve ben de yanlış nedenlerle gazetelere çıktım - bu arada merak ediyorsan söyleyeyim, çoğu uydurma saçmalıklardı. Sam bilgisiz, melek gibi bir ifade takınmaya çalıştı.

onun neden bahsettiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. "Ve sonra..." diye devam etti. "Sonra unutulduk.

"Özür dilerim," dedi ve adamın yüzünü bir kez daha başka yöne çevirmesini izledi.

"İnanın bana, bugünlerde unutulmak daha iyi. Benim ya da ailem hakkında tek bir kelime daha yazılmasını istemiyorum.

Bacaklarını yukarı çekerek ürperdi.

"Üşümüştün," dedi ona. "İçeri girmeliyiz. 'Hayır, lütfen. Sadece yukarı bakalım.

Yorgunluktan bitap düşmüş olan Sam gitmek için başka bir neden bulamadı. Gözlerini yaz gecesinin derin ve sonsuz karanlığına dikti ve vücudunun battaniyeye karşı yumuşamasına izin verdi. Şampanya harikalar yaratıyor, sert çatıyı şaşırtıcı derecede rahatlatıyordu ya da belki de neredeyse hiç uyumadığı ve durmaksızın çalıştığı bir haftanın etkisiydi?

"Pekala," dedi ona. "Ama sadece bir dakikalığına.

Limanın aşağısında, dalgalar gece vakti kıyıdan çekilirken şarkı söylüyor, çekildikçe sessizleşiyorlardı. Deniz kuşlarının çığlıklarının yerini, arazinin devasa meşeleri arasında birbirlerini çağıran ve cevap veren iki orman baykuşunun ötüşü aldı.

Sam'in zihni, sadece Jasper'ın yanındaki yumuşak varlığının farkına varana kadar temizlendi. Yaz karanlığının serinliğinde bile onda sıcak bir altın rengi parlıyordu.

Kemik yorgunluğuyla gözleri usulca kapandı ve beklenmedik bir memnuniyetle kendini bir dakikalığına dinlenmeye bıraktı.

On Sekizinci Bölüm

Radia, Cuma günü kapanış saatine yakın bir saatte oyuncak bir tilkiyi peşinden sürükleyerek kitapçıya girer girmez kontrolü ele almış ve Masal Zamanı'nı ne kadar sevdiğini, çünkü bu fikrin en başta kendisine ait olduğunu söylemişti. Tilkisini Austen'ın masalcı koltuğunun önündeki bir pufun üzerine en iyi pozisyona yerleştirdi.

"Pelerin nerede? Austen ona fısıldarken, Patti parti halkalarını bir kâğıt tabağa yerleştirdi.

"Pelerin mi? Radia

gözlerini kıstı. "Evet, ya

şapka?

Radia o kadar keyifle gülmüştü ki, sonunda jeton düşmüştü.

Geniş geniş sırtan, saçları bugün özellikle parlak dalgalar halinde dökülen ve çenesinde kocaman kırmızı halka küpeler dans eden Patti'ye hitap etmek için sırtını dikleştirdi. "Masalcının pelerini ve şapkası yok, değil mi? Austen onu suçladı.

Patti günah çıkarmak için ellerini açtı. "Yok. Üzgünüm.

"Pek üzgün görünmüyorsun.

"Bir şapka *olmalı*! Radia aniden ilham alarak şöyle dedi. "Şundan biraz alabilir miyim? Austen'ın elindeki büyük kâğıtları işaret etti.

"Tabii, sadece bir tane. Geri kalanına ihtiyacımız olacak," dedi küçük kıza, o da diğer gelenleri çağırdı ve Austen'ın yeni renkli kalem kutusuyla çalışmaya başlarken onları izlemelerini söyledi. Austen bundan sonra onlara pek dikkat etmedi, onun yerine nefes alıp vermeye çalıştı. Nasıl bu kadar gergin olduğunu anlayamıyordu.

Sonunda sadece altı çocuk vardı ve hepsi de 1.80'in altındaydı. İçlerinden ikisi, kendisini yerel ilkokulun müdürü Bayan Crocombe'un kızı olarak tanıtan bir kadınla birlikte gelmişti. Altın saçlı oğlunu ve kızını çocuk bölümüne bırakmış, bir kahve ve kafede yarım saat huzur için adeta yalvarmıştı. Austen ona istediğini hazırlamış ve onu tezgâhın yanında telefonunda gezinirken bırakmıştı.

Bir süre sonra başka bir kadın, yüzme tulumu giymiş, daha genç, şamatacı bir çocukla geldi. Radia'nın Austen'a bildirdiğine göre, bu kadın okulda öğretmen asistanıydı ve adı Bayan Burntisland'dı.

Çocuk bilerek, 'O da kafede oturacak,' dedi ve kadın arka odanın sessizliğinde meslektaşıyla oturmak için geri çekildi.

"Kafeyi ben hallederim, tamam mı? Patti bu noktada, Austen'ı çocuklarla yüzleşmesi için yalnız bıraktığını söyledi.

Diğer iki çocuk ise tam zamanında oradan geçmekte olan ve Radia'nın "Austen harika bir şey yapacak!" diye kalmaya ikna ettiği tatilcilerdi. Bu ebeveynler şu anda rafların arasında bir yerlerde kaybolmuş, boş zamanlarında kitaplara göz atıyorlardı ve umarım kulak kabartmayı planlamıyorlardı.

Hikâye Zamanı böyle başladı; Austen kapıdaki tabelayı çevirdi, ağzı kurudu ve aşırı ısındı, neden sadece Hikâye Zamanı yapamayacağını *söylemediğini* merak etti; çocuklar hakkında ilk şeyi bilmiyordu.

"Doğru. Kendini silkeleyerek pufların üzerinde toplanmış, beklenti içindeki küçük yüzleri inceledi ve Radia ona yapımını yeni bitirdiği konik kâğıttan bir şapka uzattı. Önünde 'AA' harfleri vardı.

"Adınızın baş harfleri," dedi küçük kız.

"Ah! Tamam. Austen, şapkayı takmaktan kurtulamayacağını bildiği için şapkayı aldı. Şapkayı kafasına geçirdiğinde çocuklar alkıştan çılgına döndüler ve onu tamamen şaşkına çevirdiler. Buna telefonundan gelen bir ping eşlik etti.

Mesajda 'Onlara küçük yetişkinler gibi davranın' yazıyordu.

Kafenin kapısına doğru baktı, Patti ona gülümsüyordu, telefonu elindeydi ve bir başparmağı havadaydı. Sonra bir kez daha kafeye geri döndü.

Onlara yetişkin gibi davran, diye tekrarladı Austen kendi kendine.

Küçük, korkunç yetişkinler. "Herkes merhaba," diye başladı, yüksek sesli bir MERHABA duvarı beklemiyordu

sırtına vurmak için. Gri tulumunun kayışını düzeltti, gergin bir şekilde kıpırdandığını fark etti ve ellerini iki yana açtı. Korkunu görmelerine izin verme.

"Şiirleri... sever misin?" diye sordu, karnı bir kurutma makinesi gibi dönüyordu.

'YEEESSS!' korusu geri geldi.

"Öyle mi? Oh, tamam. Güzel.'

"Bir ayakkabının içinde yaşayan yaşlı bir kadın varmış..." diye başladı Burntisland'lı çocuk, Radia ona "Bu bir tekerleme, şiir değil" diyene kadar durma belirtisi göstermedi. Bu kadar *çocuksu* olma.

Küçük kız otoriter bir baş hareketiyle sözü Austen'a geri verdi. Patti'nin yeğeninin işleri kontrol altında tutmak için burada olmasından dolayı rahatlamış olmak saçma mıydı? Her iki durumda da, işler çığırından çıkarsa, altı yaşındaki çocuğu sorun çıkaranların üzerine salacağından emin olabilirdi.

Austen Masal Zamanı koltuğuna tünedi ve küçükler daha yakına eğilerek parlak bölümün başlamasını beklediler.

"Hiç kendi şiirinizi yazdınız mı? Austen sordu. Bunu daha sessiz bir *hayırlar* ve *pek sayılmazlar* korosu karşıladı.

"Bugün bir tane yazmayı deneyelim mi?

Bu fikir küçük dinleyicileri tarafından çok beğenildi ve Radia kağıt ve kalemli paylaşma görevini üstlendi.

"Peki ya daha önce hiç *hikâye* yazdınız mı? Austen kendini hâlâ sahtekâr gibi hissederek sordu. Yan odada gerçek öğretmenler vardı, muhtemelen onları dinliyor ve yargılıyorlardı.

Bütün çocuklar daha önce de hikâyeler uydurduklarını söylediler. Hem de bir sürü.

Burntisland'lı çocuk, kapağı açılmamış kalemli gürültülü bir şekilde avucunun altındaki döşeme tahtalarında yuvarlayarak, "Boktan bir yerde yaşayan yaşlı bir kadın hakkında bir tane uydurdum!" diye şarkı söyledi.

"Hikâye ile şiir arasındaki farkın ne olduğunu düşünüyorsun? Austen, devam ederse adamın duracağını umarak sordu.

Beş çift göz ona bakıyordu. Sadece birini kaybetmişti ve belki de kalemli kâğıda döktüklerinde Burntisland'lı çocuğu tekrar oyuna sokabilirdi. "Kimse yok mu? Yok mu? Sanırım aradaki fark şu: Hikâye anlatırken istediğin gibi anlatabilirsin, değil mi?" Henüz kimse ikna olmuş görünmüyordu, o da devam etti. "Oysa şiirler kalıplar halinde anlatılan hikâyelerdir. Sessizlik. Austen yutkundu. "Yani, örneğin, kafiye kelimeler bir tür kalıptır. Peki ya sen?" Burntisland'i yeniden yakalamaya çalıştı. Çocuğun dikkatini.

"Adı Barney," dedi Radia akıllıca ve Barney aptal bir bakışla başını kaldırdı.

'Barney, biraz önce bize ünlü bir tekerleme söyledin. Ne olduğunu hatırlıyor musun?'

Barney'nin ayağa fırlaması ve tekerlemeyi tekrar okuması için gereken tek teşvik buydu ve her satırın sonuna geldiğinde, Austen kafiye kelimeleri kalın kırmızı kalemle yazdı.

"Yani, "ayakkabı", "do", "ekmek" ve "yatak" var. Şiirin her satırının sonundaki kafiye ona müzikal, büyülü, şiirsel bir his veriyor. Gördünüz mü?"

Crocombe'un kızı, "O yaşlı kadını sevmiyorum," dedi ve *bu*, çocuklarınızı bir güzel kırbaçlayıp yatağa sadece et suyuyla ('o her neyse') göndermenin ne kadar 'korkunç' olduğuna dair gürültülü bir tartışmaya yol açtı ve Austen, Masal Zamanı'ndaki görev alanının çok dışında tehlikeli bir alana girdiklerini hissederek grubu şiire geri döndürdü.

"Şiirlerinizde kullanabileceğiniz başka örüntü türleri de var," dedi onlara. 'Tekrarladığınız her ses bir kalıptır. Şimdi biraz deneyelim. Buna ne dersiniz? Bir parmağını dudaklarına götürdü ve grubun taklit ettiği bir 'şşş' sesi çıkardı.

Radia kendinden memnun bir şekilde, "Kulağa deniz gibi geliyor," diye açıkladı.

"Öyle, aferin," dedi Austen, bu şekilde devam ettikleri için rahatlamıştı.

"Şşş sana başka neyi hatırlatıyor?"

"Annem bebeği 'Bastian' diye susturuyor," dedi Barney, şimdi gerçekten içine girmişti.

"Evet! Uyuması için susturulan bir bebeğin sesine benziyor, çok güzel, Barney. Crocombe'lu çocuk, "Ve rüzgârın esişine benziyor," dedi.

dışarıda bırakılmak istemem.

'Aferin! Şşş sesi size ne düşündürüyor? Austen iki tatilci çocuğa henüz pek bir şey söylemediklerini fark ederek ve diğerlerinin okulda birlikte olduğunu, bu yüzden bu ikisinin biraz dışlanmış hissetmeleri gerektiğini yeni anlayarak sordu.

"Umm, umm," dedi çocuk, başını yana eğip derin derin düşünerek.

"Durduğunda otobüs gibi ses çıkarıyor," dedi kız kardeşi parlayarak. "Ya da su birikintisindeki tekerlekler! Artık iyice coşmuştu. "Ya da şemsiyemin üzerine düşen yağmur!"

Radia ona 'aferin' dedi ve Austen da bu fırsatı değerlendirerek su birikintilerinden sıçrayan lastikleri, bir brolly'ye çarpan yağmur damlalarını ve çocukların düşündüğü diğer her şeyi çizdi.

'Vay canına,' dedi bitirdiğinde. 'Tek bir ses için çok fazla şey var, değil mi? Sence tüm bu sesleri içeren bir şiir yazsan ne olur? Bu okuyucularınıza nasıl *hissettirebilir*?"

Bu, odayı yeniden büyük bir sessizliğe boğdu ve Austen'ın bir an için yatışmış olan endişesi bir kademe daha arttı.

'İçinde çok sayıda aynı ses kalıbı olan bir şeyler yazmaya çalışalım mı? Sadece satır sonlarında değil, satır *içlerinde* de kafiyeli bir şiir yazabilir miyiz?"

Boş yüzler geriye baktı.

"Nasıl yani? Radia cesurca girişimde bulundu.

"Şey, bunun gibi... uh, bir bakalım. Yağmur gökyüzünden çarşaflar halinde kayar, şşşşt; Su birikintileri şıpırdar ve sıçrar, şşşşt; Şey, şey, şey...' Austen duraksadı, çok düşündü. 'Dalgalar vınlar ve döner, şşşşş; Ve anne bebeği sallar, uyur, şşşşş. Bu tür şeyler mi?

Çocuklar birbirlerine iri gözlerle baktılar ve Barney sanki bu bir tür kelime sihirbazlığıymış gibi etkilenmiş bir "vay be!" dedi. Austen bir an için oldukça gururlu hissetti. "Şimdi sıra sizde. Kalemlerinizi kullanarak şiirlerinizi kelimelerle yazın *ya da* benimki gibi resimlerle şiiri çizebilirsiniz.

Crocombe çocukları kalemlerini tombul yumruklarıyla boş kâğıtlarının üzerinde tuttular ama bir işaret bile yapmadılar.

Onların tereddütlerini ve birbirlerine tedirgin bakışlarını gören Austen, 'Merak etmeyin, yanlış anlamınıza imkân yok. Şiirin en güzel yanı da bu. Sadece sesler ve fikirlerle eğlenmektir.

"Ama seninki gerçekten iyiydi," dedi kız. "Ya benimki kötüyse?" Erkek kardeşi başıyla onayladı.

"giirin iyisi kötüsü olmaz," dedi Austen, geçen gün konudan saptıklarında Delphine'in ona gönderdiği sözleri yineleyerek. Elbette buna inanmamıştı ve şimdi de inanmıyordu ama bu çocuklardan herhangi biri bugün buradan şair olarak doğmadıklarını düşünerek ayrılırsa kahrolurdu.

Austen sandalyenin kenarından yere, çocukların yanına kaydı ve herkes en azından bir şeyler yazana kadar birlikte sohbet edip fikirlerini geliştirdiler. Radia tamamen sessizleşmişti ve dilinin ucu dışarıda, özenle mısralar ve mısralar yazıyordu.

Küçük grubun eğik başlarının üzerinden bir anlığına bakan Austen, iyi bir şeyi paylaşma hissinin tadını çıkarmasına izin verdi. Ve inanılmaz bir şekilde eğleniyordu ki bu, Masal Zamanı'ndan beklediği bir şey değildi.

Oturum sona ermek üzereydi ve hala yazmakta olan Radia hariç herkes şiirlerini seslendirmek üzere ayağa kalktı; Barney Burntisland'ın ödevle ilgili enerjik yorumu da buna dahildi: "Şşş lütfen, uyku vakti. Bang clash smash crack clang bang,' dizelerini sadece küçük değişikliklerle defalarca tekrarladı. Austen, diğer çocuklardan gelen büyük alkış patlamasının ortasında bunu 'kesinlikle harika' olarak telaffuz etti ve bunda da ciddiydi. Çocuklar arasında küçük bir tartışma oldu.

Tatilci çocuklar hangi kardeşin diğerinin fikrini kopyaladığını tartışıyor ve Austen onlara bazen birbirini çok iyi tanıyan iki kişinin birbiriyle o kadar uyumlu olabileceğini ve benzer imgeler yazabileceklerini söylemekten başka nasıl başa çıkacağını bilemiyordu. Crocombe çocukları da buna katılarak bunun doğru olması gerektiğini, çünkü her ikisinin de şiirlerinde büyükannelerinin dondurmalarından bahsettiklerini ve her ikisinin de meraklıları engellemek için sayfalarını kapattıklarını söylediler.

Austen onlara geldikleri için teşekkür ederken ve biraz da rahatlamış bir şekilde önündeki akşamı düşünürken, Crocombe kızı dönüp Austen'ın 'gerçek bir şair' olup olmadığını sordu.

"Şiir yazan herkes gerçek bir şairdir," diye yanıtladı Austen, bu çocuklarla tanışmadan önce olduğundan daha fazla ikna olmuş bir şekilde.

Radia sonunda gözlerini sayfasından ayırdı ve Austen'a endişeyle baktı. "Bize şiirlerinden birini okuyabilir misin?" dedi ve Austen'ın kalbi anında yerinden çıkacak gibi oldu. "Uydurma değil, *gerçek* bir tane.

Austen kalemleri toplayıp ayağa kalktı ve sandalyeyi bir santim geriye çekerek konunun kapanmasını umdu. Ama işe yaramadı.

"Lütfen!" diye yalvardı Crocombe'un oğlu.

'Şiirler oldukça özel şeyler olabilir, biliyor musunuz? Kişisel,' dedi

Austen. "Gizli mi? Radia daha önce olduğundan daha da meraklanmış bir halde, "Gizli mi?" dedi.

"Hayır, gizli değil, sadece paylaşması zor.

Tatilci çocuk 'Şiirimi paylaştım,' dedi.

"Benim şiirimi kastediyorsun!" diye araya girdi kız kardeşi, hâlâ kızgındı.

"Bu doğru, ikiniz de şiirlerinizi paylaşıyordunuz," diye kabul etti Austen.

"Peki, tamam, ama gülmemelisin.

Radia, Austen'ın titreyen sinirlerini hiç de rahatlatmadan, "Tabii çok komik değilse," dedi.

Austen keskin bir nefes vererek defterini çıkardı ve bu bir *ooh* korosunu harekete geçirdi. Austen genç hayranlarıyla birlikte gülmek mi yoksa yerin onu yutmasını mı istediğini bilmiyordu.

Defter elinde açık kaldı. Şimdi hevesle karaladığı dizelerle doluydu. Kendisini uzun zamandır ihmal eden ilham perisi tarafından çok uzak bir yere götürüldüğü geceden beri ilk kez onlara baktığında, bu yarım yamalak şeyleri, en iyi ihtimalle taslak çalışmaları görmekten utandı. Boynu kıpkırmızı olmuştu, bunu biliyordu.

Burntisland'lı çocuk, pufun üzerinde baş aşağı asılı dururken, saçaklarını dükkânın zeminine degecek şekilde açarak, "Devam et o zaman," dedi.

"Doğru, özür dilerim," dedi, neden özür dilediğini merak etmeden önce. Boğazını temizledi ve sayfaları çevirmeye başladı. Geçen gece güzel şeyler olmuştu. Şimdi neredeydi? "Bu iş görür.

"Adı ne? Radia tam okumaya başlamak üzereyken onu durdurdu.

"Bunun bir adı yok.

"Ooh, ona bir isim vereceğiz," dedi Radia göğsünü kabartarak. "Tamam. Başla.

Korkunç bir şekilde telaşlanan Austen sayfaya odaklandı. Tatilci çocukların ebeveynlerinin, kolları satın almak istedikleri kitaplarla dolu olarak yığınların arasından yeniden ortaya çıkmak için bu anı seçmiş olmaları ve beklentiyle onu izliyor olmaları yardımcı olmadı.

"Sen ve ben, kitaplardan oluşan bir dünyada," diye başladı Austen, kimsenin tepkisini görmemek için gözlerini satırlara dikerek.

"Mürekkepli tuvallerin altında.

Beyaz bir kâğıdın üzerine uzandım,

Sen yıldızları tarif ediyorsun, ben de onları tercüme ediyorum.

Bizler papirüs yiyenleriz,

kelimelerle yönetiliyoruz.

Toz ceketlerinin arasında

uyuyoruz. Rüya görürken

harflerinin izini sürüyorum.

Kenar boşluklarına, italiklere, dipnotlara

saklanıyorum. Sayfayı sen yönetiyorsun.

Senin karakterin benim ucumdan çizildi,

Ellerimiz birleşiyor.'

Austen odadaki tuhaf sessizlikte başını kaldırdı. Çocuklar ona bakıyorlardı, az önce ne duyduklarından emin değillerdi ve şüphesiz bunun 'şşşş' şiiiri kadar iyi bir şey olmadığını düşünüyorlardı.

Austen omuz silkerek, "Şimdiye kadar bildiklerimin hepsi bu," dedi.

İki turist ebeveyn biraz yapmacık da olsa kibarca alkışladı. Baba inandırıcı olmayan bir "Bravo!" demeye çalıştı.

Austen onlara, "Çok iyi olmadığını söylemiştim," diye hatırlattı.

"İyi ya da kötü şiir yok demiştin! Patti işleri toparlamak için kafeden çıkarken Radia itiraz etti.

"Harikaydı, değil mi çocuklar?" diyordu, öğretmenler de Austen'ın utancını tamamlamak için ortaya çıkmıştı. "Hepimiz masal anlatıcısına teşekkür edelim.

Patti, herkes katılana kadar yeni alkışlara öncülük etti ve çocuklar uzun süre hareketsiz oturmanın zorluğundan sonra ya pufların üzerine yüzüstü uzanmaya ya da yerde yuvarlanmaya başladılar.

Crocombe'lu çocuk Austen'ın şiirinden alıntı yaparak komik bir sesle tekrar tekrar '*nib*' diyor, diğerlerinin de katılmasına ve kahkahalarla gülmesine neden oluyordu. "Tırmıklı uç!

Patti, Austen'ın yanına doğru ilerledi. Radia başını yine öne eğmiş, şiirini bitiriyordu.

"Tüm bunları dinlemiyordun, değil mi? Austen küçülerek Patti'ye sordu.

"Ben sadece uçla ilgili kısma geldim ama o kısmı gerçekten sevdim.

"Aman Tanrım! Austen bir topun içine kıvrılmak istedi ama dudaklarından kaçan zayıf kahkahaya engel olamadı.

"Dürüst olmak gerekirse, bence harikaydın," diye kandırdı Patti. 'Bu çocuklar zaten *seni* özellikle hatırlamayacaklar, eğer bu *seni* daha iyi hissettirecekse.

"Yapmayacaklar mı? Austen bunun kendisini daha iyi hissettirip hissettirmedüğinden emin değildi. 'Hayır, onlar ayakları üzerinde duran küçük egolar. Seni düşünmüyorlar, sadece kendilerini düşünüyorlar. Eve döndüklerinde kafiye, sesler ve geri kalan her şey hakkında düşünecekler ve en azından bir tanesi ona sanat eseri almamı talep edecek. Şimdi bere. Baksana şuna.'

Elbette Radia hâlâ dalgındı, kalemi dikkatle hareket ediyordu.

Austen yine güldü. "Şiirimin tuhaf olduğunu düşündüler." "Onlar altı yaşında falan. Ne bilirler ki?

Austen başını ebeveynlere doğru uzatarak, "Bunlar altı yaşında değil," dedi.

"Şiir değerlendirme komitesinde olduklarından şüpheliyim. Kimin umurunda? Çocuklarına çok güzel bir şey verdiniz. Herkes şiir okuyamaz, biliyorsun değil mi? Ben kesinlikle almadım. Okulda nefret ederdim ve sanırım öğretmenler de nefret ederdi. Sonra sınavlar bu konuda sahip olabileceğimiz her türlü eğilimi bastırdı ve,' Patti omuz silkti, 'hepsi bu kadar. Ama bu çocuklar,' onlara bakmak için döndü, 'kesinlikle bu konuda çok hevesliler. Bakın.

Crocombe çocukları, birinin bir ses çıkardığı ve diğerinin daha komik ikinci bir ses çıkarmak zorunda olduğu bir tür oyun oynuyorlardı. Bunun gerçekte ne olduğunu görmeye zorlanan Austen, sesler ve desenlerle eğlendiklerini fark etti ve Burntisland'lı çocuk, 'Hayvanat bahçesinde yaşayan yaşlı bir kadın vardı' diye ezberden okuyor, öğleden sonra sahile gitmek için eşyalarını toplarken annesini güldürüyordu.

Kapıya vardıklarında, 'O kadar çok PLATYPUS'u vardı ki ne yapacağını bilemedi,' diye devam etti.

"Sanırım bu oldukça havalı," diye kabul etti Austen.

"Tekrar teşekkürler!" diye seslendi öğretmenler çocukları kapıya doğru yönlendirirken. "Önümüzdeki hafta için bu haberi yayacağımızdan emin olabilirsiniz.

"Gelecek hafta mı? Patti onlar için kilidi çevirip hepsini serbest bırakırken Austen kendi kendine, "Haftaya," dedi. "Haftalık mı?

"Evet, öyle. Patti'nin gözleri sevinçle parlıyordu. "Bir sonraki Perşembe günü, çünkü önümüzdeki Cuma akşamı açık mikrofon etkinliği var.

Austen kaderini şikayet etmeden kabul etti.

Patti, "Hadi Rads, seni eve bırakalım," diye seslendi.

Bu Radia'nın dikkatini yazdıklarından uzaklaştırmaya yetti. "Bugün dondurma alıp liman merdivenlerinden sopa atmayacak mıyız?

"Ah, hayır," dedi Patti küçük kızı kaldırırken. 'Bunu sadece hafta sonları yapıyoruz, hatırladın mı? Ve sopa atma kulübünde olanlar sopa atma kulübünde *kalır* demiştik? Şimdi boşboğazlık etme! Austen'a dönerek, "Bizimle yürümek ister misin?" diye ekledi.

"Ah, tabii! Austen tam şu anda ayrılacaklarını fark etti ve sadece anahtar kartını ve cüzdanını almak için zamanı vardı.

Bu Radia'nın ilgiyle gözlerinin açılmasına neden oldu. "Neden bizimle geliyor?

Patti cevap vermeden önce güldü. "Çünkü meraklı, bu öğleden sonra bir yere gidiyoruz.

"Austen'ı dondurma yemeye mi götürüyorsun? Yaz öğleden sonrasının sıcağında yollarına devam ederken Radia bilmek istiyordu.

Austen kapıyı iki kez kontrol etti ve peşinden gitti.

"Hayır. Tekrar tahmin et,' dedi çocuğun teyzesi, gözleri başının üzerinden Austen'a hınzırca parlayarak.

Ve Radia yokuştan aşağıya doğru, giderek daha çılgın ve ayrıntılı fikirlerle ('Zip-lining? Eşek gezintileri? Zanzibar'a bir uçak!'), kulübenin kapısından güvenli bir şekilde çıkana ve Patti'nin kız kardeşi Joy, Austen'a Masal Saati için teşekkür etmek üzere kısa bir süreliğine görünene kadar tahmin etti.

"İkinize de iyi eğlenceler," diye seslendi Joy arkalarından, yamacın eteğindeki ayçiçekleriyle bezeli kulübenin patikasından aşağı inerlerken. 'Ve lütfen banyo, yatma zamanı ve diğer şeyleri yapmak için eve erken gelme, Pats. *Gerçekten* dışarı çık... Tamam mı?'

Patti kız kardeşinin sözlerini elinin tersiyle itti: "Pekâlâ, pekâlâ.

"Zanzibar'a uçacak mıyız? Austen, kendilerini yamaçtaki uzun yürüyüşe omuz omuza bakarken bulduklarında biraz sersemlemiş bir halde sordu. İlk kez gerçekten baş başa kalacaklardı. Bu olasılık onu hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu.

Patti gülerek, 'Minty sana kır çiçeği çayırlarının bundan çok daha iyi olduğunu söylerdi,' dedi. "Gel hadi. Muhteşem olacak, söz veriyorum.

Austen bir an için Patti'nin elini tutacağını düşündü. Hatta Patti'nin kendisine uzanıp uzanmadığını görmek için başını eğdi ama uzanmamıştı ve el ele tutuşma anı da geçmişti zaten. Bunun yerel bir etkinliği destekleyen dostane bir akşam olduğunu ve kitap satış tatilinin neredeyse bir haftası dolmuşken ve Austen kendini tekrar aptal durumuna düşürmekten kaçınmak için endişeliyken mükemmel bir hatırlatma, gerçekten daha ne olabilirdi ki?

On Dokuzuncu Bölüm

Austen Cuma gününü Masal Saati için endişelenerek geçirirken, Jasper Gold'un da kendine ait önemli bir günü vardı.

Jasper'ın o sabah erken saatlerde, ılık, kum kokulu yağmurun en hafif çiselemesinin altında çatıda uyandığında nerede olduğunu anlaması birkaç dakikasını almıştı.

Düştüğü yerde uyanmak onun için yeni bir şey değildi ama kafası bulanık ve kollarında bir kızla kendine gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama gözleri hâlâ bulanık ve beyni uykulu olduğu için bunun hangi kız olabileceğini bilmiyordu. Sonra hatırladı.

Şampanya vardı - 2012 mahsulü ve birkaç yüz sterlin değerinde - ve daha fazla bağışlanmış yiyecek vardı ve tadı çok güzeldi. Sonra da içini dökmüştü... ne hakkında? Annesinin oyunculuk ajansı ile ilgili gizli haberlerini, iş bulamamasını ve hayır, ona başarısız modellik kariyerini de anlatmıştı.

İşte o zaman, göz kapaklarını ovuşturarak ve Sam'i korkutmadan omurgasını esnetip esnetemeyeceğini merak ederek, Sam'in ne kadar yumuşak ve sıcak hissettiğini fark etmişti, başı göğsündeydi ve eli karnına en sansasyonel şekilde yaslanmıştı ve Tanrım!

Donup kalmış, kızın sıcaklığının içine işlemesine, içini uyandırmasına, tüm sinirlerini alevlendirmesine izin vermişti ve kızın uykusunda iç çekip daha da yaklaştığı, parmaklarının onu tamamen bayıltmakla tehdit eden sert bir baskıyla yayıldığı bir an olmuştu, ama sonra o da donup kalmış, gerilmiş ve ondan uzaklaşmıştı, vahşi gözlerle bakıyor ve bir liman işçisi gibi küfrediyordu.

Kapağa doğru koştu, bir nedenle yüzünü kapattı, ona bakmamasını söyledi, salyasının akıp akmadığını sordu, sonra fikrini değiştirdi, ona buna cevap vermemesini söyledi ve sonra merdivenden aşağı inip gözden kaybolmadan önce tekrar küfretmeye başladı.

Gülmek zorunda kaldı; bu çok sevimli ve gereksizdi.

Çatıda yatıya kaldıkları piknikten arta kalanları temizlemek için yalnız bırakıldıklarında, aşağıdaki havasız apartmandaki yaşamın tanıdık korkusu tekrar içeri sızdı.

Annesini bu sabah ne durumda bulacağını merak ediyordu, kendi kendine ona oyunculuk menajeriyle ilgili haberi vermesi gerektiğini söylüyordu.

Hemen korkup vazgeçmek. Şimdi olmaz. Bunu kız daha sağlam olduğunda yapacaktı. Endişelenmesi gereken başka, daha acil şeyler vardı, daha yeni yeni anlamaya başladığı şeyler, sadece kendisinin düzeltebileceği şeyler. Kimse onları kurtarmaya gelmeyecekti.

Çatıyı geçip denize baktığında, aşağıdaki köyün görüntüsü onu şaşırtmıştı; yüksek çatılar, bahçeler ve Arnavut kaldırımli patikalar, limana kadar zikzaklar çizerek iniyordu. Daha önce de bu kadar etkileyici görünüyor muydu? Fark etmemişti.

Şimdi, puslu sabah ışığının tadını çıkararak her şeyi içine çekti ve Samantha Capstan'ın yamaçta son sürat koştuğu, muhtemelen çamaşır kızağını park ettiği yere doğru gittiği bir manzarayla, hayatı boyunca bundan daha güzel bir manzara görmediğini düşündü.

Pazar akşamı lamba direğindeki ilandan koparılmış o kâğıt parçasının anısı bir anda aklına geldi. Evden şok içinde sendeleyerek çıktıktan sonra tabelaya rastlamış, annesine koşuya çıkması gerektiğini söylemişti ama aslında klostrofobik dağınıklığa ve annesinin iki kamyon dolusu giysi ve eski hayatlarından kalma eşyanın oraya asla sığmayacağını kabul etmeyi reddetmesine dayanamamıştı. Birkaç telefon görüşmesi yapacağını tekrarlayıp duruyordu. Arkadaşlarından biri onlar için gelecekti. Saatler içinde oradan çıkmış olacaktı.

Annesinin rehberindeki herkesi aradığını ve hiçbirinin cevap vermediğini dinlemişti. Annesinin 'birkaç günlüğüne ben ve çocuk için bir sığınağa' ihtiyacı olduğunu söyleyen mesajlar bırakırken sesinin nasıl gerildiğini duymuştu. Elbette geri dönüş olmadı ve annesinin yeni gerçekliklerini uzak tutmaya çalışırken giderek hareketsizleşmesini izledi.

O akşam kızın ağlamasını ve uyanık kalamayacak kadar ilaç almasını beklemiş ve malikane yollarının onu nereye götüreceğine dair hiçbir fikri olmadan, yolunu zar zor görerek, başı dönerek ve midesi guruldayarak Büyük Ev'den dışarı fırlamıştı.

Samantha'nın tabelasını görmüştü. "Yardım Aranıyor" yazıyordu. *Buralarda insanları böyle mi işe alıyorlar* diye düşünerek sırtmıştı ama alay edip bakarken, açıklayamadığı mide bulandırıcı bir kaçınılmazlık duygusuna kapılmıştı. Sonra birdenbire, yolda bir kız ona işle ilgilenip ilgilenmediğini sordu, sanki kahinmiş gibi, sanki onun ve annesinin sonsuza dek burada çürümeye mahkum olduğunu zaten biliyormuş gibi.

Onu en çok tedirgin eden şey gözlerindeki bakıştı, onun içini görebiliyordu. Onun aç ve kaybolmuş olduğunu biliyor olmalıydı.

Korkmuştı ve gidip ona bağırmıştı. Tam olarak ne dediğini hatırlayamıyordu ama aptalca ve aşağılayıcı olduğuna dair hayatı üzerine bahse girebilirdi. Kendini beğenmiş duyguların içinde filizlendiğini hatırlıyordu ve kadın kendini savunmuş, ona hiçbir işe yaramayacağını söylemişti. Bu konuda da yanılmamıştı.

Ancak, yırtık şeritteki telefon numarası hâlâ duruyordu ve otomatik olarak ona ulaşmıştı. Bilinçaltındaki küçük bir parça, bunun bir hayat çizgisi olduğunu anlayacak kadar zeki olmalıydı.

Eğer hızlı olsaydı, onu yakalayabilirdi.

Önce dairesine, sonra da telefonunu kullanmasına izin vermesi için yalvarmak üzere Minty'yi bulmaya koşarken kapak arkasından çarparak kapandı. Bugün aç bir mide ve yardıma ihtiyacı olan bir anne söz konusuysa gururun ne faydası vardı, üstelik asla gelmeyecek olan bir grup sözde 'arkadaştan' değil, Estée Gold'un daha iyi zamanlarda onlara bahsettiği tüm o partileri, hediyeleri ve iyilikleri rahatlıkla unutan endüstri örneklerinden. Babası da söz konusu değildi; burada nasıl bir durumda olacaklarını biliyor olmalıydı, başıboş ve tamamen yalnız. Cidden, onları kurtarmaya gelecek tek bir kişi bile yoktu.

Bunu düzeltmek Jasper'a kaldıysa, kaybedecek bir saniyesi bile yoktu.

"Evet? Sam temkinli bir şekilde cevap verdi, dün gece eve gelmediğini yeni fark eden annesi ya da onu aramaya çıkmış, taşra yollarında çılgınca araba kullanan amcası olmamasını umuyordu. Daha önce hiç böyle dışarıda kalmamıştı.

Samantha? Benim. Jasper?"

"Ah!" Sam yokuşta durdu, çamaşır kızağı aşağıya doğru kaymaya devam etmekle tehdit ediyordu. Annesinin yokuş aşağı kayarken, her kapı girişinde durup çamaşırları yıkamak için toplarken, kızağı önündeki ipler üzerinde yumuşak bir şekilde yürütme yönteminde ustalaşmamıştı. "Ne istiyorsun?"

Gözlerini kıstı, çabuk davrandığı için kendini azarladı. Dün gece hiçbir şey olmamıştı, zaten düzeltmesi gereken bir şey de yoktu.

Elbette, bu sabah bir şekilde ona sarılmış olarak uyandığı o an vardı. Uyurken daha da yakınlaşmış olmalıydı çünkü adam sanki hareket etmekten korkuyormuş gibi bütün gece aynı pozisyonda kalmıştı. Ama onun nasıl olduğunu bilemezdi.

Kolunun altındaki kuytuda. Kız ondan uzaklaştığında uyuyordu, değil mi?

'Olduğu gibi ilgileniyorum,' diyordu. "Ha?

"Pozisyonda.

Bunu çözmesi çok uzun sürdü. "Çamaşır yıkamak mı istiyorsun?" diye alay etti.

"Evet.

"Eğlence için mi?

"Hayır, para için olmasını tercih ederim. Sessizlik.

Sam başını salladı ve bunun içine işlemesine izin verdi. "Çamaşır yıkamak gerçekten zor iş," dedi sonunda.

"Hayal edebiliyorum.

"Eminim hayal edebiliyordur ama *yapabilir* misin? Sam ses tonundan hemen pişman oldu. Ondaki bu değişim çok ani olmuştu. Birdenbire ileriye doğru büyük bir adım atmış ve düzgün bir insan gibi davranmaya başlamıştı ama Sam hâlâ geride kalmıştı. "Özür dilerim," dedi. "Ben sabah insanı değilim.

"Hâlâ birine ihtiyacın var mı? Jasper'ın sesi hiç de rahatsız olmuş gibi çıkmadı. 'Benimle yamaçta buluş. Önemsemediğin bir şey giy.

Bu, düşünceli bir sessizlikle karşılandı. Sam onun zihinsel olarak tasarımcı gardırobunu karıştıracaklarını, mahvetmek istemeyeceği kadar önem verdiği tüm süslü şeyleri elden çıkaracağını biliyordu.

'Ve sağlam ayakkabılara ihtiyacın olacak,' diye ekledi. "Bana on dakika ver.

Sam şaşkın bir ifadeyle, "Ben devam edeyim o zaman," dedi ve telefonu kapattı.

Sam arkasından gelen ayak seslerini fark ettiğinde otuz dakikaya yaklaşmıştı. Yokuşun dibine varmıştı ve bütün çamaşır bohçalarını toplamıştı bile.

"Aman Tanrım! Kendini durduramadan ağzından çıkmıştı.

Cankurtaran botunun yanında soluk soluğa kalan Jasper'ın üzerinde, boynu açık, paçaları kıvrılmış, soluk gri bir bot elbisesi ve ayağında da bir çift beyaz, kalın, retro topuklu ayakkabı vardı.

Sırıtarak vücuduna baktı ve ellerini ona doğru uzattı. Topuklarından birini kaldıracak kadar ileri gitti. "Beğendin mi?

"Hayalet avcısı mısın?"

"Set kıyafeti.

Sam'in bundan haberi yoktu.

"Sette Obsidian Cruz ile çalışırken mi? Bize bunlar verildi.' "Film setinden mi bahsediyorsun?

"Öyleyim," dedi gururla, Sam'le aynı hizaya gelip kızağın iplerini ondan alarak. 'O sadece yirmili yılların en büyük avangard film yapımcısı. Ben bir koşucuydum.

"Hiç gerçek koşu yaptın mı?

"Evet, Londra'nın her yerinde. Yeteneklilere içki siparişlerini veriyor, *reçetelerini* alıyorum. Jasper görünmez gözlüklerini indirdi ve anlamlı bir kaşını kaldırdı. 'Her gün kilometrelerce yol yapardım. Bu işte iyiydim.

Sam kendini kaptırmadan edemedi. "Filmin jeneriğinde adın var mı?

"Kesinlikle öyle.

"Sinemalardan çamaşırhanelere," diye takıldı Sam, dizginleri bırakıp onun yanından geçerek yukarı doğru ilerledi.

Jasper çamaşır kızağını onun arkasından çekmeye çalıştı ama kızak yerinden kımıldamadı. Sam omzunun üzerinden, "Sırtını yasla," diye seslendi.

Çok fazla homurdanma ve zorlanma oldu ve ona bakmak için döndüğünde, adam hiç hareket etmemişti. "Kolay değil, değil mi?

"Hayır," diye kabul etti, bir elini alnında gezdirip saçlarını kenara itti.

"Bu işi yapmak için çamaşır taşımada çok iyi olmanız gerektiğini söyleyebilir misiniz?

"Yapardım," dedi kuşkuyla, gözleri kısılmıştı.

"Peki bunun için *çok mu iyisin*?

"Hayır." Omuzlarının düşmesine izin verdi. "Görünüşe göre bunun için fazla iyi değilim.

"Peki ya ben? Sam bunu yaptığına inanamıyordu ama ellerini kalçalarına bastırmıştı.

Jasper başını kaldırıp ona baktı. "Bu işte çok iyi olduğunu tahmin ediyorum." "Demek istediğim bu değil. Benim için çok mu iyisin?

Jasper gözlerinin ardında bir şeylerin farkına varmadan önce düşünüyor gibiydi. Bir bileğini alnına götürdü. "Bunu söyledim, değil mi? Dinle, kastettiğim bu değildi. Yani, belki o zaman öyleydi ama...' Vazgeçti. "Lütfen beni affet. Senin için çok iyi değilim. Kimse değil.

"Ah. Sam yokuştan aşağı ona doğru geri adım attı. "Bu konuda bu kadar kibar olmanı beklemiyordum. Özür dilerim.

"Baştan başlayabilir miyiz, lütfen? Ve söz veriyorum *phnaw phnaw phnaw* olmayacağım! Burnu havada, kendini beğenmiş bir insanın çekilmezliğini taklit etti.

Sam güldü ve heyecan ve yoldaşlık duygularının kabarmasıyla parmak uçlarına kalkarak Sam'in yanağında kızığı kaydırmaya çalışırken pembeleşen noktaya bir öpücük kondurdu.

Adamın yanıt olarak sadece sırttığını görünce çok sevindi.

"Haydi o zaman," dedi, bu kez aşağıya, bara doğru yürürken.

"O zaman bunu yokuş yukarı çekmemiz gerekmiyor mu?" dedi, arkasından bakarak. "Yapıp yapamayacağınızı görmek için numara yapıyordum," diye güldü. "Bardaki Finan Land Rover'ıyla yukarı çıkarmayı teklif etti. Barın hemen arkasında bir arka yol var. Arabayı getirmeyi denemekten çok korkuyorum.

çamaşır kamyoneti. Benim için çok dar.'

"Beni kandırıyor muydun?" diye gülümseyerek peşinden geldi, kızak geniş rıhtıma doğru kolayca iniyordu.

"Sana bir ders veriyorum ama artık işim bitti," diye söz verdi. "Ortaklar mı?" "Ortaklar," diye başını sallayarak kabul etti, kızığın çekilmesini paylaşırlarken

Bar kapısı. "Bu arada, bu iş tam olarak ne kadar ödüyor?

Sam, Jasper'ın son bir şoku daha kaldırabilecek kadar güçlü olduğunu umarak, "Ah," dedi. "Şey, bu bir *yük* değil..." diye başladı.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Büyük Ev'de Estée Gold kendini, bir zamanlar Joan Rivers'ın Yukarı Doğu Yakası'ndaki dairesinde sahte bir İngiliz ikindi çayı içtiği ve hiçbir işe yaramayan sitcom senaryoları hakkında konuşarak güldükleri büyük bir balo salonunda buldu, ancak burası boş ve yankılıydı.

Ayakları çıplaktı ama o henüz bunun farkında değildi. Doksan dokuz yılında muhteşem kadın Joan Collins'in hediye ettiği ipek pijamasının beli bükülmüştü. Şimdi onları düzeltti ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi.

"Alo?" diye birinin mırıldandığını duydu, sonra donuk bir dehşetle sesin kendisinden geldiğini fark etti. Boğazını sıktı ve yutkunmaya çalıştı. Kuru ve çiğ hissediyordu, sanki herkesin yetişkin sivilceleri için olduğunu düşündüğü Dr. Bader'in yazdığı haplardan bir avuç yutmuş ve uzun bir uçuş yapmış gibiydi. Eğer şimdi biraz içseydi, onları... aslında herhangi bir şeyle yıkardı. Ancak daire tamamen boştu ve susuzluğunu gidermek için biraz musluk suyu dökmek aklının ucundan bile geçmezdi.

Saatlerdir dolaşıyor gibi görünüyordu ama aslında daireler çizmediğinden, kapıları denemediğinden, sonsuz, kıvrımlı koridorlarda yürümediğinden ve merdivenlerden inip çıkmadığından emin olamıyordu. Neredeydi bu kız? Ve Jasper neredeydi?

"Mona?" diye bağırdı, ama sesi odadan çıkamayacak kadar kısıktı, tıpkı sonunda çaresiz olduğunuzu anladığınız bir kâbus gibi.

Vokal koçu bu konuda ne derdi? Adı neydi? Tammy mi? Hayır, Tonya! İşte bu! Estée belli belirsiz, kısa sürede bir randevu ayarlayıp ayarlayamayacağını merak etti. Tanrım, bir ses danışmanlığı almayalı yıllar olmuştu. Tonya'nın emekliye ayrılmasıyla ilgili belli belirsiz bir fikir kafasındaki sis perdesini araladı. Bir veda partisi olmuştu, değil mi? Sonra, birdenbire, gıcırdayan bir kapının etrafında beliren bir yüz ve ardından cilalı tahtalarda tıkırdayan alçak topuklu ayakkabılar belirdi.

Kadının platin rengi bir saçı vardı, yüzüne göre fazla sertti ama doğru şekillendirmeyeyle safkan bir İngiliz gibi oldukça güzel olabilirdi.

"Bayan Gold?" diyordu kadın, sanki onu tanıyormuş gibi. 'Burada ne yapıyorsunuz? Kayıp mı oldunuz? Çok yüksek sesle konuşuyordu.

"Ben arıyordum..." Estée cümlelerin yarım kalmasına izin verdi. Ne arıyordu ki?

'Benimle gel. Bir fincan çaya ihtiyacın var,' diyordu kadın, biraz anaç ama güven verici. Estée'nin küçük Jasper için her zaman istediği türden sağlam bir İngiliz dadı tipiydi, ama Franklyn, geldikten birkaç gün sonra korkutup kaçırdığı o Kaliforniyalı kızları işe almakta ısrar ediyordu ve bu yüzden bir başkası, bir başkası ve bir başkası gönderiliyordu.

Kadın sanki ev küçülüyormuş gibi giderek küçülen koridorlardan geçiyordu. 1980'de Kraliyet Tiyatrosu'nda *Alice'i* oynadığını, büyükanne ve büyükbabasının seyirciler arasında olduğunu ve kendisinin de spot ışıkları altında küçültücü iksiri içtiğini düşündü. Yerel gazeteler ona 'yükselen bir yıldız' demişti. Büyükannesi kupürleri saklamıştı.

Estée, başı ağrıyor, ayakları karıncalanıyor ve iğneler batıyordu, "Daha meraklı ve daha meraklı," diye mırıldandı.

"Gel," dedi kadın, onu bir tür zaman tüneli mutfağına götürdü ve bir Aga'nın yanındaki koltuğa oturttu.

O kadar sıcaktı ki Estée gözlerini kapattı.

Burası, çok çok uzun zaman önce, Estée kendini icat etmeden önce, Scarborough'daki büyükannesinin küçük belediye evinin bulaşıkhanesi gibiydi. O zamanlar Jennifer Carpenter'dı. Göz kapaklarının arkasından yaşlar süzülüyordu. Aynı anda hem uyumak hem de hıçkırmak istiyordu.

"Hadi sana bir çare bulalım," dedi kadın, şimdi daha sessizdi, tığ işi bir rahatlıkla uygun bir demlikten çay doldurdu ve sallantılı bir tabağın üzerindeki fincanı ona uzattı.

"Kimsin sen? Estée, koklamalar arasında şöyle dedi.

"Bana Minty diyebilirsin," dedi kadın, bacaklarına yün bir battaniye örtüp onu yatırarak. "Biz komşuyuz.

Yirmi Birinci Bölüm

Patti bu duygudan pek hoşnut değildi ama yine de oradaydı. Austen'ı çayirlara giden yolun üstündeki kapıdan geçirirken, giriş biletlerini ve plastik şampanya kadehlerini büfedeki Izaak'tan alırken duyduğu bir tür gurur. Hiçbir şey söylemeyecek kadar ihtiyatlıydı ama paranın üstünü iade ederken göz kırpmış ve onlara iyi vakit geçirmelerini söylemişti.

Austen'a Clove Lore'da geçirdiği zaman boyunca aşına olduğu bir yolda rehberlik etmek Patti'ye bu kadına özel bir şey gösterme hissi verdi ve onu mutlu bir şekilde içkisini yudumlarken görmek kalbini kabarttı. Austen gibi birini dışarı çıkarmaktan kim gurur duymazdı ki?

"Bu arada çok güzel görünüyorsun," dedi Patti, bu tür konularda hiçbir zaman utangaç olmamıştı ama yine de bu sefer riskli olduğunu hissediyordu.

Austen gülümsemesine engel olamadı. "Teşekkürler. Sen de öyle."

Patti özel bir çaba göstermiş, koyu kiraz pembesi renginde, kare cepli, uzun, bol bir elbise seçmişti. Üzerine en yumuşak beyaz gömleğini bağlamış, göğüs kemiğinden aşağıya doğru uzanan gümüş zinciri gösterecek şekilde düğmelerini açmıştı. Austen'ın bileklerindeki yıldız dövmelemlerini görebilmesi için kollarını kıvırdığından emin olmuştu. Patti biriyle çıktığında kızın onunla çıktığını *bilmesini* isterdi ama Austen şu ana kadar içine kapanık ve sessiz kalmayı başarmıştı.

"İyi misin? Patti, sağlarındaki budaklı eski bir çitin üzerinde tomurcuklarından fişkıran beyaz mayıs çiçekleri ve sollarında uzayıp giden arazinin artık toplanmış çilek tarlası arasındaki tarla sınırından aşağı doğru ilerlerken sordu.

Austen iyi olduğunu söylemek için içkisini dudaklarından çekti. "Storytime'dan sonra biraz gerginim sadece.

"Daha önce böyle bir şey yaptınız mı?

"Hayır, anlayamadın mı? Austen, onun tam bir sahtekâr olduğu belli olmalıymış gibi güldü.

'Şiiri açıklamak konusunda doğal bir yeteneğiniz var. Yerinizde olsam, memleketteki yerel kütüphanenize e-posta gönderir ve çocuklara yönelik şiir seansları düzenlerdim. Bu yeteneklerinizi paraya çevirin! Patti'nin sesi kahkahalarla köpürüyordu.

"Sence?"

'Evet, ben de bütün kitapçılara sorardım. Hazır gitmişken müzelere ve galerilere de. Bu tür şeylere bayılırlar. Aileler için halkın katılımını sağlayacak şeyler.

Austen bunu ciddi ciddi düşünüyor gibiydi. "Sanırım yapabilirim. Yani, eve döndüğümde kesinlikle bir iş bulmam gerekiyor.

"Şu anda çalışmıyor musun?

Austen başını salladı. "Bir süredir görmedim. Kuzey Mahallesi'ndeki bir ikinci el mağazasında gönüllü olarak çalışıyorum.

"Güzel. Patti etkilenmekten kendini alamadı ama Austen'dan gelen utancı da hissedebiliyordu. "Bu inanılmaz olmalı... değil mi?

Austen, "Ailenizin her şeyi ödemesi pek de harika bir duygu değil," dedi.

Patti, 'Geri vermenin her türlü yolu var,' diyerek onu rahatlattı. "Eminim aldırılmazlar.

Austen da bunu düşünüyordu. 'Her zaman yapmadıklarını söylerler. Kitap işi bulmak çok zor, anlıyor musun?'

"Bilmiyorum. Söyle bana.'

"Şey..." Austen derin bir iç çekti. "CV gönderiyorum, özel e-posta gönderiyorum. Yıllardır bunu yapıyorum ama para kazandıran bir şey yok. Londra'da o kadar çok iş var ki..." diye devam etti.

"Staj falan yapıyorsanız orada yaşamak pahalı mı? Patti teklif etti.

"Onun gibi bir şey. Austen bir yudum daha içiyor, parmak uçlarını yapraklı çitte gezdiriyor, dallarda uçuşan küçük kahverengi güveleri izliyordu. "Büyük Ev'deki işini seviyor musun?" diye sordu.

Austen konuyu saptırıyordu ve Patti'nin onu paylaşmak istemediği bir şey hakkında konuşturmaya hiç niyeti olmadığından, o da devam etti. "En sevdiğim kısım ne biliyor musun? Austen'a sırttı ve devam etmeden önce onun gözleriyle buluşmasını bekledi. "Tüm davetliler içeri girdiğinde, kapılar kapandığında ve kutlamayı yapacak kişi başlamak üzere önde durduğunda ve ben her şeyin plana uygun gittiğini ve bu insanları hiç olmadıkları kadar mutlu etmek üzere olduğumuzu bilerek odanın arkasından her şeyi izlediğimde.

Austen başını salladı, gözleri tekrar ayaklarının altından geçen kuru, çatlak toprağa takıldı. "Kulağa tatmin edici geliyor. İşverenlerin kitapları piyasaya çıktığında ben de böyle hissetmişim.

Patti, şu anda şampanyasından bir yudum alan Austen'a kuşkuyla baktı. Patti onun hayatına burnunu sokmayacaktı. Bırakmalıydı ki Austen

Kendini istediği şekilde.

"Tatmin edici," dedi Patti. 'Minty ile çalışmak stresli olsa bile!

"Hayal edebiliyorum," diye güldü Austen ve bu ses Patti'nin daha fazlasını istemesine neden oldu. 'Ayrıca, yiyebileceğim kadar düğün pastası alacağım.

Yine işe yaradı. Bu daha kolay hissettirmeye başlamıştı.

Çilek tarlasının sonuna vardılar ve Patti, Austen'ın geçmesi için çayıra açılan kapının mandalını açabilmek için bir adım öne çıktı.

"Bunun için hazır mısın? Patti sordu. "Sanırım buraya ilk gelenler biziz.

"Öyle miyiz? Austen'ın gözlerinde ışık dans ediyordu. Patti onların ilk gelenler olduğunu

İlk tanıştıklarında kahverengi olan Austen'ın gözleri, gün batımının ilk ışıkları gökyüzünü pembeye boyarken burada, burnun üzerinde altın sarısı bir ela renginde parlıyordu. Patti bunu gösterme isteğine direndi ama Austen'ın onun gözlerinde biraz kaybolduğunu anlayabileceğini umuyordu.

"Dur bakalım," dedi Austen, gözlüğünü çıkarıp camlarını çekiştirerek çıkardığı üstünün eteklerine sildi. Kesinlikle fark etmişti.

Çilli burnuna tekrar taktığında Patti sordu: "Daha iyi mi?" "Daha iyi," diye yankılandı Austen ve Patti kapıyı açtı.

Günlerdir buraya gelmemiş ve Minty'nin evcil hayvan projesini sadece fideler tomurcuklandığında görmüş olmasına rağmen bir an için kendini tuttu. Austen'ın ilk kez görmesini istiyordu.

"Ah günlerim! Austen boştaki elini tulumunun cebine koymuş, sanki kalbini orada saklıyormuş gibi konuşuyordu.

İlk birkaç dakika boyunca Patti'nin tek yapabildiği, kapının yanındaki yerinden Austen'ın gümüş yapraklar ve peygamber çiçeği çayırının mavi yıldız patlamalarından oluşan denizine doğru yürümesini izlemek oldu. Yaz esintisi çiçeklerin dalgalar halinde hareket etmesini sağlayarak aşağıdaki koydaki mavi denizi taklit ediyordu. Leonid, ziyaretçilerin kır çiçeklerinin arasında yürüyebilmeleri için çayırın içinden geçen çimenli yolları kısa biçme fikrini ortaya atmıştı ve Austen şimdi yeşil giriş yollarından birine doğru ilerliyordu.

Patti sormadan telefonuyla fotoğraf çekmeye cesaret edemiyordu, bu yüzden Austen yüzünde memnuniyet ifadesi ile ona dönüp eliyle işaret ederken Patti o anı hafızasına kaydetti.

Austen tek renkliydi; sırtında ve omuzlarında siyah mürekkebin narin izler bıraktığı görülüyordu. Giysilerinin göze çarpmayacak kadar sade grileri ve siyahı, çillerini, açık renk gözlerini ve

Koyu renk dalgalarındaki kumral ipuçları, akşam güneşi onları öperken şok edici bir tezatla göze çarpıyordu.

"Geliyor musun? Austen gülüyordu ama bu Patti'yi sersemlemiş hissinden kurtarmaya yetmedi.

Austen şimdi çayıra dalmış, boylu boyunca maviye bürünmüştü ya da en azından buradan öyle görünüyordu. Patti ona katılmak için acele etti, sıraların arasına daldı ve hemen devedikenine benzeyen narin çiçek başları arasında uçuşan hoverflies ve arıların vızıltı ve uğultusuna çarptı.

'Çok güzel,' dedi Austen, Patti ona yetişirken.

'Düşündüğümde de güzel,' dedi Patti.

'Peygamber çiçeği mavisi en iyi mavi olmalı. Bunu nasıl tarif edebilirsin ki? Austen da kendini kaptırmıştı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Patti. 'Kelimeler senin olayın. Sende ne var?

Austen güldü ve eğilerek yırtık pırtık sapların bir kısmını inceledi, Biberiye yapraklarının renginde gümüşü yeşil, bir baletin tül tütüsü gibi kat kat ve sert, sivri yapraklı fırırlı disklerin altında saklanan şişman elmas desenli tomurcuklar ve merkezlerinde, güdük, çivit rengi organlardan oluşan dağınık kümeler.

"Umm. Austen onları yakından inceledi. "Kraliyet mavisi gibi mi? Ama bir suluboyacının şövaesinde? İçinde biraz da yanardönerlik var, belki de onları parlatıyor? Bunları gören bir arı olmak isterdim! Eminim bizim göremediğimiz inanılmaz bir ışık spektrumu yayıyorlardır.

"Bir şey görür gibiyim," dedi Patti, yaklaşıp daha yakından incelemek için bir sapı tutarak. "Tam olarak orada olmayan bir şey mi?

"Sanatçı ışığı mı?" dedi Austen.

'Belki de bazı şeyler o kadar güzeldir ki onları tarif edemezsiniz. Onları doğru düzgün göremezsiniz bile, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa?

Austen şimdi ona bakıyordu.

"Ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok, özür dilerim. Patti güldü ve uçan sinekleri sessiz bir çılgınlık içinde ileri geri zıplattı.

'Hayır, ne demek istediğinizi anlıyorum. İnsanların 'kelimeler kifayetsiz kalıyor' demesinin bir sebebi var.

İnsanların resim yapmasının ya da fotoğraf çekmesinin bir nedeni var.

"Şimdi bir tane alalım mı? Patti riske girdi ama Austen çoktan oradaydı, cebindeki telefona uzandı ama sadece not defterini çıkardı.

"Telefonumu dükkanda unutmuş olmalıyım.

"Merak etme, ben çekerim. Patti çekimi ayarladı, manzarayı mümkün olduğunca çok görebilmek için koluna açtı verdi. Bakana kadar fark etmemişti

ama Austen ışıltısını biraz kaybetmişti. Fotoğraflı çekti ve telefonunu hızla yerine koydu.

"TAMAM MI? Patti tekrar kontrol etti.

"Telefonum olmadan uzun süre kalmayı sevmiyorum. Kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum, anlıyor musun?

Patti öyle olduğunu düşünüyordu ama Austen'da bir hayal kırıklığı daha vardı, bunu hissedebiliyordu. Jowan'ın ona Austen'ın kitapçıda hizmet verirken bile sürekli telefonuyla mesajlaştığını söylediğini düşündü. "İletişimde kalmayı seviyorsun, anlıyorum.

Austen kendini tekrar ayağa kaldırdı ve Patti de ayağa fırladı.

"Sanırım şurada bir gelincik tarlası görüyorum," diyordu, telefonunu kaybetmiş olsa bile henüz ayrılmak istediğine dair bir işaret göstermiyordu.

Patti bardağını boşalttı ve Austen'ın boş bardağına uzandı. 'Bunları ben taşıyorum. Gidip gelincik arayalım.

Çayır patikaları başıboş bir labirent oluşturuyordu ve gelincik kümesi tam ortadaydı. Çift, onlara ulaşmaya çalışarak patikalarda bir aşağı bir yukarı dolaştı. Başka ziyaretçiler de alana giriyordu; el ele yürüyen, selfie çeken ve sırtan çiftler vardı.

Austen'ın az önceki garipliği telafi etmek için çok çabaladığı belliydi. İşlerin yoluna girmesini istemesi iyi bir işaretti.

"Bana kendinden bahset. Clove Lore'a nasıl geldin?"

"Anlatacak pek bir şey yok. Kız kardeşim ve Radia tesadüfen burada yaşamaya başladılar, ben de ziyarete geldim ve bir daha da gitmedim.

"Ne? Şaka yapıyorsun.

"Londra'da pek iyi vakit geçirmiyordum sanırım. Ya da bir değişikliğe hazırdım. Ve kız kardeşimi özlemiştim, onu beş yıldır neredeyse hiç görmemişim, bu yüzden ona daha yakın olma şansına atladım.

'Ayrılmanın neden zor olduğunu anlayabiliyorum. Burası çok güzel.'

"Yine de kışın görmelisiniz. Bir yeri çiçeksiz ve her şey kapalı görmeden gerçekten tanıyamazsınız. Bazı evlerde gerçek şömine var ve bacalar bütün kış tütüyor. Her yer kömür ve odun yanığı kokuyor.

"Eminim Siren soğuk bir günde güzeldir," dedi Austen ve Patti onun sesindeki hülyalı sıcaklığı duymaktan memnun oldu.

"Oh, öyle! Ateş çıtırdarken ve turistler yokken. "Gerçek bir yerli gibi konuştun.

"Sanırım artık öyleyim.

"Kalacak mısın?"

Bu Patti'yi şaşırttı. Bunu daha önce de sormuştu elbette; özellikle de Patti'nin kendi iyiliği için kaldığını ve Clove Lore'un onun için bir seçimden çok bir kolaylık olduğunu düşünen Joy tarafından. Bunda az da olsa doğruluk payı olduğunu düşünüyordu ama bunu kız kardeşine asla itiraf etmeyecekti. Joy'un hâlâ ona ihtiyacı vardı. Ve Patti'nin büyük bir kısmının hâlâ ablasına, en azından Joy'un dünyanın neresinde olduğunu bile bilmediği onca yıldan sonra güvende ve mutlu olduğuna dair günlük güvenceye ihtiyacı vardı.

Patti, "Bir süre daha kalacağım," dedi.

"Yaşamak ya da çalışmak istediğin başka bir yer var mı? Austen şimdi gerçekten araştırmaya başlamıştı ama Patti onun cesaretini kırmak yerine dürüstçe cevap vermeye çalıştı.

"Çok fazla düşünmedim. Yıllarca Londra'daydım, yedi gün yirmi dört saat çalıştım, ev arkadaşlarımla yaşadım, hep bir yerlerdeydim, hep meşguldüm. Sonra Joy'un bana ihtiyacı olduğunda Clove Lore'a koştum ve sonra Minty'nin işiyle ilgili bir delikten onu çıkaracak birine ihtiyacı vardı. Tedarikçilerle ve esnafla ilişkilerinde pek de iyi olmadığını duyunca şaşıracaksınız.

Austen güldü ve Patti onun burnunun kenarlarındaki minik kırışıklık çizgilerini fark etti. Masumca sevimli olduklarını düşünmesi gerekirdi ama bu görüntü içinde küçük bir ateş yaktı. Sadece sevimli değildi.

"Güneşi yakalıyorsun," dedi Patti kendini durduramadan ve parmak uçlarını Austen'ın çilli şakağına doğru kaldırdı, onu durdurmak için hiçbir çekingenlik göstermedi.

Austen da onu durdurmadı, hatta kendi elini Patti'ninkiyle buluşmak için kaldırdı ve ikisi de öylece donup kaldılar, tırnak uçları Patti'nin gözünün yanındaki seftali rengi çilli noktaya değdi.

Yumuşak, elektrikli bağlantıyı ilk koparan Austen oldu, gülerek yere baktı ve kızardı.

"Ne diyordum ben? Patti de gülerek ona katıldı.

"Bana olmak istediğin başka bir yer olup olmadığını söylüyordun?"

"Şu anda değil.

"Hayır! Austen sahte bir kızgınlıkla koluna vurdu. İnanılmaz ötesi bir histi. "İş için mi? Yoksa yaşamak için mi?"

"Doğru, doğru," dedi Patti. "Gerçekten hiçbir yere gitmedim. Hep seyahat edeceğimi düşünürdüm. Arkadaşlarımla Ayia Napa'ya bile gidemedim. Aralarındaki boşluk, kimya çatırtılarıyla o kadar da canlı değildi.

birkaç dakika önce. Patti'nin duruşu biraz yumuşadı. "Peki ya sen? Manchester'da mı kalıyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Yine de bilmen gerekiyor. *Otuzuna* yaklaştığında her şeyi çözemediğinde insanlar biraz sinirleniyor. Austen bu kelimeyi derin, kıyamet dolu bir sesle söyledi ve Patti'yi tekrar güldürmekten memnun görünüyordu.

"Bir de bana sor. Ama sen daha yirmi üç, yirmi dört yaşındasın, değil mi? Patti, Austen'ın kendini yetersiz hissetmesine neden olan görünmez yargılayıcı insanları süpürüp attı.

"Yirmi beş yaşındayım.

'Ah, daha çok zaman var. Senden iki yaş büyüğüm ve ev bitkilerimle, kitaplarımla ve tüm bunlarla mutluyum...' Ufkun tüm panoramasına yayılan mandalina rengi ile serpiştirilmiş pembe bulut şeritlerini işaret etti. Patti'ye göre güneş hâlâ tam bir altın diskte ve batmasına yarım saat vardı - Clove Lore günbatımlarını iyi bilirdi.

Çayırın ortasına doğru ilerlediler, sallanan kırmızı gelinciklerin peşinden gittiler. Etrafta başkalarının olması önemli değildi; aslında bu her şeyi kolaylaştırıyor, üzerlerindeki baskıyı azaltıyordu.

Austen, "Paris'i ziyaret etmeyi düşünmezdim," dedi ve bu bir itiraf gibi geldi, bu yüzden Patti de öyle davrandı.

"O zaman

yapmalısın.

"Yapabilirim.

Bundan sonra.

Patti, Austen'ın kitap satış tatilinden sonrasını kastettiğini biliyordu. Bu ağır bir nota oldu. Bir hafta içinde buradan ayrılacaktı. Paris'e yalnız gitme hayalleri vardı. Daha doğrusu Patti olmadan. Besbelli. Birbirlerini çok az tanıyorlardı.

Yine de bunların hiçbiri Patti'yi 'Paris'i de görmek isterim' demekten alıkoymadı.

Austen bunun anlamını kavramış gibiydi. Patti'nin ondan hoşlandığının farkında olmalıydı. Kurnazlığıyla tanınmazdı. Geçmişte, açık sözlülüğü Patti'nin işine yaramıştı. Birçok kez.

"Hiç gitmedin mi? Austen sordu.

'Hiç birlikte gideceğim biri olmadı. Paris, birlikte gideceğiniz birine ihtiyaç duyacağınız türden bir yer gibi görünüyor, anlıyor musunuz?

Austen bildiğini söyledi. "En son ne zaman biriyle birlikte oldun?"

"Kız arkadaş gibi mi? Patti bir nefes verdi ve gökyüzünü taradı. "Yıllar önce.

"Gerçekten mi? Nedenmiş o? Austen buna inanamıyormuş gibi yine burnunu kıvırıyordu. Patti'nin tüm vücudu cesaretlendirmeye cevap verdi.

Bilmiyorum. Her zaman bir kız arkadaşım oldu, lise boyunca, hemen hemen, ve sonra üniversite. Uzun süreli şeyler. Hepsiyle hâlâ arkadaş sayılırım.

"Aman Tanrım.

"Hayır, gerçekten. Eski sevgililerinizle hala arkadaş değil misiniz?" 'Oh, hiç ciddi bir şey yaşamadım.

Patti başını salladı. 'Benim de ciddi olmayan şeylerim vardı. Londra'da dışarı çıkmaya ilk başladığımda epeyce vardı. Her şeyi biraz abarttım, bir flört çılgınlığı.

"Vay canına!" Austen sertçe güldü. "Kulağa korkunç geliyor. "Öyleydi!

İkisi de gülerken Patti, Austen'ın bir yıllık randevuları ya da genellikle yatakta güzel hafta sonlarına dönüşen ama asla daha fazlasına dönüşmeyen tek gecelik şeyleri duymasına gerek olmadığına karar verdi (ve ertesi hafta aynı kızı ilk sohbet ettikleri barda başka biriyle görecekti ve reddedilme duygusu onu uygulamalarına ve bir sonraki ilişkiye yönlendirecekti). Aylarca aynı havuzda dolaşmış ve sonunda suda yüzmekten ve dinlenecek bir yer bulamamaktan yorulmuştu. Bir kız arkadaşı olsun istiyordu ama bir türlü olmuyordu. Herkes eğlenmekle meşguldü ya da birbirlerine aşık oluyorlar ve haftalar sonra tekrar tekrar ayrılıyorlardı. Dışarı çıkmayı bıraktığında kimse onu gerçekten özlemedi, en azından öyle hissetti ve işe ve bir ev kuşunun huzurlu rutinlerine geri çekilmek onu rahatlatmıştı.

Patti ve Austen çayırın ortasına ulaşmışlardı. Patti kırmızı bir gelincik koparmak için durdu ama sapını kopardığında yapraklar düşüp ayaklarına doğru süzüldü. "Oh!

Austen ona çıplak, tüylü sapı gösterdiğinde kahkahalara boğuldu, biberlik kafası aralarında aptalca sallanıyordu.

"Çok teşekkürler," dedi Austen.

Patti eğilip iki kırmızı yaprağı kaldırdı, birini Austen'a verirken diğerini kendi cebine attı.

Austen taç yaprağını defterinin iki boş sayfasının arasına sıkıştırdıktan sonra bir kez daha gözden kayboldu; o andan sonra ikisi de gelincik hakkında bir şey söylemedi ama Patti, Austen'ın tuttuğu elin görüntüsünü saklamaya karar verdi

Her şey boşa gitmiş olsa bile, bu geceye dair diğer resimli anılarıyla birlikte göğsündeki kitaba yaslandı.

"Hoşlandığım insanlar vardı," dedi Austen, aniden konuşmalarının konusunu yeniden ele alarak.

Patti kıpırdamadı, sadece ayaklarını dikti, ona baktı ve konuşmasına izin verdi.

"Okulda dört yılımı özlemle geçirdiğim bir kız vardı. O benim en iyi arkadaşımdı ve ona nasıl hissettiğimi hiç söylemedim. Sonunda çok garip ve çok geç oldu. Sonunda diğer arkadaşlarımızdan biriyle çıkmaya başladı. Hala birlikteler. Onu yıllardır görmedim. *Ahh!* Bu çok utanç verici.' Austen acı dolu gülümsemesini örtmek için ellerini kaldırdı, gözleri sahte bir utançla kapanmıştı.

"Hiç de değil. Siz çocuktunuz.'

"Hmm. Austen daha fazlasını söylemeyi düşünüyor gibiydi ama ellerini iki yanına bıraktı, bakışları çayırda bir o yana bir bu yana savruldu.

"Oturalım mı?" diye önerdi Patti.

Çayırın kırmızı kalbinin yanındaki yumuşak biçilmiş çimenlerin üzerinde Clove Lore gözden kayboldu. Patti sadece gökyüzünü görebiliyordu ve diğer çayır ziyaretçilerinden gizlenmişlerdi. Austen'in bu durumdan memnun olup olmadığını kontrol etti, ürkmesini istemiyordu.

'Ben iyiyim,' diye cevap verdi.

"Şu anda kimse var mı? Patti sordu.

Austen'in cevap vermesi biraz zaman aldı. "Vardı... bir çeşit, ve bir şey olabilir..." Kendini durdurdu. "Hayır, aslında bir şey değil... biraz karışık.

"Yani bekâr değil misin? Patti nefesini tuttu. Buraya daha önce de defalarca gelmişti ve hiç de iyi hissettirmiyordu.

"Hayır, ben bekarım, bu kesin.

'Tamam,' Patti sert bir nefes verdi ve sessizliğe gömüldü.

"İnsanları hep korkuturum," diye ağzından kaçırdı Austen. 'Randevular ve benzeri yüz yüze şeylerde iyi değilim. Her şeyi yanlış anlıyorum. Yanlış anlarım. Bu benim alametifarikam sayılır. Ön koluna bir şey vuruyormuş gibi yaptı. "Felaket," diye ekledi, dudakları şaka yaparken kıvrılıyordu; gözleri ne kadar ciddi olduğunu ele veriyordu. "Neredeyse yirmi altı yaşındayım ve iyi bir yetişkin değilim.

"Doğum günün ne zaman? Patti konuyu biraz daha mutlu bir yere çekti, Austen'in bu gece üzülmeceğine kararlıydı.

"Kasım'ın üçü.

"Aman Tanrım, sen tam bir Akrep burcusun!

Austen başını geriye atarak güldü.

"Öylesin, değil mi? Patti bastırdı.

"Ben böyle şeylere inanmam," diye cevap verdi Austen ilkel bir tavırla. 'Annem inanıyor ama. Her akşam yemekte yıldız *falıma* bakar ve hep şöyle der: "Bak, yıldızlar bugün şöyle şöyle yapacağını söyledi ve sen de bunu yaptın!" Her zaman içinde bir anlam arar.

"Ben de buna pek inanmıyorum," diye onu rahatlattı Patti. "Ama Akreplere inanıyorum!

Daha fazla kahkaha. Patti, Austen'ın omuzlarının çöktüğünü ve gözlerinin yumuşadığını gördü.

"Nesin sen? Austen Patti'yi inceledi. "Bahse girerim Aslan burcusun. "Boğa.

"Yakın.

"Pek sayılmaz. Annen Boğa ve Akrep burçları hakkında ne derdi?

"Peki! Austen kendini daha fazla konuşmaktan alıkoyar gibi oldu, alay etmeye ve gözlerini devirmeye başladı. "Sadece hayal edebiliyorum.

Patti bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Birlikte durdurulamaz olacaktı. *Eğer* böyle bir şeye inanıyorsa. "Akrepler yaratıcıdır," diye araya girdi Patti, çok fazla kızarmaktan ölmekten kendini kurtararak. "O kadarını biliyorum ve lazer gibi odaklanabiliyorlar, değil mi?

"Evet, kulağa doğru geliyor. "Ve onlar biraz...

"Hadi, söyle. Austen kollarını kavuşturarak dik oturdu.

"Onlar biraz..." Patti komik bir şekilde dişlerini gösterdi.

"Deli mi? Austen önerdi.

"Düşünüyordum da... yoğun.

"Hmm, tamam. Austen bir kez daha güldü.

"Zorlukla konuşabiliyorum," diye ekledi Patti aceleyle. 'Ben züccaciye dükkanındaki boğanın ta kendisiyim. Çoğu zaman düşünmeden harekete geçerim.

'Ve ben de aşırı düşünenim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Austen, Patti'nin tokalaşması için elini uzattı.

İlk tokalaşmadan sonra Patti bir süre elini tuttu ve Austen'ın elini bırakmayacakları belli olana kadar yumuşak bir şekilde sıkıştığını hissederek şaşırdı.

Bulanık tabanlı bir arı burunlarının dibinden geçerek bakışlarını mavi bir çiçek başının üzerine beceriksizce konduğu ve ağırlığıyla sapı neredeyse yere kadar eğdiği yere çekti.

Patti, bir yaz çayırının ortasında bu kadınla el ele tutuşmanın yumuşak sıcaklığından hâlâ sersemlemiş bir halde, hayranlıkla, "Çok yakışıklı bir çocuk," dedi.

"Tam bir arı bombası! Austen da katıldı. 'Acaba "arı" kelimesi bir şekilde bombayla mı ilgili? Büyük vızıldayan bombastik arılar.

"Söz ustası Akrep her şeyde bir şiir bulmadan edemez.

Austen'ın dikkatinin arıdan Patti'ye kayması çayırdaki tüm vızıltıların tamamen durmasına neden oldu. Güneş yüzlerinin deniz tarafını aydınlatıyor, onları kayısı rengi bir parıltıyla yıkıyordu. İlk yaklaşan Austen oldu. Öyle olmalıydı. Hamleyi yapan Patti olmayacaktı. Austen'ı çok uzağa ya da çok hızlı ittiği için pişmanlık duymak istemiyordu.

Austen kıvrılmış bacaklarını Patti'ninkilere doğru çekip vücudundaki tüm sinirleri harekete geçirirken Patti, "Kitapçı tatilini seçtiğine sevindim," dedi.

"Ben de," dedi Austen, elleri birbirlerini kavramaktan vazgeçip diğerinin yaz sığağıyla ısınmış çıplak kollarında gezinirken.

Patti zorlukla nefes alabildiği gerçeğini saklamaya çalışmadı. Dudaklarını Austen'ın dudaklarına değdirmek için aralarındaki son santimleri de kapattı, gülümsemesini alıp yerine çaresizce ayrılmış dudakları koydu ve tek bir kıvrımlı yaklaşmayla Patti'nin asla kurtulamayacağı bir yaz gün batımı öpücüğüne kilitlendiler.

"Senden hoşlanıyorum," dedi Patti iç çekerek ve Austen onu daha da sert bir şekilde öptü.

Bölüm Yirmi İki

Sam, Jasper'ın hâlâ sadece deneme amaçlı ve geçici bir iş olduğu konusunda ısrar ettiği bu görevde tamamen umutsuz olmadığını görünce çok şaşırmişti.

"Peki, pozisyonu alıyor muyum?" diye sormuştu, makineden çıkmış, hala sıcak olan temiz, katlanmış çarşafı ertesi gün ilk iş olarak teslim edilmek üzere çamaşır kamyonetinin arkasına yükledikten sonra.

Yorgunluktan yanakları pembeleşmişti ama saçları hâlâ sinir bozucu bir şekilde mükemmel dökülüyordu. Sam ise mesai bitiminde sıcak ve yapış yapış görüldüğüne pişman olmuştu.

Maaşını almak için onu evine davet eden oydu ve o da itiraz etmeden minibüse binmişti ama Sam'in öğleden sonra Büyük Ev'den izinli olduğu ve ikisi de düşecek gibi görüldüğü için sosis ve püre yemesi için kalmasında ısrar eden Bayan Capstan'dı.

Kurtarma kedileri yeni geleni incelemek için koridora fırlamıştı ve aralarındaki en yaşlısı, aşırı beslenmiş kızıl bir erkek kedi, Jasper'ın yüksek topuklu ayakkabılarının üzerine yan yatmış, Jasper onu sevmek için eğilmese de, onun yerine garip bir şekilde ayakta durup etrafını saran kedigiller grubuna bakarak ona tembel, sallanan kuyruklu onay mührünü vermişti.

Aslında annesinin nasıl olduğunu görmek için gitmesi gerekiyordu, ayrıca kedileri ya da herhangi bir hayvanı pek sevdiği söylenemezdi. Yine de mutfaktan gelen sos kokusu Jasper'ın katlanması için yeterli olmuş ve yardım edip edemeyeceğini sormuştu.

Öğle yemeğinden sonra Caroline Capstan, yüzü hala yara bere içindeydi ve düştükten sonra burun ameliyatı olmuş gibi sargılıydı, çatal bıçak takımını bıraktı ve "Bugün kaç saat çalıştın Jasper?" diye sordu.

"Yediden on ikiye kadar," diye ekledi Sam. Garip bir şekilde, çamaşır yıkama işi ikisiyle birlikte Sam'in tek başına yapabileceğinden çok daha uzun sürmüştü. Bunu Sam'in kendisini geride tutmasına ve ona işi iyice öğretme ihtiyacına bağlıyordu ama aslında bunun nedeni tüm zamanlarını makinelerin gürültüsü arasında en sevdikleri *Schitt's Creek* ve *Friends* bölümleri hakkında konuşarak geçirmeleri ve ziyaretçi merkezinde durup Pepsi içmeleri ve bunu ıssız sigara içenler sığınağında ayakta içmeleri idi.

Bayan Capstan, "O zaman şu işi halledelim," dedi. "Çantamı uzat Sam.

Cüzdanını çıkarıp masanın üzerine banknotları ve bozuk paraları saydı. Jasper gözlerini kaçırarak televizyonun yanındaki oyukta duran Japon balığı akvaryumuna bakmayı tercih etti.

"Elli pound ve... dokuz peni yapıyorum," dedi ona, parayı masaya doğru kaydırarak.

Sam, Jasper'ın gururu uğruna biraz direneceğini, çok fazla olduğunu söyleyeceğini -çok fazla değildi; asgari ücretti- ya da göstermelik olarak yardım etmekten çekinmiyormuş gibi davranacağını, belki de notları alıp aynasızları görmezden geleceğini düşünebilirdi. Ama büyük bir anlaşma yapmışlar gibi elini ciddi bir şekilde sıktıktan sonra tüm parayı süpürmekte tereddüt etmedi. Para cüzdanının içine düzgünce yerleştirildi ve saniyeler içinde arka cebine güvenle yerleştirildi.

Caroline boş tabakları toplamak için ayağa kalktığında, ikisinin yerinde kalmasında ısrar ederek, yardım almadan muhallebi servisi yapabileceğini söylediğinde, Jasper Sam'e fısıldayarak, "Her zaman nakit mi öder?" diye sordu ve Sam ona genellikle hiç ödeme yapmadığını söyledi.

"Bölüşelim mi? Jasper ciddiyetle sordu.

'Saçmalama. Hepsi senin.

Bir an düşündü, sonra ayağa kalktı ve sanki burası *Bridgerton*'da bir balo salonuymuş da A39'un dışında doksanlı yılların başında inşa edilmiş yeni bir bina değilmiş gibi özür diledi.

Sam onun Caroline'e evi aramak için sabit hattı kullanıp kullanamayacağını sorduğunu duydu ama asıl konuşmayı duyamadı. Annesi mikrodalgadan yapışkan şekerlemeli pudingi çıkarırken telefonu arka bahçeye götürmüştü ama ne söylediğini hayal edebiliyordu, annesine nasıl dürüst bir para bulduğunu ve endişelenmemesini, onunla ilgilendiğini söylüyordu.

Masaya dönüp Caroline'in eline tutuşturduğu çaydanlığı getirdiğinde Sam onun ruhani görüldüğünü, sanki kolayca süzülüp gelebileceğini düşündü.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Otururken bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Cevap veren Jowan'dı.

"TAMAM MI? Sam bekledi.

'Annemin bugün onlarla öğle yemeği yediğini ve şimdi Minty'nin onunla birlikte bizim dairede olduğunu söyledi. Sence bu ne anlama geliyor?"

Sam, Bayan Gold'un yaşayanlar diyarına geri döndüğü ve yemek yediği (ve eğer Minty'nin bununla bir ilgisi varsa iyi yediği) için rahatlamıştı.

"Bunun anlamı

Minty kendini bu işe bulaştırdı.'

"Bu iyi bir şey mi? Jasper pek emin görünmüyordu.

"Bence de öyle," dedi Caroline, sıcak muhallebiye batırılmış, pırıl pırıl, altın rengi kekten oluşan dumanı tüten bir kâseyi adamın önüne koyarken. 'Minty ne yaptığını biliyor. Annenle tahmin ettiğinden daha fazla ortak yönleri olduğunu keşfetmiş olabilir.

Bunun verdiği güvenle Jasper içten içe gülümseyerek yemeye koyuldu. Sam onun kaşığıyla annesinin her zamanki rahatlatıcı pudinginin her damlasını kazıyarak yemesini izledi.

Sam annesine eğlenen bir bakış attığında, onun bunu bir tür itiraf olarak yorumlayacağını biliyordu. Bu adamı yargılamakta çok acele ettiğinin bir itirafı. Aslında muhtemelen ondan biraz hoşlandığının bir itirafı.

Annesi kıkırdamasını kâsesine sakladı ama uzun zamandır ilk kez ve üçü için de yeni, mutlu ve gerçekten çok özel bir şey olduğu hissi vardı.

"Bir fincan çay, Jasper?" diye sordu Caroline ve hemen ayağa fırlayarak fincanları kendisi doldurdu.

Tatlıdan sonra Sam masanın altında bacaklarını uzatırken annesi masumca, "Bence bu akşam ikiniz sinemaya gitmelisiniz," dedi ve Sam bir kez daha çantasına uzandı.

Jasper merdivenlerin başındaki küçük banyoda duş alırken onun saçlarını kurutmak biraz garip gelse de Jasper şikâyet etmemeye kararlıydı ve şu anda üzerinde babasından kalan 1998 yılına ait promosyonlu bir 'Orangina' tişörtü vardı. Sam tüm bunlardan ne kadar keyif aldığını belli etmemeye kararlıydı.

Esnemelerini bastırarak ve Jasper'ın saçları hala ıslak ve arkaya doğru itilmiş haldeyken, Caroline kapıdan el sallarken ikisi de minibüse tırmandılar. "Patlamış mısır aldığınızdan emin olun!" diye seslendi arkalarından.

Saat yediydi ve güzel bir akşamdı. Caroline bir süre merdivenlerde durup onların gidişini izledi.

Hiçbiri çıkmaz sokağın sonundaki gri arabanın içindeki, kamerasını gözüne doğru kaldırmış, izinsiz çekim üstüne çekim yapan figürü fark etmedi. Sam

ve Jasper, minibüs Capstan'ların evinin mahremiyetinden uzaklaşırken konuşmak ve gülmekle meşguldüler.

Sam'in Jasper'ın gözlerinden görene kadar Barnton'daki sinema salonunun çok ama çok daha iyi günler gördüğünü fark etmemiş olması komikti. Annesi onu çocukken *Oyuncak Hikâyesi*, *Up* ve *Wall-E* filmleri için heyecanla sahil boyunca gezdirmişti.

Bu gece, arka taraftaki otoparkta durduklarında bile, mekân taşralı ve perişan görünüyordu. Yolda yağmur dinmişti ama gökyüzü gri, asfalt siyah ve ıslaktı. Cips ve kebabçıların açık arka kapıları, tekerlekli çöp kutuları ve çöpler daha önce hiç bu kadar kasvetli görünmemişti. Jasper ne düşünüyor olmalıydı?

İçeri girdiklerinde fuayede hatırlayabildiği kadarıyla hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Sam eski moda gişede biletlerin parasını ödedi -ancak bunlar şaşırtıcı derecede pahalıydı- Jasper ise patlamış mısır, Sprite ve büyük bir paket Revels almayı kendine görev edindi.

Burada olduğu için heyecanlı görünüyordu, bu yüzden belki de çok utanç verici değildi, ancak Birinci Perdeye (iki perdeden) girdiklerinde, çok fazla düşünmemek en iyisi olacak kadar yıpranmış ve lekeli olan eski kırmızı kadife koltuklara baktı. Adamın çok yakından bakmaması için enerjisini salon ışıklarının sönmesi için harcadı. Tiyatronun tam ortasında, boş bir sıranın ortasında yerlerini bulduklarında ayak izleri yapışkan zemin üzerinde çatırdadı ama Jasper yine de, "Burası harika," dedi.

Sam şüpheyle etrafına bakındı. "Kaç tane kırmızı halı galasına gitmiştin?"

Bunu dikkatle değerlendirdi. "Çok fazla değil. Sadece birkaç kez Cannes'a gittim ve altı yaşındayken annem beni Globes'a götürdü ve...'

'Altın Küre mi? Altın Küre mi? Aman Tanrım! Sam ona biraz patlamış mısır fırlattı.

"Sinemayı seviyorum," diye omuz silkti, patlamış mısırı üstünden alıp yedi. "Beni her zaman her şeyden uzaklaştırdı - bakıcı çiftlerden, sınavlardan, annemle babamın kavgasından ve diğer her şeyden.

"Bunu takdir edebilirim," dedi Sam. Jasper muhtemelen setlerde falan çalıştığı için film dünyası hakkında içeriden bir kavrayışa sahipti. Muhtemelen her şeyi seviyordu

o zeki, gösterişli filmlerin sıkıcı olduğunu düşünüyordu.

"En sevdiğin film hangisi?" diye sordu ve adamın gözleri parladı. "Kolay. *Jaws*."

"Şaka mı yapıyorsun? Neden *Jaws*?"

"Sanki bu filmin hiç yapılmamış olması gerekiyordu. Tüm prodüksiyon sorunlar, tartışmalar ve ters giden şeylerle doluydu. Spielberg kendi ayakları üzerinde düşünmek zorundaydı. İlerledikçe yenilikler yapıyordu. Bir hafta boyunca her gün izleyebilir ve bıkmayabilirim."

"Çevre hakkında zekice bir belgesel ya da başka bir şey söyleyeceğinizi düşünmüştüm."

Jasper omuz silkti ve patlamış mısırı ağzına attı. "En sevdiğin hangisi?"

"Dürüstçe mi? *Zor Ölüm*."

Onun yüksek sesle gülmesini, kendisiyle alay etmesini ve *Love Actually* ya da *Harry Potter* demesini beklediğini söylemesini bekledi (her ikisini de kesinlikle seviyordu ama şu anda bunu bilmesine gerek yoktu). Bunun yerine, etkilenmiş gibi görünerek başını salladı. "Seksenlerin en iyi kankalığı, eller aşağı."

"Aynen öyle!" Sandalyesinde dönerek ona baktı, cılız kolları gerildi ve gıcırdadı. "Annem her Noel'de bana izletir. Benden daha çok seviyor. Ve Alan Rickman filmde bir dahi."

"Hans Gruber! Evet! Ve müzik! Ve tesadüfi müzik, hiç fark ettiniz mi? İnanılmaz! Bütün filmi bambaşka bir seviyeye taşıyorlar."

"Birlikte izlemeliyiz. Kalbi durmuş gibiydi. Dışarıdaydı. Geri almak için çok geçti."

Jasper sinema karanlığa gömülmeden hemen önce onunla göz göze geldi.

"Yapmalıyız."

Fragmanlardan ilki yayınlandığında Sam ne kadar yakın olduklarının ve salonun ne kadar boş olduğunun farkına vardı. Koltuklar tıka basa doluydu ve eğer istediği gibi bu rahat olmayan sandalyeye yığılmasına izin verirse, kesinlikle uylukları birbirine değecekti. Bu da onun kulağının dibinde patlamış mısır çiğneme ya da Sprite'tan geçirme konusunda endişelenmesine yol açtı. Bundan uzak durması gerekiyordu. Tam bacak bacak üstüne atıp ondan uzaklaşacak, kendini küçük koltuğun köşesine sıkıştırmak gibi imkânsız bir işe kalkışacaktı ki, Jasper'ın biraz daha yaklaştığını ve yüzünü ona çevirdiğini fark etti. Avucunu açmıştı. "Bu iyi mi?" diye fısıldarken avucuna baktı.

Cevap olarak elini onun elinin içine kaydırды. Bu duygu yüzünde saklayamadığı bir gülümsemeye yol açarken, ikisi de tantanaya doğru döndüler

büyük ekranda film başlıkları.

Aynen böyle, düzgün bir randevudaydılar - Sam'in ilk randevusu - ve bu harika hissettiriyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Üçüncü Bölüm

Cumartesi günü Austen her şeyden bir tane yapmıştı: granola dilimleri, limonlu turta ve Izaak'ın denemesi için ısrar ettiği bir tarife göre uzun, buzlu bir kabak keki. Krem peyniri ve baharatları (ve tabii ki malikânenin bahçesinden bir kutu kabağı) kendisi getirecek kadar ileri gitmişti ama mutfakta yardım etmek için kalmamış, ona Patti'yle birlikte akşamki etkinlik için ani bir plan değişikliği yaptıklarını ama bu konuda endişelenmemesini söylemişti. Her şey yoluna girecekti. Bu konuda kararlıydı. Ve bu Austen'in kendi etkinliği değil, tatil evinde gerçekleşecek bir etkinlik olduğu için endişelenmedi.

Simon Graeme Bloom'un kitaplarını, yayıncısı tarafından gönderilen *The Fallen Proud*'un birden fazla kopyasını kutusundan çıkarmış, pencerelere dizmiş ve geldiğinde imzalaması için kasanın yanında bir yığın tutmuştu. Yaprığın üzerindeki yazar biyografisinden iyi birine benziyordu.

Simon Graeme Bloom, hayatı boyunca yaşadığı Lindisfarne manzaralı, (kısmen) restore edilmiş Northumberland şatosundaki tehlikeli bir çatı katında kitap yazmaktadır. İki Manx kedisi ve Benjamin adında, yirmi yaşında olduğu iddia edilen ve Bloom'un günlük kıyı gözlem gezintilerine ve haftalık popüler *Guardian* köşesi "Bloom in Britain"da yazdığı sağlıklı yaşam ve yiyecek arama konularına olan bağlılığına rağmen yazardan daha uzun yaşamayı planlayan başıboş bir kurtarma kaplumbağası var. *The Fallen Proud*, Bloom'un Penguin için yazdığı beşinci romanı ve bu yılki Coffee Shop Book Prize'nin sahibi.

Austen onun kendi adamlarıyla geleceğini umuyordu. Bir yazarın sergisinde yardımcı olmayalı uzun zaman olmuştu ve bir akşam için bile olsa tekrar bu role girmek istemiyordu. Kasada çalışacak ve kitapçının bekçiliğini yapacaktı. Onun işi buydu, arka planda sessiz ve göze çarpmadan durmak.

Ayrıca, etkinlikte fazla meşgul olmak istemiyordu. Yazışması gereken bir Delphine vardı ve her ne kadar

Austen, Parisli'nin dün geceden sonra incinmiş duygular beslediğini hissediyordu.

Patti'yle yaptığı peygamber çiçeği tarlası ziyaretinden sonra bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişti; Patti onu yamaçtan aşağıya kadar yürütmüş, durup ona sarılmış ve güzel bir akşam geçirdiğini söylemiş, sonra da içeri girip giremeyeceğini bile sormadan kulübesine doğru yürümeye devam etmişti.

Austen onun gidişini izlemişti, sadece altı gün önce ilk tanıştıklarında Radia'yı gözlemlemek için arkasına çömeldikleri ortanca çalısı tarafından gizlenmişti. Patti'nin geri çekildiğini, akşam serinliğinin hızla çöktüğünü görünce gülümsemekten kendini alamamış, öpüşmelerini -akşamki tek öpüşmelerini- ve gelinciklerin olduğu yere uzanıp gökyüzünün renk değiştirmesini izlemelerini, birbirlerinin parmaklarıyla oynamalarını, bileklerini okşamalarını ve gülümseyen bir sessizlik içinde başparmaklarının etrafında dönmelerini hatırlamıştı. Bu, Austen'ın dudağını ısırmasına ve Patti'nin üzerine yuvarlanıp onu bütün gece öpme dürtüsüyle savaşmasına yetmişti ama kısa süre içinde diğer altın saat konukları tarafından kuşatılmışlardı.

Bu geceyi bitirmeleri gerektiğini söyleyen Patti olmuştu ve aşağıya doğru olabildiğince yavaş yürümüşler, fantezi seyahat planları hakkında saçma sapan konuşmuşlar, birbirlerine hiçbir şey vaat etmemişler, ama birbirlerini yüksek sesle güldürmek için çok uğraşmışlardı.

Patti, çayırdaki kendisine hediye ettiği gelinciğin çıplak sapını Austen'a bırakmış, Austen da onu parmaklarının arasında döndürerek karanlık kitapçının kapısından içeri süzölmüş ve bütün gece huzur içinde uyuduğu üst kattaki yatağına gitmişti.

Bu sabah telefonunu açar açmaz bildirimler gelmişti.

"*Bonsoir*. Yıldızlara bakalım mı? Bize biraz *moules* pişirdim. Tadına bakamazsınız ama hayal etmelisiniz. Tarifı bu kitaptan."

Buna bir on dokuzuncu yüzyıl gastronomi fotoğrafı eşlik ediyordu, sadece kelimeler vardı, resim yoktu ve sayfada yağlı lekeler ve izler vardı. Austen'ın bunların Delphine'in döküntüleri mi yoksa tarihi döküntüler mi olduğunu merak edecek vakti yoktu çünkü ondan gelen cevapsız mesajlar devam ediyordu.

'Bu akşam yemek mi yapıyorsun? Bana ne yediğini söyle.' Austen? Orada mısın?'

'*Moules* bir şaka. Vejetaryen olduğunu biliyorum.'

"Endişelenmeli miyim? Yine mi kitap kulübündekilerle birliktesin?' 'Austen? Geç oldu. Beni endişelendiriyorsun.'

Sonuncusu bu sabah ikiden biraz önce gönderilmişti ve neden olduğu endişeyi fark eden Austen'ın yanaklarının yanmasına neden olmuştu.

"Uyumayacağım. Yaşıyor musun, ölü müsün bilmiyorum. Cevap verin lütfen. Seni özledim.'

Austen o sabah bağıparmaklarıyla cevap yazmış, iyi olduğunu, yürüyüşe çıktığını, sonra da doğruca yatağa gittiğini, çok yorgun olduğunu belirten sözcükler göndermişti. Delphine'e Patti'yle birlikte olduğunu söylemesine gerek yoktu; bu bir şekilde yanlış hissettiriyordu.

Paris'teki arkadaşına 'Çok üzgünüm,' demişti.

Öğle yemeği sonrasına kadar sessizlik hakimken, sağanak yağmur nedeniyle içeriye girmek zorunda kalan müşterilerle birlikte dükkan gürültülü ve kalabalıktı. Bugün alışveriş yapmak ve kafelerde oturup kahve yudumlamak için uygun bir gündü, sahilde kürek çekmek ya da malikâne bahçelerini keşfetmek için değil. Austen, bir müşteri için Ordnance Survey haritaları ve mizahi İngilizce deyimler sözlüğünden oluşan bir paketi zile basarken ping sesini duydu.

"Seni affediyorum" yazıyordu.

Austen'ın bunu düşünmesi biraz zaman almıştı. Gerçekten affedilmeyi gerektirecek kadar yanlış bir şey mi yapmıştı? Bu sadece Delphine'in alaycı, Galyalı tarzı mıydı, yoksa ciddi miydi?

Austen, 'Güzel' diyene kadar çeşitli cevaplar yazdı ve sildi. Senin üzülmeni istemiyorum.

"Ayrıca, belki de aşırı tepki verdim? Lütfen bir daha ortadan kaybolma. İngiliz polisini aramak istedim ama nerede olabileceğinizi nasıl açıklayabilirim?

"Beni aramaya geleceklerinden şüpheliyim," diye cevap verdi Austen, dükkân müşterilerle dolu olsa da onunla ilgilenmek istiyordu. 'Kayıp ihbarında bulunabilmeniz için yirmi dört saat boyunca kayıp olmanız gerekir. Ya da belki de bu sadece televizyonda olan bir şeydir?

Bundan sonra daha fazla sessizlik oldu ve Austen birkaç saat boyunca Delphine'i aptalca kitapçı anekdotlarıyla kandırdı, *Kara Kitaplar* dizisindeki huysuz, sarhoş kitapçının karmakarışık dükkânında öfke nöbetleri geçirdiği GIF'ler gönderdi. GIF'lere "Biri aptalca bir soru daha sorarsa hemen şimdi ben" gibi başlıklar atmıştı.

Sonunda gülümseyen tepkiler geldi, ardından da Feint Heart'ın bugün özellikle ne kadar yorucu olduğuna dair birkaç yorum yapıldı. Saat dörtte Austen dükkânı kapattı ve düzgünce konuşabilmek için merdivenleri tırmandı.

"Aslında bir Şiir yazdım," diye yazmıştı Austen, kısmen doğru olduğu ve Delphine'in yeniden yazmaya başlamasından kendisinin sorumlu olduğunu bilmesini istediği için; kısmen de aralarındaki gerginliği gidermek istediği için ve bu onu konuşmaya ikna edecek gibi görüldüğu için.

"Austin Archer şiir mi yazıyor?" diye cevap geldi.

"Aslında biliyorum. Daha doğrusu uzun zamandır yazmıyordum ama siz kalemimi tekrar elime almama yardımcı oldunuz.

"Biraz dinleyeyim," diye sordu Delphine.

Kelimeleri görmek Austen'ı korkuttu, ta ki Delphine onları bir buket çizgi film çiçeği ve zıplayan '*s'il vous plait*' kelimelerinden oluşan saçma bir animasyonlu GIF ile takip edene kadar, hiç de onun gibi değildi, ama Austen bunu düşündüğünden daha iyi ilerleme kaydettiklerinin bir işareti olarak aldı.

Birkaç dakika içinde, dün Storytime'da etkilenmemiş çocuklara yüksek sesle okuduğu şiiri paylaşıyordu.

Her kıtadan sonra 'gönder' tuşuna bastı ve artık geri almak için çok geç olduğundan emin oldu.

Bitirdiğinde, cevap için acı dolu bir bekleyiş vardı, bu yüzden 'Bu kadar' diye yazmıştı. Sana kötü şiir yazmanın mümkün olduğunu söylemiştim. Bir şeyler söyle. Burada ölüyorum.

"Sen ve ben, kitaplarla dolu bir dünyada" mı?" diye cevap verdi Delphine, giriş cümlesini ona geri aktarırken. "Kim hakkında?

Austen kelimelere baktı. Kim, ne değil. Kiminle ilgiliydi? Deli gibi görünmeden buna nasıl cevap verecekti?

Austen bir nefes aldı, kaybedecek neredeyse hiç onuru kalmadığını kendine yüksek sesle hatırlattı, öyleyse neden olmasın? Gerçeği söyledi.

"Sizden ve konuşmalarımızdan ilham aldım.

Sonunda cevap gelene kadar bir süre gri noktaların ekranda zıplamasını izledi.

'Bu inanılmaz! Çok güzel! Harika bir şey yazmışsınız. Bizim hikayemiz! Teşekkür ederim!'

Austen şaşkınlıkla bir nefes verdi. "Garipsemedin mi?" diye sordu.

"Neden tuhaf olsun ki? Seninle aramızda olağanüstü bir şey var.

Austen ekrana baktı. Bu doğruydı. Aralarında daha önce hiç hissetmediği bir bağ vardı, hele de bir yabancıyla. Ama Delphine artık kendini o kadar da yabancı hissetmiyordu.

"Sanırım *mürekkep içici*, "biz papirüs yiyicileriz "den daha iyi olurdu, değil mi? Delphine öyle diyordu. 'Biz mürekkep içicileriz'.

Austen mısralarına tekrar bakmak için geri kaydıldı. Delphine'in yolu daha uygundu.

"Belirsiz değil mi? Delphine ısrar etti.

"Doğru," diye cevap yazdı Austen. 'Biz mürekkep içenleriz. Bunu nasıl buldun? Bayıldım!'

'*Buveur d'encre*, açgözlü okurlar için Fransa'ya özgü bir deyimdir. Senin İngiliz kitap yiyicin gibi mi?'

"Kitap kurdu mu demek istiyorsun?" dedi Austen.

Cevap gelmedi, zıplayan satırlar da görünmedi. Bu boşlukta Austen, "Şiir seni yarattığımı söylüyor, çünkü buna mecburum." diye yazdı. Mantıklı olmadığından endişelenmeden önce gönder tuşuna bastı. "Çünkü senin hakkında bilmediğim şeyler var," diye ekledi. 'Kendim için doldurmam gereken boşluklar. Mesela nerelisin? Hayatında özel biri var mı? Yalnız mı yaşıyorsun? Bilmek istediğim şeyler var.

O kadar derine dalmıştı ki şimdi boğulma tehlikesi geçiriyordu. Kamera simgesine tıkladı ve gözlerinin yanında barış işareti yaparak gülümsediği bir selfie çekti ve tereddüt etmeden gönderdi.

'Bu benim,' diye yazdı. 'Bunu yapıyor muyuz? Birbirimiz için boşlukları mı dolduruyoruz?'

En kötü ihtimalle Delphine ondan mahremiyetine saygı göstermesini ister ve eskisi gibi birbirlerine eşlik etmeye devam ederler. Yine de, Delphine'in Austen'in güvenliğinden endişe ederek gece boyunca uyumaması gibi tuhaf bir gelişme yaşadıkları için bu neredeyse imkânsız geliyordu. Delphine'in bu sabahki mesajları bir tür atışmaya benziyordu ve şimdi Austen, Delphine'in ilham verdiği şiiri kendi isteğiyle paylaşıyordu ve bu hiç de korkutucu değildi. Aslında kolaydı.

Cevap hemen geldi. 'Çok güzelsin, Austen. Yarın uyuduğumda sana bir fotoğraf göndereceğim. Kaybolduğunuzdan korkarak bütün gece uyanık kaldım. Kötü görünüyorum.'

'Nasıl görüldüğüne aldırmayacağım. Eminim harika görünüyorsundur,' dedi Austen ona. Bir ping sesi daha geldi.

Austen bir an için Delphine'in teslim olduğunu düşündü, ancak ekranında beliren görüntü siyah beyaz bir filmde bir Fransız aktristin uzun bir ağızlıkta yanan sigarasıydı. "Çoğu gün böyle görünüyorum," diye şaka yaptı Delphine ve gülerek ağlayan bir emoji ekledi.

Delphine bunun bir kaçış olduğunu biliyor olmalıydı çünkü yazmaya devam etti.

"Lütfen aşağıdakileri kabul edin. Sorduğunuz gibi boşlukları doldurmak için: Paris'te değil, St Etienne'de doğdum. Ailem beni Paris'teki okula gönderdi ve ondan sonra evde fazla vakit geçirmedi. Onlar sizin İngiliz ebeveynleriniz gibi değiller, Mary Poppins gibi. Soğuklar.'

Austen cevap vermeyi erteledi ve mesajlar gelmeye devam etti.

"Okuldan sonra Paris'te çalıştım ve İngilizce öğrendim. On yıl boyunca garsonluk yaptım. Kül tablalarını boşaltmak ve bardakların altındaki su halkalarını kurulamakla geçen on yıl, değil mi? Bunun benim için ne kadar kötü olduğunu anlayabiliyor musunuz? Tüm arkadaşlarım evli ya da taşrada yaşıyor ve Paris çok pahalı. *Sonuç olarak*, yalnızım.'

Bu Austen'ın kalbini sızlattı.

"Bu sorularınızı cevaplıyor mu? Delphine devam etti. "Size daha önce söylemem gerekirdi ama utandım. Yalnız olmak, ailesiz ya da arkadaşsız olmak çok mutsuz edici. Hiç hoş değil. Ve bana acımanı değil, beni sevmeni istedim.

"Özür dilerim," diye yanıtladı Austen, "seni zorlamamalıydım. Ama senin Polonius'un var, değil mi?" diye ekledi ortamı yumuşatmak için. "O senin arkadaşın.

Delphine'in yanıtı "Ne?" oldu.

"Sokak hayvanları adamı mı? Özür dilerim, komik olmaya çalışıyordum.'

'Bir daha özür dilemeyelim. Özür dilemenin ötesindeyiz. Austen, bana biraz daha şiir söyle lütfen. Dükkanı kapatıp telefonumu kuleye götürmek istiyorum. Burada yağmur yağıyor.'

"Burada da yağmur yağıyor.

Damlalar yatak odasının penceresinde ağırlaşırken ve öğleden sonra gökyüzü Atlantik'ten gelen bulutlarla kararırken, Austen dizelerini daktilo etti ve onları kilidi açan kadına gönderdi.

Dün Masal Zamanı'nda büyüklerin kendisine attığı boş bakışları ya da Parisli meslektaşları hakkındaki şiirini okurken Patti'nin onu dinlediğine dair şüphelerini düşünmemeye çalıştı. Austen, Callista'nın yazdıklarını beğenmediği gibi Patti'nin de şiirini beğenmediği gibi garip bir hisse kapılmıştı ama tüm bunları aklının bir kenarında tuttu ve şiirler ekranda çok zayıf ve az gelişmiş görünse de Delphine'in övgülerini kabul etmeye çalıştı. Delphine onları sevmiş görünüyordu ve sonrasında uzun süre konuştular.

Saat altı buçukta dükkânın kapısının vurulmasıyla Austen yataktan fırladı ve telefonunu düşürdü. "Kitap etkinliği!" diye bağırdı.

Panik içinde olmasına ve herhangi bir şeye geç kalmaktan korkmasına rağmen, yine de telefonunu kaptı ve Delphine'e kendisine ihtiyaç duyulduğunu bildirdi.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca dükkânda kalacaktı ama saat dokuzda dönecekti ve kaldıkları yerden devam edebileceklerdi.

"Merak etmeyin. Geri geleceğim. Söz veriyorum."

Delphine onu orada bekleyeceğine dair güvence verdi ve Austen, Delphine ile konuşmasını böldüğü ve hayatı hakkında daha fazla komik, yürek parçalayıcı ifşaat duyduğu için etkinlik programına küfrederek aşağıya koşmadan önce 'xoxo' ile imzaladı.

Ortak müzik zevklerini yeni keşfetmişlerdi ve aynı sanatçılara ve birkaç film yapımcısına hayrandılar. Hatta okulda da benzer deneyimler yaşıyorlardı (Delphine de tıpkı Austen gibi resim derslerine bayılır, matematikten nefret ederdi).

Flört deneyimlerini paylaşmaya yaklaşıyorlardı ve Austen ona altıncı sınıftaki en iyi arkadaşından ve ona yıllarca gizli gizli nasıl taptığından ve bunu ona asla söyleyemediğinden bahsetmek üzereydi. Bir gece önce Patti'ye anlattığından daha da fazla ayrıntıya girmek istiyordu. Delphine'e her şeyi anlatabilir ve bir Çekilde endişelenmezdi.

Ona tüm bu olanların on yedi yaşında kendine olan güvenini nasıl sarstığını, kendisiyle ilgili en kötü korkularını nasıl doğruladığını, ilişkilere uygun olmadığını, her zaman onları mahvetmeye yazgılı olduğunu anlatacaktı. Bu gece ona her şeyi anlatacaktı, riske girmeden her şeyi ortaya dökenecekti ama şimdi yapması gereken işler vardı.

Austen perdeyi kaldırmadan dükkanın kapısını çekerek açtı. Patti buranın hazır olmadığını görünce hiç etkilenmeyecek.

...ama kapıyı tekrar çalmak için elini kaldırmış olan Patti Foley değil, eski patronu Callista Flyte'ydi.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Clove Lore'a geldiğinden beri Jasper ilk kez gülümsüyordu. Cumartesi gününün büyük değişim günü olması ve çok daha fazla kulübenin yeni nevresim ve havlulara ihtiyaç duyması nedeniyle ikinci çamaşırhane vardiyası ilkinden bile daha zor geçmişti ama bu kadar sıkı çalışmasına rağmen bir gece önceki sinema randevularından bu yana Sam'le aralarında yeni bir tür heyecan verici gerilim vardı.

Filmden sonra onu Büyük Ev'e götürüp bırakmış, adam da aptalca onun da ineceğini düşünerek minibüsten atlamıştı ama kadın koltuğunda oturmaya devam etmiş, motor çalışmıştı, dolayısıyla iyi geceler öpücüğü yoktu. Gerçi onun kendisini öpmek isteyeceğini *beklemiyordu* ama yine de ummuştu.

Hayatında ilk kez, ilk öpücüklerin önemini anlamaya başlamıştı. Şimdiye kadar bunun üzerinde pek düşünmemişti. Öpücükler bir şekilde başına geliyordu, hem de sık sık. Kulüp öpücükleri, Uber öpücükleri ve çatı katı öpücükleri. Muhtemelen kızlar için pek bir şey ifade etmeyen şeylerdi, bundan oldukça emindi, çünkü onun için pek bir şey ifade etmiyorlardı, bunun farkına varmaya başlamıştı. Ama şimdi kafasında Samantha Capstan'ı öpme fikri vardı ve bu ilk hamleyi yapmak birdenbire büyük bir olay gibi göründü.

Dudaklarını yanağına değdirmişti, yokuşun aşağısında, çamaşırhane yardımcısı olarak kendini sunduğunda ve bu onun derisinin altında havai fişekler patlatmıştı, ama bunu tekrar yapmak imkânsız gibi gelmişti. Belki de, diye düşündü, bu tür şeylerin önemli ve biraz da fişek gibi hissettirmesi *gerekiyordu*? Kesin olan bir şey vardı ki, eğer gerçek bir ilk öpücük olursa, bunun hayal ettiği kadar muhteşem olmasını istiyordu.

Bugün doğru zaman gibi gelmemişti, çünkü çalışıyorlardı ve çamaşırhane yağmura rağmen terli ve havasızdı ve doğru yer değildi. Açık makine kapılarının yanından geçerken ya da bohçaları birlikte kamyonete kaldırırken bunun olabileceğini hissettikleri pek çok an olmuş olsa bile.

Sonunda garip bir kakhaha tufanı koptu, garip ama heyecan verici bir kakhaha tufanı ve bütün mesai akıp gitti ve her nasılsa her şey bitmişti ve kadın, üzerinde Bayan Capstan'ın el yazısıyla adının yazılı olduğu zarfı ona uzatıyordu.

Daha sonra Büyük Ev'e yürüyerek dönmüş, ziyaretçi merkezindeki marketten geçerek maaş paketini iki büyük poşet bakkala harcamış, bu arada da günün geri kalanında Samantha'dan ayrılmanın kesinlikle doğru bir yol olmadığı konusunda kendisiyle sert bir konuşma yapmıştı. Neşeli bir 'Görüşürüz o zaman' hiç de doğru bir mesaj değildi.

Onun yanındayken böyleydi, öğreniyordu. Farklı bir insan gibi. Daha kibar ama aynı zamanda korkak biri. Yumuşak ve kendinden emin bir şeyler söylemeli, sırtımalıydı, Chelsea kızları üzerinde işe yarayan her şeyi yapmalıydı. Ama isteyken, Sam gözlerini dört açmış, kurnazlık ya da yapmacıklıktan zerre kadar nasibini almamış bir halde onu izlerken, kızları etkilemek pek de oyun gibi gelmiyordu. Onun için tehlikede olan bir şey vardı. Hayatında ilk kez işleri berbat etmekten korkuyordu. Bunun bir anlamı vardı.

Yine de tüm bu düşünceler, alışverişini tamamlayıp Daire Bir'in kapısından içeri girdiğinde onu karşılayan manzara tarafından yok edildi.

Sinema randevusundan döndüğü dün gecenin tekrarlanması bekliyordu; Minty ve annesi kutuları sıralıyor, düzen getiriyor ve annesi her bir nesnenin ya da giysinin hikâyesini anlatıyordu.

"Bu mu? Bu elbiseyi Yonkers'daki Chelsea Clinton yardım gecesinde giymiştim. Deniz aslanları içindi demek istiyorum. Yoksa gençlerin uyuşturucudan kurtulma merkezleri için miydi? Unuttum. *Ama* Birkin 25'im ve Gucci pompamla eşleştirdiğimi biliyorum.

Minty, 'ucuza alırsan iki kere almış olursun' diyerek Estée'ye kaşmirlerini nasıl saklaması gerektiğini anlatıyordu.

Çalışırken, 'Bugünlerde *hiç* alışveriş yapmıyorum,' diyordu. 'Korkarım Büyük Ev sakinlerinin laneti. Pin parası her zaman en son sızan ya da en paslı şeye yöneliyor. Ama uzun zaman önce alışveriş yaptığımda kaliteli şeyler alırdım ve görüyorsunuz...' Kollarını uzatarak milyonlarca kez yıkanmış, lavantalanmış ve ütülenmiş gibi görünen ikiz takımı göstermişti. 'Onlara iyi bakıyorum ve uzun ömürlü oluyorlar. Aquascutum, canım. Moda yerine stil.'

Estée'nin bunu onayladığı belliydi ve ikili, işgal ettikleri yaban arısı dünyasının farklı taraflarından hikayeler paylaşarak sohbet etmeye devam ettiler.

Ama sabahki zorlu çalışmanın ardından yorgun bir halde kapıyı açtığına, Jasper'ın gözlerinin beklenmedik karanlığa alışması biraz zaman aldı. Perdeler bir kez daha çekilmişti. Her şey endişe verici bir sessizlik içindeydi.

"Anne? Jasper gölgelerin içinden sordu.

Estée karanlıkta yaldızlı sehpanın önünde iki büklüm olmuş, kollarını

bacaklarına kavuşturmuş, çenesini dizlerine dayamıştı.

"Ne oldu?" Onun yanına uçtu.

Masanın üzerindeki gazeteleri ona doğru itti. "Çıktı," dedi. İşte oradaydı. Bekledikleri o korkunç şey: gazetede ki ilan *Gazete*, Bayan Estée Gold'un iflasını duyuruyor ve alacaklılarına, ödenmemiş borçların tahsilini ayarlamak için eski avukatıyla temasa geçmeleri için bildirimde bulunuyor.

"Tamam," dedi Jasper derin bir nefes alarak. "Sevindim. Bitti, değil mi? Artık gelmesini beklemek zorunda değiliz.

"Jasper..." diye başladı annesi ama kapının çalınmasıyla kısa kesildi.

"İcra memurları olamaz mı? İflas edersek tüm borçlarımız silinir, değil mi?" diye sorarak kapıya yöneldi.

"Jasper!" diye bağırdı annesi tekrar, sendeleyerek ayağa kalktı, ilkinin altındaki ikinci kâğıda uzandı ama artık çok geçti. Kapıyı açmıştı.

Samantha Capstan çarşaf gibi bembeyaz, elinde yerel bir gazete tutuyordu. Buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Eee?" dedi Sam. Sam ön sayfayı ve 'Altın Playboy Devon'da Saklanıyor' manşetini görmesine izin vererek, ödünç aldığı Orangina promosyon tişörtü ve nemli saçlarıyla, sürücü koltuğunda Samantha'nın oturduğu hırpalanmış bir çamaşır kamyonetine tırmanırken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi. Fotoğrafçı onu Jasper'a sırtırken yakalamıştı.

"Oh!" Jasper'ın omuzları düştü.

"Bu da var," dedi Estée, ikiliye yaklaşıp *Sun*'ın katlanmış açık sayfalarını göstererek. Aynı resim, sadece daha küçüktü ve Estée'nin kitap kulübünün olduğu gece Jasper'ın koluna girmiş, çarşafına sarılmış bir halde Büyük Ev'in bahçesinde yürürken çekilmiş bir telefoto fotoğrafı vardı. "Bizi izliyorlardı, sanırım duyuruyu bekliyorlardı," dedi Estée gazeteyi ona uzatırken.

"Jasper, bana büyük haberlerin çıkmasını beklediğini söylememiştin," dedi Sam. 'Hepimizin baş sayfa haberi olacağımız gerçeğinden de bahsetmedin. Bana söyleyebilirdin. Yardım edebilirdim.

"Ben, şey..." Jasper'ın ağzı hareket etmeye devam etti ama öfkesinden hiçbir kelime çıkmadı. Beklemenin bir işkence olduğunu ona nasıl söyleyecekti? Ülkedeki her iflas vakasının, dünyanın dört bir yanındaki tüm gazetecilerin üzerine atlaması için *gazetede* ilan edildiğini bildiğini? Tanımadığınız ama gerçekten hoşlandığınız birine, hayatınızın bu noktaya kadar bir baba tarafından kontrol edildiğini nasıl söylersiniz?

Jasper'ın kendisinden sadece birkaç yaş büyük Hırvat bir modelle kaçarak veda bile etmeden çekip gidebileceği ortaya çıktı. Bunca zaman onları koruyup kollayan adam tarafından kapı dışarı edildiklerini ve şimdi de zekice bir evlilik sözleşmesi ve babası gibi adamlar tarafından karmaşık hukuk diliyle yazılmış, özellikle aile yükümlülüklerinden arkalarına bile bakmadan kurtulmalarını sağlamak için tasarlanmış yasalar yüzünden mahvolduklarını nasıl kabul etmişti? Kendilerini evden atılmış ve taşraya sürülmüş bulmak yeterince kötüydü. Daha yeni tanıştığı iyi ve samimi insanlara da acıklı hikâyesini anlatmak zorunda mıydı?

"En azından hazırlıklı olabilirdim. Annemi uyarabilirdim!" diye devam etti, Jasper'ın elindeki kâğıdı yırtarak. 'Deniz kenarında gecekondur,' alt başlığı yüksek sesle okudu. 'Ünlü playboy Jasper Gold'un çamaşırhane çalışanı Samantha Capstan (20) ile çıktığı söyleniyor, bu da Londra'da yaşayan aşk faresinin düştüğü zor günlerin bir işareti.

Makale, Jasper'ın son yıllarda birlikte fotoğraf çektiği Atlantik ötesi varislerin isimlerini sıralamaya devam ediyor ve Jasper ile Estée'nin eskiden çok sevdikleri belli olan kameralar karşısında cilalı ve hazır bir şekilde durdukları yat çekimleri, havuz partileri, yardımlar ve ödül törenlerinden oluşan bir kolajla servetlerindeki düşüşü iyice gözler önüne seriyordu.

Okumaya devam etti. "Aileye yakın güvenilir bir kaynak, yirmi bir yaşındaki sosyetenin sıradan insanlarla arkadaşlık etmesine şaşırdıklarını, Jasper'ın çamaşırcı kadının ailenin çöküşünden dikkati dağıtmak için "biraz eğlence" olduğunu iddia ettiğini söyledi. Kaynağımız, "Jas'ı tanıyorsak, sezon bitmeden tekrar ayağa kalkacak ve sahneye çıkacaktır" yorumunu yaptı.

Jasper gazeteyi kaptı ve annesi arkasından yeni gözyaşlarına boğuldu. "Aman Tanrım," dedi tekrar.

Sam hâlâ nefesini tutmuş, gözleri yaşlarla dolu bir halde olanları izliyordu. "Bunu sen mi söyledin? Biraz eğlenceli olduğumu mu?

'Hayır, tabii ki hayır! Ben, uh...' Sonra aklına geldi. "Lanet Tom Faulds Bowles! Ne demişti? Tom yerel kızlar hakkında bilgi isterken mi? Tam olarak hatırlayamıyordu ama ona ne söylemiş olursa olsun, buradaki durumuyla ilgili ihtiyatlı olmaya çalışıyordu.

Tom bir kulüpte çetenin geri kalanına yaptıkları telefon görüşmesini mi anlatıyordu? Biri kulak misafiri olmuş, belki de adamlardan birinin asistanı olmuş ve biraz para kazanmak için gazetelere dedikodu mu sızdırmıştı?

Estée kanepeye geri döndü ve kanepenin içinde eridi. Jasper'ın gözleri annesini takip etti.

"Bunu sen mi söyledin? Sam tekrar bir adım geri çekildi, kolları iki yanına düştü, yüzü acı içindeydi.

Jasper, "Ben tam olarak o kelimeleri kullanmazdım," diye söze başladı ama Sam kendi çığlığını atıp elini ağzına götürerek onun sözünü kesti. "Özür dilerim, dinle..." diye seslendi ama Sam çoktan koridorda koşmaya başlamıştı.

"Bitti," diye hıçkırdı Estée kanepeden, artık kontrolsüzce titriyordu. 'İşimiz bitti. Jasper, bana ilaçlarımı getir. Çabuk, dayanamıyorum!

Sam'in köşeyi dönüp gözden kaybolduğunu gördüğünde o tanıdık kapana kısılmışlık hissi bir kez daha üzerine çöktü.

'Çabuk! Ve uyku maskemi! Estée parmaklarını şıklatarak uludu.

Jasper kapıyı yavaşça kapattı ve yüzünü karanlığa döndü.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

"Sensin," dedi Callista avluda yağmur yağarken ve siyah şemsiyesini kapatırken.

Austen otomatik olarak kenara çekilerek onun kitapçıya girmesine izin verdi ama ağzından tek kelime çıkmadı. Callista sessizce parmaklarını şıklatıyor ve gözlerini kısıyordu.

Oh, hayır. Adını hatırlayamıyordu. "Adım Austen.

"Elbette, elbette," diye gürledi yazar. "Şimdi burada mı çalışıyorsunuz?

Patti dükkâna dalmadan önce Austen'in tek yapabildiği, "Bu bir iş tatili," demek oldu.

'Ah, güzel! Tanışmışsınız. Simon Graeme Bloom...' Durakladı. "Nerede sıkışmış?

"Frankfurt," diye seslendi Callista. "Hava trafik kontrol grevi.

'İşte bu, Frankfurt... Ve Bayan Flyte, Simon ile aynı menajeri paylaşıyor ve ta- dah! Gelip bize yardım etmesi için davetini nazıkçe kabul etti. Bu harika değil mi?'

Austen duyduklarına pek de inanamayarak, "İnanılmaz," dedi.

Callista bir şahin gibi rafları tarıyordu.

Austen ondan önce davranarak, "Kitaplarınızdan hiçbiri bizde yok," dedi. 'Yani, elimizde olanları sattım. Hepsi bitti.

"Endişelenmeyin. Callista elini salladı. "Jasmine şimdi kutuları getiriyor. Kapıda -sanki patronu tarafından yaratılmış gibi- uzun boylu, parlak siyah saçları beline kadar inen ve Austen'in eskiden takındığı yüz ifadesiyle memnun olmaya hevesli bir kız belirdi.

"Nereye koyayım?" diye sordu asistan ve Austen'in görgü kurallarını hatırlaması bir anını aldı. "Masanın üstü olur, teşekkürler. Bazılarını pencerelere koyacağım ama hızlı olmamız gerekecek.

Tüm bu süre boyunca gözlerini Austen'a dikmiş olan Patti hemen harekete geçti ve sandalyeleri toplamak için kafeye doğru ilerledi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı? Austen, Callista'ya eski rolüne geri dönerek sordu. "Su? Yiyecek bir şey?

Callista ise beyaz keten ceketinin büyük cebini karıştırıyor ve inci hazneli bir elektronik s i g a r a çıkarıyordu. Onu görünce

Austen'ın içinde nostalji gibi bir şey.

Callista izin istedi ve Austen, Jasmine'den bir demet kitap almak için döndü.

"Son çıkan kitaplar nasıl satılıyor? Austen ciltli kitapları inceleyerek sordu.

Jasmine onun açık sözlülüğü karşısında şok olmuş gibiydi ama hiçbir şey söylemedi. "Özür dilerim, sadece... Boş ver. Austen bunu sormaya hakkı olmadığını düşündü,

Ama yine de içini bir sahiplenme duygusu kapladı. "Ben eskiden sendim" demek istedi ve "Seni de gecenin bir yarısı arıyor mu?" diye sorma dürtüsüyle savaştı.

Jasmine kocaman yumuşak gözleri ve sessiz, zarif hareketleriyle çok güzeldi. Görünüşüne bakılırsa Austen'dan birkaç yaş daha gençti. Yeni mezun olduğunu tahmin ediyordu. Kitap plakalarını ve Callista'nın özel imza kalemini, lekeleri önlemek için elini dayayacağı küçük bir bezle birlikte çoktan hazırlamıştı. Şimdi de Callista'nın yıllardır severek içtiği kombucha'yı bir poşetten çıkarıyordu.

"Hâlâ o şeyi içiyor o zaman? Austen, gülümsemesinin kalbinin hissettiği kadar acılı görünmemesini umarak, "Demek hâlâ o şeyi içiyor," dedi.

Jasmine ona bir bakış fırlattı. "Hâlâ mı?

"Callista ile uzun zaman önce çalışmıştım. *Birlikte, için değil.* Austen gerektiği kadar misafirperver davranmadığının farkındaydı. Bu özelliğinden nefret ediyordu.

Callista hiç Jasmine'i öğle yemeği için özel üye kulübüne götürdü mü ya da Austen'a yaptığı gibi günlük spa kartını kullanmasına izin verdi mi? Uçtuklarında onu business class'a yükseltti mi, yoksa tek başına ekonomi sınıfında mı kaldı? Bunu sormayacaktı. Azıcık da olsa gururu kalmıştı.

"Ben Austen," diye teslim oldu. Jasmine bu ismi tanıdığına dair hiçbir belirti göstermedi. "Muhtemelen benden pek bahsetmemiştir.

Jasmine başını salladı. "Hiç de değil," dedi ve kendini savunuyormuş gibi hissetti.

Patti bir yığın sandalyeyi kaldırarak dükkâna geri döndü. Onları izliyordu.

"Size bir fincan çay getireyim mi? Patti sordu.

Austen, Jasmine'i kastettiğini fark etmeden önce, "Hayır, teşekkürler," dedi. "Ah, pardon. Ben sadece..." Pencere raflarını işaret ederek kendine sert bir zihinsel tekme attı ve garip davranmayı bırakmasını söyledi.

Camın arkasından Callista avluda volta atıyor, sanki yaşam destek ünitesiymiş gibi elektronik sigarasını çekiyordu. Tamamen aynı görünüyordu, diye düşündü Austen. Her zamanki gibi sade ve göz alıcı, üstelik yaşlanmamış gibi.

Gerçekte kaç yaşında olduğunu kimse bilmiyordu ve hiçbir görüşmeci de sormaya cesaret edemiyordu. Austen ellili yaşlarının ortalarında olduğundan şüpheleniyordu ama emin olamıyordu. Vitrindeki Bloom kitaplarını Callista'nın kitaplarıyla değiştirirken gözlerini ondan ayırmıyordu.

"Sonra bir şeyler yapmak ister misin?" diye sordu Patti'nin sesi omzunda.

"Oh! Um..." Austen irkildi, sonra kendini toparlamaya çalıştı, hatırladı Delphine'e verdiği söz. 'Sonrasında meşgul olabilirim, üzgünüm. Bu şeyi kabul ettim ve...'

"Doğru, elbette, endişelenmeyin. Patti geri çekildi.

'İstemediğimden değil, sadece birine söz verdim ve...'

"Bunun için endişelenme. Patti'nin sesi bu kez daha sert çıkmıştı, bu yüzden Austen konuyu kapattı.

Daha dün gece öpüştüğü kadına, akşamı hiç tanımadığı biriyle bir uygulama üzerinden konuşarak geçirmeyi dört gözle beklediğini nasıl söyleyebilirdi? Delphine'e zaman ayıracağına dair söz vermemiş olsaydı, Patti'nin istediği her yere giderdi.

Patti geri çekilmişti, şimdi odanın diğer ucundaki şarap bardaklarını açıyordu ve iyi olduğunu söylemişti, öyleyse muhtemelen öyleydi, değil mi?

Austen batma hissinin farkındaydı. Bu, yine her şeyi berbat ettiği ve herkesi aynı anda nasıl mutlu edeceğini bilemediği anlamına geliyordu. Ve şimdi Callista buradaydı.

Ona baktı. O da konuşmak isterdi, değil mi? Arayı kapatmak, ona kitapla ilgili haberleri anlatmak isterdi, değil mi? Ve aralarında hâlâ çözülmemiş bir şey vardı. Bu, Austen'ın her şeyi açığa çıkarma, o öpücük ve ardından gelen tüm o korkunç şeyler hakkında konuşma şansıydı.

"Bunu kime veriyorum? Jasmine, elinde Callista'nın etkinliğin başlangıcı için hazırladığı biyografiyi içeren basılı notları tutarak sordu.

O anda Austen, Jasmine'in blazer ceketinin altına giydiği siyah şortlu tişörtünde 'Boulder County' yazdığını ve üzerinde bir bufalo resmi ile 'Rocky Dağları'nın ovalarla buluştuğu yer' ifadelerinin yer aldığını fark etti.

"Boulder Colorado'da, değil mi?" dediğini duydu.

Jasmine cevap vermedi.

"Ve Colorado, Callista'nın çiftliğinin olduğu yer.

"Onu kim tanıştıracak? Jasmine soruyu duymazdan gelerek Austen ve Patti'ye yalvarırcasına baktı.

Austen gözlerini Jasmine'den ayırmadan, "Bu Patti'nin etkinliği," dedi.

'Evet, ama burası senin kitapçın. İstersen yapabilirsin,' diye seslendi Patti, kitapçının gerçekten ihtiyacı olmayan bir köşesini düzenlemekle meşguldü.

Şu anda toparlanıyorum.

Austen'ın 'Hayır, hayatta olmaz' deyip Manchester'a dönmek üzere kapıdan çıkıp gitmesi gerekirdi ama içindeki en kötü yanlar ilgi ve şifa için feryat ediyordu. "Yapacağım," dedi. "Ama nota ihtiyacım yok.

"Öyle mi?" diye sordu iki kadın aynı anda ve Patti ile Austen kısa süreli bakiştılar; Austen'ınki utanç dolu, Patti'ninki ise şaşkıındı.

Jasmine yine de kâğıtları Austen'ın ellerine bıraktı ve kapıyı çekerek avluya doğru seslendi, "Makyaj zamanı Callista," onu çağırma şekli çok gayri resmi ve kolaydı. Austen bunu yapmaya asla cesaret edemezdi ama Callista hemen sigarasını kapatıp doğrudan içeri girdi.

"Özel bir yere gidebilir miyiz? Jasmine elinde bir kozmetik çantası tutarak sordu, yeni bir çantaydı, Austen'ın iki yıldır taşıdığı çanta değildi.

Patti onun yerine cevap verdi. 'Merdivenlerin yanında küçük bir yatak odası var. Kullanmıyorsun, değil mi Austen?'

Austen başını salladı ve o aptal Boulder tişörtü hâlâ gözlerinin önünde dururken düşünmek için mutfağa doğru sürüklendi.

Seçenekleri gözden geçirdi. Callista bunu eve Jasmine için bir hatıra olarak getirmişti. Karakterine *çok* aykırı. Austen'a seyahatlerinden hiç hediye vermemişti. Ya da Callista'ya aitti ve Jasmine giyiyordu. Yine de Callista'yla bir şey paylaşma, onun eşyalarına dokunma ya da ödünç alma fikri çok çirkin görünüyordu ve zaten Callista tişört giymeyi seven bir kadın değildi. Ya da, ki bu olasılık en az hoşuna gideniydi, Callista Jasmine'i çiftliğe götürmüştü.

Siren'den Bella soğuk beyaz şarap ve portakal suyuyla geldi ama Austen onunla sohbet etmekte zorlandı, o kadar heyecanlıydı ki. Patti 'sahne korkusu' hakkında bir şeyler söyledi ve Austen'ın bu gece nasıl takdim yapacağını anlattı. Bella sempati ile gülümsedi ve sonra gitti.

Austen bundan sonra yığınların arasında dolaştı, kendi kendine ortalığı topladığını söyledi ve bir yandan da kapalı duran yatak odasının kapısına baktı.

Dinleyiciler içeri girdi ve Patti onları karşıladı, isimlerini listesinden işaretledi. Bazıları henüz kitap almamış olsa da kitap kulübünün çoğu da gelmişti.

İlk etkinlik için bilet almışlardı; ancak bu gece Callista Flyte'ın sahneye çıkacağını duyduklarında gelmeye karar vermişlerdi.

Bayan Crocombe ve Izaak birlikte otururken, Jowan Aldous'la birlikte göründü, hemen ardından Bovis ve sonra da uzun boylu, uzun saçlı kocası Elliot'ı da yanında getiren Jude geldi. Hepsi de süperstar yazarı görmek için çok hevesli görünüyordu.

Bayan C. yüksek sesle, "Simon Russell Gloom'dan ya da adı her neyse ondan çok daha heyecan verici," deyince Jude, "Graeme Bloom," diyerek onu düzeltti.

Saat yediye yaklaşırken ve dükkândaki sohbet doruğa ulaşırken Patti, Yaşam Tarzı ve Bahçecilik bölümünün en ucunda Austen'ı köşeye sıkıştırdı.

"İyi misin? Rengin bir tuhaf olmuş. İstersen Callista'yı tanıştırebilirim. Zaten planımız da buydu.'

"Sana bir şey söylemem gerek. Austen sanki bir yarışta koşmuş gibi nefes nefese kalmıştı.

Yere çökerek ellerini dizlerine götürdü.

"Hasta mısın? Neyin var?"

"Ben Callista.

Patti sadece dinledi.

"Biriyle aramızın karışık olduğunu ve her şeyi berbat ettiğimi söylediğimde..." Patti raflardan aşağıya, merdivenlerin yanındaki kapıya baktı. "O muydu? Austen karnını tutarak başını salladı.

"Oh!

"Ben onun asistanıydım.

"*Kız arkadaş* diyeceksin sanmıştım. Patti gülmeye çalıştı ama Austen'ın kendini toparlamakta zorlandığını görünce durdu. "Yazar asistanı ne demek? Özel kalem gibi mi?

"Tam olarak değil," dedi Austen. 'Yani, aslında böyle bir iş tanımı yoktu. *The Bookseller*'da bir yazarın refakatçisi için verdiği ilana yanıt verdim.

"Bir arkadaş mı?"

'Biliyorum, biliyorum. Alışılmadık bir şeydi.'

Austen, babasının bunun kulağa Viktorya dönemi romanlarındaki deli ve yaşlı bir düşesin kendisini yelpazeleyecek ve kiliseye kadar eşlik edecek birini araması gibi endişe verici geldiğini söylediğini hatırlıyordu ve Austen tam da bu yüzden başvurmuştu. İlgi çekiciydi ve daha önce hiç erişemediği bir dünyaya doğru bir macera gibiydi.

"Birinin günlüğünü yönetmesini, randevularını ve taksilerini ayarlamasını, yazarken ona eşlik etmesini istiyordu, bu tür şeyler.

Patti gözlerini kısmış, kuşkuyla bakıyordu. "Yine de kulağa biraz tuhaf geliyor.

"Bu benim hayalimdeki işti. O nereye giderse ben de oraya gidiyordum. Evini bakkaliye ve kırtasiye malzemeleriyle dolu tuttum. Hayran mektuplarıyla ben ilgileniyordum, böylece o da yazmaya konsantre olabiliyordu. Her gün dokuzdan beşe kadar masasının başında olurdu, sanki bir ofiste çalışıyormuş gibi, anlıyor musunuz?

"Gerçekten mi?

"Sanırım elli üç roman ve sayısız senaryo uyarlamasını böyle yazıyorsunuz.

"Yazmanın böyle olacağını hayal etmemiştim. Pek romantik değil.

"Oh, ama öyleydi! Austen ağzından kaçırıldı. "Bir bakıma.

Austen, Patti'nin bunu küçük bir irkilemeyle karşıladığını gördü. "İşler böyle mi ters gitti?" diye sordu ve Austen kendini gülünç hissederek sadece başını sallayabildi.

'Böyle davrandığım için özür dilerim. Havalı olduğumu ve tam bir karmaşa olmadığımı düşünmeni istedim.

'Bence sen çok havalısın,' dedi Patti. 'Sadece, kendi kitapçında saklanırken öyle olmayabilir. Hadi, çık git buradan. Ben giriş yapacağım.

"Emin misin?

Patti onu yanağına bir öpücük kondurup kucaklayarak yoluna devam etmesini sağladı. Austen durmak istemedi ama inleyerek kafeye doğru ilerledi.

Bütün akşam Austen kafe tezgahının üzerindeki tüneğinden dinledi. Patti, Jasmine'in önceden kararlaştırılmış giriş notlarını okudu ve Callista küçük yatak odasından çıkıp kasanın önündeki yerine geçerek 'hayal kırıklığı' için özür dileyip bu akşam 'sevgili Simon'ın dublörü' olduğunu söylediğinde salon alkıştan yıkıldı. Bütün zaman boyunca ayakta durmuş, yavaşça ileri geri volta atmış, her zamanki rutinini yapmış, Austen'ın daha önce defalarca dinlediği aynı hikâyeleri anlatmış, dinleyicileri tahmin edilebileceği gibi gülmüş, herkes her zaman olduğu gibi büyülenmişti. Austen'ın tam olarak nasıl görüldüğünü bilmek için onu görmesine gerek yoktu.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen soru-cevap faslı başladı ve ilk konuşan Bayan Crocombe oldu.

'Bunu nasıl yaptığını bilmek istiyorum. Her yıl tuğla gibi kitaplar yazıyorsun...' Buna güldüler, Callista'nın sevinç çığlıklarından daha yüksek bir ses çıkmadı. 'Ve televizyon için yazıyorsun ve her yere seyahat ediyorsun. Bunu nasıl yapıyorsun?

Austen tezgâhtan atladı ve kafenin kapısına geldi, gizlenerek kulağını odaya çevirdi. 'Sakın söyleme,' diye fısıldadı.

"Her şey mükemmel bir asistana sahip olmaya bağlı, değil mi? Callista başladı. 'Jasmine, al sana bir selam. Jasmine beni kontrol altında tutuyor, tüm hayatımı benim için yönetiyor ve benim tek yapmam gereken oturup yazmak. O olmadan bunların hiçbirini yapamazdım.

Tıpkı kendi sevgili vazgeçilmezi Austen'ı övdüğü gibi.

Austen gözlüklerini çıkardı ve buruşmuş göz kapaklarını usulca çimdikledi. Bunu gerçekten hak etmiş miydi? Callista'ya karşı o kadar yıkıcı ve kaba davranmıştı ki, evren ona bu iğrenç kozmik tesadüfle mi karşılık veriyordu?

"Acaba kocan bu konuda ne düşünüyor?" diye araya girdi Bovis. Belli ki elini kaldırmamıştı.

Uğursuz bir sessizlik çöktü. Austen sırada ne olduğunu biliyordu. Baştan savma. Kocasının çiftlikleriyle ilgilenerek ona yardım ettiği ve mümkün olduğunca sık bir araya geldikleri gibi bir şeyler söyledi. Hayatında böyle uyumlu bir adam olduğu için ne kadar şanslıydı, değil mi? Onunla tanıştığı günü kutsamıştı, vesaire, vesaire.

Ama Callista bunun yerine oldukça soğukkanlı bir şekilde, "Henüz herkesçe bilinmiyor, bilinmesine de gerek yok, ama işin aslı şu ki, geçen yıl itibariyle ayrıldık ve..." dedi.

Austen kendi gözleriyle görebilmek için kafeden çıktı. Callista sonunda gerçeği söylerken tam olarak neye benziyordu?

"İşte bu kadar!" dedi yazar, Patti'ye doğru başını sallayarak soruların devam etmesi gerektiğini söyledi.

"Başka kimse var mı? Patti endişeyle, Austen'ın sandalyelerin arkasında ağzı açık bir şekilde durduğu yere bir bakış fırlatarak sordu. "Yok mu? Tamam, o zaman imzalamaya başlayalım, olur mu?" diye ekledi hızla, elini kaldırmış olan Izaak'ı görmezden gelerek.

Austen kasada çalışırken Callista da müşterilerle tanışıyor, fotoğraf çektirirken gülümsüyor ve onlardan isimlerini nazikçe hecelemelerini istiyordu çünkü hata yapmaktan nefret ediyordu. Son kitaplar sıralandığında ve müşteriler avludan ayrıldığında saat çoktan dokuzu gösteriyordu.

Delphine bekliyor olacaktı.

Patti, Jude ve Elliot sandalyeleri kaldırırken Jasmine de Callista'nın çantaları ve paltosuyla dükkânın kapısında bekliyordu.

'Jazzy, git ve arabada bekle. Ben tepeye kadar kendim yürüyeceğim,' diye duyurdu Callista. Jasmine gitmeden önce Austen'a sert bir bakış attı.

"Dışarı çıkalım mı?" dedi Callista, elinde kombucha şişesi ve şarap kadehiyle ve Austen'in cevap vermesini beklemeden avluya çıkıp bir sandalye çekti. Austen da hemen arkasından onu takip etti.

"Aklından neler geçiyor?" dedi, Austen masanın karşısına oturur oturmaz. 'Bana kapıyı açtığından beri o gürleyen, perili ifadeyi takınıyorsun. Çıkar ağzındaki baklayı.

Austen eski işverenine sormaya hakkı olmayan yüzlerce şeyi hemen bir kenara bıraktı. Jasmine, boşanması... bunların hiçbirini tartışmaya açık değildi, bunu biliyordu, bu yüzden netleştirmesi gereken birkaç şey üzerinde durmaya çalıştı.

Jude kocasıyla birlikte atlayarak geçti. 'Biz gidelim o zaman, iyi geceler,' dedi.

Sonra Patti onu takip etti. "Ne yapmalıyım?" diyesordu açıkça.

Austen çaresizce ona sarılma isteğini bastırdı. 'Sen gidip ayaklarını uzatmalısın. Ben son toparlama işlerini yapacağım. Yarın bir şeyler yapalım, olur mu?' Patti'nin bunun geri kalan her şeyi yarın açıklayacağı anlamına geldiğini anladığını umuyordu.

Bu kez iyi geceler öpücüğü yoktu ama Patti yine de iyi olacağından emin olup olmadığını sordu. Kulağa anlamlı gelmesi gerekiyordu, Austen biliyordu.

"Olacağım," dedi ve başını sallayarak Patti uzaklaştı, gözleri kaldırım taşlarındaydı, Austen'da herkesi nasıl mutlu edeceğini bilemediği ve Patti'nin sabrını ciddi şekilde test ediyor olması gerektiği gibi mide bulandırıcı bir his uyandırdı.

"Peki ya işin ne olacak? Callista'nın soğukkanlılığı, ona hâlâ kızgın olmasından daha fazla acı veriyordu. 'Austen, Bristol havaalanı yakınlarında bir yerde beni bekleyen oda servisi ve köpük banyosu var, lütfen bana yardımcı olur musun? Ne söylemeye çalışıyorsun?'

Austen tekrar denedi. Belki de yeterince açık konuşmuyordu ama açık sözlülük hiçbir zaman onun güçlü yanı olmamıştı. "Sadece, nasıl bittiğini hep merak etmişimdir.

Callista zar zor hatırlıyormuş gibi başını sallıyordu. "Takip etmiyorum.

"Hatırlıyorsun, değil mi? Kitap partinizde? Callista durgunlaştı, dudakları inceldi.

'Lütfen neden bahsettiğimi bilmediğini söyleme. Bu yeterince zor. Sen ve ben. Biz...' Austen sesini neden alçalttığı hakkında hiçbir fikri yoktu, etrafta kimse yoktu. "Öpüştük," diye fısıldadı.

"Hayır.

"Hayır mı?

"Yanlış hatırlamıyorsam beni öpmüştün," dedi Callista kesin bir ifadeyle.

Austen bütün gücünü topladı. "Böyle olduğundan emin değilim. Ondan önce çok fazla... an vardı. Olacaktı gibi hissettiğim zamanlar. Lütfen hepsini hayal etmişim gibi davranmayın. Gerçekten hayal ettiğimi sanmıyorum ve eğer bu konuda bir şeyler yapsaydık, bir şeyler elde edebileceğimizi düşündüm, hala da düşünüyorum.

Callista yorgun görünüyordu. Kelimelerini dikkatle seçmeden önce uzun bir nefes verdi. "Austen, bana hayranlık duyduğunun farkındaydım.

"Öyle miydin?

"Benim işim, ima edilen ya da edilmeyen duyguların bile farkında olmak ve siz, şey, okunması çok kolay biriydiniz.

Austen'ın kalbinin ritmi hızlandı. Bu dayanılmazdı.

"Ama sen benden *hoşlanmadın*," diye devam etti Callista. 'O şekilde değil. Sadece hoşlandığını sanıyordun. Kendin için istediğin şeyi bende gördün ve bunu cazibe ile karıştırdın. Bana hayranlık duyduğunu söylerken bunu kastediyorum. Callista omuz silkti. "Olur böyle şeyler.

'Bunu söylediğine inanamıyorum. Biliyorsun, önce sen beni öptün ve ben de seni öptüğümde beni durdurmadın.

Callista içini çekti. 'Belki de yaptım. Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. "O zaman benden hiç hoşlanmadın?

"Çok verimli bir asistandınız.

'Ne istediğimi biliyorsun. Lütfen, bana yardım edin.'

O zaman özür dilerim. Hayır. Sana karşı bir şey hissetmedim. Çok tatlı bir insansın, ama işten başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Bak, gitmem gerekiyor. Jasmine bekliyor.'

Austen kelimelerin diline dolandığını hissetti. *Jasmine işten daha fazlası mı? Sana hayran olmasından hoşlanıyor musun? Yoksa sen de ondan hoşlanıyor musun?* Ama bunların hiçbirini söylemedi.

Callista sandalyesini geriye itti.

Çaresizlik Austen'ı kavradı. Utanç ve aptallık duygusunu bir kenara itip tüm bunların kendisini ne kadar etkilediğini ona anlatmazsa, neler olduğunu anlamak için bir daha asla şansı olmayacaktı.

'Tam başladığım anda beni her şeyden koparmışsın gibi hissettim. Beni ektin.'

'Birlikte çalışmaya nasıl devam edebilirdik? Bu hiç profesyonelce değildi...' 'Bana iyi bir yazar olmadığımı söylemiştin.

Bu Callista'nın durmasına neden oldu. Austen'a endişeli bir bakış attı.

"Bunu asla kimseye söylemem.

"Sen söyledin. Sana şiirlerimi gösterdim ve sen dedin ki..."

'Onlar hala senin olgunlaşmamış çalışmaların mıydı? Tüm şairlerin seslerini bulmadan önce gençlik dönemlerinden geçtiklerini mi?

"Bu yönde sözler, evet. "Peki yanıldığıma inanıyor musunuz?

Bu onun ciğerlerindeki havayı silip süpürdü. "Şey, evet... Hayır.

Bilmiyorum. "Geri bildirim istediğinde sadece iltifat mı bekliyordun? Bir başka doğrudan vuruş.

"Kaç yaşındasın sen? Callista şimdi ona çözülmesi gereken bir bulmaca gibi bakıyordu.

"Yirmi beş.

"*Hmm.*

"Bu ne anlama geliyor? *Hmm?*" Austen sesi taklit etti. "Bu kadar kaybolmak için çok yaşlısın.

"Hah! Austen'ın nefesi kesildi.

Bu nasıl bu kadar kötü gidiyordu? Callista'nın ona karşı bir şeyler hissettiğini itiraf etmesi, adaletsiz, kaba ve küçümseyici davrandığını kabul etmesi gerekiyordu. Kırıcı olduğunu bile kabul etmek istemiyordu ve şimdi de ona olgunlaşmamış mı diyordu?

"Üzgünüm ama bu doğru. Callista devam etti. 'Ben sadece henüz sesini bulamadığın konusunda yorum yaptım. Ayaklarını bile zar zor bulmuştun! Ve görünüşe göre o zamandan beri pek bir şey aramamışsın. Lütfen Austen, yazma yolculuğunu bırakmanın nedeni olarak beni kullanma. Şairler doğmaz. Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama doğmazlar. Kendilerini yaratırlar. İlham perisi yoktur. Oturduğun yerden kelime yakalamak vardır. Ruh arayışı vardır. Sıkı çalışmak ve zanaatınız üzerinde çalışmak vardır. Hepsi bu.'

Callista, Austen'ın yüzünde anlayış aradı ve giderek öfkelenmeye başladı. 'Bana hep şu an baktığın gibi bakardın, sanki özel bir yaratıkmışım gibi. O zaman da gözlerinde yıldızlar vardı ama ben tüm bunlar için çalıştım, kendimi geliştirdim. Parmağıyla göğsünü işaret etti. "Buna kendini keşfetmek deniyor.

Austen'ın içi bir yumruğun içindeki kâğıt gibi buruştu. Acıtıyordu çünkü içinde gerçek vardı.

'Seni tanıdığım süre boyunca ne sana ne de kendime bir kez olsun yalan söylemedim Austen. Kocamı seviyordum. Seninle bir ilişki yaşamak istemedim. Seni asistanım olarak kaybettiğim için üzgündüm ama hepsi bu kadar.

"Zalimdin. Senin için et ve kandan çok kağıt ve mürekkep olduğumu söyledin.

Callista'nın artık gerçekten canına tak etmişti. Yamaçtaki geçide doğru ilk birkaç adımını atmıştı ama bu onu durdurdu.

Döndü, Austen'ın gözlerinin içine baktı ve açık bir şefkatle harmanlanmış bir sertlikle, 'Ve bunda ciddiydim,' dedi.

Austen onun gitmesine izin verdi ve avludaki palmiye ağacının arasından geçen gece havasının hışırtısında kaybolana kadar sandaletlerinin kaldırım taşlarına sürtünmesini dinledi.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Pazar sabahı, yamacın eteklerinde, kapının yanında ayçiçekleri olan eski balıkçı kulübesinin mutfağında Joy Foley biri kendisi, diğeri kız kardeşi için olmak üzere iki fincan çay doldururken, Radia dinlemiyormuş gibi yaparak tostları haşlanmış yumurtaya batırıyordu.

"Yani onu eski sevgilisiyle konuşurken mi bıraktın?" dedi Joy.

"Böyle söyleyince kulağa olduğundan çok daha kötü geliyor," diye cevap verdi Patti, hala pijama tişörtü ve şortuyla bulaşık makinesini boşaltırken.

'Ama hala bu kadına takılı olduğunu söylemiştin? Bu yaşlı, güçlü, göz alıcı kadına mı?'

"Ben öyle bir şey demedim," diye itiraz etti Patti, çatal bıçakları gürültüyle çekmecedeki plastik bölmelerine fırlatırken. Sinir bozucu bir şekilde, kız kardeşinin durumla ilgili tahmin ettiği her şey doğruyd.

"Bundan hoşlanmıyorum," diye ısrar etti Joy. 'Austen'ın hoş bir kız olduğuna eminim ama eğer başkalarıyla takılıyorsa ondan uzak durmalısın.

Patti, iki kaşını da *CBeebies*'e olan sahte ilgisiyle kaldırmış, iPad'ine teatral bir şekilde bakan Radia'ya bakarak, "Birine şüpheyile yaklaşmak diye bir şey vardır," dedi.

Patti sesini alçalttı. "Callista'nın Austen üzerindeki gücünü kötüye kullandığından, tüm bu genç kadınların ona yaltaklanmasını, yıldızlara kapılmasını istismar ettiğinden oldukça eminim.

Joy dumanı tüten fincanlara süt doldurdu ve başını sallayarak altı yaşındaki *çocuğun* duyamayacağı bir yere gitmeleri gerektiğini işaret etti. "En azından biraz yüksek sesle konuşabilir misiniz? Radia arkalarından bağırdı.

Kız kardeşler koro halinde "Hayır!" diye bağırdılar ve Joy güldü.

Joy bugünlerde çok daha fazla gülüyordu; gerçekten de değişmişti. Herkes bunu fark etti. Duruşu bile farklıydı. Dik ve açık duruyordu ve onunla ilgili her şey yumuşamıştı. Ama kötü bir adamdan kaçışının anısı beynine kazınmıştı ve bundan asla kurtulamayacaktı.

Joy, kurutulmuş çiçeklerle dolu şöminenin yanında durarak, "Eğer en ufak bir *terslik* hissediyorsan, seni daha fazla içine çekmeden bu işe bir son vermelisin," diye uyardı.

Patti alçak kanepeye kıvrılmış, kupasını kucaklıyordu. "Benden hoşlanıyor," diye omuz silktilti.

Öyle mi? Randevunuzdan beri sizi aradı mı? Sıra onda değil mi?

Dönüş mü? Flört kuralları kitabı falan mı okudun sen? Dönüş diye bir şey yok. Patti sesinin savunmacı bir genç gibi çıktığını biliyordu. İçten içe, masaya bir şeyler getirme sırasının gerçekten de Austen'da olduğunu hissediyordu.

'Bütün kovalamacayı sen yaptın...' diye devam etti Joy.

Hayatımda hiç kimseyi kovalamadım. Bak, bu sadece eğlence. Bir tatil olayı. Zaten altı gün içinde ayrılacak. Her kelimedede Patti'nin kalbi daha da sıkışıyordu. Kimseyi kandıramıyordu.

Sadece dikkatli ol, lütfen. Yeniden çıkmaya başlaman iyi bir şey ama seninle yeni görüşmeye başlamışken geceyi eski sevgilisiyle geçirmesinin hoş bir şey olmadığını anlayacak kadar senden hoşlanmayan biri tarafından incitilmeni istemiyorum ve...'

Kapı zili çaldı ve Joy daha fazla dönmeden onu durdurdu.

"Ben bakarım!" diye bağırdı Radia, sandalye ayaklarının kaldırım taşlarına sürtünmesi eşliğinde.

"Annem gibi konuşuyorsun," diye tısladı Patti kız kardeşine.

Austen'ın geceyi o berbat yazar kadınla geçirip geçirmediğini kimsenin kesin olarak bilmediğini ve sıradan bir kır çiçeği çayır randevusunun biriyle 'görüşmek' anlamına gelmediğini belirtmek istiyordu ama Patti dün gece Austen'ın Callista Flyte ile eski kötü alışkanlıklarına geri dönüp dönmediğini merak ederek uyumakta zorlandığını itiraf etmek zorundaydı. Eğer denerse Austen ona karşı koyabilecek iradeye sahip miydi? Austen direnmek ister miydi? Ugh! Joy'un durumu bu şekilde okuyabilmesi çıldırtıcıydı.

Joy hâlâ konuşuyordu. "Annem beni onun hakkında uyaracak kadar akıllıydı... Sesinin fısıltıya dönüşmesine izin verdi. Radia'nın babası hakkında çocuğun duyabileceği şekilde konuşmamaya çalışıyorlardı. "Bir zamanlar sen de öyleydin. Ve sizi dinlemeliydim çocuklar. Sadece bana söz verin, size iyi gelmeyecek birine kalbinizi kaptırmayacaksınız. Seni mutlu etmeyen birine.

"Austen beni mutlu ediyor! Patti neredeyse bağıracaktı ki, Radia şaşkın bakışlı Austen'ı arkasından sürükleyerek ortaya çıkıttı.

Patti ayağa fırladı.

Radia, teyzesi ile yüzü kızaran kitapçının arasına bakarak, "Bir ziyaretçiniz var," diye gülümsedi.

"Herkes merhaba," diye mırıldandı Austen, zayıf bir el sallayarak tüm odayı süzdü. Kimsenin bir şey söylemeyeceğini ve Patti'nin gözleri parlayarak kendisini merakla izlediğini fark etmiş olacak ki, "Acaba bugün benimle dışarı çıkmak ister misiniz?" diye ekledi.

Patti kız kardeşine anlamlı bir bakış atarken, Radia da Austen'ın kolunu sallayarak küçük bir dansa başladı.

"*Randevuya* mı gidiyorsun?" diye şarkı söyledi küçük kız.

"Bilmiyorum," dedi Austen, Patti'nin cevap vermesini bekleyerek. "Öyle miyiz?"

Patti sırtıarak, "Ben üstümü değiştireyim," dedi ve Joy'a bardağını uzattı. Merdivenlere doğru ilerlerken, "İstersen benimle gel Austen," diye ekledi ve ikisi birlikte yukarı tırmandılar, Joy masum bir şekilde onları takip etmekte olan Radia'yı yakaladı.

Patti aceleyle dışlarını fırçalarken, Austen Patti'nin yapılmamış yatağına oturmuş, süitin kapısından onu izliyordu. Tam otuz saniyedir onun yatak odasında idiler ve Patti randevularına hazırlanmak için hiç vakit kaybetmiyordu.

"Bana kızgın görüdüğünü mü düşündün?"

'*Hmm*, o kadar da kızgın değildi. Ama oldukça korkutucuydu.'

"Hiç öyle düşünmemiştim. Sanırım onu hep etkileyici bulmuşumdur."

Patti ağzını çalkalayıp yüzünü kurulamadan önce alaycı bir ifadeyle, "O kadarını ben de tahmin etmişim," dedi.

Banyodan çıktı ve yanından geçerken Austen'ın saçlarını karıştırdı. Austen bundan rahatsız olmuş gibi yaptı ve düzeltmek için buklelerini karıştırdı. Patti gardırobun kapağını açtı. "İyi misin? Ciddiyim şimdi. Austen derin bir nefes aldı ve nefesini sertçe dışarı üfledi. "Şey, ben ölmedim. "Ama bazı eşyalarını açıkta mı bıraktın?"

Patti pijama gömleğinin düğmelerini açıyordu. Austen arkasını döndü ve gözlerini yere dikerek yüzüne yayılan ateşi kontrol etmeye çalıştı. Patti bu özgüveni nereden alıyordu? Austen kilitli banyo kapısının arkasında da üstünü değiştirebilir ve yine de utanabilirdi.

"Yaptım," dedi, beynini konu üzerinde kalmaya zorlayarak. "Dürüst olmak gerekirse harika değildi ve bana düşünmem için bazı zor şeyler verdi."

'*Hmm*, umarım o da bir şeyler düşünüyordur. Ondan hoşlanmadım,' dedi

Patti, giyinirken çıkan yumuşak hışırtılarla noktalandı. "Üzgünüm ama işte böyle. Callista'nın herkesin inanmasını istediği kadar iyi biri olduğunu sanmıyorum. Austen bunun üzerine kazara başını çevirdi ve Patti'yi bir zamanlar parlak kırmızı bir Kate Bush tişörtünü üzerine çekerken buldu

Başını. "Gerçekten ne demek istediğini söyle," dedi, ancak yumuşak, güzel göbeğinin en ufak bir görüntüsünü yakaladıktan sonra gözlerini kaçırdı.

Patti daha sonra saçlarını en küçük dağınık düğüm haline getirdi, bukleler yüzünün etrafına düştü ve boynundan aşağı doğru dallanarak, her şeyin, hatta harika görünmenin bile ona çok kolay geldiğini doğruladı.

"Eğer gerçekten ne hissettiğimi söyleseydim, o kadının sömürücü bir sık kafalı olduğunu düşündüğümü söylerdim, ama bunu kibarca kendime sakladım. Yine o sırtma. Austen yorgun olmasına ve geç saatlere kadar ayakta kaldığı için başı ağrımaya rağmen gülümsemekten kendini alamadı.

Delphine etkinliğin uzaması nedeniyle özür dileyen mesajına hâlâ yanıt vermemişti. Olayın uzaması tam olarak doğru değildi ama ona Callista hakkında her şeyi anlatmak için bir sonraki uygun konuşmalarını beklemek istemişti.

Delphine'e sadece çok tuhaf bir gece geçirdiğini söylemiş ve hâlâ uyanık olup olmadığını sormuştu ama Delphine cevap vermemişti. Sohbeti ne kadar tazelerse tazelesin onu çağırmamıştı, bu yüzden ilk başta sadece Callista ve Jasmine'in etkinlik için hazırlandığı yeri görmek için merdivenlerin dibindeki küçük yatak odasına inmişti. Ne aradığından emin değildi: ateşli bir buluşmanın izleri olabilir miydi? Callista'nın bir şekilde geride bıraktığı bir his mi? Onun aurası mı?

Çöp sepetine attığı boş bir Evian şişesinden başka bir şey yoktu. Austen, küçük odada durup yüksek sesle, 'Bu kadar kaybolmak için çok yaşıyım,' sözlerini tekrarlayarak ne kadar gülünç duruma düştüğüne gülmüştü.

Callista bu konuda yanılmamıştı. Ama hiç büyümediği de tam olarak doğru değildi. Son birkaç gündür bir sürü yeni deneyim yaşamıştı. Clove Lore'a geldiğinden beri ilerleme kaydetmişti, değil mi?

"Uyan, uyan! Patti, Austen'in düşünceleri arasında, yatağın üzerinde yanına gelip oturarak yatağın zıplamasına neden oluyordu. "Dün gece hiç uyudun mu?

"O kadar iyi görünüyorum, ha? Austen şaka yapmaya çalıştı ama Patti'nin şakaya tahammülü yoktu. Bakışlarında bir parça endişe vardı.

Austen, "Ben... gecenin büyük bir kısmını yazarak geçirdim," diye itiraf etti. "Şiir.

Patti yavaş ve dikkatli bir şekilde başını salladı.

"Geçen gün beni limanda bulduğunuzda yazmaya çalışıyordum ama yazamadım.

Patti sadece dinledi. Dudakları solgunlaştın diye ağzını kapatmıştı. "Ama Callista'yı tekrar gördükten sonra söyleyecek çok şeyim olduğu ortaya çıktı. Bu yüzden hepsini yazdım."

"Biraz dinleyeyim o zaman. Patti yüzünü ona dönmek için vücudunu çevirdi. 'Ve bana bunun iyi bir şey olmadığını falan söyleme, sadece oku. Ben iyiyim. Dinlerim. Ellerini bir melek gibi birbirine bastırdı ve sözüm ona masum bir surat ifadesi takındı.

'Bilmiyorum, çok amatörce...'

"Ah-ah! Patti uyarı parmağını kaldırarak onu susturdu ve Austen'ın içinde bir şeyler koptu. Kederli bir bakışla defterini uzattı ama kendini beklediği kadar kötü hissetmiyordu.

Patti sayfaları çevirdi ve Austen'ın dağınık karalamalarının ortasında durdu.

"Olmaması gereken bir öpücük mü?" dedi, başlıklardan birini okuyarak. "Bu bizimle ilgili değil, değil mi?

"Hayır, tabii ki değil. "Okuyabilir miyim?

"Keyfine bak," dedi Austen, tüm kabadayılığıyla. 'Gözbebekleri iki siyah noktaya sıkıştı,' diye okudu Patti.

"*Yüksek sesle* mi okuyorsun? Austen araya girdi. Patti güldü ve devam etti.

"Gözbebekleri iki siyah noktaya sıkıştı, eli küfürlü dudaklarının üzerinde geziniyor. Öfke ve istekle geri çekiliyor.

Patti gözlerini kaldırdı. "Vay canına! Bu çok etkileyici, Austen.

"Sanırım bunu yazarken kendimi çok yoğun hissediyordum. Callista hakkında kendime gaz vermeye başladığım anı hatırlamaya çalışıyordum. Öpüştüğümüz için beni kovdu. Austen bu bilginin bir süre havada asılı kalmasına izin verdi. "Ve beni öpmek istediğini biliyorum. Bunu görebiliyor ve hissedebiliyordum. Ben de gerçekte ne gördüğümü yazdım. Dün gece beni öptüğünü kabul etti ama bunun bir hata olduğunu savunuyor. Aslında özür diledi.

Patti bunu anladı.

Austen alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Belki de en sağlıklı çalışma ilişkisi olmadığını düşünmeye başlıyorum," diye devam etti. 'İkimiz de

hatalar yaptık. Muhtemelen ikimizin de iyiliği için çok daha erken bitmeliydi.

Patti başını salladı, defteri kapattı ve Austen'ın Callista'nın anlattıklarına anlam vermeye çalışırken bütün gece üzerinde düşündüğü her şeyi içine attı.

"Tamam," dedi Patti kararlı bir şekilde. 'Callista dün geceyi ve söylediklerine bakılırsa senin için son birkaç yılın büyük bir bölümünü çaldı. En azından bugünü bizim için kurtarabilir miyiz? Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Beni bir yere götüreceğini söylemiştin? Sen hazırsan ben de hazırım.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

Yokuş yukarı çıkarken Austen, Patti'ye nereye gittiklerini söylemeyi reddetti. Dünkü yağıştan sonra hava açıktı ve gün umut doluydu, sanki her şey yıkanmış ve tüm kötü şeyler alınmış gibiydi

gelgitle uzaklaşıyor.

Austen, kulübelerin yanından geçip ziyaretçi merkezine giden patikaya tırmanırken ferahlığı içine çekti.

"Yardıma mı? Onu tekrar görmeyi? Patti sonunda, turistik şekerleme dükkanının ve marketin önünden geçerlerken sordu.

"Bana *onunla birlikte* olmak istemediğimi, onun *gibi olmak* istediğimi söyledi. Ona çok fazla hayranlık duyduğumu söyledi.

Patti gözlerinin Austen'inkilere kaymasına izin verdi. "Peki sen bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kabul etmedim. En azından ilk başta. Ama bütün gece bunu düşündüm. Onun için gözümün döndüğünü söyledi. Sanırım bu muhtemelen doğru.

Pazar günü gezi otobüslerinin park ettiği ve arabaların hâlâ ana yoldan akmaya devam ettiği ziyaretçi merkezindeki büyük otoparkı geçtiler.

Patti sessizce düşünüyordu ama sonunda, 'O kadın senden hoşlanıyordu, Austen. Hata yapma.

Austen bunu alaycı bir gülüşle geçiştirdi ama yine de Patti'nin devam etmesini umuyordu.

Patti, 'Onun da kendine göre sorunları olmalı,' dedi. "Her şeye rağmen mükemmel olmayabileceğini düşünüyorum.

"Hayır, bunu biliyordum," diye kabul etti Austen. "Ya da en azından dün gece anladım.

"Koca meselesi mi? Patti tahmin etti.

"Evet. Her zaman bana ya da genel olarak kadınlara karşı olan hislerini inkar ettiğini düşünmüştüm. Ama şimdi o adamı, her kimse, gerçekten sevdiğini düşünüyorum. Her neyse, umuyorum ki şimdi belki daha mutlu bir yerdedir.

"Jasmine ile mi? Patti şimdi ona bakmayacak kadar kibardı.

Austen içini çekti ve omuz silkti. "Kim bilir? Belki de. Belki de her zaman olduğu gibi sıkışık kalmıştır ve onunla da aynı şeyi yapıyordur.

benimle yaptı. Orada her ne oluyorsa, bu özel bir şey. Ama sanırım benden hoşlanmadığı şekilde ondan hoşlanıyor. Bu kadarının doğru olduğuna inanıyorum.

Austen şimdi otoparkın uzak tarafındaki küçük taş kulübenin önünde durdu. Pembe çiçeklerle dolu asılı sepetler vardı. Austen, Patti'nin tişörtüne karşı renklerin dudaklarının pembesini nasıl ortaya çıkardığını fark etmeyecek kadar iç gözlemde kaybolmamıştı.

"Yine de biraz acıtıyor olmalı? Patti'nin sesi nazikti.

"Sadece biraz garip. Belki biraz üzücü. Ben..." Austen kendini durdurdu. "Devam et, yüksek sesle söylemelisin.

Austen önce derin bir nefes verdi. "Yazmayı bıraktım çünkü gençlik dönemimde olduğumu söyledi. Ve sanırım... haklıydı. İşte! Söyledim işte. Haklıydı ve ben bunu büyük bir hakaret gibi algıladım ve tamamen tılandım. Dün gece olması gerektiği gibi büyümediğimi söyledi.

Patti kuşkuyla kaşlarını çatı. 'Bana anlattığına göre, büyümekten söz edecek biri değil. Asistanları öpmek pek de olgun bir davranış sayılmaz, değil mi? Ya da etik değil?

Austen bunu içine sindirdi. Callista mükemmel olmaktan çok uzaktı, ama Austen onu bir kaideye koymuş ve ona orantısız bir hayranlık *duymuştu* ve evet, tıpkı onun gibi olmak istemişti.

"Pratik yapmam ve kendimi geliştirmem gerekirken yıllarca yazmaya zaman ayıramadım.

Patti bunların hiçbirini kabul etmedi. 'Hâlâ çok gençsin. Daha çok zamanın var. Ve bunu sana daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama yirmili yaşlarında hala bir şeyleri çözmeye çalışırken biraz saçmalamana izin var.

'Teşekkür ederim! Bu birinin bana söylediği en güzel şey,' Austen elini kalbine götürdü, ama gülümsemesi kısa süre sonra tekrar düştü. "Callista bu kadar berbat olmak için çok yaşlı olduğumu söylemişti.

Bence iyi gidiyorsun. *Benim hakkımda* ne derdi? Rastgele bir sahil kasabasında yaşıyorum, dikkat dağıtmak için kız kardeşimin çocuğuna gereğinden fazla bakıyorum. Planlar yapmalı, niyetli olmalıyım.'

Austen Patti'nin bileğini tuttu. "Belki ikimiz de yolumuzu buluyoruzdur.

Patti yine gülümseyerek, 'Ve bu sorun değil,' dedi. 'Her şeyi gören süperstar Callista senin hakkında son sözü söyleyemez,' diye ekledi.

Ancak bu, Austen'ın beynini dün geceki tavşan deliğine geri gönderdi ve orada derinlerde Callista'nın son sözleri saklıydı

Dün ona bir kez daha Austen'ın istediği şekilde canlı hissetmediğini söyledi.

"Patti? Austen aniden onun yeşil gözlerinin içine bakarak, "Patti," dedi. "Ben etten ve kemiktenim.

"Bunu biliyorum.

"Tamam, güzel. Austen bir adım daha yaklaştı. Patti'nin sırtışı daha ciddi bir şeye dönüştü ve Austen'ın dudakları birleşene kadar eğilmesine karşılık olarak başını eğdi.

Bu kez öpüşüklerinde Patti, kendini tuttuğu belli olan peygamber çiçeği çayırında olduğu kadar saygılı değildi. Bu kez ellerini Austen'ın yüzüne götürdü, onu daha derinden öperken başparmaklarını yumuşakça elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdi, dokundukları süre uzadıkça nefes alışının nasıl titrediğini saklamadı.

Austen ellerini Patti'nin kaslarının yumuşakça hareket ettiği kollarına koydu. Bu his Austen'ın çekirdeğini zayıflattı, onu yumuşattı ve Patti'nin dudakları arasındaki boşluğa doğru iç çekmesine neden oldu.

Bu öpüşmeydi. Umutsuz, acı verici, içkili bir kitap partisinde çalınmış, buhar ve pişmanlık tadında bir şey değildi.

Ayrıldıklarında Austen'ın görüşü bulanıktı. Patti sanki güneş aniden çok parlakmış gibi gözlerini kırıştıırıyordu.

İkisi de hiçbir şeye gülmedi.

"Evet," diye boğazını temizledi Austen. "Bugün yapacağımız şey bu. Başını sallayarak arkasındaki kulübeyi işaret etti.

Patti kapının yanındaki tabelayı okumak için bir an durdu. "Bir kağıt yapım atölyesi mi?

"Aptalca mı? Austen yüzünü
buruşturdu. "Hayır! Aslında
mükemmel.

Kapıyı itmeden önce birbirlerine yeni, sevinçli ve heyecanlı bir şekilde baktılar ve Austen içerideki zanaatkâra saat on birdeki randevuları olduğunu söyledi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Patti, kendi kâğıdını yapma sanatının bu kadar dağınık olduğunu ya da kâğıt yapma partneriyle yakınlaşmak için bu kadar çok fırsat sunduğunu bilmiyordu. Gerçi tekstil uzmanı Morwenna, 'Pulpitations Paper Dates'i kurarken tam da bunu amaçladığını söylemişti.

Bir zamanlar on sekizinci yüzyıldan kalma bir süt sağma odası olan, şimdi ise geniş ziyaretçi merkezi otoparkının asfalt kıyısında tarihi bir vaha gibi duran malikane, alçak tavanlı ve tamamen beyaz badanalıydı; kiraz dizileri ve dallı cep telefonlarıyla süslenmişti. İki alçak pencerede deniz camı güneşlikler parıldıyordu. Morwenna'nın gri-beyaz saçları defalarca sarılmış ve renkli bir batik kumaşın içinde bağlanarak başında toplanmıştı. Yere kadar uzanan bir kaftan giymiş ve bir sürü büyük mücevher takmıştı.

"Burası kitapçının ikizi gibi," dedi Austen, sahibi onlara bir sanat atölyesinden çok bir hippief mutfağına benzeyen, onlarca yıldır kullanılmaktan derin oluklarla kesilmiş ve eski meşeyi renklendiren sızmış boyalarla çok renkli hale getirilmiş eski bir kasap blok masasıyla düzenlenmiş ekipmanı hızlıca gezdirirken.

"Blender, lavabo, kurutma alanı. Tamam mı?" dedi kadın, her şeyi işaret ederek. "Ve şurası da," diye ekledi, eski püskü bir Fransız pres dolabının kapılarını açarak, "tekstil mağazam.

İçeri bakmalarına izin vermek için gururla kenara çekildi.

"Vay canına!" Patti, her renk ve dokudaki özenle kesilmiş kumaş karelerine dokunmak için uzandı.

Morwenna, "Bugünkü çalışmamızda geri dönüştürülmüş tekstil ürünleri kullanacağız," dedi. "Birini seçin.

Austen, Patti'nin seçim yapması için ısrar etmişti ve Patti de tüm ipek, havlu, kenevir ve yün parçalarını bir kenara bırakarak, beyaz pamuksu yırtıkları ve telleri olan soluk mavi basit bir yama seçmişti.

"Denim," dedi kadın. "İyi seçim. Gezegeni en çok kirleten giysi olan kotun hurda kalıntılarını zanaat kâğıdına dönüştüreceksiniz. Tamam, şu hurdayı blendera at.

"Gerçekten mi? Patti neler olup bittiğinden emin değildi.

"Tek tek ipliklerine ayrılması gerekiyor. Austen, sen biraz su ekle.'

Gizli hoparlörlerden yayılan balina şarkısı ve gong seslerinin yumuşak tınıları, hurdaları parçalara ayıran sürahi karıştırıcının yüksek sesle öğütülmesiyle kesildi.

Harika görünmüyordu ama Morwenna sonuçtan memnun görünüyordu. "Mükemmel. Ve şimdi, posanın içine."

Geldiklerinde yırtılmasına yardım ettikleri eski parçalanmış gazeteler ve kâğıt ambalajlardan oluşan özensiz dağınıklık, çıplak tuğla şöminenin yanında büyük bir kazanın içinde duruyordu ve ıslandıkça daha da yapışkan bir duvar kâğıdı macununa benziyordu.

Eğitmen Patti'ye posa ile doldurması için bir leğen uzattı. "İçine daldırın - üçte ikisinin dolu olmasını istiyorsunuz. Güzel, şimdi ipliklerinizi atın ve karıştırın.

"Nasıl karıştıracaksınız? Patti sordu.

Kadın ellerini kaldırdı ve gümüş halkalı parmaklarını keyifle oynattı. "Hadi, ikiniz de. Ellerinizi içeri sokun.

İkili gülümseyen bakışlar attı. Patti bileklerine kadar suya daldırdığında hamur serin ve şaşırtıcı derecede ipeksiydi. Austen parçalanmış denim kumaşın dağınıklığını içine döktü, sonra kendi ellerini yüzeyin altına batırdı.

"İyice karıştırın. İplikler dağıldığında isterseniz biraz taç yaprağı da ekleyebilirsiniz. Morwenna, her biri farklı renkte yapraklarla dolu küçük kil kaselerden oluşan bir tepsi çıkardı. "Kurutulmuş gül tomurcukları, turuncu latin çiçeği, güneş ışığı sarısı nergis, beyaz hercai menekşe, menekşeler..." diye saydı.

Patti ve Austen narin mavi çiçekleri fark ederek, "Peygamber çiçekleri lütfen," diye seslendiler.

"Utanma o zaman," dedi kadın ve Austen'ın elleri dağınık olsa da kaseyi aldı ve peygamber çiçeği konfetilerini posanın içine serpti.

"Ve karıştırmak? Patti tahmin etti.

Öğretmen başını sallayarak onları cesaretlendirdi ve ellerini leğenin içinde döndürmeye konsantre olmalarını sağlamak için biraz daha uzaklaştı.

Patti ilk başta opak sığılığın altında Austen'ın parmaklarından kaçmaya çalıştı ama Austen onun parmak uçlarına uzandı. Hızlı bir bakış Patti'ye bunun tesadüfi olmadığını söyledi; Austen'ın gülümsemesi de aynı şeyi söylüyordu.

Patti parmaklarının Austen'ın ellerinin pürüzsüz sırtında dolaşmasına izin verdi ve nazıkçe kavradığı bileklerine kadar hissetti.

Üzerine yeni bir odaklanma geldi. Patti, Austen'ın da bu ani değişimi hissedebildiğini biliyordu. Bu artık masum bir kâğıt yapımı değil, şeytani bir şeydi.

Duygusal ve yumuşak. Patti alnını Austen'inkine yaslamak ve bütün öğleden sonra suyun altında ellerini keşfetmek istedi.

"Püreyi kâğıda dönüştürme zamanı," dedi Morwenna nazikçe.

Daha önce neşeli ve güleç olan Austen şimdi sessizdi, gözleri parlıyordu.

Öğretmen, sürecin son aşamasını sözsüz bir şekilde göstererek, açıklığı boyunca gergin bir bez gerilmiş bir resim çerçevesine benzeyen bir şey gösterdi.

Her ikisi de damlayan ellerini leğenden kaldırırken, kadın çerçeveyi indirdi, düz tuttu, sonra hızlı bir şekilde yapışkanın içine daldırdıktan sonra tekrar kaldırdı. Sıvı, kumaş ağın içinden süzüldü.

"Ve kâğıt hamurundan, kumaş ipliklerinden ve yapraklardan geriye kalanlar gerçekten çok güzel bir kâğıt yaprağı oluşturdu.

Bir sonraki kısım o kadar kolay görünmüyordu. Morwenna çerçeveyi bazı bezlerin düz bir şekilde serildiği kurutma alanına taşıdı ve çerçeveyi hızla ters çevirerek ince, ıslak tabakayı bezin üzerinde bıraktı.

'Yarın sabaha kadar kurumuş olur,' diye onları temin etti.

"Üzerine şiirler yazman için hazır," diye mırıldandı Patti sadece

Austen'ın kulaklarına. Austen'ın gülümsemesi, kalbi mutluluktan

kabarmış gibi pembeleşti. Morwenna, "Şimdi ikinizi yalnız bırakacağım," diye duyurdu. 'İstedığınız kadar

İstedığınız gibi çarşafklar. Önümüzdeki bir saat boyunca stüdyo

sizindir. "Bizi bırakıyor musun? Patti çok memnun

görünmemeye çalıştı.

Kadın sadece parıldayan bir gülümseme ile karşılık verdi. 'Eğer d a h a önce gitmek istersen, kapıyı çekip kapatman yeterli. Anahtarlarım yanımda.

Birkaç dakika içinde gitmişti. Patti alçak pencereden onu izledi, bir bisiklete tırmandı ve otopark boyunca bisikletle uzaklaştı.

"Bayan Crocombe için mi çalışıyor?" diye sordu

Austen. "Belki de bizden para sızdırıyordur?

Austen başını eğdi.

"Kimse size Bayan C.'nin bahis defterinden bahsetmedi mi? Patti kâğıt yapma çerçevesini tekrar kaldırarak şöyle dedi. "Köyde kimlerin bir araya geleceğine dair bir bahis defteri tutuyor.

"Kapa çeneni!

Bu doğru. Hepsi bu işin içinde. Özellikle Izaak, o en kötüsü. Ve Minty.'

"Hayır! Austen gülüyordu ama yine de dirseğini sıkıca kavrayıp kendine sarıldı. "Birlikte olup olmayacağımız konusunda bahisler olduğunu mu düşünüyorsun?

"Siren'in yeni şefi Kit ile senin üzerine erken bir bahis oynandığını duydum. "Ne!

"Merak etmeyin. Bütün bir yıl boyunca o defterde adım, seyahat eden her kadının yanında yer aldı.

Austen ona baktı, artık bundan zevk alıp almadığından emin değildi. "Kimse senden para kazanmadı mı?

"Biriyle bir araya gelmelisin. Ben hiç yapmadım. Yakınından bile geçmedim. "Henüz. Austen dudaklarını kapatmadan önce şöyle dedi.

Patti, Austen'ın iyiliği için tepki vermemeye çalıştı. Gözlerinin etrafına yine bir miktar endişe çökmüştü ve hepsini silip atmak ve çamurla uğraşmanın kolay keyfine geri dönmek istiyordu.

"Hadi," diye başıyla işaret etti. "Sadece bir saatimiz var.

Tekrar leğenin üzerine geri döndüler, çerçeveyi birlikte batırdılar, kaldırdılar ve fazla sıvının damlamasına izin verdiler.

"Sence Bayan C.'nin parası güvende mi?" diye sordu Austen sakın bir sesle ve Patti başını onunkine yaslayarak kâğıdın çerçevenin içinde şekillenmesini izledi.

Kurutma masasına kaldıramadan, Austen'ın atölye kapısının arkasında asılı duran çantasından bir bildirim geldi.

Başını geri çekişi, elleri kâsenin üzerine damlarken birdenbire yalnız kalan Patti için tuhaf bir şekilde sarsıcı oldu.

Austen giderken, "Şunu kapatayım," dedi.

Ama ellerini önlüğüne sildikten ve telefonunu aldıktan sonra, Austen birkaç dakikasını kapının yanında ekranı okuyarak geçirdi.

"Her şey yolunda mı? Patti odanın öbür ucundan sordu, aniden ayaklarının altındaki taş ve sert bayraklarla buranın biraz serin olduğunu fark etti. Şimdiye kadar bunu hissetmemişti.

Austen arkasını dönmüş, başını eğmişti. "Hı-hı," diyordu dikkati dağılmış bir şekilde. Daktilo yazıyordu.

Austen döndüğünde Patti önlüğünün cebinden telefonunun ışığının parladığını görebiliyordu. Her şeye rağmen kapatmamıştı.

'Özür dilerim. Bir cevap bekliyordum,' dedi Austen.

"Evden arkadaşın mı? Patti odanın diğer ucuna geçip kâğıdı kuruması için bezin üzerine çevirerek sordu. Boş çerçeveyi Austen'a uzattı. "Bunu sen yapabilirsin.

Patti, "Tam olarak değil," dedi Austen nazikçe. Çerçeveyi daldırdı ve hamurdan yeni bir yaprak çekerek damlamasına izin verdi. "Tanıştığım biri

Aslında internette. Biraz sohbet ettik.' Austen'ın yanaklarında bir kızarma oldu. Patti bu kızarıklığın kendisinden kaynaklanmasını tercih ederdi. Kendisini tamamen gafil avlayan küçük kıskançlık damarını bastırmaya çalıştı. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi.

"Bu güzel mi? Patti bunu bir soru gibi algılamak istememişti.

Austen onun gözlerine bakmadan, "Bana karşı çok iyiler," diye cevap verdi. "Bana yeniden şiir yazdıran oydu. Austen çarşafı bezin üzerine çevirdi. Patti'nin çabaları kadar iyi gitmedi, çıkarken çerçevenin bir tarafına kayd ve parçalandı. "Ah, bunu mahvettim.

"Birlikte bir tane yapalım mı? Patti önerdi.

Patti, Austen'ın başını salladığını, önceki heyecanının biraz kaybolduğunu hissetti. Çerçeveyi birlikte tutarlarken telefonuna bir mesaj daha geldi. Austen hemen telefona uzandı.

"Kusura bakmayın, bir gecedir hastaydılar da," dedi utangaç bir ifadeyle. "Aslında Paris'te bir kitapçıydılar.

Patti hiçbir şey söylemedi. 'Daha sonra cevap verebilirim. Özür dilerim.

Patti, Austen'ın tedirginliğini hissedebiliyordu. Paris'teki bu kişiyle konuşmayı, bunu yapmaktan daha çok istiyordu. Bu biraz rol yapmayı gerektiriyordu. "Hayır, hayır," dedi Patti. 'Bunu kabul etsen iyi olur. Hasta arkadaşın ve diğer her şey.

"Emin misin? Austen kıvranıyordu.

"Yüzde yüz. Patti rahatsız olmamış gibi görünmek için elinden geleni yaptı, hatta damlayan elleriyle Austen'ı kışkırladı.

"Sadece bir dakika sürer. Austen telefonunu atölye kapısının hemen dışına çıkardı ve Patti'yi son kâğıtları tek başına çıkarmaya bıraktı.

Tepeden aşağıya doğru yürürlerken Austen tekrar, "Bugün benimle geldiğin için teşekkür ederim," dedi.

Patti biraz fazla sessiz kalmıştı ve Pulpitations'daki kadın geri gelmeden önce atölyeden ayrılmışlardı.

"Düzenlediğiniz için teşekkürler.

Austen yine biraz çaresiz hissederek başını salladı. Sadece beş dakikalığına dışarı çıkmıştı, o kadar bile değil; Delphine'in iyi olduğundan emin olacak kadar. Patti'nin anlamasını sağlamak istiyordu ama bir şekilde ona bu alışverişi göstermek, yapmaması gereken bir şeye burnunu sokmak

gibi geliyordu.

Parisli'nin ilk mesajı karakteristik olarak coşkuluydu.

'Korkunç ateşim var ve kimse benimle ilgilenmiyor. Dün gece mesajlarınızla uyudum. Kabuslar ve terlemeler. Korkunç!'

Austen dışarı çıkıp bir doktora görünüp görünemeyeceğini ya da en azından onu iyileştirecek birini bulup bulamayacağını sormuştu ama Delphine kimsesi olmadığını itiraf etti.

"Feint Heart'ı kapattım. Evimde tek başıma şehriyeli tavuk çorbası içiyorum. Bu iç karartıcı!"

"Keşke yardım etmek için orada olabilseydim, seni zavallı şey.

'Benim için üzülme, ağlayacağım. Bir şehirde yalnız olmanın en kötü yanı bu.

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" "Bana eşlik eder misin?"

'Sonra yaparım. Şu anda dışarıdayım.'

"Ödünç kitapçada değil misiniz?"

"Dükkan gönüllülerinden Patti ile kağıt yapıyorum.

"Randevunuz mu var?"

Austen, Delphine'i daha da yalnız hissettirmeden nasıl cevap vereceğini bilemiyordu, bu yüzden geçiştirdi ve "Sadece birbirimizi tanıyoruz," dedi.

Cevabın gelmesi garip bir şekilde uzun sürmüştü ve geldiğinde Austen rahat bir nefes almıştı.

"Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum, Austen.

Ben de. Mutlu olmanı ve kendini yeniden iyi hissetmeni istiyorum.

Dinlenmelisin.' Dinlenmeliyim. Gerçekten çok hastayım. Eğer sabaha kadar ölürsem lütfen

Polonius hayvanlarını cenazeme getirmesin.'

Austen güldü, sonra Patti'nin izlemediğinden emin olmak için atölyenin penceresine baktı ve Delphine'e daha sonra temasa geçeceğini söyleyerek, "Biraz uyu. Seni düşünüyorum.

Austen şimdi Patti'yi sürüklediği randevuyu terk ederek hata yaptığını biliyordu. Olaylarla ilgili tüm yardımları, Callista için gösterdiği endişe ve altın saat çayır randevusu için ona teşekkür etmesi gerekiyordu.

"İyi miyiz? Austen aşağıya doğru ilerlerken sordu.

"Elbette öyleyiz. Neredeyse kitapçıya geri dönmüşlerdi. "Ama biraz çalışmam lazım.

"Gerçekten mi? Biraz yiyecek almak istemiyor musun, ya da...'

'Teşekkürler, ama bekleyen bir sürü e-postam var. Perşembe günü Storytime'da görüşürüz.

"Oh, tamam. Austen işi batırmıştı. "Peki seni Siren'de bir içki içmeye ikna edemez miyim?

Patti bunu düşünüyor gibi görünüyordu ama Austen'ın telefonundan gelen bildirim sesi, mağaza geçidinin sapağında durmasına neden oldu.

'Kim o? DM'lerindeki bu kişi mi? Patti sordu, gözlerindeki ışıltı gitmişti.

"Sadece Paris'te bir kitapçı arkadaşım var. Austen küçük bir omuz silkmeye hareketi ekledi. "Ama her zaman konuşuyorsunuz?

Sayılır. Onlar beni anlıyor. Ben de onları.' "Kendi kitapçıları var mı?

"Aslında bilmiyorum. İşin iç yüzünü hiç konuşmamışlardı ve Austen Delphine'in gece gündüz demeden tek başına çalışan bir tür dükkân bekçisi olduğunu varsaymıştı.

"Onları nasıl buldun?

Austen ateşinin yükseldiğini hissetti.

"Buraya geldiğimde bana mesaj attılar," dedi bir kez daha omuz silkmeye çalışarak. "TikTok'larımdan birini beğenmişler.

'Sen...' Patti sormaktan nefret ediyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Neye benzediğini biliyor musun? Yani, önemli olduğundan falan değil, sadece...'

Austen nedense hayır demek istemedi ve araya girerek, "Bugün bir fotoğraf göndereceklerdi ama hastalandılar," dedi.

Patti bunu düşünerek sustu.

"Olamaz. Bu surat ne anlama geliyor?" Austen birdenbire utanmış ve savunmaya geçmiş hissederek bilmek istedi.

Patti'nin vücut dilinden bir şey söylememeye çalıştığını ama kendini durduramadığını anlayabiliyordu. "Hiçbir şey. Sadece... bu kişi hakkında gerçekten ne *biliyorsun*? Patti gözlerini kaldırım taşlarına dikti.

Austen onun ne demek istediğini hemen anladı. Bu şartlar altında elinden geldiğince güven verici bir şekilde cevap verdi ama göğsünde yükselen sıcaklığı da inkâr edemedi. Bu aşağılayıcı bir durumdu. "Eğer düşündüğün buysa, tuhaf bir dolandırıcı değiller.

'Öyle olduklarını söylemedim. Sadece dikkatli olmalısınız. Kız kardeşim - ki kendisi tanıdığım en zeki insandır - dahi seviyesinden bahsediyoruz - bu adam tarafından kandırıldı. Başta çok nazikti, sonra talepkâr oldu.

Joy'un tüm zamanını ve ilgisini aldı ve sonunda onu benden, annemden ve babamdan soyutladı. Bütün parasını çaldı...'

Austen sakın kalmaya çalıştı ama bu onu kızdırdı. "Ben aptal değilim ve Delphine'le sadece bir haftadır *internette* sohbet ediyorum. Ve benden hiçbir şey istemediler, hatta bir kez bile ne yapmam gerektiğini söylemediler.

Ancak Austen, Delphine'in bunları yapmış olabileceği durumları beyinde aramaktan kendini alamadı. Hiçbirini tam olarak saptayamıyordu ama karnında giderek büyüyen bir huzursuzluk vardı.

'Şey... bu iyi,' diyordu Patti. 'Sadece kırmızı bayraklara dikkat et, tamam mı?

Austen cevap veremedi. Gözlerini yamaca dikti.

"Sadece..." Patti belli ki sesine biraz yumuşaklık katmaya çalışıyordu. "Her zaman iyi bir karakter yargıcı olmayabileceğine dair ufak bir izlenim edindim. Hatta bunun bir şaka olduğunu kanıtlamak istercesine dirseğiyle Austen'ı nazikçe dürttü. "Bunu en nazik şekilde söylüyorum. İnsanların kusurlarını görmezden gelmek, sadece iyi yanlarını görmek istiyorsunuz. Bu kötü bir şey değil.

"Callista'dan mı bahsediyorsun? Austen küçüldüğünü hissetti.

Telefonundan bir ping daha geldi. Bu kadar parçalanmış ve bu kadar aptal hissetmek çıldırtıcıydı.

Patti, 'Tek söylediğim bir fotoğraf çekirtmeleri,' dedi. 'Söyledikleri kişi olduklarına dair bir kanıt. Zor olmasa gerek.

Austen kendini savunmak istedi. Delphine hakkında bir şeyler biliyordu. Bir kitapçada çekilmiş bir videoda ellerini görmüştü. Hayat hikâyelerini duymuştu, sayılır. Kitapçının kendi hesabından mesajlaşıyorlardı. Sattıkları kitapların ve dükkânın dışındaki yağmurlu sokağın fotoğraflarını bile göndermişlerdi. O gün ne yiyorsa onun birkaç öğle yemeği fotoğrafı da vardı. Kim oldukları konusunda yalan söylüyorlarsa Delphine bunları nasıl yapabildi? Belli ki gerçekler. Neden olmasınlar ki? Neden bir insan hayatının saatlerini internette bir yabancıya yalan söyleyerek harcasın ki?

Austen'ın son birkaç gün içinde yeniden inşa etmek için çok çalıştığı gurur kırıntıları bunları söylemesine engel oldu. Bunun yerine, Patti'nin tavsiyesini dikkate alıyormuş gibi başını salladı. "Öyleyse Masal Zamanı'nda görüşürüz?" dedi, Patti aşağıya doğru dönerken kendini küçük hissederek hareketsiz durdu.

Elbette. Kağıt yapımı için tekrar teşekkürler. Bayıldım.'

"İyi olduğumuza emin misin? Paris'ten gelen mesajlar telefonunda çınlarken Austen aptalca arkasından seslendi.

Son mesaja bakmaktan kendini alamadı.

Hala randevunda mısın? D, x

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Hey. Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye yazdı Austen, o akşamın ilerleyen saatlerinde. "Berbat. Küçük bir *sieste* yaptım ve şimdi espresso içiyorum. "Hastayken kahve içmeli misin?"

"Bu soruyu anlamıyorum. "Tamam, dinlenmeye devam et.

'Konuş benimle. Mesajlarınızı okuyacağım ve dinleneceğim. Bana randevudan bahset. Kim onlar?"

"Bilmek istediğine emin misin?"

"Konuş!"

"Şey, adı Patti ve bir etkinlik planlayıcısı. "Çekici mi?"

Austen başparmağını harflerin üzerinde gezdirdi. Gerçeği söylemek bir şekilde yanlış geliyordu ama Patti hakkında yalan söyleyemezdi.

"Çok güzel, evet. Kıvrıkcık saçlı, yeşil gözlü ve her zaman parlak kırmızı veya pembe kıyafetler giyiyor, benim tam tersim gibi.

'Siyah ve griyi tercih ediyorsun. Klasik. Ben de öyle.'

Austen her zaman böyle giyinmediğini düşündü; yıllar önce bir tür sessiz gökkuşağı gibi giyinirdi ama Callista ile bu durum sona ermişti. Austen, Jackie Collins'in leopar desenleriyle ünlü olduğu kadar ünlü olan yazarın tamamen beyaz keten görünümünü tamamlamak için tek renkleri seçtiğini fark etti.

"Son zamanlarda daha parlak şeyler giymem gerektiğini düşünüyordum," diye yazdı Austen.

Son zamanlarda, yani *Patti'yle tanıştıktan beri*, fark etti. Gerçekten de Callista'nın ima ettiği kadar telkine açık mıydı? Öyle olduğunu tahmin ediyordu.

"Ama siyah çok şık," dedi Delphine ona.

"Bütün daktilo işlerini benim yapmamı istediğini sanıyordum." "Doğru. Ben ölüyorum. Devam et.'

"Bir odaya girdiğinde odanın canlanmasını sağlıyor. Anlıyor musunuz? Sanki saf güneş ışığı gibi. Ve gerçekten güzel birkaç randevumuz oldu.'

"Senden çok hoşlanıyor.

"Belki şimdi o kadar değil.

"O ne yaptı? Onunla savaşmak için İngiltere'ye gelmek zorunda mıyım? Austen iradesi dışında güldü. Canını yaktı ama yaptı.

Gerçekten aptalcaydı. Ama seninle ilgiliydi. Kim olduğun hakkında kanıt istemediğim için saf olduğumu söyledi. Biliyorum. Bu çok saçma. Ben de ona bunu söyledim ve sanırım bana karşı sabrı tükendi.

Austen, Patti'nin sabrını taşıran şeyin Delphine'le sürekli mesajlaşması olduğunu eklemedi. Bu anlaşmazlık bardağı taşıran son damla olmuştu. Austen'ın gözleri doldu ve Delphine'in cevabını okumakta zorlandı.

"Kanıtı ne ihtiyacı var?"

"Biliyorum. Bu saldırgan, değil mi?"

Hayır. Bence bu mantıklı. İnternette tanıştığınız *herkese* güveniyor musunuz?

Austen'ın omuzları şimdi yerleşmiş, kasları gevşemişti. Kambur durduklarının farkında bile değildi.

Delphine yine yazıyordu. Austen, tüm bu şüphelerin bir an önce ortadan kalkması için aceleyle bir selfie göndermeyi dilediğini gizlemedi. Austen bunun kendisi için de güven verici olacağını asla kabul etmezdi. Ama cevap geldiğinde, umduğu gibi değildi.

"Yine yoruldum, Austen. Yatağa döneceğim. Uyuyacak mısın? Yoksa bütün gece şu Patti için mi endişeleneceksin?"

"Uyuyacağım," diye yanıtladı Austen. 'Bu seni garip hissettirdiyse özür dilerim. Öyle olmasını istemezdim, özellikle de sen hastayken. Ama neler olduğunu açıklamak istedim. Her neyse, seninle konuşmayı gerçekten çok seviyorum. Burada benim için çok iyi bir arkadaş oldun.

'Ben de. Seninle konuşmayı çok seviyorum. Benim için ne kadar özel olduğunu anlayamazsın. *À demain, D.*'

Ama Austen henüz bitirmemişti ve Delphine'in imzasının sonunda bir öpücük olmaması onu panikletti. Ona da mı kızgındı? Austen'ın bu hafta kızdıramayacağı kimse yok muydu? Bu yüzden biraz daha yazdı.

"Bir fotoğrafınızı gerçekten çok isterim, sadece sizi hayal edebilmek için, daha fazlası değil, x.

Austen mesajını gönderdi, akşamın son mesajı olduğu ortaya çıktı. Küçük onay işareti belirdi. Delphine mesajı okumuştı. Austen'ın artık yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Son birkaç inişli çıkışlı günden sonra tahmin ettiğinden daha yorgun olan Austen, ciddiyle yorgunluğunu üzerine çekti ve annesinin üç aşığı gösteren üç tarot kartı çizdiğini düşündü. Austen her falın yorumuna açık olduğunu, içeriğe ve karaktere bağlı olduğunu biliyordu. Ayrıca, her şeye anlam yükleme konusunda temkinli olması gerektiğini de biliyordu.

rastgele, anlamsız şeyler, sadece şu anda özellikle batıl inançları olduğunu hissediyordu.

Uyumaya çalışırken Austen'ın beyninin bir köşesinde, hayatın ona daha basit bir el sunmasını dilemekten kendini alamıyordu ama daha da derinde, bu oyunu çok daha akıllıca oynayabileceğini biliyordu. Uyarıları olduğu gibi dinlemeliydi. Şimdi kimse mutlu değildi ve hepsi onun suçuydu.

OceanofPDF.com

Otuzuncu Bölüm

Fırtınalı bir Pazartesi sabahı bulutları iç kesimlere doğru itmiş, Clove Lore'u boyalı bir mavilik içinde bırakmıştı. Büyük Ev'de rüzgâr pencereleri tıkırdatıyordu. Ancak Jasper bunların hiçbirini fark etmemişti.

Daire Bir'deki büyük yatak odasının perdelerinin arkasındaki yerinden aşağıya bakarak, Temmuz sonunun parıltısını yansıtan telefoto lensleri bulmak için arazinin çitlerini ve tarla kenarlarını tarıyordu.

Estée Gold son Baume De Rose yüz maskesinin arkasından, "Hâlâ zavallı kızızı ziyaret etmen gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Jasper onun nasıl bu kadar neşeli uyandığını anlayamıyordu. En azından bir ay boyunca yatak örtüsünün altında saklanıp ağlamasını ve tutarsızca salya akıtmasını beklemişti. Şimdi buradaydı ve bir yandan uzun zamandır ihmal ettiği cilt bakımı rejimi ve yazışmalarıyla uğraşırken bir yandan da ona ilişki tavsiyeleri veriyordu.

"Ona verecek hiçbir şeyim yok," dedi Jasper, annesinin yatağına bağdaş kurup oturarak, o uyanmadan çok önce annesinin tek başına yaptığı, annesinin yapabildiğini bilmediği bir şey.

Belki de Myrtle Beach'teki o şarlatandan aldığı iştah kesici ve sakinleştiricilerin sonunda bittiğini keşfetmeleriyle bir ilgisi vardı? Kendi kendini tedavi etmediği zamanlarda da böyle miydi? O kadar uzun zaman olmuştu ki tam olarak hatırlayamıyordu. Bu değişiklik her neyse, garip bir şekilde sinir bozucuydu. Elbette önceki günün büyük bir kısmında ağlamış, kendini yıpratana kadar sağa sola savrulmuş ve uzun bir süre uyumuştu ama ondan sonra sakin ve dingin bir şekilde ortaya çıkmıştı.

"İyi bir kızdı," diye bastırdı Estée.

Kimse Sam'in iyi biri olduğu gerçeğini tartışmıyordu. O mükemmeldi.

Yüzündeki ifadeyi görmedin mi anne? Hiçbir şey yapamazdı. nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikri yok. O tamamen farklı bir dünyadan. Ve biliyorsun ki tekrar birlikte görülsek onu rahat bırakmazlar.

İkilinin süpermarketteki raf istifçileri tarafından gizlice fotoğraflarının çekilmesi ve fotoğraflarının tıklanma uğruna ve daha fazla para toplamak için bazı bayağı web sitelerine satılması fikrinden ürperdi.

Bir zamanlar annesinin muhtemelen partilerine girmek için yalvardığı bir grup ürkütücü haber patronu için reklam geliri.

"İstediklerini aldılar Jasper," dedi Estée teslimiyetle, hâlâ tuvalet masasında mektupları açarken. "Artık geri gelmelerini sağlayacak kadar ilginç değiliz.

Jasper ona inanmadı.

"Sam bizim normal insanlar olduğumuzu, benim gerçekten normal bir erkek arkadaş olabileceğimi düşünüyordu.

Sosis ve pürenin sos havuzundaki tadını, muhallebi ve buharda pişmiş sünger pudingi ve Sam'in annesinin ona muhtemelen ailelerin birbirine davranması gerektiği gibi davrandığı o şirin küçük mutfakta ne kadar mutlu olduklarını hatırladı.

"Ona sunacak hiçbir şeyim yok, beladan başka hiçbir şeyim yok," diye devam etti, şimdi tamamen geri çekilmişti. "Sinema biletinin parasını bile ödeyemedim ve şimdi bir işim bile yok!

Annesinin bu sabah paspasın üzerinde bulduğu, Sam'in özenle el yazısıyla yazdığı ve Bayan Capstan'ın işe dönebilecek kadar iyileştiğini, dolayısıyla artık kendisine ihtiyaç duyulmayacağını söyleyen notu hâlâ elinde tutuyordu. Geçen gün hala o kadar kırılgan görünürken bunun nasıl doğru olduğunu anlayamıyordu ama bunu Sam'in iş durumuyla ilgili son sözü olarak kabul etmişti.

'Aklına koyduğun her şeyi başarabilirsin, Jasper,' diye çıkıştı Estée. 'O işi bulduğun için seninle çok gurur duydum. Başka bir iş bulacaksın.

Bu sabah Estée'ye yeni bir tür kararlılık getirmişti, sanki hiçbir şeyi olmadığını ve hiçbir şey beklemediğini kabul etmiş gibiydi.

Jasper, oyunculuk menajerinden ve edebiyat menajerinden gelen mektupları açtığında -kendisini acımasızca terk eden- alaycı bir teşekkürden başka bir şey istemediklerini hayretle gözlemlemişti ve sadece yığının içinde ilerlemeye devam etmişti.

"Bakın! İşte bu yılki kazancım," dedi ve ona üzerinde eski moda bir çek bulunan bir mektup uzattı. 'Yüz yetmiş beş dolar. İflas memurları bunu yutmaktan keyif alacaklar.

Tüm bunların saçmalığına güldü. Doksanlı yılların hemen hemen tamamında *Destiny's Peak*'te başrol oynamıştı ve anlaşılmaz yayın kanallarındaki tekrar gösterimler için ona bu şekilde ödeme yapıyorlardı. "Her şeyi kaybetmenin getirdiği belli bir özgürlük var, bunun farkına varıyorum," dedi Estée. 'Ve

Alıcılar bize aylık cep harçlığımızı veriyor, unuttunuz mu? Eğer çok iyi olursak, karnımızı doyurabiliriz.

Evrakları da okumuştı. Hiçbir yerde kredi kullanamayacakları anlayışıyla temel yaşam masraflarını karşılamak için her ay küçük bir meblağ ödenirken, borç erteleme emri, haczedilen varlıklarının borçlarının tamamını karşılayacağı, hepsini sileceği ve gelecekte ödeyecekleri başka bir şey kalmayacağı anlamına geliyordu.

Salı sabahı leopar heykelleri, mücevherler ve Estée'nin çok sayıda cüzdanı ve tablosu için bir kamyonet gelecekti. Envanter işine yardım etmesi için Minty'yi çoktan işe almıştı.

Annesi bunu dört gözle bekliyormuş gibi görünüyordu. Bu çok saçmaydı. Ona saatlerini ve monogramlı valizlerini saklayabileceğine dair güvence vermişti. Bunların bir hayat için fazla bir şey ifade etmediğini düşünmüştü ve şimdi hâlâ bu acı gerçeğin içinde debelenip duruyordu.

Dün gece Estée'nin atık imha ünitesinin üzerinde durup aslında kredi kartlarını imha edemediğini keşfetmesini izlemiş ve onları tekrar çıkarmak için altındaki tesisatı sökmeye çalışmış ama başaramamıştı. Sonunda Jowan İngiliz anahtarıyla gelip bu işi onlar için çözmek zorunda kalmıştı.

Estée o zaman da gülmüştü, biraz da çılgınca, kurtarılan kartları Minty'nin terzilik makasıyla ikiye bölerken Jowan ne yapacağını bilemez bir halde izliyordu.

Bu yeni tavır hiç beklenmedik bir şeydi ama ilk şok geçtikten sonra gerçekten de daha hafif görünüyordu.

'İyi bir çocuk ol ve Minty'den kahve istemek için aşağı koş,' dedi, hala mektuplara odaklanmıştı. 'Ah, işte bir iş derneği Scarborough'daki yeni bir bankanın kurdelesini kesmemi istiyor. Ne ironi, değil mi?'

Şaşkınlık içindeki Jasper kapıya yöneldi. Annesinin memleketi olmasına rağmen Scarborough'nun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, parasız ve arabasız banka açılışına nasıl gidecekleri bir yana.

Estée'nin yeni ve kabullenici tavrını, annesinin de bir zamanlar beş parasız Jennifer Carpenter olduğu gerçeğinin bir kanıtı olarak yorumlamadı. Babası Woolworths'de berberlik yaparken annesi Scarborough General'da yerleri paspaslıyordu ve çok zor zamanlar geçirmişlerdi, bu yüzden neredeyse her şeyini yeniden kaybetmek onun için Portland'da doğan ve on iki saat sonra ilk *People* dergisi fotoğraf çekimini yapan Jasper için olduğu kadar hayal edilemez bir felaket değildi.

Estée konuşmaya devam etti. 'Şu tabakları da aşağı götür, sevgilim. Onları yıkadım. Ona teşekkür ettiğimi söyle.

Kapının yanında, bir tepsinin üzerinde Minty'nin günlerce bağışlanan yiyeceklerden oluşan temiz tabakları duruyordu. "Anneme ne yaptınız? Jasper şaşkınlıkla, "Anneme ne yaptın?" dedi. "Bulaşık yıkayabildiğini bilmiyordum.

Estée kıkırdadı ve başını kaldırmadan el sallayarak onu uzaklaştırdı. "Ve git şu zavallı çamaşırcı kızla konuş!

Ancak Jasper şu andan itibaren Sam'den uzak durmak, basını bir daha onun kapısına götürmemek için elinden geleni yapacaktı; her ne kadar cüzdanında, basit, mutlu ve özel bir hayatın mümkün olduğuna dair kendini kandırdığı kısa sürenin bir hatırlatıcısı olarak sakladığından emin olduğu sinema bileti koçanının yanında Sam'in numarası olsa da.

OceanofPDF.com

Otuzbirinci Bölüm

Borrow-A-Bookshop, on sekizinci yüzyılda belirsiz bir tarihte, özellikle yılın bu zamanlarında Kuzey Devon kıyılarını dövebilen kara rüzgarlarına dayanacak şekilde inşa edilmiştir. Taş işçiliği, fırından çıkmış sıcak bir pandispanya gibi ortasına doğru eğilir ve sivri çatısı bir cücenin şapkası gibi bodur küçük gövdesinin üzerine çekilmiş, omuzları denize dönük, yüksek duvarlı avlusu en kötü hava koşullarından korunmuş bir şekilde oturur.

Burası Austen'ın Atlantik rüzgârlarından saklanması için mükemmel bir yerdi ve bacadan gelen ılık sesleri dışında, ki bu seslere fazla dikkat edemeyecek kadar dalgındı, dışarının gerçekten ne kadar esintili olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Öyle bir sabahı ki, yokuşu çıkmaya kalkışırsanız dakikalar içinde güneşten yanar ve Barnstaple'a kadar savrulurdunuz.

Çok uzağa gitmeye cesaret edemeyen turistler, ziyaretçi merkezi ve eşek barınağına takılıp kalmış, Austen'ın dükkânının zili gün boyu neredeyse hiç çalmamıştı. Çaldığında da Patti'nin geldiğini umarak yerinden fırlıyordu. Tabii ki hiç çalmadı.

Austen, tezgâhın arkasındaki boşluğa sürüklenen koltukta bir tür yuva oluşturmuştu; burada boş çay bardakları etrafa saçılmıştı. Bir battaniyenin altında kamburlaşmış bir şekilde oturuyor, gergin ve aşırı ısınmış bir yumru gibi, ekranını sağlıklı olamayacak kadar çok kez yeniliyordu.

"Gah! Telefonu salladı ama işe yaramadı. Austen'ın Patti'nin şüphelerini itiraf ettiği ve (neredeyse) tamamen alakasız bir şekilde ondan bir fotoğrafını istediği dün gecedен beri Delphine'den hiç haber alınamamıştı. Şimdi bunun büyük bir hata olduğunu anlamaya başlamıştı. Onu gücendirmişti ve şimdi kitapçı dükkânında incinmiş duygularını besliyordu ve hastaydı! Bu çok korkunçtu.

"Lütfen iyi olduğunu haber ver," diye yazdı ve mesajını tek taraflı umutsuz bir sohbe dönüşürdü, hepsi mavi renkteydi, gönderilerinin her biri okunmamıştı.

"Sadece iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Eğer istemezsen seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Sadece bir kelime gönder. Lütfen."

Haberleşmeyi öğleden sonraya kadar sürdürdü, zihni hızla çalışıyor, kalbi çatlıyordu. Arkadaşını gerçekten incitmişti.

"Senden şüphe ediyormuşum gibi göründüyse çok özür dilerim.

Ancak cevap olarak tek bir kelime bile gelmedi ve Delphine'in mesajlarını okuduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Patti'nin tohumlarını attığı küçük kuşların triffidler gibi filizlenmesi uzun sürmemişti. Hayal kırıklığı içinde, Delphine'in bu konuda hiçbir şüphe duymamasını sağlayacak bir mesaj göndererek daha da büyük bir hata yapmıştı.

"Anlamak zorundasınız, bana devam etmem için çok az bilgi verdiniz.

Bunun ne kadar zararlı olabileceğini sohbet başlıklarında görene ve bunu Delphine'in gözünden okuyup tepkisini hayal edene kadar tam olarak anlamamıştı.

Uygulamanın mesajları silmek için bir yol sunduğunu umarak başparmağını üzerinde tuttu. Panik içinde nasıl yapacağını bulamadı ve şüpheleri daha da büyüdü.

Kitapçı dostluğu mu? Bu bir tür fantezi tuzağı mıydı? Gerçekten kitapçı mıydılar?

Beynini yokladığında, Delphine'in ikinci el stokların fiyatlandırılmasıyla ilgili sorularını tam olarak yanıtlamadığı sonucuna varmıştı ve düşününce, bu soruna sektörün içinden bir çözüm bulmuş gibi görünmüyorlardı.

Polonius, iplere bağlı başıboş hayvanlarıyla gelen belalı müşteri? Birinin hayal gücünün ürünü müydü? 'Gün batımından önce' kitap yarışması? *Prufrock* ya da *Hard Times*'in özel olarak sergilenmiş iki kopyası gerçekten de Devon ve Paris'te aynı anda satışa sunulmuş muydu? Bunların herhangi biri nasıl sahte olabilir?

Tamamen gerçekmiş gibi hissettiren çok şey vardı. Her şey gerçektir! Günlük yaşamları hakkındaki küçük konular, mağaza hayatıyla ilgili zaferlerini ve kızgınlıklarını paylaşımları. Austen'in bütün sırlarını açıklamak istemesine rağmen Delphine'in düşündüğünde pek bir şey anlatmamış olması. Ama o sadece mesafeli ve biraz da Fransız değil miydi?

Soyadını ya da Paris'in tam olarak neresinde yaşadıklarını bilmediğini hatırlayınca Austen'in kalbi sıkışmaya başladı.

Ama dükkan gerçektir. Olmak zorundaydı.

Google Earth'ü açtı ve Feint Heart Kitabevi'ni aradı.

Harita anında Beşinci Bölge'deki bir iğneyi işaretledi.

"Kesinlikle var.

Artık gerçek bile olmayan bir yere inanacak kadar aptal yerine konmadığından emin olduğu için bir an için öfkelenmesine izin verdi. Patti onu bu konuda bile şüpheyi düşürmüştü.

Dükkânın 'sokak görünümünü' seçerek yakınlaştırdı ve ekranın yön değiştirip görüntüsünün yeryüzüne düşmesini, topografyanın bölgenin uydu görüntüsüne dönüşmesini izledi.

İşte oradaydı, Voltaire'in frak ceketli ve kıvrıcık peruklu heykelinin yanında, Feint Heart. İçerideki kitap yığınlarını gösteren geniş, gölgeli pencereleri ve cam kenarındaki masasıyla hayal ettiğinden bile daha güzeldi. Kırmızı çiçeklerle dolu pencere kutuları ve kapının yanında zincirlenmiş, sepetinde kitaplar yığılı bir bisiklet ve selenin olması gereken yerde '*Ouverte*' yazılı bir tabela vardı. Binayı yukarı doğru kaydırarak, parmak uçlarıyla sokak manzarasını eğerek, kendini bir röntgenci gibi hissederek ve bundan hiç hoşlanmayarak zaferle kaşlarını çatı.

Bak Patti, işte kule. Hepsi doğru. Öyle olmak zorunda.'

Gri çatıdan, taş işçiliğinde dar bir penceresi olan masalsı bir kule yükseliyordu. Camın arkasında bir yüz görmeyi umarak pencereye yakınlaştı ama pervazda yuva yapan bir güvercinin beyaz Çekliyle karıştı. Delphine güvercinlerden bahsetmemiş miydi?

Sahnenin etrafını daha da taradı ve 180 derecelik bir dönüş yaparak, tıpkı Delphine'in tarif ettiği gibi, Eyfel Kulesi'nin tepesinin görüldüğünü fark etti. Yine, Parislinin doğru söylediğinin ve Austen'ın onları fena halde gücendirdiğinin kanıtıydı. Patti onu yeni arkadaşından nasıl böyle şüphe ettirebilirdi?

Delphine'in şu anda cevap vermesini engelleyen pek çok şey olabilir. Dükkânda bir sorun, elektrik kesintisi ya da uzak kalmasına neden olan bir şey olabilir. Yine de Delphine ona mesaj atıp haber verse iyi olurdu. Belki de daha da hastalandığı için gelemiyordur? Ya da bir kaza geçirmiştir? Dün nereden mesaj atıyordu; evinden, değil mi? Kendini dükkâna mı sürüklemişti?

Kuleye çıkan merdiven tehlikeli görünüyordu ve Delphine bazen uyumak için şarap içip oraya tırmandığını söylemişti. Bunu yapmış ve düşmüş olabilir miydi? Tam şu anda, dükkânın kapısı kilitliken ve kimse yardıma ihtiyacı olduğunun farkında değilken orada yaralı bir şekilde yatıyor olabilir miydi? Belki de telefonuna ulaşamamıştır ya da şarjı bitmiştir!

Austen ayağa fırladı, sonra aynı hızla tekrar yerine oturdu. Bir şeyler yapması gerekiyordu. Telefonunun ekranındaki birkaç tıklama onu mağazanın telefon numarasına götürdü, bir tıklama daha, tıslayan bir sessizlikten sonra numaranın bağlanmasını sağladı.

"Aç, aç, aç, lütfen.

Ama telefonun sesi hiç susmadı, telesekreter devreye girmedi, dükkânda biri varsa onu duysun ve yardım çağırmaya çalıştığını anlasın diye bağırmanın bir yolu yoktu.

Birkaç dakika umutsuzca zil sesini dinledikten sonra başka bir plana ihtiyacı olduğunu anladı. Komşu bir dükkânı arayabilir miydi?

Sokak Görünümü'ne geri döndü, ancak dükkânın her iki yanında yardımsever komşuların harekete geçmek için uygun bir şekilde bekleyebilecekleri binaların sadece apartman veya kilitli evler olduğunu ve hiç işyeri olmadığını keşfetti. Onları aramanın hiçbir yolu yoktu.

Küçük avatarını Delphine'in caddesinde yürüttü, hiçbir dükkânın adını seçemiyordu. Şimdiden kendi kendine İngiltere'den Fransız polisini nasıl arayabileceğini soruyordu.

Hangi numarayı aramıştı? Google'da arattı ve Ulusal Polis, Ulusal Jandarma ve Paris Polis Valiliği diye bir şey olduğunu gördü. Peki, bunlardan birini mi aramış? *Bazı insanların* var olmadığını bile düşündüğü bir kişiye gerçekleşmemiş olabilecek bir kazayı nasıl bildirirsiniz? Ulaşabilse bile ne söylemeye çalıştığını anlayacaklar mıydı? *Kahretsin*, neden Fransızcasını Delphine üzerinde deneme fırsatını değerlendirmemişti? Dil becerilerini biraz geliştirebilir ya da Delphine'in gerçekten Fransız olup olmadığını anlayabilirdi.

İşte oradaydı, etrafını saran başka bir şüphe sarmaşığı.

Delphine'inin Amerika'daki bir çocuk ya da Hebridler'deki yalnız bir ihtiyar ya da eskiden tanıdığı ya da bir kez karşılaştığı ve bir şekilde sinirlendirdiği ya da baştan çıkardığı biri olabileceği ve onu acımasızca kandırmaya çalışabileceği fikrinden nefret ediyordu.

Sohbetin orasına burasına serpiştirilmiş tüm o Fransızca sözcükler ve ifadeler? Ne kadar gerçekçiydiler? Yoksa sadece bir aptalın kanacağı büyük kırmızı balıklar mıydı?

Ama neden Delphine - neden herhangi biri - böyle bir yalan söylesin ki?

Patti, Delphine'in bankacılık işlemleri ya da şifreler hakkında sorular soran bir dolandırıcı olduğunu ima etmiş, Delphine de ona kızarak elbette öyle bir şey yapmadığını söylemişti.

Ama yine de, şimdi beynini yokluyordu, Delphine ona dükkânın parası da dâhil olmak üzere her şeyden sorumlu olup olmadığını sormamış mıydı? *Hayır*. Austen başını salladı, hayranlıkla ya da Ödünç Kitap Dükkânı kavramını tam olarak anlamak için söylenmişti. Dolandırıcıların yaptığı gibi sorular sormamışlardı - *annenizin kızlık soyadı nedir?* Ya da *ilk çocuğunuzun adı nedir?*

Evcil hayvan mı? - Şifrelerinizi tahmin etmek için yeterli bilgi toplama umuduyla.

Her neyse, bahsettikleri Ödünç Kitap Dükkânı buydu. Austen, kendisinde bile olmayan kodlar ve şifrelerle ilgili sırları nasıl verebilirdi?

Delphine'in bir akşam doğum gününün ne zaman olduğunu sorduğunu hatırlıyor, ancak bu sıradan bir sohbeti ve bilgisayar korsanlarının örneğin başka birinin sosyal medya hesaplarına erişmek için ihtiyaç duyduğu türden şeyler değildi.

Delphine onunkinin Noel günü olduğunu söylemişti. Bu birinin uydurması için garip bir şeydi. Yoksa Austen'ı daha fazla içine çekmek, Delphine'in hayatının ne kadar ilginç olduğuna hayret etmesini ve haykırmasını sağlamak için tasarlanmış başka bir ilgi çekici gerçek miydi? Yoksa hatırlaması en kolay tarih olduğu için mi bu tarihi seçmişlerdi? Yalancıların işleri düzgün tutması gerekir.

Austen artık şüpheleri yüzünden kendini tüketmişken Feint Heart hesabının hacklenip birinin kitapçı çalışanı gibi davranmasına izin verilip verilmediğini merak ediyordu. Instagram, TikTok ve Facebook'ta dükkanın adına açılmış ve Delphine ya da başka biri tarafından düzenli olarak güncellenen başka aktif hesaplara dair kanıt aradı - başka, gerçek bir Feint Heart kitapçısı. Ama hiçbir şey yoktu, sadece altı ay önce takip ettiği orijinal hesap vardı ve hâlâ sadece bir video yayınlamışlardı, başka hiçbir şey yoktu. Bu onu hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmış, bir cevap bulmaya yaklaştırmamıştı.

Bir cevap alana kadar her saat başı tekrar mesaj atacaktı, bu cevap kırıgın ve hayal kırıklığına uğramış bir Delphine'in onu rahatsız etmeyi bırakmasını söylemesi olsa bile. En azından o zaman bilecekti.

O da öyle yaptı; tüm gün boyunca, yatma vaktinden hemen sonra ve hava karardıktan sonra.

Ancak o gece saat on bire doğru bir şeyler değişti ve Austen yatakta dimdik oturarak yorgun gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı.

Ekran elinde aniden beyaza dönmüştü. Tüm sohbet geçmiş i gitmiş, yerine sadece bir uygulama mesaj ı gelmişti: "Üzgünüz, bir şeyler ters gitmiş gibi görünüyor.

Uygulamayı yeniledi ve Feint Heart hesabını aradı, böylece mesajlaşmaya yeniden başlayabilir, Delphine'e mesajlarında bir aksaklık olduğunu söyleyerek yeniden özür dileyebilirdi ama hepsi gitmişti.

Ekran da 'Sonuç yok' yazıyordu.

Birinin Feint Heart Kitabevi hesabını sildiği ve Delphine'e ulağmasının ya da Austen'ın suçlamasından dolayı kırıldığı ve incindiği için mi, yoksa bir tür kedi avı dolandırıcısı olduğu için mi, ya da daha fazla gürültü koparmadan devam edemeyeceklerini anlayan bir hayalperest ve dalkavuk olduğu için mi onunla iliğkisini kestiğini öğrenmesinin hiçbir yolu olmadığı Ėeklindeki mide bulandırıcı sonuca ulağmaktan kaçınmak imkânsız olana kadar tekrar ve iki kez daha aradı.

Austen uyanıkken yaptıkları konuşmaları yeniden yapılandırmaya çalışırken, cevaplar ararken ve izlediği her yolda başka bir boşluğa düşüp başka bir yolu takip etmek zorunda kalırken, tek duyabildiği Callista'nın ona, oldukça doğru bir şekilde, bu kadar kaybolmak için çok yaşlı olduğunu söyleyene kadar üzerine soğuk bir durgunluk çöktü.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz İki

Bunu ilk fark eden Bayan Crocombe olmuştu; hepimizin hayatına eşlik eden o elektrik vızıltısının, bazılarımızın artık neredeyse hiç fark etmediği ölçüde azalması.

Bayan C. elbette her şeyin farkındadır ve Salı sabahı elektrikler kesilir kesilmez, iki Noel önceki büyük selden sonra icat edilen Acil Durum Dondurma Protokolünü başlatmıştır.

Arka taraftaki derin dondurucularda bulunanlar, kapıları kimse açmadığı sürece yirmi dört saat boyunca idare edebilirdi ama dondurma mutfağındaki o sabah taze yapılmış kaplar henüz tam oturmamıştı ve hızlıca yerlerinin değiştirilmesi gerekiyordu. Büyük Ev'in kendi jeneratörü ve yemek servisi büyüklüğünde dondurucusu vardı. Yardım edebilirlerdi.

Bay Bovis hemen harekete geçerek küvetleri Ice Cream Cottage'ın markalı pembe kızağına yükledi ve tüm bu acil durum müdahale prosedürüne kendini kaptıran ve harika vakit geçiriyor gibi görünen Hollandalı üç cesur turistin yardımıyla onları yamaçtan yukarı taşıdı. İçlerinden biri tüm bu olanları 'Insta Live' adı verilen bir videoya kaydetti ve Bayan C. dükkâna geri döndüklerinde, umarım tüm bu güzel tatlar eriyip sütlü bir çorbaya dönüşmeden önce, her birine vitrindeki buzdolaplarından üçer kepçe alma sözü verdi.

Rüzgârın yönü onları arkadan yukarı doğru taşıdığı için yokuşu çıkmak kolaydı. Herkes bunun bir telesiyeye binmek gibi bir şey olduğunu söyledi ve nefes nefese ve gülerek, yeni güneş panelleri ve taze yapılmış dondurmayı katılaştırıp en az on iki saat boyunca bu şekilde tutmaya yetecek kadar gücü olan Büyük Ev'e varana kadar güneş üzerlerine vurdu. Bayan C. içindeki, bahis defterine uzanıp Hollandalı çocukların uzun süre kalıp kalmayacağını ve kaçının bekar olduğunu sormasını söyleyen inatçı damarla savaştı. Aşka mümkün olan her şekilde müdahale etmekten kaçınan yeni yanı galip geldi ve erkekler Clove Lore'un Aşk Tanrısı tarafından mutlu bir şekilde rahatsız edilmeden kaldılar.

Buzları güvenli bir şekilde Büyük Ev'in buzdolabına konduktan sonra, onları Bovis'le birlikte yokuş aşağı göndermiş ve "salondan canları ne isterse alsınlar, duble waffle külahları, çilek sosu, hepsi!" talimatını vermişti.

Bayan Crocombe ve Minty, Earl Grey içip Aga'nın yanında dedikodu yapmak için planlar yapıyorlardı ki, Sam Capstan ve annesinin hâlâ yüzü yara bere içinde ve sargılı bir şekilde lobide korkudan ölmüş gibi durduklarını gördüler.

Mutfığa gel, çabuk. Neler oluyor? Ağaç mı devrildi?' Minty onları daha içeriye götürmeye çalıştı, ama alıkonulmadılar.

Bayan Capstan yaşlı kadınlara, "Başımız büyük deratte," dedi. 'Çamaşırhanede elektrikler kesik ve...'

Minty'nin telsizi çatırdayarak canlandı ve onun sözünü kesti.

"Burası İki Numara, tamam," dedi Jowan, hışırtılı bir sesle, Aldous arka planda bir kurt gibi rüzgâra karşı uluyarak havlıyordu.

Minty, "Kabul, tamam," dedi ve herkes her şey gayet normalmiş gibi davrandı, sadece Sam annesine hızlı bir bakış attı ve Bayan Capstan'ın saklamak zorunda kaldığı bir kahkaha atmasına neden oldu. 'Orada neler oluyor? Tamam.

Elektrik şirketinden bir adamla birlikteyim. Burun ile köy arasındaki elektrik hatları patlamış. Düzeltmesi kolay bir işmiş ama daha fazla adamın gelmesini bekliyorlarmış. Elektriğin geri gelmesinin beş dakika kadar süreceğini tahmin ediyor.

"Bu hiç iyi değil, görüyorsunuz," diye araya girdi Sam, Minty daha imzasını atamadan. 'Çamaşır makinesinden beş yük temiz yatak çıkardık, elektrikler kesildi ve şimdi de kurutamıyoruz.

"Hepsi bu kadar mı? Bayan C. topallayarak mutfığa gitti. "Beşte kurutabilirsin, değil mi?

Sam, 'Öğlene kadar her şeyin tamamlanıp teslim edilmesi gerekiyor,' diye açıkladı.

Minty sorunu tam olarak anladığını sanmıyordu. "Bu seferlik geç kalabilirler, eminim.

'Hayır,' dedi Bayan Capstan. 'Beşe kadar elektriği geri getirsek bile, hepsini kurutmak bir saat sürer, sonra katlama ve torbalama var ve kızağı çekmek için teslimat iyi bir saat alır. Tatilciler çarşafalarını aldıklarında yatma vakti gelmiş olacak.

Minty yine etkilenmemiş görünüyordu ve Bayan Crocombe da yakında bir demlik çay içmezse ölecekmiş gibi görünüyordu.

Şimdi durumlarının aciliyetini anlamalarını sağlama sırası Sam'deydi. "Sadece, tatil evi sahipleri geçen hafta çamaşırhanede yavaş kalmamdan pek memnun olmadılar. Birkaç tanesi annemi arayıp

"Sahilin çoğunu yapan büyük şirkete geçmeyi düşünüyorlar.

"Anlıyorum," dedi Minty, bir adım daha yaklaşarak.

"Jasper yardım ederken işler biraz toparlandı, ama şimdi... bizimle çalışmıyor," dedi Bayan Capstan nazikçe, "dün itibariyle tekrar devreye girdim, ama ihtiyacımız olan son şey bir günlük gecikmeler ve elli kızgın ev sahibi ve çarşafsız yatmaya hazır aileler.

"Makineni kullanabilir miyiz, lütfen, Minty? Bizim eve kadar gidebiliriz, evde elektrikler açık olabilir ve oraya bir yük koyabiliriz.

"Evet, tabii ki," dedi Minty. 'Ama sadece küçük bir kurutucumuz var. Bir çamaşırı kurutmak yaklaşık üç saat sürüyor.

"Ama Clove Lore'da çalışan tek makine sizinki ve beş makinemiz de dolu," dedi Sam.

Bayan Capstan, "Ve bunlar otuz beş kiloluk devasa ticari çamaşır makinesi yükleri," diye ekledi.

Sam yenilgiyi çoktan kabullenmişti. Annesine döndü. 'Eğer o ev sahipleri bugün Bideford'daki Speedy Laundry şirketini ararlarsa, bir daha asla sana dönmezler. Bu işin sonu olur, değil mi?

"Oh, makinelerden önce nasıl idare ediyorduk? Bayan Crocombe ellerini kalçalarına koymuş ve kaşlarını çatarak dert yandı.

Minty ise sırtıyor ve tüm cevaplara sahip bir kadın gibi başını sallıyordu. 'Samantha, evdeki her kapıyı çal, olur mu? Herkese ihtiyacımız olacak. Tamam mı? Hadi bakalım kızım.'

'Oh! Doğru ya! Minty telsizini ağzına götürdü, frekans değiştirdi ve kendi otoritesinden biraz daha fazla emin görünüyordu.

'Ben Komutan Bir, tüm birimleri çağırıyorum. Tüm birimler, cevap verin. En büyük yıkama sepetlerinizle birlikte Capstan çamaşırhanesinde toplanın. Tekrar ediyorum, büyük sepetleri getirin. "Amber alarmı durumu var.

Siren'in şefi Kit, "O bir çılgın," diyordu ve bar sahibi Finan da aynı fikirdeydi, çünkü çamaşırhanedeki kalabalığın en arkasında durmuşlardı ve Minty birimin kapısında hepsine hitap etmeye hazırdı.

Platin saçları rüzgârda geriye savruluyordu; neyse ki güneş bulutsuz gökyüzünde parıldarken rüzgâr da azalmıştı.

Bayan Crocombe, Sam ve annesi, Izaak ve Leonid, Jude Crawley ve kocası Elliot, Jowan ve Aldous (efendisinin ceketinin içinde uyuyor) topluluğun geri kalanını oluştururken, Bayan Gold ve işkence görmüş gibi görünen Jasper daha yeni gelmişlerdi.

Bayan Gold yüksek sesle 'daha uygun bir şeyler' giymesi gerektiğini söyledi ve Izaak ile Leonid'in sevinçle karşıladığı gibi, gerçek püsküllü apoletleri olan altın simli bir tulum ve muhtemelen Clove Lore arazisinde bir aşağı bir yukarı yürümek için uygun olduğunu düşündüğü (sadece dört inçlik) ince topuklu bir ayakkabı giymeye karar verdi.

Izaak ona minnettar bir pençe hareketi yaptı ve o da göz kırparak teşekkür etti.

"Eğer hepimiz hazırsak? Minty sabrının tükenmekte olduğunu söyledi. "Bugün arkadaşlarımızın işi tehlikede ve bu sırlı sıklam çarşafı kurutmak için tam iki saatimiz var. Arkasındaki kilitli bölmenin içindeki makinelerin açık kapaklarını göstermek için döndü.

Finan, kahkahasını bastıran Kit'e, "Kendini Evita sanıyor," dedi *sotto voce*.

"Kurutma makinelerinin olmadığı günlerde çamaşırcılar çamaşırlarını bu arazinin her tarafındaki çitlerin üzerine asarlardı. Kurutma şeritlerinin yaygın olduğu bir asır öncesinden bahsediyoruz. Aslında bu tüm ülkede, hatta dünya çapında bir gelenektir! Clove Lore'da, bazıları 16. yüzyıla kadar uzanan değerli antik çitlerimizin çoğunu koruduğumuz için şanslıyız! Bu yüzden çok sayıda ötücü kuşumuz var. Ülkenin geri kalanı bu kadar iyi durumda değil. Aslında, daha geçen ay Güney Batı Kırsal İşler Komisyonu'nun kadınlar bölümünde tam da bu konu hakkında konuştum ve biliyor musunuz, savaştan bu yana eski çit habitatlarımızın *yüzde ellisinden* fazlasını kaybettik ve...'

Jowan dikkatle boğazını temizledi.

'Ah, evet, çok doğru. Zaman çok önemli' dedi. 'Gönüllüler, lütfen sepetlerinizi doldurun ve Captan'ların çarşaflarını Büyük Ev arazisinin çevresi boyunca her çitin üzerine örtün. Bu en az sekiz yüz metre birinci sınıf kurutma alanı demek. Bu yakıcı güneş ve yirmi deniz mili hızında sabit kalan rüzgarla öğlene kadar katlamayı bekleyebiliriz. Herkese iyi şanslar. Clove Lore'un ve Capstan'ların gelen tatilcileri size güveniyor.

Finan, Kit'le birlikte vıcık vıcık arşafllarını almak için sıraya girerken, "Selam vermemesine şaşırđım," diye homurdandı.

Caroline, "Teşekkür ederim Minty," diyordu ama Minty'nin gözleri gökyüzündeydi.

"Bana henüz teşekkür etme. Haydi gidelim!" dedi ve dolu sepeti belinde, yıkanma günündeki bir başçavuş gibi yürüdü ve hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Bayan Crocombe'un ısrarı üzerine Isaak ve Leonid'i Estée Gold'la aynı gruba koymuşlar, onlara 'işin inceliklerini göstermesi gerektiğini' söylemiş, Bayan Gold da dudak bükerek çocukken annesine çamaşır yıkamada sık sık yardım ettiğini söylemişti. Yine de adamların sepetleri kaldırmamasına izin verdi ve arkalarından sallana sallana giderken açık burunlu ayakkabılarındaki kumları tekmeledi.

Bayan C. Sam'e ve fark edilmemeyi umarak hâlâ geride duran isteksiz Jasper'a, "Siz ikiniz birlikte çalışın," dedi. "Aranızdaki yükü peygamber çiçeği çayırının tepesine götürün, orası biraz fırtınalı olacak.

"Anne! Sam dişlerini sıkarak Jasper'a arkasını dönmüşü. "Siz ikiniz gidin," diye ısrar etti Caroline Capstan. 'arşaflları pek iyi taşıyamıyorum Bununla çitlerin üzerinden.' Morarmış yüzünü işaret etti. 'Ben buradan göz kulak olurum. Hadi bakalım. Kışt!'

Sam'in omuzları çöktü, dolu sepeti somurtkan bir şekilde kaldırdı ve çayıra doğru döndü. "Geliyorsan gel o zaman.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

"Bak, eğer bunu yapmak zorundaysak, medeni olmaya çalışmalıyız," dedi Jasper, çarşafların ilkinin yatak yapar gibi havaya kaldırırken, sadece ikisi de bir ucunu bıraktı ve nemli çarşafları neredeyse Sam'in kendisi kadar uzun olan alıç çitinin üzerinden acemice fırlattı.

Çarşaf dallara takıldı ve Sam kısa bir ağlamanın ve uzun bir uykunun eşiğindeki bir kadın gibi nefes aldı.

"Tekrar deneyelim," dedi. "Çarşafı demek istiyorum.

Jasper, çit tek bir çarşafı iki yandan örtülene kadar çekiştirdi ve ayarladı. Burnun üzerinden esen sürekli esintiye rağmen şimdiden terlemeye başlamıştı.

Hava çamaşır tozu, toprak ve deniz tuzu kokuyordu. Sam'in arkasında, peygamber çiçeği başlarından oluşan deniz sallanıp eğiliyor, rüzgârda dağınık bir şekilde büyüyordu.

Jasper ıslak bohçasından beyaz bir yorgan çıkardı ve Sam onun iki köşesini tuttu. "Üç deyince," dedi, atış için geri sayarak.

Bir süre bu şekilde çalıştılar, Sam çaresiz görünüyordu ve Jasper giderek daha fazla acı çekiyordu.

"Seninle gerçekten medeni olmak istemiyorum," dedi sonunda ve rüzgârın sesi neredeyse o duymadan kelimeleri uçuracaktı.

"Anladım," dedi ve sepetlerini yanlarına alarak çit boyunca ilerlediler.

Çitin köklerindeki yosunlu taş banktan bir karatavuk fırladı, telaşla ağladı ve öfkeyle uçup gitti. "Oops. Sam onun gidişini izledi. "Umarım geri gelir.

Jasper'ın ne yapmayı planladığına dair en ufak bir fikri bile yoktu, dedi ona zayıf bir sesle ve gülümsemesini umdu. Gülümsemedi.

"Özür dilerim," dedi, bir sonraki sayfanın hayal kırıklığıyla elinde toplanmasına izin vererek. 'Gazeteler hikayemizi yayınladığından beri neler olduğunu bilemezsin ve...'

Aslında biliyorum. O zamandan beri üç gazeteci beni ziyaret etti, hepsi de kapımızı çaldı. Hepsine düğümlemelerini söyledim, bu kadar endişeli görünmenize gerek yok. Tüm sırlarınız güvende. Ama dün annemin loto biletini almaya gittiğimde postanedeki tüm kuyruk bana aval aval bakıp fısıldaşıyordu. Sonra okuldan beri görmediğim bir kız aradı.

"Çamaşırhane bana bir gün kahve içip sohbet etmek isteyip istemediğimi soracak, çünkü sanırım *birdenbire* sadece sıkıcı, hantal, bütün gün çalışan Samantha Capstan değilim, Jasper Gold'un gecekondlu kızılım ve ilginç biriyim!

"Çok özür dilerim.

"Öyle misin? Çünkü tüm bunlar olurken sen annenle birlikte süslü püslü şeylerle dolu şatosunda saklanıyordun ve ben de tüm bunlarla tek başıma uğraşıyordum.

"Özür dilerim," dedi tekrar. Sam burnunu sertçe çekti ve nemli çarşafının köşesini ısınmaya başlayan alnına sürttü. Yanakları kızarmıştı.

Jasper genellikle kızlarla büyük duygusal sahnelerden vebadan kaçır gibi kaçınırdı. Kızın oturup hıçkır hıçkır ağlayıp ağlamayacağı ya da annesinin inzivaya çekilmesi geciktiğinde yaptığı gibi çılgılık atmaya başlayıp başlamayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Sam devam etti. 'Neden bana iflas ettiğini söylemedin? Paparazzilerin seni takip ettiğini neden söylemedin? Bunu gazetelerde görünce kendimi aptal gibi hissettim.

'Bilmiyorum... Seninleyken *normal* hissetmek hoşuma gitti. Bu daha önce yaşadığım bir şey değildi. Yutkundum. Hiç anlayacak mıydı? Nasıl anlayabilirdi?

'Ve bu yüzden mi benimle takılıyordun? Marie Antoinette'in çiftliğinde domuzlarıyla oynaması gibi, bizim gibi fakir insanlar gibi davranabilmek için mi?

"Uh? Jasper onun Marie Antoinette'in domuzları konusunda ne demek istediğini anlamamıştı ama gözlerindeki ateşten kızın çok öfkeli olduğunu anlamıştı.

'Ben hiçbir şey *oynamıyordum*,' diye denedi. 'Annemin batmasını engellemeye çalışıyordum. Bir kez olsun erkek olmaya çalışıyordum. Ve bir işe ihtiyacım vardı. Ve senden hoşlandım. Her şey ayağıma geldi. Şansıma inanmadım ve bir kez olsun gerçekten çok mutlu oldum.

Sam'in ifadesi çok az değişti ama onun boyun eğdiğini hissetti.

'Duyuru gazetelerde yer alır almaz her şeyin yerle bir olacağını biliyordum ama basın bizi buraya kadar takip edeceğini hiç düşünmemiştim. Özel bir yer bulduğumuzu sanmıştım. Hatta uzak.'

Burası Kuzey Devon, Grand Cayman değil. Burada saklanamazsınız. Gerçek insanlar, ben ve annem gibi insanlar, sadece hayatta kalmaya çalışıyor. Bir şeyin parçası olmaya çalışıyorlar. Sen bunu anlayamazsın.'

Jasper bakışlarını Sam'in ağlamaklı gözlerinden ötesindeki saha kenarlarına kaldırarak kelimelerin içine işlemesine izin verdi. Büyük Ev'e kadar her santimetrekaresi

budaklı yaşlı alıç, karaçalı, fındık, üvez ve çobanpüskülü artık beyaza bürünmüştü.

Sam onun gözlerini takip etti ve bir an için ikisi de mavi gökyüzünün altındaki mavi peygamber çiçeklerini, arazinin alabildiğine uzanan kar gibi beyaz pamukla kontrast oluşturacak şekilde seyrettiler.

Jasper sanki kendi kendine, "Ben bir şeyin parçasıyım," dedi ama Sam de duydu ve ona baktı.

'Beni dışarıda bırakarak ne düşünüyordun? Sana yardım etmek istedim,' dedi sesi çatlayarak.

Jasper omuz silkti. 'İstenmeyen tüm o dikkatleri üzerine çekmeden daha iyi olacağını düşündüm. Mahremiyet çok değerlidir ve bunu hiç yaşamadıysan bilemezsin. Dünyanı, tüm bunları kendin için saklamayı ve mahvolmasını engellemek istedim. Sürekli izlenmek, didik didik edilmek, hakkında yalan söylenmesi korkunç bir şey! Ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın çünkü oyunculuk işleri ve para getirmek için insanların sana bakmasına ihtiyacın var ve annemin buna ihtiyacı var, anlıyor musun? Gerçekten ama *gerçekten* ihtiyacı var. Şu anda bir yönetmen onu arasa, sen daha *çav* diyemeden o jete binmiş olur *hayatım*. Hiç gülümsemek istememesine rağmen gülümsemeyi başardı. "Annemin yine çökeceğini düşündüm, daha önce olduğu gibi, babam ilk kez aldattığında ve aslında her zaman yaptığı gibi. Sonunda Priory'ye ya da Priory'nin ücretsiz versiyonuna ne deniyorsa ona geri döneceğini düşündüm, ama aslında iyi görünüyor. Bu çok garip.'

'Belki de düşündüğünden daha dayanıklıdır. Belki de burayı seviyordur.

Başını salladı, derin derin düşündü.

Sam sepetine geri döndü ve ona yeni bir çarşaf uzattı. Bir süre sessizce çalıştılar, esintiyi, kuşları ve rüzgârla savrulan limana doğru gelen gelgiti dinlediler.

"İnsanların benim hakkımda konuşması umurumda değil, Jasper," dedi, şimdi daha sakindi.

"Yapmalısın. Korkunç bir şey. Söyledikleri şeyler! Sizin hakkınızda uydurdukları şeyler. Kendim için hiç umursamadım ama annem toplum içinde defalarca hırpalandı.

Ama o sana sahipti. Ona sen baktın. Ve sanırım sana baktığı için gurur duyuyordu. Bunu yapmak istemiş olmalı. Bir an için onu izledi, ifadesi tamamen yumuşadı. 'Kaçak bir babası olan tek kişi sen değilsin, biliyor musun? Ben benimkini yıllardır görmedim, kimse nerede olduğunu bilmiyor. En son Bodmin'de bir kadınla birlikte olduğunu duyduk.

birlikte bir bebekleri olacaktı. Dışarıda hiç tanımadığım küçük bir erkek ya da kız kardeş var.

Jasper daha da hareketsizleşti, gözleri ona sabitlenmişti. "Tanrım! Haklısın. Çok özür dilerim."

İkisi de gazeteleri okumuştı. Jasper'ın babasının altmış bir yaşında yeniden baba olacağı gerçeği artık ortadaydı.

"Acımasız, ha? Sam söyledi.

Kesinlikle öyle. Babam yolumuzu kestiğinde bunun olacağını biliyordum. Burada saklanmak sadece fırtına öncesi sessizlikti. Avukatlar bizi, tüm iflas ve ödeme gücümüz vakalarının resmi kayıtlarda yer aldığı ve bizimkinin de sanki aile hayatımız batan bir işmiş gibi orada görüneceği konusunda uyardı. Sanki annem bizi bir şekilde ayakta tutmayı başaramamıştı, oysa babam onu doksanlı yıllarda kötü bir evlilik anlaşmasıyla dikmişti.

Jasper'a göre, eğer sektördeki mega zenginlerin en acımasız mali danışmanlarından biri tarafından kapılan çarpıcı güzellikte, hayat dolu (ve tamamen beş parasız) bir dizi oyuncusuysanız böyle olur.

"Yıllar önce, evlilik sözleşmesinin bazı şartları sona erer ermez ve babam parasının güvende olduğunu bilir bilmez, işleri saklamayı bıraktı. Bu bir süre devam etti ve herkesi perişan etti. Sonra birdenbire, Hırvatistan'daki bazı yeni mal varlıklarını korumak için boşanması ve yeniden evlenmesi gerektiğini söyledi.

"Ugh!" dedi Sam. "Yeni ailesi mi?

"Evet," dedi Jasper sert bir sesle. Babasının korumasının onlardan yeni ailesine geçmesinin ne kadar yıkıcı olacağına dair hiçbir fikirleri yoktu.

"Annemin kişisel birikimleri, boşanma gerçekleştikten sonra bizi bir süre Chelsea'de tutmaya yetecek kadar vardı, ancak o bizi tüm fonlarından mahrum bıraktı ve annemin nakit parası oldukça hızlı bir şekilde tükendi. Annemin boşanma hikayesini basına satarak para kazanması engellenmişti, zaten bunu yapmayı aklından bile geçirmezdi. Sonra evimizden atıldık. Babam bize Devon'da kalacak mükemmel bir yer bulduğunu söyledi ve biz de ona inandık. Orasının kendisi için mükemmel bir yer olduğunu kastettiğini anlamamız uzun sürmedi.

"Ve haftalardır içinde sakladığın bu şeyle mi yaşıyorsun? Sam söyledi.

"Sen benden çok daha zor zamanlar geçirdin," dedi, bir elini karnına götürüp karnının sıkıştığı yere bastırarak. Ancak şimdi fark ediyordu ki

Onun durumuyla Sam'inki arasındaki fark, kendisinin bir servete erişimini kaybetmiş olmasıydı, oysa Sam'in böyle bir ayrıcalığı hiç olmamıştı.

Sam küçük bir adım daha yaklaşarak, "Biz de aynı şeyleri yaşadık," dedi. 'İyi olan şey, senin annen vardı, benim de vardı. Yalnız değildik.

Bu ona bir vahiy gibi geldi. "Sanırım öyle. Hatta bir kahkaha bile attı.

Sam'in sepeti artık boştu ve sorumlu oldukları uzak çayır çitinin tüm uzunluğu çamaşırlarla kaplıydı. Jasper son çarşafını alıcıların üzerine tek başına attı ve boş sepetini kaldırmak için eğildi.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi, gerçekten ne yapacağını şaşırılmış bir halde, her şeyi berbat ettiğini düşünerek. 'Ben ve annem, birileri bizden para kazandığı sürece her zaman gazetelerde olacağız. Bizi asla rahat bırakmayacaklar.

Sam elinin tersini alnında gezdirdi.

"Jasper, *Daily Mail*'in hayatımın geri kalanında her gece çöp kutumda uyuması, çöplerimi karıştırması, geliş gidişlerimi izlemesi umurumda olmazdı, yeter ki tek başıma olmayayım. Ona bir bakış attı. "Yani, bu sana bağlı, gerçekten. Şimdi ne yapmak istiyorsun?

"Ne istediğimi çok iyi biliyorum," dedi, tek arzusunun Samantha Capstan'ı kollarına alıp ilk kez öpmek olduğunu biliyordu; bir gece kulübünden çıkarken ya da sabahın üçünde bir taksinin arkasında tökezleyerek öpmek değil, güneşli, esintili bir günde, aşık olduğun kızla öpüşmek gibi bir öpücük, ama korkudan kıpırdıyamayacak kadar donmuştu.

Sepeti yere bıraktı.

"Berbat durumdayız Sam," dedi ona sessizce. 'Ben ve annem. Hayatımız büyük bir karmaşa. Gözleri onun ağzına kayd, iradesi zayıfladı.

"Hayat dağınıktır," dedi omuz silkerek. "Önemli olan onu yaşamaktan korkmamaktır. Kadının yüzündeki sırıtış, yaz esintisiyle birlikte adamın son çekincelerini de silip süpürdü ve adamın kalbi, kafası hiçbir şeyden haberdar olmadan ayaklarına hareket etmelerini söyledi. Adam aralarındaki mesafeyi kapatıyordu ve kadın da buna karşılık veriyor, kolları bir şekilde onu sarana kadar vücudunu yaklaşıtıyordu. Kadını hissetmek neredeyse içinden bir inilti çıkaracaktı.

Ağzını onunkine doğru indirirken, vücudunun kalktığını hissetti. Parmak uçlarındaydı, gözleri usulca kapanıyordu ve adam onu o zamandan beri istediği şekilde öpüyordu.

Onu ilk gördüğü gün, o zamanlar onun başına gelecek en iyi şey olacağını anlamamıştı.

Büyük Ev'in yukarısında, alçak kesilmiş şimşir, porsuk ve kurtbağı çitlerinin her birinin beyaza büründüğü yerde, Minty dürbününü gözlerinden çekip aldı ve güneş ışığında yanında toplanmış, ellerinde çay fincanları olan kadınlara döndü.

"Eee? Caroline Capstan söyledi.

"Sanırım artık onları kendi hallerine bırakabiliriz, hanımlar," diye cevap verdi, sağduyulu bir görüntü çizerek.

Bayan Crocombe çöpçatanlık kitabını bulmak için cebini karıştırırken Bayan Gold usulca gülümsedi, sonra daha iyi düşünerek kadehini kaldırdı.

Bunun yerine 'İyi bir kurutma gününe' dedi ve tüm kadınlar gerçekten de mükemmel bir gün olduğu konusunda hemfikir oldular.

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Dört

Çamaşır ikilemi boyunca yatak odasında saklanmış ve hiçbir şeyden habersiz kalmış olan Austen, Çarşamba sabahı uyandığında bir gün daha böyle devam edemeyeceğini biliyordu. Kendisinden başka kimseyi kızdırmamıştı. Bunun onun kitapçı tatili olması gerekiyordu. Üç gecesi kalmıştı ve çok değerli zamanını boşa harcamıştı.

Önce kapıdaki tüm kumu süpürdü ve avludaki kırık dalların, savrulmuş yaprakların ve beyaz yastık kılıfının nereden gelmiş olabileceğini merak ederek durdu.

Sonra kitap takas kutusunu kapının hemen dışındaki bir masanın üzerine koydu ve üzerine bir tabela astı. 'Bir kitap al, bir kitap bırak. Ben sizin küçük ücretsiz kütüphanenizim' yazıyordu.

Bu durumdan memnun olan Austen, kasanın yanına yerleştirdiği 'bir şiir seç' panosunu oluşturmak için ilham aldı. Plana göre ziyaretçiler panodan kendilerine hitap eden bir kelime seçecek ve Austen da uygun bir şiir önerecekti.

Şimdiye kadar iki müşteri denemişti - ilk kişi 'şöhret' kelimesini seçmişti ve Austen raflara gidip onlara Percy Shelley'nin 'Ozymandias' kitabını açarak uzattığı bir kitap bulmuştu. Gözleri, annesinin teyzelerinin kartlarını olumlu bir şekilde okuduğunda tanık olduğu gibi tanıma ve mutlulukla parlamıştı, onları görülmüş olma hissiyle doldurmuştu.

Paket servis flat white'larını hazırlarken onları soneyi okumaları için bırakmıştı. Her şeyden çok etkilenmişler ve hatta kitabı almaya karar vermişlerdi.

Yine de, bir otobüs gezisinde 'tavsiye' kelimesini seçen emekli çift, Austen onlara Philip Larkin'in harika küfürlü 'This Be The Verse' kitabını hediye ettiğinde hiç memnun olmamış ve hiçbir şey almadan oradan ayrılmışlardı.

Bunun onu endişelendirmesine izin vermedi. Larkin herkese göre değildi ve yeni Austen, başkalarının onun hakkındaki izlenimlerinden duyduğu korkunun kendisini geride tutmasına izin vermeyeceğine dair kendine söz vermişti, özellikle de onu gerçekten tanımayan insanların.

Eğer kendine çeki düzen verecekse, bunu kendisi yapmalıydı. Bunu öncelikle kendisi için yapması gerektiğini de biliyordu, etkilemek için değil

Kimseyi yatıştırmak için değil, bir kişinin onun hakkında söylediklerini yutup tüm kişiliği haline getirdiği için de değil. Bu, Austen'ın yeni çağının başlangıcıydı. Bu olgunluktu. Yine de Patti özürüne dün yanıt verseydi çok hoşuna giderdi.

Kısa tutmuştu:

Güzel randevumuzda mesajlara cevap verdiğim için özür dilerim ve sen benim için endişelenirken Delphine konusunda savunmaya geçtiğim için özür dilerim. Umarım beni affedersin. A x

Bütün Çarşamba günü fırıncılık yaptı, kitap ve içecek sattı ve ne zaman canı sıkılsa gidip 'Kişisel Gelişim' bölümünde durdu, raftan herhangi bir kitabı indirip bir iki sayfa okudu.

Şimdiye kadar, yetişkinlerin üzerinde çalışması gereken şeyin 'kendini gerçekleştirme' olduğunu ve aksilikler için kendini cezalandırmaması gerektiğini ve diğer insanlar ona olan sevgilerine koşullar koymuş olsalar bile 'koşulsuz öz saygıya' layık olduğunu öğrenmişti. Tüm bunları son derece aydınlatıcı bulmuştu.

Ayrıca, daha az yardımcı olacak şekilde, her gece tam sekiz saat uyumazsa (ki bunu neredeyse hiç yapmıyordu) 'beyin esnekliğini' kaybedeceğini okumuştı ve bunun ne anlama geldiğini bilmesine de, sadece uyumadığı için endişeli hissetmesine hizmet ediyordu ve sonra uyumasına yardımcı olmak için kahve, şarap, çay, çikolata, şeker ve meşrubat tüketmeyi derhal bırakması gerektiğini okumuştı, ki bunun pek olası olmadığını düşünüyordu ve bu onu daha da endişelendiriyordu. Daha sonra *Anksiyete Hayatınızdan Nasıl Yıllar Götürür* adlı devasa bir kitabı indirdi ve yığınlar arasında bağırarak istedi ve sakinleşmek için bir fincan çay ve bir dilim pasta daha içmek zorunda kaldı.

İlerleme ve iyileşmenin doğrusal olmayacağını anlamaya başlamıştı. Tüm bunlardan bunalmış hissetmesine de izin vardı.

Sonra kendi kendine, kafedeki son birkaç gün için annesinin geçimini sağladığı ya da babasının bayıldığı bir şey ya da Izaak'ın son sebzelerinden kurtulmak için kullandığı kabak keki tarifi yerine kendi tarifini bulup bulamayacağını sordu. Kendi kafesinde ne satmak istiyordu?

Kahve dükkanlarını ziyaret ettiğinde yemeyi en çok sevdiği şeyin kocaman yağlı çörekler olduğunu fark etti. Bu yüzden kaynağına gitti (Nadiya

Hussain, tabii ki) ve kitaplıktaki tarifine uygun olarak iki parti çörek pişirdi; geldiğinde mutfakta bulunan çilek reçeli ve büyük kaymak küvetleriyle servis etmeyi planlıyordu. Bir tanesini büyük bir demlik çayla birlikte hemen yedi ve çok memnun olduğunu hissetti.

Tüm bu iç gözlemin ortasında, Patti yaşamak için böyle bir şey yapabileceğini söylediğinde ne kadar mutlu hissettiğini hatırlayarak Perşembe günü için başka bir şiir seansı hazırlamaya zaman ayırmıştı. Yine de, hayatta kendi yolunu seçmesi gerektiğini kendine hatırlatmaya dikkat etmişti. Yine de Patti bir şeyler bulmuş olabilirdi ve Patti de kastetmediği şeyleri söyleyen biri değildi, bu yüzden boş bir iltifat olamazdı.

Bu alanda gerçekten gerekli becerilere sahip olup olmadığını test etmek için kendine uygun bir şans vermeye karar vermişti ve neyse ki raflarda yaratıcı yazarlık öğretimi hakkında kitaplar vardı ve kırtasiye vitrinindeki yepyeni bir kitaba notlar alarak bunları gözden geçirdi. Perşembe günü geldiğinde, yavru Austen'ı en zeki izleyicilere, yani çocuklara tanıtmaya hazır olacaktı.

Patti'nin Radia'yı getirecek olmasının, Clove Lore'da kendisine kalan kısa sürede kendini en iyi şekilde düzenlemek için harcadığı enerjiyle çok az ilgisi vardı. Patti'yi incitmiş ve Austen'dan zaten emin değilken onu kendinden uzaklaştırmıştı. Bunu telafi etmek zorundaydı, bu yüzden tüm umutlarını Perşembe günü saat dörtte onu tekrar göreceğine bağlamıştı.

Bölüm Otuz Beş

Küçük şairleri içeri buyur etmek için saat dörtte kapıları açtığında, Austen'in tüm vücudu sinirle doluydu.

Çocuklar, hevesli ebeveynleriyle el ele tutuşarak içeri girdiler. İlkokulun müdürü geldi, umarım sakıncası yoktur ama sonuncusu çok ilginç olduğu için yerel ailelere bugünkü özel oturumla ilgili bir mesaj gönderdiğini söyledi. Austen sadece yutkundu ve bu sefer elinden geleni yapacağını söyledi.

Ziyaretçiler gelmeye devam ediyordu, herkes beklenti içindeydi, gülümsüyordu ve çok ama çok gürültülüydü. Çocuklar koltuklara oturuyor, pufların üzerine uzanıyor ve yığınlar arasında bir o yana bir bu yana koşuşturuyorlardı; herkes bir fincan squash ve yarım reçelli, kremalı çörek almak için can atıyordu.

Sonunda Austen, kolunun altında büyük bir not defteriyle, oyuncak tilkisini sürükleyerek avluya atlayan Radia'yı gördü.

Eski Austen, Patti'ye bakarken yakalanmamış gibi davranmaya özen göstererek rafların arkasına saklanırdı ama Austen tüm bu şeylerden bıkmıştı, bu yüzden merdivenlerde kalıp dışarı baktı.

Radia içeri girerken, "Gelmiyor," dedi ve Austen ancak o zaman mangalcı Monty ile arkasından gelen kadının Patti'nin kız kardeşi olduğunu fark etti.

"Rads! Joy uyardı. "Özür dilerim," dedi Austen'a, içeri girerken utanmış görünüyordu.

"Patti işte mi o zaman? Austen sordu. "Bugün buraya geleceğini sanıyordum?"

"Ah, evet, doğru, işte," dedi Joy, kapıya en yakın ön tarafta bir koltuk bularak.

Radia geri döndü ve 'Hayır, değil' dedi. Yatağında *Dr. Pimple Popper*'ı izliyor, yıllardır olduğu gibi.

"Radia!" diye tısladı Joy ve Monty garip bir gülümsemeyi saklıyor gibiydi.

"Evet, bu doğru. Biraz daha ahududulu dondurma yerse kusacağını söylemiştin.

"Hasta mı? Austen küçük kıza sordu.

Yetişkinler çok aptal suratlı. "O üzgün, aptal!"

"Oh! Bunu duymak beni de biraz üzüyor," dedi Austen, açık kapıya doğru koşacakmış gibi bakarak.

"Bugün ne yapıyoruz? Radia yere yayılmış çocukların arasından sıyrılıp geçen haftaki yerine oturarak sordu.

Patti'ye koşmak için artık çok geçti. Austen'ın vermesi gereken bir Storytime seansı vardı ve görünüşe bakılırsa ev tamamen doluydu, bu yüzden kapıyı kapattı ve eskisinden daha ağır bir kalple başladı.

'Bugün, çocuklar ve yetişkinler, yazarlık sesimizi bulacağız. Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?

"*Aheh-ahem*. Radia onun dikkatini ön tarafa çekti. "Şapka. Önünde 'AA' yazan kâğıt külahı işaret etti.

Gülümsemeye başlayan Austen, onu hemen başının üzerine yerleştirdi. 'Teşekkür ederim, Rads. Özel şapkayı unutamayız, değil mi? Pekâlâ, herkes bir kalem kapsın. Hadi başlayalım.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Neredeyse tamamen dolu olan sırt çantası ve bez çantası, Austen'ın bu gece son kez uyuyacağı yatağın yanında duruyordu. Cuma günü kitap satışını tamamlaması ve bu akşamki açık mikrofon etkinliğine ev sahipliği yapması gerekiyordu, sonra her şey bitecekti. Cumartesi günü saat on için ziyaretçi merkezinden bir taksi ayarlamıştı ve bir gecikme olmazsa saat beşte Manchester'a dönmüş olacaktı.

Ama önce, kendine yetişkin diyebilmesi için bugün çözmesi gereken çözülmemiş şeyler vardı.

Dükkânın kapısındaki tabelayı son kez çevirirken hâlâ tam olarak nasıl yapacağını düşünüyordu. Kolu çekti, içeri durgun yaz sabahı havası ve alışılmadık bir şekilde neşeli bir grup insanın kahkahaları girdi.

Ses onu avludan geçidin sonuna doğru sürükledi ve orada Minty'nin güneş elbisesi giymiş, Jowan'ın kolunu tutmuş, küçük köpekleri yanlarında şık bir şekilde koşarken görüntüsüyle karşılaştı. Onları, o güne kadar gördüğü en geniş, geniş kenarlı şapka ve kocaman bir çift koyu renk gözlükle göz alıcı Bayan Gold takip ediyordu. O da bir çeşit podyum smokini giymeyi tercih etmişti, her ne kadar saat sabahın dokuzu olsa ve hala parmak arası terlik ve şort havası olsa da. Bir telefonla yüksek sesle konuşuyor ve "şampanyanın buzlu olduğundan emin misiniz?" diye soruyordu. Arkasında oğlu vardı ve - Austen gördüklerine tam olarak inanamıyordu - beyaz bir pantolon ve arkasında 'Capstan's Holiday Laundry' yazan bir tişört giymişti. Diğerleriyle birlikte aşağıya doğru yürüyor ve iki haftadır ilk kez omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünmeyen Sam'le el ele tutuşuyordu.

Austen'ı fark eden Sam, yanlarından geçerken seslendi: "Gelin ve şunu görün!"

Austen merakına yenik düşerek dükkânın kapısını kilitlemek için geri koştu ve dik yokuştan aşağı inerek onlara yetişmeye çalıştı.

Çok uzağa gitmesine gerek kalmadan hepsi durdu ve Minty gruptan ayrılarak Dondurma Kulübesi'nin küçük beyaz kapısından içeri girdi ve kapıyı çaldı.

Herkes kıkırdıyor, fısıldaıyor ve parmak uçlarında ayağa kalkarak dükkânın içine bakıyordu. Austen ne olup bittiğini anlayamadan arka tarafta kaldı.

Bayan Crocombe kapıya geldi, saçları hâlâ uyurken taktığı bigudilerin içindeydi.

"İşte buradasınız Bayan C.!" diye gıdıkladı Minty.

"Neler oluyor burada? Hepiniz korkuluk gibi sırtıyorsunuz," diye yanıtladı kadın kuşkuyla.

"Sana bir sürprizimiz var Letitia," dedi Jowan, Aldous bu heyecanın kendisine bir külâh ya da küçük bir vanilya küveti verileceği anlamına geldiğini umarak ayaklarının üzerinde dönüyordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu, ama Bayan Gold ona doğru ilerliyordu, elinde bir makyaj çantası tutuyordu ve yüzünde bir barut komplocusu ifadesi vardı.

"Siz, Bayan Crocombe, brunch'a gidiyorsunuz," dedi ve kadını aceleyle içeri sokup merdivenlerden yukarı çıkardı, Minty ve Sam de arkalarından. Kapı arkalarından çarparak kapandı.

"Neler oluyor? Austen, kadınlar içeride kaybolup kendisini Jowan, Jasper ve hayal kırıklığına uğramış Aldous'la baş başa bırakınca sordu.

"Bu Mint'in fikriydi," diye cevap verdi Jowan, "ve Mint'in aklına bir fikir geldiğinde direnmenin nafile olduğunu duymuşsundur.

"Annem Bayan C.'ye makyaj yapıyor," diye ekledi Jasper. "Merdivenlerden Gal Gadot gibi inecek.

Bu pek olası görünmüyordu. "O zaman buralarda takılısam iyi olur.

Tam o sırada yamacın aşağısından bir ses onlara ulaştı. "Kaçırdım mı? Austen daha kafasını çevirmeden kim olduğunu anlamıştı.

"Patti!" Adı ağzından uçup gitti.

"Hey," diye cevap verdi, Austen'ın burada olacağını bilseydi gelmeyebilirmiş gibi görünüyordu. Yine de yaklaştı ve Dondurma Kulübesi'nin önünde durdu.

Jowan ve Jasper bakıştılar ve genç adam 'her şeyin hazır olduğundan' emin olmak için aşağıya doğru gitmelerini önerdi.

Austen hâlâ bu yerlilerin neyin peşinde olduğunu bilmiyordu. Ancak şu anda tek düşündüğü Patti'nin iyi olup olmadığını kontrol etmektir. Eskisinden daha solgundu ve yorgun görünüyordu.

"Mesajımı aldınız mı?" diye sordu. Adamlar gitmiş, onları sessiz sabahın içinde, çatılardan gelen martı sesleriyle baş başa bırakmışlardı. "Aldım."

Patti ellerini kırpılmış kırmızı ceketinin ceplerine soktu. Austen'ın göğsünde bir ağrıya neden olacak kadar sevimli görünen beyzbol ceketi. "Ciddiydim," diye bastırdı Austen. "Gerçekten özür dilerim. Kendi içimde sıkışıp kalmıştım.

dünya, tamamen kendine takıntılı olmak'.

"Unut gitsin. Sorun yok.' Patti iyi görünmüyordu. Bunların hiçbiri iyi değildi. "Konuşabilir miyiz, yoksa...

"Bunu ben yapıyorum. Patti sanki her şeyi açıklıyormuş gibi Bayan C.'nin kapısını işaret etti.

Bu gece o zaman? Açık mikrofon gecesinde. Geliyorsun, değil mi?"

'Orada çalışmam gerekiyor. Bu benim etkinliğim.'

"Elbette. Evet, tabii ki!" Austen sanki bir mermi atıyormuş gibi kendi kafasını işaret etti. Sonra kendini aptalca davranmaktan alıkoyarak elini aşağı indirdi. "Dinle, senden gerçekten hoşlandığımı söylediğimde yalan söylemiyordum.

"Bunu sen mi söyledin? Patti gözlerini kırptırdı, yüzü ifadesizdi. "Söylemediysem bile kasten söyledim.

Sessizliğe gömüldüler. Patti yere bakarken Austen beyrinde söyleyecek güzel bir şey aradı. Bütün bunları düzeltebilecek bir şey. Ama ilk konuşan Patti oldu.

"Delphine nasıl?"

"Şey... bu konuda haklı olabilirsin. Biraz araştırdım, birkaç soru sordum ve... ortadan kayboldular.

Patti'nin yüzü düştü. "Kahretsin, Austen..."

"İşte geldi! Minty'nin Bayan Crocombe'u genç bir gelinin annesiymiş gibi dondurma salonundan çıkarmasıyla daha fazla konuşmaları engellendi. Estée Gold da kendisiyle son derece gurur duyan bir ifadeyle onu takip etti.

"Lanet olsun! Bayan Crocombe, doksanların kırmızı dudakları, yarı saydam mat pudralı yüzü ve televizyon yıldızı olduğu dönemdeki Estée Gold'u anımsatan siyah kirpikleriyle tamamen makyajlı bir şekilde yamaca çıkınca Patti'nin nefesi kesildi. "Harika görünüyorsunuz, Bayan C." Gülümsedi ve Austen onun eski haline daha çok benzediğini görmekten memnun oldu, sadece o gülen gözlerini kendisine çevirmesini diledi.

Bayan Crocombe şifon leylak rengi bir sundress giymiş ve bale ayakkabısı pembesi tırnaklarını göstermişti. Düğün günü incilerini de takmıştı ve

Annesinin gümüş bileziğini. "Bütün bunların ne için olduğunu bana söyleyecek biri var mı?" diye soruyordu pembe sepet örgüsü el çantasını koluna geçirirken.

"Göreceksin," diye cıvıldadı Sam arkadan ve Minty, Austen'in bakış açısından açıkça görülebileceği gibi, yavaş ve görkemli bir şekilde aşağıya doğru ilerledi ne olmak üzereydi.

Kirpiklerini kırmadan gözlüklerini takamadığı için onları evde bırakmış olan Bayan C. hiçbir şey göremiyordu.

"Geliyor musun? Parti dağılırken Patti "Geliyor musun?" diye sordu.

"Ben dükkâna döneyim," dedi Austen. "Üzerinde çalışmam gereken bazı şeyler var.

Patti bunun ne anlama geldiğini sormak için oyalanmamış, elleri hâlâ ceplerinde, kadınların peşinden yokuş aşağı inmeye başlamıştı.

Austen olduğu yerde sabit durmuş, Patti'nin bahçesindeki ayçiçeklerinin yanından geçerken onları izliyordu. Cankurtaran botunun ve kireç ocağının çatıları tarafından gizlenerek gözden kaybolmalarını bekledi, sonra tekrar gün ışığında liman duvarına çıktılar. Gözleri Patti'nin Siren'in Kuyruğu'nun beyaz badanalı ön cephesini geçip eski koçanı oluşturan antik kayaların uzun koluna uzanan figürünü takip etti.

Tüm grup durdu ve Bayan Crocombe ne yapacağını bilemiyordu, ta ki meslektaş ve hayranı Bay Bovis, duvarın ucunda, liman fenerinin yanında, iki kişilik beyaz örtülü bir masadan kalkıp buz kovaından bir şişe şampanya çıkarana kadar.

Austen, Bovis'in oldukça şık bir sabahlık giydiğini ve beyaz bantlı şık bir şapka taktığını seçebiliyordu - kıyafetinin her yerinde Minty ve Estée yazıyordu (bu ikili bu gidişle Clove Lore'un kendi baş müdahalecileri olma tehlikesiyle karşı karşıyaydı).

Bovis deniz duvarı boyunca Bayan C.'ye doğru yürüdü, pembe çiçeklerden bir buket uzattı ve sonunda çöpçatan ona doğru ilerlediğini fark ederek başını iki yana eğdi.

Karşılaştıklarında, Bovis kıza kolunu uzattı ve kız da Bovis'in yanağına bir öpücük kondurarak duvarda toplanan küçük çetenin alkışlamasına neden oldu. Bovis bir kol hareketiyle brunch partnerine masalarını gösterdi.

Şu anda çilekli elbisesiyle barın kapısında duran Bella'nın işaretiyle Monty Bickleigh ve baş aşçı Kit, Bovis ve çöpçatana dönüşen mükemmel eşi için yiyecek dolu tepsilerle dışarı çıktılar

ve arkadaşları tarafından tuzağa düşürüldükleri romantik rıhtım kenarı brunch'ı.

Diğerleri hâlâ saygılı bir mesafeyi koruyarak alkışladılar.

Austen, Patti'ye onun inandırdığı gibi berbat biri olmadığını kanıtlamak için eskisinden de kararlı bir şekilde tepedeki kitapçıya doğru koşturmasaydı, Minty'nin avazı çıktığı kadar "Ve tam zamanında!" dediğini duyabilirdi.

OceanofPDF.com

Otuz Yedinci Bölüm

Austen mikrofona dokundu ve odanın arkasındaki küçük hoparlör gürledi. 'Gerçek bir mikrofon olmadan açık mikrofon gecesi olmaz. Teşekkürler Finan, bu mükemmel,' dedi.

"Rica ederim," diye yanıtladı bar sahibi, sandalyelerle donatılmış kitapçının tam ortasına oturmadan önce.

"Kalıyor musun? Austen anons sisteminden sordu.

'Sanırım köydeki herkes buradaki son gecenizi desteklemek için toplanacaktır,' dedi.

"Neden? Bunu neden yapsınlar ki? Zaten gergin olan Austen şimdi tamamen telaşlanmıştı.

"Çünkü sen bizim Borçlumuzsun," dedi ona gülümseyerek.

Austen herkesin aynı şekilde hissetmesini diliyordu ama şu ana kadar Patti Foley'den herhangi bir konuşma almakta zorlanmıştı.

Yarım saat önce gelmiş ve içkilerle ilgilenmişti. Sonra da özel VIP konuklarına içeriye kadar eşlik etmişti. Bütün bunlar ikisini ayrı tutmuştu. Yine de Austen'ın bir planı vardı ve bu planı ertelemeyecekti.

"Ben de biraz giriş yapayım ve şiirlerimden birini okuyayım, olur mu?" Meg Rawlings'in güçlü West Country aksanıyla Patti'ye sorduğunu duymuştu. Austen bir zamanlar şairin aksanını televizyon için takındığını düşünmüştü ama meğer özel hayatında da gerçek bir Meg Rawlings'miş. Şimdi onu Ödünç Kitap Dükkan'ında evinde otururken gördüğünde, o beyinsel, volta atan, huzursuz Callista Flyte'a hiç benzemiyordu. Ufak tefek ve ürkekti, bu işi o kadar uzun zamandır yaptığını gösteren pırıltılı bir gülümsemesi vardı ki hiçbir şey onu korkutamazdı. "Bir odaya ihtiyacınız var mı?" diye soruyordu Patti. "Ya da size yiyecek bir şeyler getirebilir miyiz?"

Meg çantasından folyoya sarılmış sandviçleri çıkarmış ve en ön sıraya oturmuştu. "Sandviçlerimi yıkamak için bir bardak beyaz şarap iyi olurdu, lütfen.

Şair, içeri giren herkesi karşılamak için ön tarafta durmuş, hatta gece başlamadan önce son kitaplarından birkaçını, kitaplarını almak için sabırsızlanan insanlar için imzalamıştı. "Kalabalığı yenin," diye şaka yaptı, özçekim için poz verdi ve genellikle Austen'ın böyle bir etkinlikte güvenli bir çift el olarak düşündüğü şey oldu.

Kafede baş başa kaldıklarında Austen Patti'ye, "Harika biri," dedi.

"Bunu yapmayalım," dedi Patti. 'Her şey yolundaymış gibi davranmak. Rol yapmadan da kendimi yeterince aptal hissediyorum.

"Bunu ben de istemiyorum," dedi Austen ona, kafenin kapısının önünde durarak onu oyalamaya çalışırken, arkasından gelen ve etrafta dolaşan insanların sesi giderek yükseliyordu. "Dinle, yapacak işlerin olduğunu biliyorum," diye yalvardı Austen. 'Ama sana söylemeliyim ki, buraya geldiğimden beri çok şey öğrendim. Ve bunun büyük bir kısmı beni uyandırdığın için, evet, bir kısmı da Callista ve hatta belki Delphine ya da her kimse onun sayesinde oldu. Hepiniz bana kendimle ilgili görmem gereken bazı şeyleri gösterdiniz. Dürüst olmak gerekirse biraz berbattı, ama gerçekten derinlere indim ve kim olduğumu ve kim olmadığımı çözmeye çalışıyordum ve...'

"Peki ne sonuca vardınız? Patti onun sözünü kesti.

"Henüz olduğum her şeyi bilmiyor olabilirim ama ne olmak istemediğimi kesinlikle biliyorum ve harika bir kadınla tanışıp onu inciten türden bir insan olmak istemiyorum. Hayır, sadece harika bir kadın değil - inanılmaz derecede nazık, komik, seksi ve harika demiş miydim? Patti buna neredeyse gülümsedi ve bu Austen'ı umutlandırmaya yetti. Devam etti. "Dikkatim dağınıktı, düşüncesizdim ve kafam karıştı ve bu yüzden sen üzgünsün.

Patti gözleri yerde, "Üzgünüm," diye onayladı.

"Gördün mü! Sen de ne demek istediğini açıkça söyleyen birisin. Hiç rol yapmıyorsun. Her zaman olduğu gibi söylüyorsun.

Patti omuz silkti. 'Çünkü her zaman insanların benim hakkımda ne düşünecekleri konusunda endişelenmiyorum. Sadece bazı insanların beni ben olduğum için seveceğine ve geri kalanların önemli olmadığına inanıyorum.

"Kesinlikle. Austen başını sallıyordu. "Aynen öyle. Ben de böyle yaşamak istiyorum. "Bu pratik gerektirir.

"Üzerinde çalışıyorum.

Patti'nin telefonundaki alarm çaldı. 'Başlamam gerek,' dedi. "Sonra konuşalım mı? Austen sesinin ne kadar yalvarır gibi çıktığını umursamadı.

Patti bir an için onun bakışlarını tuttu ve düşünür gibi göründü. "Elbette.

Austen onu kitapçıya kadar takip ettiğinde, derin bir nefes aldıktan ve plana sadık kalması konusunda kendisiyle sert bir konuşma yaptıktan sonra, Patti mikrofonun önündeydi ve tüm koltuklar doluydu.

Minty az önce gelmişti, bir kasaba tellalı gibi yüksek sesle daha erken geleceğini ama tarihi çitlerin korunması ve eski bir gelenek olan çamaşır günü çit kurutmayı tek başına canlandırması hakkında bir makale için telefonda röportaj yaptığını söylüyordu. Muhabir, bunun kırsal geleneklere ve sürdürülebilirliğe ilgi duyan *The Lady* okuyucuları tarafından çok beğenileceğini söylemişti. Bunun üzerine Meg Rawlings'in başını çektiği bir alkış tufanı kopmuş ve Minty sevinçle yerine oturmuştu.

Gönüllüler ve Büyük Ev'in yeni sakinleri de dahil olmak üzere tüm yerel halk içerideydi. Sam şarap kadehlerinin bulunduğu masanın arkasında duruyordu ama gözlerini kalabalığın içinde ona bakan Jasper'a dikmişti. Bir Harry Styles konserinde olsalar bile gözlerini birbirlerinden ayıramazlardı.

Austen, eksik olan tek köylülerin Bayan Crocombe ve Bovis olduğunu fark etti. Austen son koltuğa otururken (görünüşe göre bu tür şeylerde kendi sandalyesi olan Aldous ile paylaşıyordu) Jowan'a nerede olduklarını sordu. "Brunch sürprizi iyi gitmedi mi?"

"Oh, uh..." Jowan bunu nasıl ifade edeceğini tam olarak bilemiyordu. "Öğleden beri firardalar.

"Oh? Oh!" Austen'in gözleri büyüdü ve ellerini çırpma dürtüsüyle savaştı. "Muhtemelen dondurma yapıyorlar.

"Evet, öyle olduğunu tahmin ediyorum. Jowan'ın yumuşak, hafifçe kızarmış gülümsemesi ona iki hafta önceki gelişini ve Jowan'ı iyi bir insan olduğuna ikna etmek için nasıl bu kadar hevesli olduğunu düşündürdü, her zamanki ıstırapları içindeydi, tam beşte geldiğinden emin olmak, onun hakkında ne düşündüğünü merak etmek, kaba ya da tuhaf olmamaya çalışmak, kendini düğümlemek. Kendisi olmaktan keyif almak yerine rol yapıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi şimdi ona.

"Ne için?" diye fısıldadı oda sessizleşirken.

"Dükkânını ödünç almama izin verdiğin için.

Şimdi anladım.'

Adam ona şaşkınlık ve zevkle baktı, sanki kız sonunda dünyanın geri kalanının bildiği gizli bir şifreyi çözmüştü. 'Biliyordum, genç kız. Aferin sana.

Mikrofonun önündeki Patti elini kaldırdı ve sihirli bir şekilde salonun dikkatini çekti. Patti herkesi selamlarken küçük Aldous, Austen'in kucağına tırmandı ve ceketinin ceplerinde atıştırmalık bir şeyler arayıp bulamayınca hemen uykuya daldı.

"Lütfen V.V.V.V. I.P. konuğumuz, Devon'ın kendi şairi Meg Rawlings'e hoş geldiniz deyin," dedi Patti, en ufak bir gerginlik ya da öz-bilinç belirtisi göstermeden mikrofona gülümseyerek. Meg, kazağındaki ekmek kırıntılarını silkeleyerek Patti'nin yanına gelirken herkes tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu.

Austen seyircilerin ona olan sıcaklığını şimdiden hissedebiliyordu. Onu seviyorlardı ve o tek kelime bile etmemişti.

Patti, performans alanının hemen yan tarafındaki seyirciye bakan kasanın üzerine tünemişti. Austen ona bakmamaya çalıştı ve kendini onun bu gece neden bir sahne görevlisi gibi siyah giyindiğini merak ederken buldu. Elbette ona yakışıyordu. Her şeyin içinde güzel görünürdü. Yine de Austen elbisesinin ruh halini yansıtmadığını umuyordu. Onu bir kez daha parlak kırmızılar ve pembeler içinde gülerken ve şakalaşırken görmek için her şeyini verebilirdi.

"Herkes iyi akşamlar," diye başladı Meg. 'Clove Lore'a geri dönmek ve bu kadar çok eski dostu tekrar görmek çok güzel. Açık mikrofon etkinliğinizi tanıtmak ve yeni koleksiyonum *Aşka Karşı Değil*'i tanıtmak üzere davet edildiğim için çok heyecanlıyım. Sadece sekiz doksan dokuz.' Bu kalabalığı güldürdü. "Ve sizin ve benim favorim olan "Stroud'da Yalnız Dolaştım" ve son şiirim "Annemi Dinlemeliydim" de dahil olmak üzere tüm hit şarkılarımı içeriyor.

Austen, Patti'nin kendisine baktığını ve gözlerinde küçük bir mizah parıltısıyla "Neler oluyor?" diye sorduğunu fark etti. Austen yüksek sesle gülerek işleri berbat etme ihtimaline karşı başını eğmek zorunda kaldı.

'Sözü siz gençlere devretmeden önce, 1976'daki ilk açık mikrofon gecemle ilgili bir *şiirimi* paylaşmayı düşündüm, yıllar sonra Parky'nin programında paylaştım ve çok sevdiğini biliyorum! Bakalım siz ne düşüneceksiniz, canlarım.

Gözlerini biraz kısmıştı ve kitabını açık tutmasına rağmen bir kez bile ona bakmadı. Yavaşça ve seyircilerin gülümsemeden edemediği bir tür kurnaz zevkle konuştu.

"Açık mikrofon gecesinin özelliği, herkesin yapabiliyor olması. Bana bile sıra verdiler,
Ve neredeyse batırıyordum!
Spot ışığına baktım. Oh! Dizlerim titredi,
Ve ben okumaya başladığımda, çıkan tek şey... mırıltılardı.
Konuş! dedi cazcı şair, siyah beresinin altından.
Hiç mantıklı değil! MC ağladı. Sanırım aklını kaçırdı.

Ama küçük bir şiirim vardı, gördün mü? Yazdığım ilk şiir.
Ve üzerinde çok çalışmışım, kafiye böceği ısırmişti.
O sırada sahnede olan bendim ve zayıflamak üzere değildim.
Shakespeare değilse ne olmuş? Ben sadece konuştuğum için
şairim!
Ben de onlara cam gibi bir bakış fırlattım ve kompozisyonumu onlara
bıraktım. Kimse alkışlamasa da doğru kararı vermişim.

Şiirini küstah bir gülümsemeyle bitirince alkışlar yükseldi ve hayranı
olduğu her halinden belli olan Minty'den samimi kahkahalar, daha önce hiç
hafif eğlence şiiri duymamış olan ve İngilizlerin tahmin ettiklerinden daha
deli olduklarını düşündükleri belli olan Izaak ve Leonid'den ise şaşkın,
inanmayan kıkırdamalar geldi.

Meg'in cesaretlendirici sözlerinin ve yerine otururken bir kez daha
alkışlanmasının ardından Patti, performanslarını sergilemek üzere teker
teker gelen yerel şairlere söz verdi ve hepsi de sıcak bir şekilde ve gecenin
ruhuna uygun olarak karşılandı.

Ancak Austen konuşmak için sonuna kadar bekledi. O zamana kadar
elleri nemli ve kalbi inanılmaz derecede hızlı çarpıyordu.

Patti son olarak sahne almak isteyen yazar olup olmadığını soruyordu.

Elini kaldırıp titrek bir sesle, "Kimse için sakıncası yoksa ben
okuyacağım," dediğinde, Austen'a solmakta olan bir umutla bakıyordu.

Salondaki herkes Austen'ın horlayan Aldous'u Jowan'ın kucağına
bıraktıktan sonra yavaşça mikrofonun önüne doğru yürümesini izlemek için
döndü.

Austen odanın baş döndürücü bir şekilde dönmesini engellemek için
ayaklarını dikti. Kendini sabitlemek için mikrofonu kavradı ve hoparlör
sisteminden yüksek sesle yutkunduğunu duyurdu.

Austen aniden Patti'nin harekete geçtiğini, seyircilerin arasına daldığını
ve Austen'ın Jowan'ın yanındaki koltuğuna oturduğunu fark etti. Yanından
geçerken hızlıca, "Yapabilirsin," diye fısıldadı.

Adrenalini tavan yapan Austen, gözlerini Patti'ye dikmiş, eğlenmeyi ve
etkilenmeyi bekleyen, dik dik bakan, beklenti içindeki tüm bu insanların
başlarının üzerinden bakıyordu.

"Ben... Aman Tanrım!" Hoparlörden yükselen sesiyle irkildi. "Özür
dilerim. Bu tatilde bir sürü şiiri çöpe attım..." Bu, kalabalıktan sinirli,
dağınık bir kahkaha çıkardı ve Austen'a gözlüklerini düzeltip tekrar
yutkunması için zaman verdi.

"Ama bunu," diye devam etti, "sesinizi bulma konusunda çocuklar için
bir atölye çalışması düzenledikten ve bu konuda bazı teşvikler aldıktan
sonra yazdım

Clove Lore'da tatil yaparken tanıştığım Patti Foley, kendisi olmakta hiç zorlanmıyor.

Bunu daha fazla kakhaha izledi ve kafalar kısa bir süreliğine gülümseyen Patti'ye doğru döndü. Austen çekingenliğinin daha da azaldığını hissetti. Elindeki not defterine baktı.

'Bu gerçekten bir kez olsun bir şeyler yazıyormuşum gibi hissettirdi, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Başka biri gibi konuşmaya ya da kimseyi etkilemeye çalışmıyordum ve kendimi de saklamaya çalışmıyordum.

"Adı ne canım? Meg ön sıradan sordu, Austen'ın bir kez daha bocaladığını gördü. Şu anda onu izleyen gerçekten de çok fazla insan vardı.

"Bir unvan mı?" dedi Austen. "Tamam. Peki ya... "Kağıt ve mürekkepten fazlası olduğumu, duyguları ve her şeyi olan gerçek, sevilebilir bir insan olduğumu ve kim olduğuma ve nereye gideceğime karar verecek olanın *ben* olduğumu nasıl fark ettim, bu yüzden gerçek hayattaki etten kemikten insanlardan korkmayı bırakıp sadece sesimi kullanmalı ve neye ihtiyacım olduğunu söylemeliyim?"

Artık neredeyse koltuğunda zıplayan Patti, yüksek sesle kıkırdadı ve taze sessizlikte alkışladı.

"Biraz uzun," dedi Meg, odadakileri güldürerek, "ama ben beğendim. Devam et o zaman, yapabilirsin.

Austen daha önce hiç böyle bir sessizlik duymamıştı. Beklenti böyle bir şeydi, herkesi hayal kırıklığına uğratma pahasına yeteneğinizle doldurmanız gereken büyük bir boşluk.

Austen gece geç saatlere kadar prova yapmış, tam da bu anı hayal etmişti ve kendini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

"Tamam, işte başlıyoruz," dedi. Yavaş ve net bir şekilde mikrofona doğru başladı, gözleri güç almak için Patti'ye sabitlenmişti.

"Ben sana bağlı bir sarmaldım. Ve senden öncekilere ve sonrakilere. Kendim hariç herkese hayranlık duyuyordum. Sesimi seninkiyle, onunkiyle, herhangi birininkiyle karıştırmak. Kısaltılmış. Çevrilmiş. Ve okunmaz halde bırakılmış.

Ama kendi küçük sesim hâlâ burada, içimde, Nabzımla, görüşümle, dokunuşumla, sinirlerimle, sinirlerimle birlikte. Kendi kendime derin bir nefes alıyorum, ağzımı açıyorum, ve kendimi yeniden ifade ediyorum.'

İlk başta salondaki hiç kimse onun bitirdiğini anlamamış gibiydi ve Austen bir adım geri çekilip, eğer isterlerse alkışlayabileceklerini söylemek zorunda kaldı, ki herkes alkışladı. Biraz yavaş ve ılık gelse de Austen'ın umurunda değildi çünkü Patti ayağa kalkmış, ayakta alkışlıyordu.

Meg de ayağa kalktı ve mikrofona, "Ve şimdi... şarap!" dedi ve salon bir anda gevşedi. Etkinlik sona ermişti.

Austen, Patti tekrar çalışma moduna geçmeden önce hızlı çalışması gerektiğini biliyordu. Kasanın arkasına uzandı ve bu an için hazırladığı hediye ald.

Dükkânın önünden geçerken, etrafta dolaşmaya ve gruplar halinde konuşmaya başlayan insanların arasından sıyrılarak Patti'nin elinden tuttu ve onu yaz alacakaranlığında ilk yıldızların görüldüğü avluya çekti.

Durduklarında Patti, "Harikaydın," dedi.

"Teşekkür ederim, denedim ve önemli olan da bu. Sanırım yıllardır yazdığım ilk dürüst ve kanlı canlı şiir bu.

'Güzel, durma. Kendi kendine konuşmaya devam et. Bu Austen'ı seviyorum. "Onu sevmeyi öğreniyorum," diye kabul etti Austen.

"Yine de mükemmel değil. "Güzel!

Patti, Austen'ın arkasına gizlenmiş hediye fark etti. "Görünüşe göre sen de bir hırsızısın?

Austen ona büyük bir demet peygamber çiçeği sundu.

"Bunları çayırdan mı aldın? Patti gülümsüyordu.

'Leonid ve Izaak'ın yardımıyla. Onları sana verdiğimi bilse Minty'nin aldırmayacağını söylediler.

Patti çiçekleri eline aldı, sallanan mavi başları dans ediyor ve yoğun, düzensiz bir bulut içinde sarkıyordu. "Çok güzeller. Teşekkür ederim.

"Benim için yaptığın her şey için minnettar olduğumu bilmeni istiyorum," diye başladı Austen. "Ve seni üzgün görmekten nefret ediyorum. Bu gece tamamen siyahlar içindesin. Sen gibi hissetmiyorum.

"Bilmiyorum," dedi Patti, botunun burnu kaldırım taşlarını sıyrarak. "Sanırım bir süreliğine senin gibi olmak istedim.

"*Beni taklit mi ediyorsun?*

"Gerçekten de çok havalı görünüyorsun. Patti bir elini çiçeklerden kurtararak Austen'ın tulumunun omuz askılarından birine, fiyonk oluşturdıkları yere dokundu. Elini askının etrafına doladı ve gözlerini oraya sabitleyerek tuttu. "Neden senin gibi olmak istemeyeyim ki?

"Çünkü berbat bir haldeydim. Çünkü kim olduğumu daha yeni öğreniyorum.

'Temel şeyleri zaten biliyorsunuz. Ve ben hepsini seviyorum. Sen iyi bir insansın, Austen Archer. Ve çok ateşli bir şair olacaksın. Buna gülmekten kendilerini alamadılar. Endişelerinin bir kısmı uçup gitmişti. Patti, Austen'ı tek koluyla kucaklayabilmek için çiçeklerini kenara çekti. 'Keşke bunların bazılarını buraya gelmeden önce çözebilseydin. En güzel iki haftayı geçirebilirdik,' dedi üzüntüyle gülümseyerek

onu tekrar serbest bıraktı.

Austen üzgün bir ifadeyle, "Biliyorum," dedi.

Patti'nin söyleyecek daha çok şeyi vardı. 'Kız kardeşim buraya geldi ve eski alışkanlıklarını kırmanın bir yolunu buldu. Sonunda burada kaldı. Ondan önce biraz zor biriydi. Biraz dağınıktı.

"Ama siz aranızı düzelttiniz ve şimdi onunla birlikte yaşıyorsunuz. Austen sesinin umutlu ve hevesli çıkmasını umursamadı. Patti'nin onu ne kadar çok istediğini bilmeden gitmeye dayanamayacağını bilmesini istiyordu, keşke o sırada bunu tam olarak fark edemeyecek kadar kendini kaybetmemiş olsaydı.

"Doğru," diye güldü Patti ve bu kez ona uzanan Austen'dı.

Bir kolunu omzuna doladı ve onu kendine çekti. "Seni çok özleyeceğim.

"Tatilin neredeyse bitti, ha?

Austen başını salladı, başı Patti'ninkine yaslanmıştı.

"Hesaplarıma göre, daha bitmesine... on iki saat falan var?" dedi Patti, göz göze gelebilmek için uzaklaşarak.

Austen buna sırıttı.

"Ve hiç uykum yok," diye ekledi Patti. "Uyuyor musun?

Uzun bir sessizlik anı gibi görünen bu süre boyunca ikili birbirlerinin değişen yüz ifadelerini inceledi ve Patti kesinlikle alt dudaklarını en yıkıcı şekilde ısırdı.

"Bunları kitapçımdan ne kadar çabuk çıkarabilirsin? Austen ağzından kaçırıldı.

Dönüp hâlâ içeride gevezelik eden kalabalığa baktılar, kahkahalar açık kapıdan geceye yayılıyordu.

"Sandalyeleri ikna edici bir şekilde hareket ettirmeye başlarsak, sanırım onları yirmi beş dakika içinde kovalayabiliriz," dedi Patti kararlı bir şekilde.

"Mantarları şarap şişelerine geri sokarsak on beş dakika.

Austen hayali kollarını geriye iterek, "Son kişi çıktıktan sonra kapıyı kilitlersin," dedi.

"Yukarıda buluşalım mı?" dedi Patti.

"Hadi yapalım şunu.
Austen ve Patti partiye geri döndüler.

OceanofPDF.com

Otuz Sekizinci Bölüm

Patti'yi bütün gece boyunca öpmek hayatında yaptığı en kolay şeydi.

Austen hiçbir yönünü gizleme, rol yapma ya da taklit etme ihtiyacı hissetmemişti. Cesaret için kalan şarapla bile uğraşmamışlardı, buna gerek yoktu ve bu zaten değerli dakikaları boşa harcayacaktı.

Austen Patti'yi üst katta, pencere kenarındaki koltukta oturmuş onu beklerken bulmuştu, dışarıdaki güzel ayı görmezden geliyor, Austen'ın yatak odasına girip kapıyı kapatmasını izlemeyi tercih ediyor gibiydi.

"Herkes evine gitti mi? Patti sordu.

"Evet. Austen dizlerinin üzerinde yatağa tırmandı ve başlığın üzerindeki taşların girintisinden Patti'ye doğru ilerledi. "Orada otururken harika görünüyorsun," dedi Austen, utangaç hissetmiyordu, dönüştüğü bu cüretkâr kişiyi merak ediyordu.

Yatakta Patti'nin ayaklarının dibine diz çöktü ve parmağıyla ayak bileğinin etrafındaki sarmaşık yaprağı dövmesinin izini sürdürdü. Patti öne doğru eğilerek Austen'ın siyah pantolonunun bol kumaşını, yaprakların küçüldüğü ve yapraklı dalların durduğu baldırın ortasındaki noktaya kadar kaldırmasını izledi.

Bütün gece bu kadını övmekten başka bir şey yapmak istemeyen Austen, "Çok şirin bir dövme," dedi.

"Peki ya seninki? Patti elini Austen'ın omzuna koydu.

Austen öne doğru eğilerek kollarını Patti'nin kalçalarına dayadı. "Bu Sappho.

"Şiir dizeleri

mi?" "Başka?

"Okuyamıyorum," dedi Patti ve Austen tereddüt etmeden omuzlarındaki kayışları çözdü, altındaki yeleği çekti ve vücudunu çevirdi, böylece Patti pencereden gelen gece ışığında sırtındaki kelimeleri okuyabildi, parmak uçları Austen'ın teninin altındaki mürekkebi izledi. 'Şimdi gelin, bereketli Graces ve güzel saçlı Muses. Bu şarkıları çok güzel söyleyeceğim.

Patti sessizleşince Austen tekrar ona döndü ve dizlerinin üzerine kalkarak Patti'yi pencere kenarındaki minderlerin üzerinde tutmaya başladı.

Austen, dudaklarını Patti'nin boğazına götürüp onu olabildiğince yumuşak bir şekilde öperken, çene çizgisinden alt dudağına doğru ilerlerken, "Ben böyle yaşayacağım, güzel bir şekilde, sadece yazmak istediğim gibi değil," dedi.

Bu sırada Patti parmaklarını Austen'ın kollarında ve sırtında gezdiriyor, ikisi de kopmak istemedikleri bir öpücüğe kilitlenene kadar onu kendine yaklaştırıyordu.

Austen şafak söktükten hemen sonra uyumak için yatağa uzandıklarından emindi, yani en fazla bir ya da iki saat uyumuşlardı.

Güneş doğduğunda gözlerini zar zor açabildi, bu yüzden uyuklamaya devam etti, yanında Patti'nin sıcaklığı, beyaz çarşafın altında çıplak, dün gecenin yumuşak anılarını uykulu beyninde canlı tutuyordu - Austen ağzının göğsünün ortasından, karnının üzerinden ve Patti'nin onu yumuşakça tuttuğu yere kadar gitmesine izin verirken Patti'nin pencere koltuğunda oturduğu görüntüler, Austen ağzıyla ve dilinin düz kısmıyla zaman geçirirken cama yaslanmış, tamamen dağılmış, daha sonra ona karşılık beklemediğini, sadece Patti mutlu olduğu için mutlu olduğunu söylemiş ve Patti gülmüş ve onu yatağa itmiş, şeytani bir ses tonuyla Clove Lore'u da tatmadan bırakmayacağını söylemişti.

Austen'ın vücudu Patti'nin dokunuşunun hatırasıyla hâlâ heyecanlanıyordu, şimdi sabahın parlak ışığında serin çarşaflara uzanırken yine uyuyakalmış olması gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten kalkma vakti gelmiş olmalıydı.

Elleri yorganın üzerinde gezinerek bir kez daha Patti'nin bedeninin sıcaklığını aradı. Yatak boştu.

Austen sıçrayarak uyandı ve odaya baktı. Saat dokuzdu ve Patti'den iz yoktu.

Yere baktı. Kıyafet yoktu. Onu dinledi. Ses yoktu. Üzerine bir tişört geçirerek metal spiralden aşağı indi ve boş dükkândan geçerek kafeye gitti. Patti'yi biraz tanısaydı ona kahvaltı ve kahve hazırlıyor olurdu ama hayır, burada kimse yoktu.

Austen bir bardak su doldurdu ve tamamını kendi kendine içti. 'Panik yapma,' dedi kendi kendine. 'Buralarda bir yerde olacak. Sadece giyinin ve hemen sonuca varmayın.'

Yukarı çıktı, duş aldı, giyindi ve çantasını aşağı indirirken, taksisinin yirmi dakika içinde ziyaretçi merkezinden kalkacağını ve eğer en kötüsünü düşünmeye izin verecekse, bunu yapmaya başlamanın tam zamanı olduğunu yakıcı bir şekilde fark etti.

Patti'nin mavi peygamber çiçekleri kapının yanındaki masanın üzerinde bir vazodaydı. Austen'ın kalışının sonunda bir çeşit sergi düzenlemesi gereken masa. Dün gecenin telaşıyla bunu tamamen unutmuştu ve şimdi bunu yapacak zamanı da yoktu.

Telefonunu sadece üçüncü kez kontrol etti, bu makul bir sayı gibi görünüyordu ve aşırı endişeli ya da takıntılı değildi, sadece hayatınızın en güzel gecesini birlikte geçirdiğiniz kadın siz uyurken kaçmışsa ve yüzlerce kilometrelik bir yolculuktan önce size veda etmek için burada değilse hissedeceğiniz normal miktarda endişe.

Cevapsız arama ya da mesaj yoktu. Bu iyi bir şey olamaz.

Yine de Austen felaket tellallığı yapmak istemiyordu. 'Burada olacak,' dedi kendi kendine, kasanın arkasına oturarak. 'Veda etmeden gitmez. İmkânı yok. Kendini kucakladı ve yere çöktü. Neler olup bittiğini öğrenmeden hiçbir yere gitmeyecekti.

Dakikalar ona doğru ilerliyordu. Şimdi o taksiye binmek zorundaydı, yoksa şoför onu almadan gidecekti. Tatili gerçekten böyle mi bitiyordu? Olamaz mıydı?

Anahtar kartını dükkânın tezgâhına bıraktı, not defterinin cebinde olup olmadığını kontrol etti ve olabildiğince sakin bir şekilde, dün gece tabelasını 'kapalı'ya çevirmeyi unuttuğu kapıya doğru ilerledi.

Her şeyin nasıl başladığını, ilk gününde tabelayı çevirirken kendini filme aldığını, tanımak için yanıp tutuşsa da kim olduğunu asla bilemeyeceği dost canlısı bir yabancından merhaba demek için nasıl bir mesaj geldiğini ve kilometrelerce ötede bir bağlantı, meslektaşlık ve itiraf etmeliydi ki, sanki hiçbir şey paylaşmamışlar gibi hiçliğe karışan havai bir insana karşı romantik hisler beslediğine dair rüya gibi bir fantezide kaybolduğunu düşünerek şimdi onu ters çevirdi.

Patti'nin de şimdi aynı şeyi yapmasına, ortadan kaybolmasına imkân yoktu. Bu mümkün değildi. Aralarında ekrandaki aşk mektuplarından daha büyük bir şey vardı. Öyle değil mi?

Austen küçük yatak odasının kapısını kapatmak için tekrar dükkânın karşısına geçti. Hani şu Callista'nın muhtemelen deli gibi aşık olduğu yeni kız Jasmine'i halktan sakladığı oda. Şimdi Callista'ya karşı olan hislerinin ne kadar bayat olduğunu, her şeyin ne kadar acı ve soğuk olduğunu düşündü; Patti'nin ona sarıldığı, adını haykırdığı, onu sertçe öptüğü, yatağa bastırdığı o vahşi, kıvranan, nefessiz sıcaklığa hiç benzemiyordu. Bu gerçektir. Bu, son birkaç günün ve daha gelecek olanların tüm acısına değerdi. Patti Foley için her şeyi göze alabilirdi.

Austen, artık ağızına kadar kitaplarla dolu olan çantasını omuzladı ve kapıya doğru ilerledi. Son iki yılda uzun bir yol kat etmişti.

haftalar olduğunu biliyordu ve kesin olan bir şey vardı: Patti'ye tam olarak ne hissettiğini söylemeden buradan ayrılmayacaktı.

Şimdi aceleyle mandala uzandı ve mandalı kavradığı gibi elinde döndü, kapı içeri doğru itildi ve neredeyse onu kasaya çarpacaktı.

'Aman Tanrım,' diye bağırdı Patti. 'Çok geç kalacağımı düşünmüştüm! Gidiyor muydun? Çaresizce nefessiz kalmıştı, kolları... bunlar resim çerçeveleri miydi?

"Seni bulmaya geliyordum. Bütün bunlar da ne?" Austen'ın kalbi sertçe carptı. "Onlar senin. Dükkân için. Ama senin. Patti kaldırdı ön koluyla alnını sildi. Şimdi de gevezelik ediyordu. Austen'ın ondan görmeye alışık olduğu bir şey değildi bu.

Kucağındaki eşyaları, vazosunda peygamber çiçeklerinin durduğu vitrinin üzerine indirdi.

Austen incelemek için çerçevelerden birini kaldırdı. İçinde el yazısıyla yazılmış sözcükler vardı ve eğer yanılmıyorsa, atölye çalışmalarında kullandıkları el yapımı kâğıda yazılmışlardı.

"Olmaması gereken bir öpücük"

Gözbebekleri iki siyah noktaya sıkıştı.

Bir el küfürlü dudakların üzerinde geziniyor:

Öfke ve istek içinde geri çekiliyor.

"Şiirlerimi çerçevelediniz mi? Austen hayretle sordu.

"Ben yaptım! dedi Patti. 'Ve onları kopyalamak düşündüğümünden çok daha uzun sürdü. Anlaşılan kaligrafi bana göre değilmiş. Patti hâlâ nefes nefese kalmıştı ama yine de güldü. "Beğendin mi?

"Evet. Yani, bu şiirlerin bazıları pek iyi değil. Onları ben uyurken mi çektin?"

"Öyle yaptım. Patti yaratıcılığından memnun görünüyordu. "Ve aslında *hepsinin* iyi olduğunu düşünüyorum. Yanlışlıkla korkunç bir yarasayı öpmekle ilgili olanlar bile. Bir şairin eserlerinin her yaşta onları yansıtması gerekir. Bundan sonra yazacaklarını ve bu kış, gelecek yıl ve biz küçük yaşlı hanımlar olduğumuzda yazacaklarını okumak için sabırsızlanıyorum!

"Hah! Austen, Patti'nin çerçevelerin arkasındaki standları açıp onları vitrin masasının üzerine koymasını izledi. 'Dur bir dakika, ne yapıyorsun

Ne yapıyorsun?' dedi.

"Jowan'ın Ödünç Alıcılar'dan her zaman buraya bir sergi bırakmalarını istediğini biliyorsunuz, bir sonraki gelenlere okuma zevklerini göstermek için?

"Tamam mı? Austen bekledi.

'Bu benim zevkimi yansıtıyor. Ve kendinle gerçekten gurur duymalısın. Ben seninle gurur duyuyorum.

Austen kendini katlanmış hissetti. Patti'nin kollarına girdi ve ona sıkıca sarıldı. "Teşekkür ederim. Bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey. Bütün bunları yaptıktan ve dün gecedan sonra nasıl gideceğimi bile bilmiyorum ve..." Austen durdu. "Gördün mü? Kaçmayacağımı biliyordum!

"Sanki!

"Şimdi ne yapacağız? Austen söyledi.

"Eve gitmek istiyor musun? Patti her zamanki gibi dobra dobra sordu. "Yani, doğrudan değil.

"Bu ne anlama geliyor?

"Bu, yaz tatiline yeni girdiğim ve henüz işimin bitmediği anlamına geliyor.

Patti gülümsedi, omuzları çöktü ve Austen'ı bir öpücük daha için kendine çekti. "Patti? Austen sonunda biraz uzaklaşarak sordu. '*İstiyor* musun burada kalmak için? Clove Lore'da yani? Birkaç kez buranın eviniz mi yoksa tesadüfen geldiğiniz bir yer mi olduğundan emin olmadığınızı söylemişsiniz?

"Sen içindeyken daha çok evim gibi hissediyorum.

'Ama görmek istediğin başka yerler de var? Benimle birlikte? Austen risk alarak sordu.

Birbirlerinden ayrıldılar, birbirlerini düşündüler, gözleri olasılıklar karşısında büyürken iki yavaş sırtış yayıldı.

Bölüm Otuz Dokuz

Patti'nin yıllık izne çıkması gerekiyordu, herkese söylemişti, sırt çantalarını akıllarına gelen her şeyle doldurmuşlardı ve Joy onlara hepsini boşalttırmıştı çünkü ne kadar taşıyabilecekleri konusunda çılgınca gerçekçi değillerdi ve tabii ki haklıydı.

Austen'ın yolculuk için ihtiyaç duyabileceğini düşündüğü tüm kitaplarla Roma'dan Ren Nehri boyunca ve İsviçre'ye kadar sırt çantasıyla seyahat etmek imkansız olurdu.

Ağustos ayına çok fazla macera sığdırmışlardı ve Eylül'e güneş yanıkları, su toplamış ayaklar, hırpalanmış yürüyüş botları ve milyonlarca lezzetli yaz anısıyla geldiler.

Kartpostalları şu anda Clove Lore'dan Levenshulme'ye kadar buzdolabı kapılarına yapıştırılmış durumdaydı. Eve eski yöntemlerle yazmayı tercih ediyorlardı, özellikle de Austen teknoloji detoksuna girmişken. Artık cep telefonuna bakmayı kendine yediremiyordu ve Patti bunu sorgulamamıştı. Anlamıştı.

İngiltere'ye dönmeden önceki yolculuklarının son ayağında trenden indiklerinde havada belirgin bir erken sonbahar esintisi vardı.

Metro istasyonu Beşinci Bölge'de serin ve sessizdi ve Patti bir kruvasan ve sıcak çikolata için adam öldürecek olsa da, ışık kentindeki ilk uğrak noktalarını burası yapmazlarsa Austen'ın Paris'te geçirecekleri haftanın tadını çıkaramayacağını hissediyordu.

"Voltaire Heykeli," dedi Austen, Patti'yle el ele yürürken, daha önce buraya hiç gelmemiş olmasına rağmen beklediği yerleri işaret ediyordu, adımları yavaşlıyor ve küçülüyordu, Barselona ve Cadiz'in kabarcıklı, neşeli Austen'ine hiç benzemiyordu.

Gittikçe sessizleşiyordu ve son birkaç saattir Paris'e önce otobüsle, sonra da trenle yaklaşıp olabildiğince ucuza seyahat ediyorlardı.

"İşte orada. Austen, Feint Heart Kitabevi'nin bulunduğu yolun diğer tarafında durdu.

Donuk bir sabahı ve içeride, küçük yarık pencerenin parladığı kulede bile ışıklar yanıyordu.

Pencere önündeki kutulara sarı sonbahar yıldız çiçekleri ekilmişti. Birisi vitrine bir kitap yerleştiriyordu, sadece Patti'nin net olarak seçemediği gölgeli bir figür.

Dilini ısırды, motosikletler hızla geçerken elini bırakıp kaldırıma bir adım daha yaklaşan, zaten düşünmekte olan Austen'ı ürkütecek bir şey söylemek istemiyordu. Şimdi caddeyi tarıyor, kayıp bir çocuk gibi duruyor ve kendini tutuyordu.

Patti şu anda içinde alevlenen sahiplenici kıvılcımdan hoşlanmıyordu ve zavallı Austen'ın hâlâ yaşadığı kafa karışıklığı ve şüphe karşısında neler hissettiğini hayal ederek onu bastırды.

Patti hâlâ Delphine'i merak ettiğini biliyordu. Onunla oynamış olabileceği düşüncesi, en az değer verdiği birini incitmiş olması ya da başına gerçekten bir şey gelmiş olması ve şu anda ailesi ya da arkadaşları olmadan yapayalnız olması kadar onu rahatsız ediyordu.

Austen'ı kedi avcılığı ve hayalet avcılığı üzerine kitaplar okurken izlemiş, tüm bunları anlamlandırmaya çalışmış, kendi kendine başına gelen şeyin bu olup olmadığını sormuş, bambaşka bir şey yaşanırken tek bir gerçekliğe tamamen ikna olmanın yarattığı duygularla başa çıkmaya çalışmıştı.

"Bu da ne böyle? Patti, Austen'ın da sokağın aşağısına, trençkotlu bir adamın ince ipler üzerinde ip gibi zıplayan minik şeyleri yürüttüğü yere bakmasını sağladı.

Adamın yavaş yavaş yaklaşmasını izlediler, ta ki adamın yedi küçük chihuahua yavrusunu gezdirdiği, uzun beyaz bir sigara içerken her yerde yuvarlandığı her ikisine de belli olana kadar.

Patti tekrar sessizliğe gömülmeden önce, "Çok Fransız işi," dedi.

Patti, kız arkadaşının bedenini alışılmadık bir şekilde tutuşundan da anlaşılacağı üzere, içinde bir iç savaşın sürdüğünü izledikten sonra, Austen'ın trafiği atlatarak dışarı çıktığını gördü.

Onu bıraktı, Austen'ın güvenli bir şekilde diğer tarafa doğru ilerlerken küçüldüğünü gördü, durdu, dondu, önce ayaklarına, sonra sağına ve çatılara baktı.

Değişim sadece bir saniye sürdü. "Bak, Patti! Austen yolun üzerinden bağırarak Patti'yi yanına çağırды.

Patti, kitapçının vitrinlerine bakmak yerine Austen'ın ışıltılı gözlerinin sabitlendiği noktayı takip ederek trafikte hızla ilerledi.

"Eyfel Kulesi," diyordu, ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Aman Tanrım! Austen planlarını yeniden gözden geçiriyor gibiydi.

Patti bunu görünce gülümsedi ama bir şey söylemedi. Eğer Austen, Delphine hakkındaki gerçeği öğrenmeden çekip gidecekse, bu kararı verecek kişi kesinlikle o olmalıydı.

"Hadi," dedi Austen, onun elini tutup sıkıca kavrayarak. "Paris'in en güzel manzarasının tepeden görüldüğünü söylerler. Ve hayalet kitapçılarının izlerini aramak için arkasına bakmadan uzaklaştı, Feint Heart'tan uzaklaştıkça adımları daha niyetli hale geliyordu.

"Kesinlikle içeri girmek istemiyor musun? Patti kontrol etti.

Austen'ın düşünmesine bile gerek yoktu. 'Hayır, pek sayılmaz. Yapabileceğimi düşünmüştüm ama yapmıyorum.

Patti birleşen ellerini dudaklarına götürdü ve onlar uzaklaşırken Austen'ın parmaklarının yumuşak tenini öptü.

"Eyfel Kulesi'ne o zaman?" dedi Patti, seyahatlerinin geri kalanı için duyduğu heyecanla.

"Evet!" Austen kabul etti, hızını artırdı ve kız arkadaşına sırtarak onun yeşil gözlerini ve geniş gülümsemesini içine çekti. "Gerçi şimdiden Paris'in en güzel manzarasına baktığım kesin.

Ağaçlardan düşen altın yapraklar sonbahar esintisiyle etraflarında dönerken kadınlar gülerek ve ellerini sıkıca kavrayarak koşmaya devam ettiler.

Sonsöz

Clove Lore'da sonbahar bolluk zamanıdır ve hiçbir yerde Büyük Ev'de olduğu kadar tüm arazinin çevredeki ormanlardan gelen altın ışıltıyla aydınlandığı, ağaçların turuncu ve kırmızıya boyandığı ve Atlantik üzerindeki alçak güneşin arazi bahçelerindeki yumuşak sisleri aydınlattığı bir yer değildir.

Minty ve Leonid'in balkabaklarının tarlada büyümesine iki hafta gibi bir süre kalmışken, şansımız yaver giderse ülkenin yarısı bir fincan sıcak çikolata ve Jude Crawley'nin makul fiyatlı balkabağı baharatlı zencefilli çöreklerinden biriyle balkabaklarının arasında dolaşmak için sıraya girecek.

Balkabağı tarlasından elde edilen kâr, Minty'nin son girişimini büyütmek için ayrılmış durumda ve bu girişim, zorlu yardımcısı Estée Gold'un da yardımıyla hızla meyvelerini vermeye başladı.

Malikanenin girişindeki Izaak'ın bilet gişesi haftalar önce malikanenin hanımı tarafından talep edildi ve şimdi ev yapımı bayraklar, ahşap banklar ve her biri malikanenin miras bahçesinden gelen yeni sezon elma ve erik kutuları ve Minty'nin güvenilir Aga'sında yaptığı konserve kavanozları ile yerleştirilmiş her boyutta raflarla dönüştürüldü.

Burnun öte yanındaki tarlalarda çalışan çiftçiler iki kadın tarafından ziyaret edilmiş ve Aralık ayında birkaç patates ve biraz da Brüksel lahanası bağışlamaları için baskı görmüşlerdi. Özellikle Estée'den etkilenen bir çiftçi, Estée'nin kendisinden havuç alabilmesi için Ocak ayına kadar her hafta bir çuval havuç vermeyi taahhüt etmişti ve Minty de Estée itiraz edemedi onun bu cömert teklifini kabul etmekte gecikmemiştir.

Bölgedeki tüm okullar ve Kız Rehber Grupları, Clove Lore Toplum İhtiyaç Fazlası Gıda Kileri için teneke kutu, kuru makarna, pirinç, şekerleme ve çikolatadan oluşan hasat bağışlarını toplamaktaydı.

Izaak ve Leonid'in yaz kabaklarından elde ettikleri mahsul, Minty'ye bir gıda bankası ve ürün takas hizmeti fikrini vermiş, böylece bir şeyleri eksik olan herkes stok yapabilecek ve bolluğu olan herkes de mürdüm eriğini acı biberle ya da armutları sarımsak soğanlarıyla takas edebilecekti.

Minty bununla da kalmamış, çevre yolundaki büyük süpermarket, Minty'nin tüm maiyeti tarafından habersiz bir şekilde ziyaret edilmişti.

Jowan ve Aldous. Estée ve Minty heyete önderlik ederek müdürü soğuk etlerin yanında köşeye sıkıştırdılar. Elindeki son kullanma tarihi geçmiş ürünleri arka taraftaki çöpe atmak yerine onlarla iyi bir şeyler yapabileceği konusunda o kadar ısrarcı olmuşlardı ki Aldous kendini şaşkın bir şekilde başını sallayarak onaylarken bulmuştu. Zavallı adam onları içeri girerken ilk gördüğünde kaçmadığına pişman olana kadar ikna etmeye çalışmışlar ve bir daha gelmeyeceklerine söz vermeleri koşuluyla her gün bozulabilir ürünler teslim etmeyi kabul etmişti.

Yerel gazeteler ve radyo istasyonları projeden kısa sürede haberdar oldu ve Estée'nin kırmızı kurdeleyi kesmeye hazırlandığı bugüne kadar projenin hızını durdurmak mümkün olmadı. (Minty'nin de dediği gibi, "Birkaç ezik teneke kutu ve biraz da hayırsever sebze toplamamıza yardım edemeyecekse, kendi küresel ikonumuza sahip olmamızın ne anlamı var?")

TV yıldızı, tüm muhabirlere makaleleri için bir alıntı vererek ve uğrayan herkesin bir imza alabileceğine söz vererek her şeyi nezaketle kabul etmişti.

Şimdi o an geldi ve basın, yerel okul çocukları, kilisenin tüm cemaati ve kaç izci birliğinin onun gıda mağazasından çıkmasını beklediğinden emin değillerdi.

Kulübenin içinde, Estée ile aynı markalı önlüğü giyen Izaak ve Leonid, haki bir tulum (ve bir çift altın kundura - Gıda Kileri'nin üniforma tasarımına katkısı) giymeyi tercih etmiş olan Estée'yi daha fazla *Destiny's Peak* dedikodusu için pompalıyorlardı.

"Bir şey daha sorabilir miyim? Leonid sert Moskova aksanıyla konuştu.

"Basın bekliyor, canlarım," dedi hoşgörülü bir göz devirmeyle, muhabirleri biraz daha bekletmekten gayet memnun.

'Lütfen! Aramızda yüzlerce kez izlediğimizi biliyorsun,' diye yalvardı Isaak.

"Oh, devam et o zaman," diye boyun eğdi, onların ilgisinin her saniyesinden gizliden gizliye hoşlanmıyordu.

"Üçüncü sezonda," diye başladı Izaak, "Coral cam masaya doğru itildiğinde masa paramparça olur ve peruğu çıkar?"

"Evet mi? Estée, sanki kulağa delice gelmiyormuş gibi, "Evet," dedi.

"Bu gerçekten Fenella Lansbury'nin kendi dublörülüğünü yapması mıydı?"

"Ah canlarım," dedi her kelimesi dikkatle dinlenen kocalara. 'Fenella bir şiltenin üzerine bile inandırıcı bir şekilde düşemezdi. Hayır, o onun dublörüydü, ama öte yandan ben, beşinci sezonda balkondan yirmi metrelik dalışı yapan bendim.

Kokteyl partisindeki yılan oynatıcısı aslında Coral'ın kocası Tandy'ydi ve intikam almak için geri döndü!

"Bunun gerçekten sen olduğunu *biliyordum*! Leonid ellerini birbirine bastırarak konuştu.

"Teşekkür ederim hayatım," diye parladı Estée Gold, bir King Edward spud'ının üzerindeki çamur parçasını silip kasasına geri koyarken. "Yeteneği saklayamazsın. Kendi kişisel hayran kulübü de aynı fikirdeydi.

Izaak, "Hadi, bir kez daha yap, tokat at," dedi.

"Ama bu sefer o kadar sert değil! Leonid yüzünü aktrise sunarken yarı gergin, yarı kendinden geçmiş görünüyordu.

"Madem ısrar ediyorsun," dedi Estée, Leonid'in karşısına dikilerek. "Sen, Mackauley Dustin Forester, bir ahlaksızsın! Ve bir gece eldivenini çıkarır gibi yaparak elini dramatik bir şekilde havaya kaldırdı, bu sırada Izaak alkışladı ve onaylayarak yuhaladı.

"Ahem! Minty kulübenin kapısından araya girdi. "Biz hazırız.

"Üzgünüm hayatım, seni sonra tokatlamak zorunda kalacağım. Gösteriye devam etmem gerekiyor. Estée, sanki Met Gala'da merdivenlerin dibine varıyormuş gibi Minty'yi bekleyen kalabalığın içine kadar takip etti.

Kamera flaşları patladığında bir alkış koptu ve Sam ile Jasper'ın çitlerin arkasına saklandıkları, yiyecek kasalarını dükkâna taşımaktan yorgun ve pis düşmüş, parterin sınırlarındaki sessiz noktaya kadar taşındı.

Jasper alkışlara kulak vererek, "Annem hedefine ulaşmış gibi görünüyor," dedi.

"Buna bayılacak! Sam de aynı fikirdeydi, büyük siyah paltosunun içinde Jasper'a daha da sokuldu. Onu sıcak tutmak için her zaman Jasper'a güvenebileceğini fark etmişti. "Bir gıda bankasında sebzeleri değiştirirken mutlu olacağını düşünüyor musun? Sam'in şüpheleri vardı.

"Bilmiyorum. Aranmayı sevdiği kesin. Ve bir sonraki iş gelene kadar meşgul olması gereken türden bir insan.

"Ve Minty onun meşgul olduğundan emin olacak! Hah!" Sam güldü. "Geçen gün bir Noel ağacı çiftliği kurmaktan bahsettiğini duydum. Kadın kafayı yemiş!"

Jasper sadece gülümsedi ve onu daha yakına çekti.

"Geri dönmemiz gerekmez mi? Biraz destek gösterelim mi? Sam, gri taş saksılar ve yapraksız gül ağaçları arasındaki rahat yerlerinden ayrılmayı hiç istemeyerek sordu.

"Kimse orada olmadığımızı fark etmeyecek. Herkes anneme bakıyor olacak," dedi ve ağzını Sam'inkine yaklaştırarak yumuşak bir öpücük kondurdu.

onu gülümsetti.

İşler haftalardır böyleydi, kolay ve basit, iki genç insan birbirini bulduğunda olması gerektiği gibi. Caroline Capstan doktordan temiz raporu alıp işinin başına döndüğünden beri Sam çamaşırhanede biraz rahatlamıştı ve Sam de Patti Foley'e kış etkinliklerinin planlanmasında yardımcı olmaya odaklanabiliyordu, şimdi o ve sadık kız arkadaşı Austen Paris'ten dönüyorlardı ve görünüşe göre hayatlarının en güzel zamanını geçirmişlerdi.

Austen'ın bir süredir Manchester'a gidip gelmesi konuşuluyordu, artık Kuzey'de yerel gençlik kulüpleri ve kütüphanelerde bazı şiir atölyeleri ve Clove Lore ilkokulunda düzenli bir yer ayarlamıştı (Radia'nın okul müdürüne ricada bulunması ve her sınıf grubunun ders programından yaratıcı yazarlığın temellerini öğrenmek için haftada bir saat ayırması sayesinde).

Sonbahar gerçekten de çok yumuşak geçmeye başlamıştı.

"Ya sen? Sam şimdi sordu. 'Estée'nin bakıma ihtiyacı kalmadığına göre iyi olacak mısın? Çamaşırhanede çalışmak senin için gerçekten yeterli olacak mı?

Jasper onu yakınında tutuyor, şakağına kondurduğu öpücüklerin arasında usulca konuşuyordu. "Minty'yi Clove Lore topluluk sineması planıma dahil ettiğimde, sanırım fazlasıyla yeterli olacak.

Sam ve Bayan Capstan ona uygun maliyetler, kâr tahminleri ve her şeyi içeren bir teklif yazmasında yardımcı olmuşlardı (ve eğer Minty'yi düşündükleri gibi tanıyorlarsa, kârdan söz edilmesine bayılırdı - sevgili mülkünü sadece ayakta tutmakla kalmayıp gelişmesini sağlayacak her şey). İhtiyaçları olan tek şey projektör ve hoparlör sistemiydi ve hayır, ucuz olmayacaktı ve üreticiden gönderilmesi gerekecekti ve bu da bir kol ve bacağa mal olacaktı ve tedarik edilmesi gereken lisanslar ve belediye ile imzalanması gereken anlaşmalar ve risk değerlendirmelerinin ve bürokrasinin sonu gelmeyecekti. Ancak daha aydınlık günlerde Jasper, Büyük Ev'in penceresiz doğu kanadı uç duvarının gri taş işçiliğinde film gösterilirken çimenlikte herhangi bir açık hava film gösteriminde yüz kadar bilet sahibini oturabileceğini tahmin ediyordu. Tam olarak beyaz perde değil ama yeterince yakındı ve Jasper bunun Devon'un her köşesinden yıldızların altında bir gece geçirmek için gelen yerli ve tatilci izleyicileri çekeceğine inanıyordu.

Sam'e 'Sevgililer Günü gecesinde kırmızı halı galası yapma fikrim var' dedi. "Ne dersin? Benim eşim olur musun?

"Sen film kabininde tüm o teknik işleri yapmayacak mısın?

'Evet, biraz şansla. Ve benim yanımda en iyi koltuğa oturacaksın.

"Oh, VIP bölümü, öyle mi? Sam dudaklarını bir kez daha Jasper'ın dudaklarına bastırmadan önce "VIP bölümü mü?" dedi. "Patlamış mısırı sen ısmarlıyorsan, ben de varım," dedi ve çift bir öpücüğe daha gömüldü, önlerindeki soğuk günleri ve Clove Lore'un yeni sakinleri Jasper, Estée, Patti ve Austen'in burada kendilerini tamamen mutlu ve evlerinde hissetmek için yaptıkları planları hayal ettiler.

OceanofPDF.com

Kiley'den Bir Mektup

Her zaman teşekkür edilecek o kadar çok insan var ki, bu kez küçük ailemle başlayacağım, bizimle gurur duyuyorum ve sizi çok seviyorum. Nic, yaptığın tüm nazik şeyler için ve bu taslağın bitimine 5.000 kelime kala hortumdan su sıktığımda dizüstü bilgisayarımı tamir ettiğin için teşekkür ederim. Michael tanıdığım en şefkatli insan ve sen bana diğer pek çok şeyin yanı sıra niyetli olmayı öğrettin. Meg Rawlings'in bu hikâyedeki başlıkları için teşekkür ederim. Beni gerçekten güldürdüler.

Sürekli öğreniyorum ve tıpkı bu hikâyedeki Austen gibi büyümeye çalışıyorum. 2023'ün başlarında bir Fiona Lucas kitap taslağı oluşturma atölyesine katılmak, bu hikayenin taslağını bulduğum yerd. Bu kadar zeki ve ilham verici olduğun için teşekkür ederim, Fiona. O gün için çok minnettarım.

Vicky ve Mary Jayne sadece harika yazarlar değil, aynı zamanda çok iyi arkadaşlar. Her şey için teşekkür ederim.

Teşekkürler, sevgili Rüya Takımı. Siz olmasanız kaybolurdum.

Keshini'ye ve Hera Books'taki herkese bu onuncu kitabımız için teşekkür ederim. Ne ekip ama! Ve yine mükemmel kapak resmi için Diane Meacham'a çok minnettarım. Bana peygamber çiçekleri verdiği için teşekkürler! Jenny Page bu hikâyenin provalarını düzeltti. Çok teşekkür ederim.

Son yıllarda beni desteklemek için ellerinden geleni yapan kitapçılara ve müşterilerine gerçekten biraz sevgi göstermek istiyorum. Öncelikle, yerel kitapçım **Nantwich Bookshop and Coffee**. Hepiniz çok tatlısınız! İki muhteşem kitap tanıtım etkinliği de dahil olmak üzere her şey için teşekkür ederim.

Haygates Kitap Dükkanı! Neden bu kadar efsanesiniz? Çok teşekkür ederim.

Tealeaves ve Reads için, sevginiz ve desteğiniz için teşekkür ederiz! Tüm iyi şeyleri hak ediyorsunuz. Kitap kutularınız muhteşem ve Noel kitap partisi gecelerimize bayıldım!

Unplugged Book Box geçen yıl mükemmeldi ve beni *The Borrow a Bookshop Holiday*'in özel sınırlı abone baskısı ciltli kitabıyla destekledi. Muhteşemdi! Çok teşekkür ederim.

The Happily Ever After Book Box da her kitap kutusu siparişinde yerel hayvan kurtarma kuruluşlarına bağışta bulunan son derece sevimli insanlar. Onlara bir göz atın.

Chris, David ve Blackwell's Bookshop, Manchester'daki ekip inanılmaz ötesi, bir kıza defalarca yardım ediyorlar. Çok teşekkür ederiz! Baş Kitap Satıcısı Red Newsom, *Books Are My Bag* için, Austen'ın çocukluğunda kütüphanenin yaz okuma yarışmasına duyduğu sevgiye ve müşterilerine doğru kitabı (ya da bu durumda şiiri) önermekten duyduğu mutluluğa ilham veren harika bir 'Rafların Ardındaki Kitap Satıcısı Hikayeleri' makalesi yazdı.

Dünyanın dört bir yanındaki kitapçılar öykülerimi stoklamasaydı tamamen kaybolurdum. Desteğiniz için hepinize çok teşekkür ederim.

Son olarak, bu seride beni cesaretlendiren ve destekleyen sevgili okuyuculara, eleştirmenlere, blog yazarlarına ve kitap arkadaşlarıma teşekkür ederim. Her şey için minnettarım.

Çok yakında Borrow a Bookshop serisinin beşinci bölümüyle geri döneceğim ve bu bölüm kitapçılara ve kitapseverlere bir başka aşk şarkısı olacak. Lütfen gelin ve 2025 Sevgililer Günü'nde benimle bir kez daha Ödünç Kitap Dükkânı'nda buluşun.

O zamana kadar beni Instagram'da [@kileydunbarauthor](https://www.instagram.com/kileydunbarauthor) veya '[Kiley Dunbar Yazar Facebook Sayfası](https://www.facebook.com/kileydunbarauthor)'nda bulabilirsiniz.

Sevgiler, Kiley x

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

Yazar Hakkında

İskoçyalı olan Kiley Dunbar, kocası, iki çocuğu ve Bedlington Terrier cinsi Amos ile birlikte İngiltere'de yaşıyor. İngiltere'nin kuzeyindeki bir üniversitede İngiliz Edebiyatı ve yaratıcı yazarlık dersleri vermektedir. Romantik Romancılar Derneği'nin bir üyesi ve Yeni Yazarlar Programı'nın bir mezunu olmaktan gurur duymaktadır.

OceanofPDF.com

Ayrıca Kiley Dunbar

Frozen Falls'ta Noel

Kelsey Anderson

Bir Yaz Gecesi Bir

Kış Gecesi

Söğüt Limanı

Highland Coral Beach'te Yaz Port Willow'da

Çöpçatanlık

Ödünç Kitap Dükkanı

Bir Kitapçıdan Ödünç Alma Tatili

Ödünç Kitapçada Noel Ödünç Kitapçada Yeni

Bir Şey Ödünç Kitapçada Aşk Mektupları

OceanofPDF.com

İlk olarak Birleşik Krallık'ta 2024 yılında Hera tarafından yayımlandı

Hera Kitapları
Birim 9 (Canelo), 5. Kat
Cargo Works, 1-2
Hatfields Londra SE1 9PG
Birleşik Krallık Telif

Hakkı © Kiley Dunbar, 2024

Kiley Dunbar'ın bu eserin yaratıcısı olarak tanımlanmasına ilişkin manevi hakkı, 1988 tarihli Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Ebook ISBN 9781804364628
Baskı ISBN 9781804364635

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Daha fazla harika kitap için www.herabooks.com adresini ziyaret edin.

OceanofPDF.com

Ödünç Kitapçıda Aşk Mektupları

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası İthafı](#)

[Reklam: Yeni Bir Tatil Fikri Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu Bölüm](#)

[Onuncu Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Oniki Bölüm](#)

[Onüçüncü Bölüm](#)

[Ondördüncü Bölüm](#)

[Onbeşinci Bölüm](#)

[Onaltı Bölüm](#)

[Onyedinci Bölüm](#)

[Onsekizinci Bölüm](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Bölüm Yirmibirinci](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm Yirmi İki Bölüm](#)

[Yirmi Üç Bölüm Yirmi](#)

[Dört Bölüm Yirmi Beş](#)

[Bölüm Yirmi Altı Bölüm](#)

[Yirmi Yedi Bölüm Yirmi](#)

[Sekiz Bölüm Yirmi](#)

[Dokuz](#)

[Otuzuncu Bölüm](#)
[Otuzbirinci Bölüm](#)
[Otuzikinci Bölüm](#)
[Otuzüçüncü Bölüm](#)
[Otuzdördüncü](#)
[Bölüm Otuzbeşinci](#)
[Bölüm Otuzaltıncı](#)
[Bölüm Otuzyedinci](#)
[Bölüm Otuzsekizinci](#)
[Bölüm](#)
[Otuzdokuzuncu](#)
[Bölüm Sonsöz](#)
[Kiley'den Bir Mektup](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Kiley Dunbar](#)
[Telif Hakkı](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.